

မြန်မာပြည်

ဟယ်လင်

ဦးမြင့်ဆွေ (ဗြူး)

BURMESE
CLASSIC

HELEN of BURMA

HELEN RODRIGUEZ

www.burmeseclassic.com

HELVETIA BURMA
Printed and Published by
The Burmese Press, Ltd.,
No. 1, Market Street, Rangoon.

BURMESE CLASSIC

စာမူ ခွင့်ပြုချက် အမတ် [၁၁]
မျက်နှာဖုံး ခွင့်ပြုချက် အမတ် [၄၀၀]
ပထမအကြိမ်

၁၉၇၇ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

ပန်းချီ စံတိုး

သိန်းမြင့်ဝင်း

တစ်ထောင်

လေးဆယ်ကျပ်

ဦးနေဝင်း { ၀၃၆၈၈ } ဘဝတက္ကသိုလ်ပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒေါ်အေးမူ { ၀၅၄၉၉ } မာမာစာပေ
၂၁၂/၂/ခ-၃၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဂျော့ထံဆိပ်

စစ်မဖြစ်မီကလေးတွင် ရိုက်ကူးထားသည့် ကျွန်မ၏ပုံ

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ၏မိခင်

GLASS
CLASSIC

ရန်ကုန်တွင် သူနာပြုဆရာမ မိတ်ဆွေတစ်စုနှင့်အတူ

ကျွန်မ ပထမ နေထိုင်ခဲ့သည့် တောင်ကြီးရှိ
ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီးအိမ်

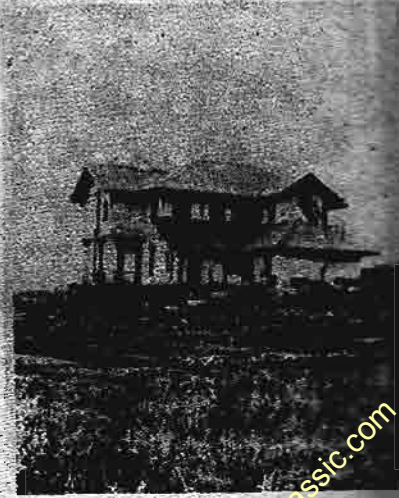
BURMESE
CLASSIC

* ရှမ်းပြည်တွင် ဝါးဖျားခြင်း

ကျွန်မအချစ်တော် ကျွဲကြီး ဦးဖြူ

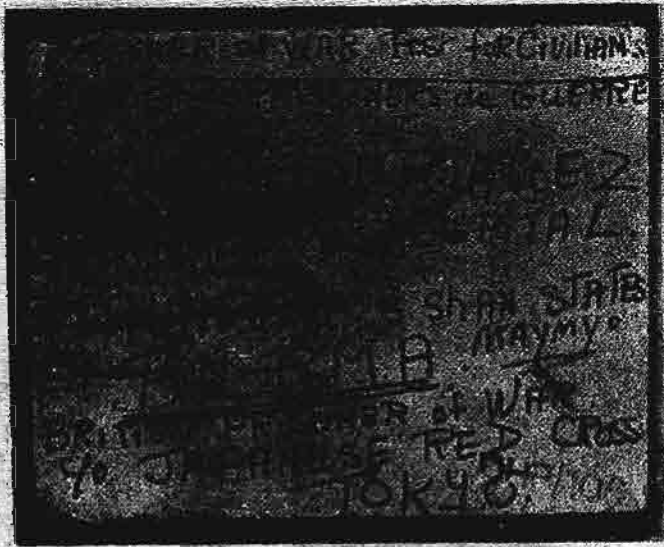
ကရိတ်မိုး သိမ်ကြီး

BURMESE CLASSIC

စစ်ကြိုခေတ်တော်ကြီး ဝတ်စုံကပုံ
(ကျန်မပုံမှာ နောက်တန်း ဝဲဘက် ခုတိယ ဖြစ်ပြီး
အောင်ကျော် အမျိုးသမီးကထုပ်)

မေမြို့နေ ကျွန်မထံသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိ
လာသည့် မိခင်ကြီးထံမှစာ

အကျဉ်းစခန်းတွင် နေရစဉ် ကျွန်မ၏လက်ပတ်

အကျဉ်းစခန်းတွင် နေရစဉ် ကျွန်မ၏လက်ပတ်

လေမာရ်တို့ နေရာတွင် နေရစဉ် ကျွန်မ၏လက်ပတ်
အကျဉ်းစခန်းတွင် နေရစဉ် ကျွန်မ၏လက်ပတ်
ဝိန်းစေ့ပရန်တူတန် သီလရှင် သာသနာပြုများ
(ဂျပန်ခေတ်တွင် အကျဉ်းချ ခံကြရသည်)

စကားရိုး

ကျွန်ုပ်သည် ဟယ်လင်ရောဂေရစ် (စ်) ကို တစ်ကြိမ်သာ ဆုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ် သူမကို ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူမသည် အလွန် ဝပပါသည်။ သို့သော် သူမ၏ ဖိုင်ဖိုင်ကြီး အခြေအနေထက် သူမ၏ အားအင်နှင့် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားမှုတို့ကိုသာ ခံစားမိသည်။ သမားရိုးကျစံချိန်များအရ သူမသည် အရုပ်ဆိုးပါ၏။ သို့စင်လျက် သူမ၏ သူရသတ္တိနှင့် ဂုဏ်ကျက်သရေရှိမှုတို့ကြောင့် တစ်မျိုး လှပါသည်။ သေမတတ် ခံလိုက်ရသည့် နှလုံးရောဂါ ဒဏ်ခံရပြီးနောက် ဖြည်းဖြည်းချင်း နာလန်ထလာနေပေသည်။ ၎င်းပြင် လပေါင်း များစွာတွင် ပထမဦးဆုံး အိမ်ပြင် ထွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါ၏။ ခြေဖဝါးများကို မကြာမြင့်မီက ခွဲခွဲရာ ဒဏ်ရာများမှာ ရင်းနေသည်။ မြေကြီးနှင့် ခြေဖဝါး ထိတိုင်း မချိမဆုံ ခံရရှာသည်။ မော်တော်ကားမှ နေ၍ စားသောက်ဆိုင် စားပွဲအထိ ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်သာ ရှိပါ၏။ ယင်း ခရီးကို တစ်ကြိမ်လျှင် လက်မ အနည်းငယ်မျှ ရှုပ်တိုက် လျှောက်လာခဲ့ရာ ဆယ်တစ်မိနစ်မျှထိ ကြာသည်။ သူမ၏ မျက်နှာမှာ နာကျင်လွန်း၍ ရော်နေသည်။ ပြက်လုံးထုတ်လိုက်၊ ညည်းလိုက်၊ ကိုယ် ဒုက္ခကိုယ်သရော်တော်တော် တိုးတိုးရေရွတ် လိုက်နှင့် ရှိနေသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ အိမ် လာခဲ့ရမှာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမက သူ့ အိမ်ပြင် ထွက်ချိန် တန်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ။ ဒီတော့ ဘာမှ မပြောသာ။ သူမ ဘာလုပ် အပ်သည်ကို ဟယ်လင် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် သာမန် လူသားကဲ့သို့ သူ့ ခိတ်ကို မပြောင်းနိုင်ကောင်းပါ။

သူမ ထိုင်ရမည့် ကုလားထိုင်ကို ရောက်သောအခါ မိနစ် အနည်းငယ် အမောဖြေ နားနေသည်။ သို့သော် သူမ ရှိနေခြင်းမှာ ဝိုင်းတွင် လှမ်းမိုးနေသည်။ သူမ စကား စပြောသည်နှင့် သူမကို ဝိုင်း၍ အာရုံစူးစိုက်ကြ၏။ စကား ရှည်ရှည် သို့မဟုတ် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပြော၍ မဟုတ်ပါ။ ထိုသို့မဟုတ် ရုံသာမကဘဲ သူမသည် တစ်ပါးသူ ပြောစကားကို ကောင်းကောင်းကြီး နားထောင်သူဖြစ်ကာ သူမ အကြောင်းကိုလည်း ပြောချင်လှသူ မဟုတ်ပါ။ စကားလုံးတိုင်းတွင် ပါလာသည့် သူမ၏ ပုဂ္ဂလိက အားအင်ကြောင့်သာ သူမအား ဝိုင်းဝန်းအာရုံစိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စိတ်ရှည် ညင်သာစွာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုက်တွန်းသည်တွင် စစ်အတွင်း မြန်မာပြည်တွင် သူမ ကြုံခဲ့ရသည့်ဘဝကို ပြောလာသည်။ ရိုးရိုးစင်းစင်းပင် ဟာသ ပါပါ ပြန်ပြောပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းပြင် မိမိကိုယ် မိမိ ကရုဏာ သက်မှုလည်း လုံးဝ မပါပါ။ အဖြစ် အပျက် များသည် ကြောက်ခမန်းလိလိ ဖြစ်ပြီး ဖိစီး တွန်းကန်မှုများမှာလည်း မပြတ်မလပ်ဖြစ်ရာ လူ တစ်ယောက်အဖို့ မည်သို့ ကျော်လွှားခဲ့သည်ကို စဉ်းစားရပင် ခက်လှသည်။ ဂျပန်တို့သည် ဟယ်လင် ရောဒရစ်(စ်) ကို သတ်ချင် သတ်နိုင်ခဲ့ပေမည်။ အသတ်ခံရ မှူးမှူးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပေါင်း များခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့အား ပြောပြနေသည့် အမျိုးသမီး၏ စိတ်ဓာတ်ကိုကား မည်သည့် အရာကမျှ ချေမှုန်းခဲ့နိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

နောက် ခြောက်လန့် အကြာတွင် သူမ၏ ဘဝ မှတ်တမ်း ပထမ စာမူကြမ်း ကောလင်း ထုတ်ဝေရေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူမ ရေးထားသည့်အနက် အများစုကြီးမှာ တစ်ပါး အထောက်အထားများအရ မှန်ကန်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ဥပမာ ဂျော့ တံဆိပ် ဆိုလျှင် ပေါ့ပေါ့တန်တန်နှင့် ရှိသည် မဟုတ်ပါ။ သို့စင်လျက် စာရေးသူကိုသာ မသိခဲ့လျှင် သူမ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ တကယ်ပင် မယုံစရာ ထင်မြင်ရပါမည်။ ဇာတ်လမ်း မှာ မြင့်မြတ်လှသည့် စွန့်စား စွန့်လွှတ်မှု ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။

တစ်ပါးသူများအတွက် မိမိကိုယ်ကို လုံးဝ မြှုပ်နှံထားမှု ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ခံနိုင် ရည် ရှိ မှု မှာလည်း သိန္နီဌာန် ချမှတ်ထားသည့် သဖွယ်။ လူသားတို့၏ မကုန်ခန်းနိုင်သော စွမ်းအင်များကို အံ့ချီးရုံသာ ရှိသည်။ မြန်မာပြည်၏ဟယ်လင် ကို ဖတ်လျှင် လူသားတို့ အနေနှင့် ဟယ်လင်ရောဒရစ် (စ်) ကြောင့် ပိုမို ကြီးမြတ်လာရသည်ဟု ခံစားရမည်မှာ အမှန်ပင်။

အတန် ကြာသည်တွင် သူမ သေရှာပါသည်။ သူမ စာအုပ်၏ နောက်ဆုံး ပုံပန်းကို မမြင်လိုက်ရရှာ။ အသေ စောပါ၏။ ဝန်နှင့် အား မမျှအောင် ထမ်းခဲ့ရသည့် နှလုံးသည် မခံနိုင်တော့။ အိပ်နေစဉ် သေသွားသည်။ သူမသာရှိလျှင် ဝေဖန်ချက်များ၊ ဆောင်းပါးများကို အရသာခံ ဖတ်မည်ဖြစ်၏။ ပုဂ္ဂိုလ်အနေနှင့် အထင်ကရ ဖြစ်ခြင်းကို သူမ နှစ်သက်မည် မဟုတ်။ သို့သော် ကျက်သရေရှိရှိ ခံယူပေလိမ့်မည်။ ဤ စာအုပ်သည် သူမအဖို့ ကျောက်တိုင် အဖြစ် ရပ်တည်ရပေမည်။ ရိုးရိုးလေးနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ပြောထား သည့် ဇာတ်လမ်း မှာ ကျွန်ုပ်တို့ မျိုးဆက်တွင် အကြီးမြတ်ဆုံး အမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပေသည်။

ဟယ်လင်သာရှိလျှင် ဤစာအုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရာတွင် သူမ၏ မိတ်ဆွေ ဖြစ်သူ အယ်ဖရက်ဒရေပါ၏ ဆောင်ရွက်ချက်ကို ဂုဏ် မပြုဘဲ နေမည်မဟုတ်ပေ။ အယ်ဖရက်သည် သူမအား အကြံဉာဏ် ပေးသည်။ အားပေးသည်။ ထို အကြံဉာဏ် အားပေးချက် များသည် ဤ ဇာတ်လမ်း ပြောဖြစ်သွားအောင် ကြီးစွာ အထောက်အကူ ပြုခဲ့ပေသည်။

ငြိလ ၁၀ ရက်နေ့ နံနက် ဆယ်နာရီ ထိုးပြီးစ အချိန်တွင် အေးလှမ်း သာယာလှပသော တောင်ပေါ် စခန်းမြို့ဖြစ်သည့် တောင်ကြီး မြို့သို့ ဖေဘေးစစ်ဒဏ် ကျရောက်လာခဲ့ပါသည်။

လေထုကို ခွဲ၍ ကျလာသော ဗုံးသံများ၊ ဗုံးပေါက်ကွဲသံများ၊ စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ် ပစ်ခတ်သံများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမှုကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါသည်။ အထက်မြန်မာနိုင်ငံ တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်၏ သေးငယ်သော မြို့တော်သည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သားသတ်ရုံ သဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများ၊ တိုက်လေယာဉ်ပျံများသည် အသစ် တစ်စန့် တိုက် ခိုက် ရန် အ တွက် နိမ့် နိမ့် က လေး ပျံ သန်း နေ ရာ မှ ကောင်းကင်သို့ ထိုး၍ တက်သွားခိုက်အချိန်၌ ဒဏ်ရာရသူများ၊ သေအံ့ မူးမူးရှိနေသူများ၏ ကမ္ဘာပျက်ခမန်း အော်ဟစ် ညည်းညူသံများကို ကြားနိုင် ကြပါသည်။

သစ်ဝါးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်များ၊ ကံများ သည် ဓာတ်ဆီနှင့် လောင်း၍ မီးရှို့ ခံရသကဲ့သို့ မီးဟုန်းဟုန်း တောက် လောင်နေကြပြီး တစ်စစီ ပြိုကျကုန်ပါသည်။ လူသတ် ဗုံးများကြောင့် လည်း အလောင်းများ တောင်လို ပုံနေပါသည်။

အကာအကွယ်မဲ့နေသော မြို့ကို တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ လှည့် လေ့သူရဲများက ချေမှုန်းနေကြပါသည်။ လက်လွတ်စပယ်၊ အနိပ္ပာယ်ခံ့ ဖျက်ဆီးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် ကျွမ်းကျင်ပြီးသော

၁၆ ဦးမြင့်ဆွ (၂၆)

လေသူရဲများအနေဖြင့် အားစိုက်စရာ မလိုဘဲ အလွယ်တကူပင် လေကျင့် ခန်း ဆင်းသလို ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နိုင်ကြပါသည်။ သူတို့သည် နိမ့်နိမ့် ပျံသန်း၍ ပစ်မှတ်ကို စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ဖျက်ဆီးပစ်နိုင်ကြပါသည်။

စစ်စည်းကမ်းများကို လုံးဝ ဂရုမပြုဘဲ သူတို့သည် ဆေးရုံ နှစ်ရုံကို အထူးတလည် ရွေးချယ်၍ တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ဗြိတိသျှ စစ်ဆေးရုံ လုပ်ထားသော တောင်ကြီးမြို့ ရှမ်းစော်ဘွား သားများ၏ ကျောင်းဟောင်းနှင့် အသက် ၂၆ နှစ်အရွယ် သူနာပြုဆရာမချုပ် လုပ်နေသော ကျွန်မတို့၏ ဆေးရုံနှစ်ရုံကို မဲနေကြပါသည်။

စာဖတ်သူများ အနေနှင့် စိန့်သောမတ်(စ်) ဆေးရုံကြီး လို သို့တည်းမဟုတ် စိန့်ဘာသိုလီမြို့(စ်) ဆေးရုံကြီးလို ကြီးကျယ် ခမ်းနား သည့် ဆေးရုံများကိုသာ ဆေးရုံအဖြစ် သိနေကြရာ ကျွန်မတို့၏ ဆေးရုံ ကိုလည်း အလယ်အလတ်တန်းစားဟု ယူဆကြပေလိမ့်မည်။ အမှန်တော့ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံမှာ သွပ်မိုးပြီး လေးဘက် လေးတန် ဝရန်တာ ထုတ်ထားသော တစ်ထပ်တိုက်ကလေးသာ ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရွာသော အခါ သွပ်မိုးမှ ထွက်လာသည့် အသံသည် ဗုံအလုံးပေါင်းတစ်ထောင်ကို တီးနေသလို ထင်ရ၏။

ကျွန်မအတွက်မူ အားလုံး ပြည့်စုံပါသည်။ ပြင်ပလူနာဌာန၊ ခွဲစိတ်ကုသခန်း၊ ဖွေးကွေးဆောင်၊ ခွဲစိတ်ခန်းမ၊ ကလေးများနှင့် ရောထားသော အမျိုးသမီး လူမမာများအတွက်အဆောင်၊ ဆေးပေး ခန်းနှင့် ယောက်ျားဆေးကုအဆောင်များ ရှိပါသည်။

ကျွန်မအတွက် ဆေးရုံဝင်းအတွင်း၌ ဝန်ထမ်းများ နေရန် ဆောက်ထားသည့် အဆောက်အအုံမှ ဆေးငယ်သော အခန်းနှစ်ခန်းကို ပေးထား၍ သက်သေသင့်သက်သာ ရှိပါသည်။ ဆေးရုံနှင့်အိမ်မှာ နီးနီး ကပ်ကပ် ရှိမှုကြောင့် အလုပ်ဆင်းရာတွင် လမ်းများများမလျှောက်ရပါ။ မိဘများ၏ အိမ်နှင့်လည်း မဝေးလွန်းလှပါ။

ပထမဦးဆုံး ဗုံးကျလာသည့် အချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဆီးချို ရောဂါရှင် လူမမာ အဘိုးကြီး တစ်ဦး၏ ခြေချောင်းကလေးများကို

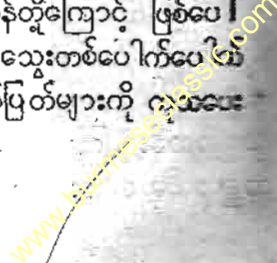
ဖြတ်ပေးပြီးစ ဖြစ်ပါသည်။ ခြေချောင်းကလေးများအား ဆေးကြော သုတ်သင်ပေးနေစဉ် စက်သေနတ်ဒဏ်ကြောင့် ပြတင်းပေါက်မှ မှန်စ အကဲ့များ လွင့်စဉ်လာပါသည်။

လူမမာမှာ လှုပ်ရှားနိုင်မည်မဟုတ်၍ ကျွန်မသည် လူမမာအား အိပ်ရာခင်းနှင့်အတူ ချီမပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ချထားလိုက်သည်။ ဆူး အပေါ်မှ ကျွန်မက ကိုယ်လုံးဖြင့် ကာကွယ်ထားပါသည်။ စက်သေနတ် သံများ ပျောက်သွား၍ ခေါင်းမောကြည့်လိုက်သောအခါ အုတ်နံရံတွင် စက်သေနတ် ကျည်ဆန်ရာများမှာ အင်္ကျီချုပ်ရိုးကဲ့သို့ သိတန်းနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မ၏ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပေါ်လာသောစိတ်ဖြင့် လူမမာကို အိပ်ရာပေါ်မှ ဖယ်ရှားခြင်း မပြုခဲ့သော် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးစလုံး စက်သေနတ်စာ ဖြစ်သွားဖို့ သေချာပါသည်။

‘ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ မလှုပ်နဲ့’ဟု ကျွန်မက လူမမာအား ပြောလိုက် သည်။ ထိုအချိန်က ထိုစကားကို ပြောခဲ့စေကာမူ ယခု ပြန်လည်စဉ်းစား ကြည့်သောအခါ လူမမာသည် လှုပ်ရှားနိုင်သော အခြေအနေတွင် ရောက်ပါ။

ဗုံးကြဲချပြီး နာရီ အနည်းငယ် ကြာသည်အထိ ကျွန်မ၏ စိတ် အစဉ်သည် မှန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဘာတွေ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်ပြီ ဆိုသည်ကို အစီအရီ တွေးမရခဲ့ပါ။ ကျွန်မနှင့် လက်အောက်ခံ သူနာပြု အဖွဲ့တို့အနေနှင့်မူ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဒွေး ပါးသော ရောဂါ ဝေဒနာရှင်များကို ဆေး ကုသပေးနေကြရာမှ လူသား အချင်းချင်း နှိပ်စက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ခြေကျိုး၊ ထက်ကျိုးများ၊ ကျည်ဆန် (သို့မဟုတ်) ဗုံးဆန်တို့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာသော ဟောင်းလောင်းပေါက် ဒဏ်ရာများ၊ သွေးတစ်ပေါက်ပေါက် ဒဏ်ရာများနှင့် အင်္ကျီချုပ်များ၊ ခြေပြတ် လက်ပြတ်များကို ကုသပေး ကြပါတော့သည်။

လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲ၊ စက်သေနတ်များနှင့် ပစ်ခတ်သွားပြီး
နောက် မကြာခင်မှာပင် အမြောက်ဆန်များက စောင့်ကြီး မြို့ပေါ်သို့
ကျရောက်လာကြ ပြန်ပါသည်။

တောင်ကြီးမြို့မှာ စစ်ဘက်ရေးရာနှင့်ကြည့်လျှင် အရေးကြီးသော
မြို့မဟုတ်ပါ။ မီးရထားလမ်းဆုံး ဖြစ်သော ဟံဟိုးမြို့နှင့် ၂၂ မိုင်
ကွာဝေး၍ နားလှည်းနှင့် သွားရပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ လူတွေကို
ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ပွဲ ကျင်းပနေရောသလားဟု ယူဆပါသည်။

ယနေ့သည် တောင်ကြီးမြို့၏ ဈေးနေ့ ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့
ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများမှ တောင်သူများသည် ဟင်းသီး ဟင်းရွက်
သစ်သီးဝလံများ၊ ငါးများ၊ ငွေလက်ကောက်များ၊ ယက်ထည်များကို
ဈေးနေ့တွင် မြို့ပေါ်သို့ တက်ရောက်ရောင်းချသော အလေ့အကျင့်မှာ
နှစ်ပေါင်း ရာနှင့်ချီနေပါပြီ။ ဒီလို နေ့ရက်မျိုးကိုမူ ရှေးပြီး ဗုံးကြဲ၊
စက်သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်ရသည်ကို အားမရသေးဘဲ အမြောက်နှင့် တဝုန်းဝုန်း
ထုနေပြန်ပါသည်။

ကျွန်မ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် တောင်သူများကို
သိနေသည်။ သူတို့လောက် ချစ်စရာ ကောင်းပြီး ကလေး ဆန်သော
တိုင်း ရင်း သား များ မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိပါ။ တောင်သူများသည်
အသောက်အစား၊ အကစား မရှိ။ မြန်မာနိုင်ငံကဲ့သို့ ဓားပြမှုများ
ပေါများသောနိုင်ငံအတွင်း၌ လူဖြစ်လာကြစေကာမူ လူသတ်မှု ဆိုသည်
ကိုလည်း မသိ၊ ခိုးမှုကိုလည်း နားမလည်ကြပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ပျော်ပျော် ရှင်ရှင် နေတတ်ကြသူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဈေးရောင်း လာကြသော တောင်သူ ပျိုဖြူများသည် သူတို့၏
ရုပ်သွင်က ထူးခြားလှပသလို မျိုးရိုး စဉ်လာအရ အင်္ကျီအနက်၊ စကတ်
အနက်ထို့နှင့် တူဖက် ဆင်ယင်လာသော ခြေကျင်းနှင့် လက်ကောက်
များသည် ၎င်းတို့နှင့်တူသီထားသည့် တချွင်ချွင် အသံထွက်ပေါ်နေသော
ငွေကွင်းကလေးများနှင့် တင့်တယ် လှပနေကြပါသည်။ ရိုးသားပြီး
အစွဲအလမ်း ကြီးသူများဖြစ်၍ ငွေကွင်းများသည် သူတို့ကို ဘေးရန်
အန္တရာယ်မှ အကာအကွယ်ပေးသည်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ခြောက်ကိုက်မျှ

ရှည်လျားသော အနီရင့်ရင့် အဝတ်ကိုလည်း ခေါင်း၌ ပေါင်းထား
ကြသည်။

နောက်ကျောတွင် ကလေးများကို အဝတ်နှင့် ရစ်ပတ်ချိပိုးထား
ကြသေးသည်။ သူတို့သည် ရောင်းချရန် သယ်ယူလာကြသော ပစ္စည်းများ
အနီး၌ ဆောင်ကြောင့်ထိုင်၍ ဈေးဝယ် လာမည့်သူများကို ငိုလင့်လျက်
ရှိကြပါသည်။ သူတို့အတွက် သေမင်းတမန်သည် မိုးပေါ်က ကျလာလိမ့်
မည်ဟု လုံးဝ မထင်မှတ်ခဲ့ကြပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ကောင်းကင်ယံမှ စက်သေနတ်ဆံများ ပေါ်ထက်
လာကာ တောင်သူအမျိုးသမီးများမှာ ရင်ဘတ်တွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိပြီး
သေဆုံးကုန်ကြရရှာသည်။ ရင် နာစရာ မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။
ကလေးများ၏ သနားဖွယ်ရာ ငိုကြွေးသံ၊ ဒဏ်ရာရသူများ၏ မချီမဆံ့
ညည်းညူသံနှင့် ဖုန် တထောင်းထောင်း ထနေသော ဈေးဝင်းအတွင်း၌
အနီရောင် ခေါင်းပေါင်းစများက သွေး အိုင် ထဲ တွင် စိုနှစ်လျက်
ရှိပါသည်။ ဗုံး အစအနများမှန်၍ ဒဏ်ရာရနေကြသော ကျွဲနွားများ၏
ဟစ်အော် ညည်းညူသံများကလည်း ဆူညံလျက် ရှိပါသည်။

ကလေး အများစုမှာမူ အသက်ရှင် ကျန်ရစ်လျက် ရှိသည်။
သေရအံ့ဆဲဆဲ မိခင်များသည် ကျောတွင် ချိပိုး ထားကြသော ကလေး
ငယ်များကို ကာကွယ်ပေးနိုင်ရန် ကျောကော့ပစ်ကြသည်။ မိခင်၏
မေတ္တာသည် သေအံ့ဆဲဆဲတွင်ပင် ကြီးမားလှပေသည်။ ကလေးများသည်
သူတို့၏မိခင်များကို ဆုံးရှုံးရသည်သာ မကသေးပါ။ သူတို့၏ အိမ်များ
မီးလောင်သွားပြီဖြစ်၍ အိုးမဲ့အိမ်မဲ့လည်း ဖြစ်ကုန်ကြရရှာပါပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ရန်သူ ဂျပန်များနှင့် ဤမျှ နီးကပ်နေသည်ကို
ထည်းကောင်း၊ ရန်သူများသည် ဤမျှအထိ ရက်စက်လိမ့်မည် ထည်း
ထည်းကောင်း မထင်မှတ်ခဲ့ကြပါ။ တောင်ကြီး တစ်မြို့လုံးသည် အမှတ်မထင်
အထိတ်ရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ယခုနှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်
လည်း ထိုနေ့ ထိုရက်တွင် တစ်ခုခုတော့ အလိုလို ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ၏
ထိထဲ၌ ကြံတင်သိနေသလို ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

ဦးမြင့်ဆွေက 'မြန်မာပြည်၏ ဟယ်လင်'ကို ဖတ်ကြည့်
စမ်းပါဟု ပြော၍ ည အိပ်ရာ ဝင်သောအခါ ဖတ်ရှု
ခဲ့သည်။ စာအုပ်၏ ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် တစ်ညလုံး
ပအိပ်တော့တဲ့ ဖတ်ရှုခဲ့ရာ မိုးလမ်းသွားခဲ့၏။

သခင်တင်မြ

အစ်ကိုကြီး ဦးမြင့်ဆွေက ကျွန်တော့်အား ဆူ့စာမူကို
ဖတ်ပါ တည်းဖြတ်ပေးပါဟု ပြောသဖြင့် ကျွန်တော်
ပထမ အစမ်းသဘော ဖတ်ရှု ခဲ့သည်။ လက်က
မချနိုင်သဖြင့် တစ်ထိုင်တည်း အပြီးဖတ်လိုက်သည်။

(သုတေသနအဖွဲ့) အထောက်အကူပြု
အထောက်အကူပြု ထုတ်ဝေ

သခင်ကျော်စိန်၏ မိတ်ဆက်အမှာ

တေ့၌ပင်ရှင် ဂျပန်ဖက်ဆစ် ဧကန်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး
ဖြစ်ခဲ့သူ ရဲဘော်ကြီး ဦးမြင့်ဆွေ ဘာသာပြန်ထားသော Helen
of Burma စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြည့်ရန် ကြိုယ်တိုင်ယူလာခဲ့ပြီး
'မိတ်ဆက်အမှာစာ' ရေးပေးရန်လည်း ပြောကြားလာခဲ့ပါသည်။
ပထမတွင် 'စစ်အတွင်းက သူ့နာမြဲဆရာမ တစ်ဦး၏ သာမန် အတွေ့
အကြုံမျှသာ ဖြစ်မှာပါ' ဟူသော သဘောဖြင့် အကြမ်းရှင်း
ကြည့်မိပါသည်။ ထိုသို့ ကြည့်လိုက်ပါမှ ဂျပန်ခေတ် မြန်မာနိုင်ငံ
သမိုင်းကို သူ့ရှုထောင့်၊ သူ့အတွေ့အကြုံ၊ သူ့အမြင်များဖြင့်
ရေးထားသည်ကို စတုရသဖြင့် လုံးဝပတ်စပေ့ တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်
ရပါတော့သည်။

၁၃၀၀ ပြည့် အရေးတော်ပုံ၏ နှစ်ပြေး အခန်းတစ်ခန်း
ဖြစ်ခဲ့သော ၁၉၃၀ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ ရန်ကုန်မြို့
အတွင်းဝန်များရုံးရှိ ကျောင်းသားများ ဆန္ဒပြ သပိတ်တားစဉ်က
အထွတ်ထွေးသွားရာသူ မိုလ်အောင်ကျော်နှင့် ကျွန်တော်တို့ 'ကိုလိုနီ
ပုလိပ်' ဇာတ်ရိုက် လူစုခွဲရာတွင် ဒဏ်ရာများ အသီးသီး
ရရှိပြီးလျှင် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အခန်း ၇ နှင့် ၈ သို့ တက်ရောက်ခဲ့
ရစဉ်က စာအုပ်ရေးသူ Helen Rodriguez ကို စတင် တွေ့ရှိ
သိကျွမ်းခဲ့ရပါသည်။ ထိုအခါက အလုပ်သင်ကျောင်းသား သူ့နာမြဲ
ဆရာမကလေးအဖြစ် အမှတ်တမ်းနေပါသည်။ ကျောင်းသားများကို
ကြိုယ်ချင်းစာနာပြီး ယုယုယယ စေတနာ ကြီးမားစွာဖြင့် ပြုစုပေးခဲ့
သည်ကို ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက် ကျွန်တော်၏
ဦးခေါင်းမှ ဒဏ်ရာမှာ အနည်းငယ် 'ရင်း' ချင် သလိုလို ဖြစ်နေ၍
ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အခန်း ၁၃ နှင့် ၁၄ သို့ ပြောင်းပြီး ဣသခံနေရ
စဉ်တွင်လည်း ညဉ့်ဆရာမ ဒေါ်အေးစိန်၏ လက်လောက် ဆရာမ
အလေးအမြစ် ရက်ပေါင်း ၁၀ တို့ကို တပ်မံ ကြိုဆိုခဲ့ပါသည်။

၅။ ဦးမြင့်စော (မိန်း)

တောင်ကြီးမြို့ ဈေးနေ့မှာ ရက်သတ္တပတ်မှ တစ်ကြိမ်သာ ရှိသည်။ မေမေသည် ဈေးနေ့တွင် ဈေးဝယ်ထွက်လေ့ ရှိသည်။ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မပျက်ကွက်ခဲ့ပါ။ သို့သော်ထိုနေ့တွင် တစ်စုံတစ်ရာက လှုံ့ဆော် ပေးလေသလားပဲ မသိပါ။ မေမေကို ဈေးမသွားရန် ပြောမိသည်။ မေမေ ဈေးသို့ မသွားဖြစ်ပါ။ ကျွန်မသည်လည်း ဆေးရုံ မသွားမီ စာတိုက်သို့သွား၍ စုံထားသောငွေများကို လိုရမည်ရ ထုတ် ယူလိုက် ပါသည်။

ဗုံးသံများ၊ စက်သေနတ်သံများ ပျောက်သွားသော အခါ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရရှိထားသော လူနာများကို နှားလှည်းများဖြင့် တစ်မျိုး၊ စောင်ပုခက်များနှင့် တစ်ဖုံ၊ တွန်းလှည်းများနှင့် တစ်သွယ် သယ်ယူလာသည့် ရှည်လျားသော လူတန်းကြီးသည် ကျွန်မတို့၏ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ တချို့သော ဒဏ်ရာရသူများက လေးဘက်စွား၍ လာသည်လည်း ရှိပါသည်။ အချို့ကိုလည်း ကျော တွင် ချီပိုးလာကြသည်။

ကျွန်မတို့၏ ဆေးရုံမှာ လူ ၁၂၀ စာမျှသာ ဆံ့သော်လည်း ယခု ရောက်လာကြသူများက လူပေါင်း လေးရာကျော် ရှိပါသည်။

အိမ်များ၊ ဈေးဆိုင်များသည် မီးလောင်နေကြပြီး လမ်းမများ ပေါ်၌ တိရစ္ဆာန်နှင့် လူသေ အလောင်းများက ပြန့်ကြဲနေပါသည်။ အသားများကို မီးလောင်သောအခါ ထွက်ပေါ်လာသည့် ညှော်နံ့ များကလည်း တစ်လောကလုံးကို ဖုံးအုပ်ထားပါသည်။

ပျောက်ဆုံးနေသော ဆွေမျိုးများ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း များကို ရှာဖွေနေကြလေသလား မသိပါ။ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွား နေကြသူများကိုလည်း တွေ့ရပါသည်။ ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်မှ မြို့ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်သည်တွင် မီးလောင်နေသော အဆောက် အအုံများ ပေါ်ဝယ် မီးခိုးလုံးများကို မြင်ရ သည့်အခါ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ထင်မှတ်ထားခဲ့သော တောမိကြီးမြို့သည် အပြီးအပိုင် ကွယ်ပျောက် သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မ၏ ဘဝကို ကြားက ဖြတ်ပြီး တင်ပြပါမည်။ စကော့တလန်သူ မိခင်နှင့် ပေါ်တူဂီလူမျိုး ဖခင်တို့၏ သမီးဦး ဖြစ်သော ကျွန်မသည် မြန်မာနိုင်ငံ ရှမ်းကုန်းပြေပြင်၌ မည်သို့မည်ပုံ ကြီးပြင်းလာသည်ကို စ၍ဖော်ပြရန် လိုအပ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ဖခင် မစ္စတာ လင်းဘတ်၊ ကင်နက်၊ ရော့ဒရစ် (စ်) သည် အိန္ဒိယပြည်မှ ဆရာဝန်ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ သူသည် စကော့တလန် ပြည် အိဒင်ဘရာ ဆေးတက္ကသိုလ်မှ အမိအာစီပီ ဘွဲ့ယူရန်အတွက် အိဒင်ဘရာမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူနာပြုဆရာမ လုပ်နေသော ကျွန်မ၏ မိခင်နှင့် သူတို့နှစ်ဦး တွေ့ဆုံ ချစ်ကြိုက်ကြသည်။

ကျွန်မ၏ အဘိုးမှာလည်း ၎င်းယူနီဘာစီတီတွင် အနာတော်မိနှင့် ဇီဆီယာလော်ဂျီ ဘာသာရပ်နှစ်ခု၏ ပရိပတ်ဆာအဖြစ် အလုပ် လုပ်နေ သည်။

ဖခင်က လက်ထပ်ခွင့်တောင်းသည်ကို မိခင်ဘက်က မိဘများက သဘောမတူကြပါ။ စကော့လူမျိုး မိကောင်းဖခင် သားသမီးများနှင့် အသားအရောင်ညိုသော သူစိမ်းတစ်ရံဆံများ လက်ထပ်ခြင်းကို သဘော မတူကြပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဖခင်သည် လက်လျှော့ ပြန်သွားခဲ့ရသည်။

ဖေဖေသည် နောင်နှစ်နှစ် ကြာသောအခါ စကော့လားဇွန် ဆက်ရပြီး အမိအာစီပီ၊ ဝီအယ်(လ်)အာစီပီ၊ ဒီပီအိပ်ချ် ဘွဲ့များကို ပြေဆိုရန် အရည်အချင်းရှိသူ တစ်ယောက်အဖြစ် အိဒင်ဘရာသို့ ပြန်ရောက် လာ ပြန် သည်။ ယူနီဘာစီတီတွင် ဂုဏ်ထူးရ ကျောင်းသား များ၏ အမည်များ ရေးထားသော ကျောက်သွင်ပုန်း၌ ဖေဖေ၏ နာမည်မှာ ယနေ့တိုင် ရှိနေပါသေးသည်။

ဖေဖေသည် ဆေးပညာကိုသာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင် သော်လည်း မိန်းမပိုးရာတွင်လည်း ဇွန်ပဲကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။ မိခင်ဘက်မှ ထက်ထပ်ပေးရန် သဘောမတူသည်ကို သူ အောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အခြား အဘယအသီးတစ်ခုမှာ ဖခင်ဘက်က ဘရင်ဂျီ ဘာသာပြန်၍ မိခင် ဘက်က ခရစ်ဘက် (စ) တင့် ဖြစ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌

ဦးမြင့်ဆွေ (ရှေး)

သတို့၏ လက်ထပ်ပွဲကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း နှစ်ခုစလုံး၌ ကျင်းပရန် သီနှိုင်းလိုက်ကြသည်။

ဖေဖေသည် မြန်မာနိုင်ငံ ကျန်းမာရေးဌာန၌ ဝင်ရောက် အလုပ် ထုပ်ခဲ့ပါသည်။ ပထမဦးဆုံး အလုပ်မှာ ချင်းတောင်တွင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအခါ ၁၉၁၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက်နေ့တွင် မြန်မာ နိုင်ငံ၌ မွေးဖွား ခဲ့ပါသည်။ ဖေဖေသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီး၌ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား စစ်မြေပြင်၊ ၎င်းနောက် အာဖဂန် နှစ်တန် စစ်မြေပြင်၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့ပါသည်။

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသွား၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက် သောအခါ ဖေဖေအား ဝေးသီခေါင်ဖျားကျသော ဒေသများသို့ ထားပြီး ချောင်ထိုးထားခဲ့ပါသည်။ နေရာတစ်ခု၌မူ မေမေသည် စစ်ညတည်းတွင် မြေငါးကောင်ကို အိမ်ထဲမှာပင် သတ်ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းနောက် ဖေဖေကို တောင်ကြီးမြို့ ဆေးရုံ၌ ခရိုင်ဆရာဝန်ကြီး အဖြစ် ခန့်ထားခဲ့ပါသည်။

မိခင်မှာ ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် ဖေဖေကပင် ကော့တလန်ပြည်သို့ အပြီးအပိုင်ပြန်ရန် အကြံပေးပါသည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော တပ်ကွေးရောဂါကပ်ထဲတွင် ထမ်းချက်၊ မြင်းထိန်းနှင့် ကလေးထိန်းတို့ သုံးဦး ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ မေမေသည် တရောင်ရောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော် မေမေသည် တောင်ကြီးကြီး ရှိနေသည့် တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်သည်တွင် သူမ အလွန် တောင့်တနေသော မြို့ဟု နှားလည်ခဲ့သည်။

‘ငါတိုင်းပြည်ကို ပြန်ရောက်နေသလို သိပ်လှတဲ့ မြို့ပါကလား’ ဟုပင် မေမေက ရင့်ကျူးခဲ့သည်။ တို့တစ်တွေ ဒီမှာပဲ တစ်သက်လုံး နေမယ်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်ကြီးအတွက် သတ်မှတ်ထားသော အိမ်တွင် ကျွန်မတို့ သားစု နေကြသည်။ ဆေးရုံနှင့်နီး၍ သွားဝေးလာတာ အဆင်ပြေလှ ပါသည်။

ဖေဖေသည် သူပိုင်အိမ်၌ နေလိုသူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မြေရှစ်ကေဝယ်ပြီး အိမ်အကြီးကြီးတစ်လုံးကို သူ စိတ်ကူးရသမျှတို့နှင့် တန်ဆာဆင်ကာ အကောင်းဆုံး လက်သမား၊ အကောင်းဆုံး မန်းရ၊ အကောင်းဆုံးပစ္စည်းများနှင့် နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် အချိန်ယူ ဆောက်လုပ်ခဲ့ ပါသည်။ အိမ်ပြီးသွားသောအခါ မေမေ၏ ဇာတိဖြစ်သော ‘ကရိတ်မိုး’ မြို့၏ နာမည်ကို ပေးခဲ့သည်။

သူသည် ခြံဝင်းအတွင်း၌ တိရစ္ဆာန်များ၊ ငန်း၊ ဘဲ၊ ကြက်များ၊ သစ်သီးပင်များ စိုက်ပျိုး မွေးမြူပါသည်။ မြင်းစောင်းနှင့် နွားတင်းကပ် များ တည်ဆောက်ကာ မြင်းနှင့် ကျွဲနွားများ မွေးမြူပါသည်။ ရေကန်ကျယ်ကျယ် တစ်ခုကိုလည်း တူးဖော်ပါသေးသည်။

ဖေဖေသည် ထိုမျှနှင့် မကျေနပ်သေးပါ။ သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပြင်သစ်ပြည်သို့ အပြီးအပိုင် ပြန်သွားသည်တွင် မြေလေးကေပေါ်၌ ဆောက်ထားသော ‘ဂလင်းဗျူး’ အမည် ပေးထားသည့် အိမ်ကို ဝယ်ပါ သေးသည်။ ထိုမြေ၌ သစ်သီးပင်အမျိုးမျိုးနှင့် သစ်ပင်အများအပြား စိုက်ပျိုးရာတွင် သစ်ကြားသီးပင်များ ပါရှိခဲ့သည်။ ယင်းမြေကွက်မှာ ရေလှောင်ကန်၏ အောက်ဘက်ကျကျတွင် ရှိနေသဖြင့် လုံးကျလာသော ရေများကို ဆည်၍ မြောင်းများဖောက်ကာ သွယ်တန်းယူပါသည်။ မြေဩဇာက အလွန်ကောင်းသည်။ တကူးတကန့် မစိုက်ရဘဲ အပင်ပေါက် ပါသည်။

မေမေသည် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် လက်ထက် ကတည်းက တရုတ်သေ သိမ်းဆည်းလာခဲ့သော အဖိုးထိုက်အဖိုးတန် ပစ္စည်းများကို စကော့တလန် နိုင်ငံမှ သယ်ယူလာခဲ့ပြီး ရန်ကုန်မြို့ သောမတ် (၁) ကွက် ကမ္ဘာစစ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ အပ်ထားခဲ့ရာမှ ပြန်ယူကာ ဤအိမ်နှစ်အိမ်တွင် တန်ဆာဆင်ခဲ့ပါသည်။ ငွေထည်ပစ္စည်း အသုံး အဆောင်များ၊ အိုးခွက်များ၊ ကြည့်မှန်များကို အိမ်နှစ်လုံးစလုံး၌ ထပ်ဆင်ခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည်ရှိ ဘိလပ်သားများသည် မိမိတို့အိမ်ကို ပြင်ဆင် မွမ်းမံရာတွင် ပြည်တွင်းဖြစ် ပစ္စည်းများကိုသာ အသုံးပြုကြသဖြင့်

ကျွန်မတို့ကို အိမ်နီးနားချင်းများက မနာလိုကြပေ။ အိမ်ထောင်
ဝန်ထမ်းများမှာမူ ကျန်းသားဖြူ မြန်မာပြည်၌ လုပ်သော ပစ္စည်းက
များပါသည်။ နံရံများပေါ်၌ စကော့တလန်နိုင်ငံ၏ ရှုမျှော်ခင်းများ၊
ဖေဖေ အာဖရိန်စတန်နိုင်ငံ လေလင်ပွဲမှ ဝယ်ယူလာခဲ့သော ကော်ဇော
များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားခဲ့ပါသည်။

ပန်းခြံထဲ၌မူ အရောင်မျိုးစုံနှင့် ဖူးပွင့်နေကြသော နှင်းဆီပန်း
များ၊ ရောင်စုံပန်း အမျိုးမျိုးနှင့် သစ်ခွံပန်းများ ဝေဆာလျက် ရှိပါ
သည်။ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများက မေမေ့ကို သစ်ခွံပန်းပါရဂူ
အဖြစ် နာမည်ပေးထားကြသည်။

တောင်ကြီးမြို့သည် အလွန် နေချင်စဖွယ် ကောင်းသောမြို့
ဖြစ်သည်။ ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင် အထက် ပေ ၄၅၀၀ ကျော်
အမြင့်တွင်ရှိ၍ ရှုမျှော်ခင်းများက ထူးခြားလှပသည်။ ရာသီဥတုကလည်း
အလွန်ကောင်းသည်။ နေသာသော နေ့များ၌ တရုတ်ပြည်ဘက်မှ
အစားအသောက်များကိုပင် လှမ်းပြင်ရသည်။ တောင်ကြီးမြို့၌ ကျွန်မ အလွန်
ပျော်ပေပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့တွင် ကျွန်မ၏ ကလေး ဘဝကို
ချုပ်နှံလိုသည့် ဆန္ဒမှတစ်ပါး အခြား မရှိပါ။

ကျွန်မ၏ မိဘများကမူ ထိုသို့ မယူဆကြပါ။ မြင်းစီးလိုက်၊
ငှက်ကူးလိုက်၊ ခုန်ပေါက်မြူးတူးလိုက်၊ မောင်ဗွဟု နာမည်ပေးထားသော
အပေါ်တက်၍ မှိန်းလိုက် လုပ်နေ၍ မဖြစ်သေးကြောင်း ပြောပါသည်။
ကျွန်မအား မိဘများက တောင်ကြီးတွင် နေခွင့် မပေးခဲ့သော် လုံးဝ
မကြောင်းမျှတမှု ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ အိပ်မက်ကမ္ဘာ
ပျက်သည့်သွားပါက ကျွန်မအား ထိခိုက်နှစ်နာဖွယ် ရှိပါသည်ဟု
အော်ပြနေသော်လည်း ကျွန်မ၏ဘဝတွင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာရေး
အတွက် စာပေသင်ကြားရန် လိုအပ်သည်ကို သိနေပါသည်။

မေမေသည် ကျွန်မကို အိမ်ဘာရာသို့ ခေါ်သွားပြီး ကျောင်း
ဝင်ပါသည်။ ကျွန်မ နေသား ကျသွားစေရန် မေမေကိုယ်တိုင် တစ်နှစ်

အတူနေပေးပြီးမှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လွှားခဲ့သည်။ ကျွန်မကို အဘွားနှင့်
ထားရစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ဘာရာမြို့တွင် ပျော်သင့်သလောက် ပျော်စေကာမူ
တောင်ကြီးမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့ရသည်ကို လမ်းတသသ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။
ပြန်ရမည့်နေ့ကိုသာ လက်ခံပြီး ရေတွက်နေမိပါသည်။

ကျွန်မ၏ အဘွား ကွယ်လွန်သွားသောအခါ တောင်ကြီးမြို့သို့
ပြန်ချိန်ရောက်ပြီဟု နားလည်လိုက်ပါသည်။ လမ်းခရီးတွင် အုပ်ထိန်းသူ
အဖြစ် သဘော၏ ကပ္ပတိန်အား ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိုးအပ်ပြီး မိဘများ
ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ အကြောင်းကြားခြင်း မရှိသေးမီ လစ်ဗာပူလ်မှ
ရန်ကုန်သို့ထွက်သော ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။
ကိုလံဘိုမြို့သို့ သင်္ဘော ဆိုက်သောအခါ ကျွန်မအား ရန်ကုန် သင်္ဘော
ဆိပ်တွင် လာရောက်ကြိုဆိုပါရန် မိခင်ထံသို့ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်း
ကြားခဲ့ပါသည်။

ပျော်စရာကောင်းသော အိမ်ပြန်ခရီးဖြစ်စေကာမူ တောင်ကြီးတွင်
ကြာကြာမနေရပါ။ အဝတ်အစားများ ထုပ်ပိုးပြီး ပညာ ဆက်လက်
သင်ကြားရန် ဒါဂျီလင်မြို့သို့ ထွက်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်
သည်လည်း အလုပ်မှ အနားယူပြီး အိမ်တွင်နေကာ လက်သမားအလုပ်ကို
လုပ်ကိုင်နေပါသည်။ ဖေဖေက ရယ်စရာ ပြောတတ်ပါသည်။

‘ငါဟာ အရိုးဖြတ်လူ ဘဝက စုတေပြီး သစ်သားဖြတ် လူ
ဖြစ်သွားပြီ’ဟု ပြောလေ့ ရှိပါသည်။

ကျွန်မ တောင်ကြီးမြို့ကို ပြန်ရောက်သည်အခါ ဗာချိုနီများသည်
ခေါ်ခေါ်ပြီး ကျွန်မ ပြန်အလာကို စောင့်ဆိုင်းနေဘိသကဲ့သို့ ယင်ကနှင့်
သာမျှ ခြားနားသည်ကို မတွေ့ရပါ။

ဒါဘာ ပွဲများ၌ ဥရောပ တိုက် သား အရာရှိကြီးများသည်
ထောက်ပြောင်သော ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင်၍ သူတို့၏ ခေါ်တွင်
အားများ ချိတ်ဆွဲလျက် သူတို့၏ နှီးများကလည်း လေတွင် ဘာဖွယ်ဖွယ်
လှုပ်နေသော အင်္ကျီရှည်များကို ဝတ်ပြီး ခေါင်းတွင်လည်း အောင်စာ
ညီသပ်ပုံသဏ္ဍာန် ဗောင်းထုပ်များအုပ်လျက် နယ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိ

များကလည်း ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီနှင့် ပုံလွှားငှက်ကြီးကဲ့သို့ ရှည်လျားသော နောက်ခင်းဝတ် အင်္ကျီများကို ဝတ်ဆင်ကာ ဒါဘာ ဆုပေးပွဲသို့ စိတန်း တက်ရောက်လာကြသည်တို့ကို ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးပါ။

အင်းလေးကန်သို့ကျန်မတို့ အပျော်ခရီးထွက်ရာတွင် လှေများကို အလှအပများဖြင့် မှမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ လှေလှော်သူများမှာ အခြား ဒေသများမှာကဲ့သို့ မဟုတ်မူဘဲ ခြေထောက်ဖြင့် လှေတက်ကို ထိန်းပြီး လှော်ခတ်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သေနတ်ပစ်ရာတွင် ကျင်လည်၍ ငါးများရာတွင် လည်း ကျွမ်းကျင်လှပါသည်။

အဝတ်အစားများကို စိတ်ကူးရသလို ဝတ်ဆင်ပြီး ကျင်းပသော ပြိုင်ပွဲများတွင်လည်း ကျွန်မကသာ ဆုများ ရလေ့ရှိပါသည်။ သို့သော် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အဆုံးသတ်ရပါတော့မည်။ ကျွန်မသည် အလုပ် တစ်ခုခု လုပ်ရပါစော့မည်။

ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို မှန်ထဲတွင် မကြာခင် ကြည့်ဖူးပါသည်။ ကာလသားများ ကြိုက်သည့် ပထမတန်းစား အလှပိုင်ရှင် မဟုတ်ပါ။ ခွက်ကြမ်းရေကျို အလှမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်း ရုပ်ရည်မျိုးသည် ကျွန်မ၏ အလုပ်နှင့် အဝင်ခွင်ကျပ် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဖနောင် တစ်ချက် ဆောင်ရုံမျှဖြင့် လူတွေက ကျွန်မကို ဂရုစိုက်နိုင်လာအောင်နှင့် ထင်းတင်း ကျပ်ကျပ် မလုပ်ထားပါဘဲ အမိန့်ကို နာခံလာအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဖေဖေနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် နေလာခဲ့ရသည် ဖြစ်၍ လူနာများကို စည်းရုံးနိုင်သော နည်းလမ်းများ ဖေဖေထံမှ ရခဲ့ပါသည်။ ဆေးက အဝင်ဆိုး၍ ဆေးမသောက်လိုသူများအား ဆေးသောက်ချင် လာအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ အလွန် စကားများသော လူနာများ၊ အလွန် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေသော ရောဂါသည်များ ငြိမ်သက်သွားစေရန် အဖျားတိုင်း ပြဒါးတိုင်သည် အစွမ်းသက်သည့် လက်နက် တစ်မျိုးဟု သိလာပါသည်။

အခြေခံအားဖြင့် ကျွန်မသည် ရှက်တတ်ကြောက်တတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပင်ကိုသဘောမှာ မိမိနှင့်မဆိုင်သော ကိစ္စများ၌ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ပွင့်လင်းသော အမူအကျင့်များသည် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု နည်းပါးနေခြင်း အပေါ်တွင် ဖုံးကွယ် သွားပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသက်က ငယ်ရွယ်စေကာမူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် အလှအပဆုံး ဒေသတစ်ခုရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံမှ သူနာပြုဆရာမကြီး ဖြစ်သည် ကိုတော့ ပြင်ပ ကမ္ဘာက ကျွန်မကို အသိအမှတ် ပြုရပါမည်။

မြန်မာပြည်သည် စစ်ဘေး စစ်ဒဏ် မခံရသေးပါ။ ဥရောပတိုက်တွင် မှ ဗြိတိန်နိုင်ငံသည် မိမိ၏ တည်မြဲမှုအတွက် စစ်တိုက်နေရသည်။ သို့သော် ဗြိတိသျှအင်ပိုင်ယာ၏ ချောင်ကျသော နေရာတွင် ရှိသည့် မြန်မာနိုင်ငံကို ဧည့်သူကမျှ ဂရုမစိုက်သဖြင့် စစ်တိုက်လာမည် မဟုတ်ဟု ကျွန်မတို့ကို ထပ်တလဲလဲ အာမခံချက် ပေးနေ၍ တောင်ကြီး မြို့သူမြို့သားများသည် လတ်လတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြပါသည်။ စစ်ဘေး စစ်ဒဏ်အတွက် တွေးတောပူပင်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။

သို့ဖြစ်၍ ဥရောပ တိုက်သားများက အကဲမပျက်၊ အသောက် မပျက်၊ အပျော်မပျက် နေခဲ့ကြသည်။ စိတ်တစ်တွေ့ 'မကြာခင် ဘဝ ဆုံးတော့မှာပဲဆိုသော အသိက မှီနေလို့များ ထပ်ရာမြင်ရာ စွတ်လွတ် နေကြလေရော့သလား၊' သို့မဟုတ် ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့လာမည့် ဘေးဆိုး အန္တရာယ်ကို သတိမမူ ဂုမမြင်ဖြစ်နေကြလေရော့သလား မသိပါ။

တောင်ကြီးမြို့တွင် ဥရောပတိုက်သား တစ်ရာ့ငါးဆယ်ခန့် ခိုပါ သည်။ အများစုမှာ ဗြိတိသျှအရာရှိများနှင့် သာသနာပြုအဖွဲ့မှ အိတ်ထူး သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ဥေ့ကြေးချမ်းသာသော မြန်မာလူမျိုး၊ ရှမ်းလူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ် ကုသွားကပြား၊ ဝတ်လုံများ၊ ခွေနေများ၊ ကျောင်းဆရာများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများသည် အငြိမ်းစားယူပြီး တောင်

ကြီးမြို့၌ အခြေချနေကြသည်။ အလွန် အေးချမ်းသောနေရာ၊ စစ်၏ အနိဋ္ဌာရုံများနှင့် ကင်းဝေးသည့်နေရာဟူ၍ မှတ်ထင် ထားခဲ့ပါသည်။

ဝေးလံသောဒေသမှ အမြောက်သံ၊ ဗုံးသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေသည်ကို သတိမမေ့မိကြပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းသည် ဂျပန်တို့ မူလဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲပုံ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံ စစ်ထဲဝင်လာပုံ၊ မလေးပြည်နှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံများကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ပုံ၊ ပရင့်စ် အော့(ဖ)ဝေးလံနှင့် ရီပါလစ် စစ်သင်္ဘောကြီးနှစ်စီး နှစ်မြှုပ်သွားပုံတို့ကို နားထောင် ကြားသိနေကြစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေသည် စစ်နယ်ပယ် အတွင်းသို့ မရောက်နိုင်ဟု ယုံကြည်နေကြလေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် ရန်ကုန်မြို့ကို ဂျပန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက ဗုံးလွှဲကြသည်။ စက်သေနတ်နှင့်လည်း ပစ်သေးသည်။ အစိုးရလုပ်ငန်းများ ရပ်သွားခဲ့သည်။

အမှန်မှာ ဗုံးကြဲသည့်နေ့ကို အထူးတလည်မှတ်မိနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြီးမြို့ 'ဆေးကရက်ဟတ်' ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့အစည်းဝင် ဝါလတာဖူးလားတို့နှင့် ညီညွတ်သော နေ့နှင့် တိုက်ဆိုင်နေ၍ မှတ်မိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ 'ပရိသတ်အနည်းငယ် ကိုသာ ဖိတ်ကြားထားသည်ဖြစ်၍ အေးအေးဆေးဆေးရှိလှသည်။

ဝါလတာ၏ အစ်မနှစ်ဦးမှာလည်း သူ့နာပြု ဆရာမကြီးများပင် ဖြစ်၍ ရန်ကုန်ကိုဗုံးကြဲသောနေ့တွင် တောင်ကြီးသို့ရောက်နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ကုန်းလမ်းမှ စစ်ပြေးကြရာတွင် လမ်းခရီး၌ သေဆုံးသွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ ရုပ်ကလာပ်ကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် တွေ့ရသောအချိန်၌ လက်ထဲတွင် စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရွက်သည် မစ္စဝီလ်ဘီဆိုသူ အမျိုးသမီးက သူနှင့် သူ၏ ကလေးသုံးဦး သေရအံ့ဆံ့တွင် ပေးသွားသော သေတမ်းစာပင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံ ဆာရယ်ဂျီနယ်ဒေါ်မန်စစ်သည် လူအများ အား မိမိတို့တာဝန်ကျသော နေရာများတွင် နေကြရန် စိတ်အားထက်

သန်စွာ တိုက်တွန်းသွားပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံသည် ရန်သူကိုရင်ဆိုင်နေ အသင့်ရှိနေပါသည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။ သို့သော် ရန်ကုန်မြို့ကို ပထမ အကြိမ် ဗုံးကြဲခံရသည့် အချိန်တွင်ပင် မြို့ပေါ်ရှိ လူအများအပြားသည် ဘုရင်ခံ၏ စကားကို အယုံအကြည်မရှိကြ၍ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက် ခရစ္စမတ်နေ့တွင် နောက်တစ်ကြိမ် ဗုံးလွှဲလျက် ကြေညာသောအခါ ထောင်ပေါင်း များစွာသော မြို့သူမြို့သားများသည် အထက်ဗမာပြည်သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ထွက်ပြေးကုန်ကြသည်။ ဥရောပတိုက်သားများနှင့် အခြားစစ်ပြေးများပါ တဖြည်းဖြည်း တောင်ကြီးမြို့သို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေက ဂရုမထားခဲ့စေကာမူ စစ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာပါပြီ။

သတင်းတွေကား မယုံနိုင်စရာဖြစ်နေသည်။ 'ကျွန်ုပ်တို့၏စစ်သည်များသည် ဂျပန်လူဝါကလေးများထက် စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သည်၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ လေယာဉ်တွေက ပိုမိုခေတ်မီပြီး ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများကို မြန်မာကောင်းကင်မှ မကြာမတင် ရှင်းလင်းပစ်တော့မည်' ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့က သတင်းလွင့်ထားပါသည်။ အမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တွင် လေယာဉ်မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်သားများကလည်း လေကျင့်မှု မပြည့်ဝသည့် အပြင် လက်နက်များက ခေတ်နောက်ကျနေပါပြီ။

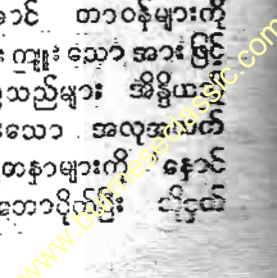
မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာရေး အစီအစဉ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝေဖန်ခင်ပါသည်။ အစီအစဉ်က ကမောက်ကမ နိုင်လှပါသည်။ မြန်မာပြည်မှ ဆုတ်ခွာရာတွင် မည်သည့်အတွက် ရန်ကုန် ရေလမ်းခရီးဖြင့် မဆုတ်ခွာစေသနည်း။ နယ်စပ် တောင်ပေါ် ဒေသများသို့ စစ်ပြေးများအား စေလွှတ်ရာတွင် မည်သည့်အတွက် ကြိုဆိုလက်ခံရေးအဖွဲ့များ ကြိုတင် ခန့်ခွဲခဲ့သနည်း။ တကယ်လို့များ တောင်ကြီးမြို့က ထွက်ခွာမည်ဆိုလျှင် မည်သို့ ထွက်ခွာကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအချိန်အထိ တောင်ကြီးမြို့က ဆုတ်ခွာ ထွက်ပြေးကြရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်သေးပါ။ ပျော်ပျော်ပါးပါးနှင့် အချိန်များ ကုန်သွားခဲ့သည်။ တောင်ကြီးထပ်တွင် ဖြိုခွဲမပျက်၊ အရက်သောက်မပျက်၊ အကမပျက် ရှိကြ

ကျန်းမာသန်စွမ်း၍ လူနာများကို စေတနာအပြည့်ဖြင့် နှစ်သိမ့်ပေးပြီး ပြုစု စောင့်ရှောက်မှု တာဝန်အရပ်ရပ်ကို လိုလေသေး မရှိရအောင် ထိုအခါက ပြုစုခဲ့သည့် ကျေးဇူးကိုလည်း တွေးမိတိုင်း သတိရနေပါသည်။

Helen of Burma စာအုပ်ထဲတွင် သူနာပြု လက်မှတ်ရ စာမေးပွဲ အောင်မြင်ပြီးနောက် ရှမ်းပြည်နယ်တောင်ကြီးခရိုင်တွင် ဆရာမအုပ် (Matron) အဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ကမ္ဘာ့အနှောင့်ပိုင်းမှ အရှေ့ပိုင်းသို့ ကူးစက်ပြန့်ပွားလာသော အခါ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်၌ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲများသာမက လေကြောင်းမှ ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ခံရပုံများ၊ စစ်သားလူနာများ အရပ်သားလူနာများကို ကူညီကုသပေးရာတွင် လူနာများ သက်သာရေးနှင့် အသက်ရှင်ရေးအတွက် အဆက်မပြတ် လိုလို ပစ်ခတ်နေသော အမြောက်ဆန်များကြားမှ ယာယီစစ်ဆေးရုံမှ လူနာများ၊ အရပ်ဘက် မြေးရုံမှ လူနာများကို သက်စွန့်ဆံ့များ ဆွဲမတူအောင် ပြုစု လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပုံတို့ကို ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြထားသည်တို့မှာ ဖြစ်ရပ်အမှန်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း 'မိမိအသက်ကို ပမာမပြုဘဲ နမူနာယူလောက်သော ကိုယ်ကျိုး စွန့်လွှတ်မှုဖြင့် အလွန် မွန်မြတ်သန်ရှင်းသော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း' ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှ အစိုးရတို့က George Medal တူသော ဤတံဆိပ်ကို ပေးအပ်ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရပါသည်။

ထိုစဉ်က မမာပြည် ဘုရင်ခံ Sir Reginald Dorman-Smith က အစိုးရ အမှုထမ်း အရာထမ်းတိုင်း မိမိတို့ တာဝန်တူရာ နေရာ အသီးသီးတွင် တာဝန်ဖြစ်ဖြစ် နေမြဲ သဘောဖြင့် (stay-put) တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန် အမိန့်တစ်ရပ် ထုတ်ဆင့်ခဲ့ပါသည်။ စစ်မြေပြင် စစ်တလင်း တကယ် ဖြစ်လာသောအခါတွင်မူ ထိုအမိန့်ကို ထုတ်ဆင့်ခဲ့သော ဘုရင်ခံနှင့်တကွ ဆရာဝန်များ၊ သူနာပြုများ အပါအဝင် အစိုးရမှုထမ်းရာထမ်းအားလုံးလိုလိုသည် အေးလွတ်ရာ လွတ်ကြောင်း အတွက် ထွက်ခွာပြေးကြသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ပင်ခင် အငြိမ်းစား ဆရာဝန်ကြီးမှာမူ တောင်ကြီးရှိ 'မိမိအိမ်မှ ခွေ' ဟု ဆုံးဖြတ် နေထိုင်နေစဉ် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ကားကြို တံခါးပေါ်သို့ မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့ကို တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

တောင်ကြီးမြို့ပေါ်တွင် တိုက်ပွဲ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်လာသော အခါ မိတ်ဆွေများက ဖခင်ဖြစ်သူကို ဆေးလွတ်ရာ ရွာတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသဖြင့် တောင်ကြီးကို ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်သော အခါ၌ မိကွဲ ဗကွဲ ဖြစ်ခဲ့ရပုံများ၊ ဆေးရုံလုပ်ငန်း၊ လူနာပြုစုကုသရေး လုပ်ငန်းတို့ကို ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေသူများနှင့် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ပေးနေပုံကို တွေ့ရှိရသောအခါ ပထမပိုင်း၌ အထင်မှားသလို သံသယ ဖြစ်နေသော်လည်း နောင်တွင် ဆက်ပြီး လုပ်နေရန် ဂျပန်စစ်တပ်က ခွင့်ပြုခဲ့ပုံများ၊ ဖခင်ကို ပြန်တွေ့ပြီးနောက် ကွဲ၍ သွားခဲ့သော မိခင်နှင့် အစ်မကို လိုက်ရှာရင်း မေမြို့ရှိ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် ပူးပေါင်းမိပုံများ၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ဆင်း၍ အလုပ်ရှာပြီး လုပ်ခဲ့ရပုံများ၊ ထို့နောက် မေမြို့ရှိ ဖခင်ထံ ပြန်ခဲ့ပြီး ရောက်ရာနေရာတွင် 'အမျိုးသမီး ဓမ္မလူနာ' များ အပါအဝင် လူနာအမျိုးမျိုးကို ပြုစု စောင့်ရှောက် ကုသပေးနေစဉ် 'မြတ်ဗျူးသူလျှို' ဟု စွပ်စွဲကာ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ်တို့က ဖမ်းဆီးပြီး ပလိုင်ယာဖြင့် လက်သည်းများကို ဆွဲထုတ် ညှဉ်းပန်းသည် အထိ အမျိုးမျိုး ခံခဲ့ရပုံများ၊ ဂျပန်ကင်ပေတိုင် စစ်ပုလိပ် ငွေမှ လွတ်လာသောအခါ မေမြို့ ဒုက္ခသည်များ စခန်းတွင် စနစ်တကျ စည်းရုံး နေထိုင်ခဲ့ရပုံများ၊ နောက်ပိုင်းတွင် မဟာမိတ် 'လေထီး' ဆင်းများနှင့် ဆက်သွယ်မိပြီး မဟာမိတ်တပ်များကို လျှို့ဝှက် အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရပုံများ၊ မိမိတို့ ဒုက္ခသည်များ စခန်းရှိ ဖျိုငယ်သော အမျိုးသမီးများကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက် ပေးခဲ့ပုံများ၊ မိဘမဲ့ကလေးများကို သားသမီးအရင်းကဲ့သို့ ပြုစုခဲ့ရပုံများ၊ မဟာမိတ်များ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသောအခါ ရောဂါသည် ဖခင်ကြီးကို အိန္ဒိယသို့ ဆေးကုသရန် ပို့ပေးသော်လည်း ကလကတ္တာမြို့ ဆေးရုံတွင် ကွယ်လွန် သွားခဲ့ ပုံများ၊ နောက် သူကိုယ်တိုင် အိန္ဒိယသို့ လိုက်ပါသွားပြီး မိခင်နှင့် အစ်မကိုပါ ပြန်လည်တွေ့ဆုံရပုံများ၊ အိန္ဒိယတွင် အလုပ်လုပ်နေစဉ် ဗြိတိသျှ အစိုးရက George Medal ကို ချီးမြှင့် ပေးအပ်ခဲ့ပုံများ၊ မမာပြည် အစိုးရကလည်း စစ်ကြီးအတွင်း သူမတူအောင် တာဝန်များကို စွန့်စွန့်စားစား လုပ်ဆောင်ချက်များကို ချီးကျူးသော အားဖြင့် ဆုငွေ ၅၀၀၀ ပေးခဲ့ပုံများ၊ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များ အိန္ဒိယသို့ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် အတူပါသွားသော အလှအသက် ခံခဲ့ရသူ တန်ရှိနေသည့် လက်ဝတ်လက်စား ရတနာများကို နောင် တစ်နေ့ ပြန်လည် ရယူနိုင်ကောင်းရုံ' ဟု သဘောပိုက်ပြီး ငိုငွေ

သည်။ ကျွန်မကတော့ အရာရှိကတော် အချို့ကို သူနာပြုသင်တန်း
 သေးသည်။ ဆေးသေတ္တာများ ထုပ်ပုံထုပ်နည်း၊ ကျပ်စည်းပုံ စည်းနည်း
 များ သင်ပြပေးသည်။ အရာရှိကတော် အချို့ကလည်း ရှမ်းစော်ဘွား
 ဆားများ ကျောင်းတွင် ယာယီဖွင့်ထားသော စစ်ဆေးရုံရှိ ဒဏ်ရာရ
 စစ်သားများကို သွားရောက် အားပေးသည်။ ဂျပန်များ ရန်ကုန်သို့
 ခြိတ်တက်ရာတွင် ကြားဖြတ် ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့၍ ဒဏ်ရာ ရလာသူများ
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်မမှာ အပျော်အပါးများကို စိတ်ကူးရန် အချိန်မရပါ။
 ဆေးရုံအလုပ်နှင့်ပင် မအားလပ်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ငှက်ဖျား
 ရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါက တစ်မျိုး၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသူများနှင့်
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်များက တစ်ဖွဲ့၊ အာတက်ပေါက်သူများ ခွဲစိတ် ကုသ
 ရေးက တစ်သွယ်ဖြင့် မိုးလင်းက မိုးချုပ် မအားရပါ။

ဆေးရုံတွင် အမှုထမ်းများက နည်းနေရသည့်အထဲ ဆေးရုံအုပ်
 ရောဂါ ဗိုလ်မှူးကြီး တက်ကင်း(စ) တန်ကို စစ်တပ်က ဆွဲထားသေး
 သည်။ အစားပေးသူက တရုတ်မြန်မာ ကပြား၊ အသက်ကြီးပြီး ပင်စင်
 ပေးဖို့လ် လွန်နေသော အရွယ် ဖြစ်သည်။

နောက်ပြီး အမေရိကန်သားသနာပြုအဖွဲ့မှ ဆရာဝန်ကြီး ဂေါ်ဒင်
 ဝီးဂရေ့၏ ဆေးရုံမှ လေ့ကျင့်ပေးလိုက်သော သူနာပြုဆရာမကြောက်ဦး၊
 ဆောင်စောင့် လေးဦးနှင့် ထိုင်းရင်းသားဆရာဝန် လေးဦးတို့လည်း
 ဆေးရုံသို့ ရောက်လာ ကြပါသည်။

စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာ ကြရာ
 ကျွန်မတို့၏ သီးသန့်အခန်းများကိုပင် ပေးထားရသည်။ ကျွန်မတို့၏
 စာဝန်က ပိုကြီးလာသည်။ စစ်ပြေးများထဲတွင် မျက်နှာဖြူများလည်း
 ရှိပါသည်။ အချို့သော မျက်နှာဖြူများ၌ အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်
 ရွှေငွေ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများကို အင်္ကျီ အနား ချုပ်ရိုးများတွင်
 ကပ်ပြီး ယူလာသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ယခုကဲ့သို့ ဝှက်ယူလာသည်များကို ကြုံတွေ့ရသောအခါ ဒေါပု
 သည်။ အမှန်တော့ အရေးရယ် အကြောင်းရယ်လို့ ပေါ်လာလျှင်
 ဝှက်သုံးဖို့ လွယ်ကူရန် ယူဆောင် လာကြသည်ကို ကျွန်မ အနေဖြင့်

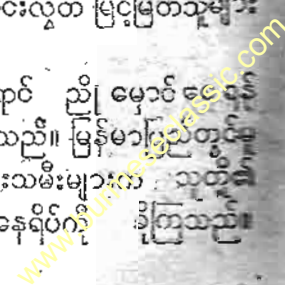
ဒေါမပူသင်ပါ။ ထိုအချိန်အခါက ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် ဘယ်သူသေသေ
 စေမာ ပြီးရော လူစားမျိုးကို ရှုံ့မှန်းခဲ့ပါသည်။ ထိုစိတ်ဓာတ်သည်
 ၁၉၁၉ ခုနှစ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော တပ်ကူးရောဂါကပ်ထဲ၌ ကျွန်မ
 သေမလို့ဖြစ်ခဲ့ရာမှ အမွေရလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မေမေက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ထို အချိန်က မြန်မာပြည်၏ အရှင် သခင်များ
 (အားလုံးတော့ မဟုတ်ပါ)ကို မျက်စိထဲတွင် ကြည့်မရခဲ့သည်ကိုတော့
 ဝမ်းနပ်ပါသည်။ ထိုသို့သော အရှင်သခင်ကြီးများသည် ဆားပစ် (စ)
 ဆိုသည်မှာ တင်းနစ်ကစားရာတွင် ပေးရသည့် ရိုက်ခွက်ဟု ထင်မှတ်
 နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို အပြစ်တင်၍ လည်း မဖြစ်ပါ။
 သူတို့သည် ပညာကို ကောင်းစွာသင်ကြားလာကြသူများ၊ ဉာဏ်ရှိသူများ
 ဖြစ်သော်လည်း စနစ်တစ်ခု၏ သားကောင်များ ဖြစ်ပါသည်။ တီးကျပ်
 သော လူတန်းစား ဖွဲ့စည်းပုံက သူတို့အား ပေါ့ပေါ့တန်တန် နေထိုင်
 သည့် အကျင့်ပါစေပြီး လူကို ထိုင်းမှိုင်း သွားစေခဲ့ပါသည်။

အရာရှိကြီး တစ်ဦးဦး၏ အိမ်သားစာရင်း ဝင်သွားပြီ ဆိုပါက
 အခြေအခံ၊ ကျေးကျွန်များက သူ့နေရာနှင့်သူ ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၍
 ဘာတစ်ခုမျှ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရန် မလိုတော့ပါ။ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း၊
 စားပွဲထိုး၊ အစေခံများကို အမိန့်ပေးရုံနှင့် အစစ ပြည့်စုံ သွားကြ၍
 ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အားကိုးချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ပါ။

အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်သွားသူ များတွင်
 စိတ်ဓာတ် ခိုင်မာသူများ၊ အစွမ်းအစ ရှိသူများ ပါဝင်ကြပါသည်။
 ဆောင်ကြီးသို့ ရောက်လာကြသူများသည် ထိုသို့မဟုတ်ပါ။ သူတို့သည်
 ကလပ်ကို သူတို့၏ ဘဝ ရပ်တည်ရေး လည်ပတ်ရန်အတွက် ဗဟိုပြုနေ
 ကြသည်။ ကလပ်မှနေ၍ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြင့် လူဖြူ မဟုတ်သော
 ဆူဆန်းစားအလှာ အသီးသီးထက် သီးခြားကင်းလွတ် ဖြင့်မြတ်သူများ
 အဖြစ် ပြုမူနေကြပါသည်။

ယနေ့ခေတ် လူတွေက အသားအရောင် ညိုမှောင်နေ
 အသွယ် နေပူစာလုံရန် နေရာများကို ရှာဖွေကြသည်။ မြန်မာပြည်တွင်
 အသွယ် ကောင်းကောင်း ရပါလျက် အမျိုးသမီးများက သူတို့၏
 သင်္ဘောထောင် အသားကို ကာကွယ်ရန် နေရိပ်ကို ခိုကြသည်။

ဆင်စွယ်ရောင် အသား ပိုင်ရှင်သည်သာ လူတန်းစား - ခွဲရာတွင် ထင်ပေါ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ခြေအိတ်လက်အိတ် အရှည်များ ဝတ်ခြင်း၊ အရိပ်ထဲ၌ နေခြင်းတို့ကို ကျွန်မ မကြိုက်ပါ။ ကျွန်မ၏ မိဘများက သူတို့၏ အပေါင်းအသင်း ရိပ်မြုံ့ထဲသို့ မဝင်စေလို၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ၏ မိဘများသည် ဥရောပ တိုက်သုတိုက်သားများဖြစ်၍ ကျွန်မကို အသားအရောင်ကြောင့် မည်သည့်အခါတွင်မျှ သူတို့၏အပေါင်းအသင်းမှ ဖယ်ထားခြင်း မရှိပါ။ အပြုအမူ၏ အာနိသင်သည် မည်သည့် အရာနှင့်မဆို ကွဲပြား ခြားနားသည်ဟူသော အတွေးအခေါ်ကို ကျွန်မ ကြီးပြင်းလာသော ပတ်ဝန်းကျင်က လက်ခံ ယုံကြည်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏အသားအရေမှာ ပျားရည်ရောင်ထနေပါသည်။ ဥရောပသူများလို ဖြူဖြူကြမ်းကြမ်း မဟုတ်ပါ။ အံ့ကယ်၍သာ ကျွန်မသည် အင်္ဂလိပ် မြန်မာကပြား၊ သို့တည်းမဟုတ် အင်္ဂလိပ် ကုလား ကပြား ဖြစ်မည်ဆိုပါက နှိမ့်ချခြင်း၊ အပေါ်စီးမှုကြည့်ခြင်း၊ မထိတထိ စောင်းမြောင်း ပြောဆိုခြင်းတို့ကို ခံရမည်မှာ သေချာလှပါသည်။ ပေါ်တူဂီသွေးက တစ်ဝက်၊ စကော့သွေးက တစ်ဝက်ဖြစ်၍သာ သက်သာမှု ရခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မ၏ မိဘအရင်းအခြာများကို မဆိုထားဘိ၊ ပေါ်တူဂီလူမျိုးဗတ်(စ)ကိုဒဂါးမားနှင့် စကော့လူမျိုး ရောဘတ်ဆန်း(စ)တို့နှင့် လူမျိုးတစ်မျိုးတည်း ဖြစ်ရသည်ကို ပြောင်းလဲလိုစိတ် မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် လူဖြူမျိုး ဖြစ်ရသည့်အတွက် အခြားသူများဆက် မြင်မြတ်သည်ဟူ၍ ယယူဆပါ။ လူပျိုလူလွတ် ဥရောပတိုက်သား တစ်ဦးက တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီး တစ်ဦးနှင့် တွဲလာနေသည်ကို မကြည့်လို၍ ကလေးမှ ထွက်သွားသူများ အပေါ်တွင်လည်း ကျွန်မက သည်းခံနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် အသားအရောင် ခွဲခြားခြင်းကို ဆန့်ကျင်သော စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သူများ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ အသားအရောင် ခွဲခြားမှု စနစ်၏ မည်မျှကို အဆုံးသတ်ရန် တောင်းဆိုနေသူ ဟုတ်သလို၊ အနှိမ်ခံ လူတန်းစားများအတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်

ဖြစ်နေခြင်းလည်း မရှိပါ။ ကျွန်မအနေဖြင့် ထိုကဲ့သို့သောသူများအတွက် လက်ခုပ် တီးမိမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝ အတွေ့အကြုံ များက လူတန်းစား ခွဲခြားခြင်းသည် တန်းဖိုးမရှိဟူ၍ သင်ကြားပေးခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် ယင်းသင်ခန်းစာကို မေ့ပျောက်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

သူနာပြုလုပ်ငန်းသည် အယုတ် အလတ် အမြတ် ရှေးရှိဖြစ်သော လုပ်ငန်း မဟုတ်။ လူတန်းစား အလွှာအသီးသီးကို တစ်ပြေးညီတည်း ဖြစ်အောင် ညှိပေးရသော လက်နက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ အရေခွံအောက်၌ ရှိနေသောသွေးသည် လူမျိုးမရွေး နီကြသည်သာဖြစ်သည်။ တိတိကျကျ ပြောရပါလျှင် သွေးသည် ပြာနေခဲ့သော် သင်သည် သင်္ချိုင်းသို့ ခပ်မြန်မြန် ကြွရပေတော့မည်။ ဝေဒနာခံစားရခြင်းသည်လည်း အသားအရောင် ခွဲခြားခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်မ၏ အလုပ်က ယင်းသို့ စိတ်သဘောထားမျိုးထားရှိရန် လမ်းညွှန်ပေးနေခြင်း မဟုတ်သော်လည်း ထိုအတွေးအခေါ်ကိုပင် ခံယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားတရားကို သက်ဝင်ယုံကြည် လေးစားသော မိသားစုမှ ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ ဘာသာ၌ နိဗ္ဗာန်ဟူသည် အသားအရောင် မျိုးစုံတို့၏ ခိုလှုံရာဟု စွဲမြဲ ယုံကြည်ပါသည်။ ကျောင်းခန်းမများ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဝိတိုရိယ ဘုရင်မကြီး၏ ဓာတ်ပုံထဲတွင် သူမပိုင် ဆိုင် ထား သည့် နိုင်ငံများမှ အသား အရောင် ညိုမှောင်သော ကလေးငယ်များ ဝိုင်းရံနေကြသည်ကို ကျွန်မ မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ကျွန်မတို့တွင် အိမ်ဖော်များ ရှိပါသည်။ ဖေဖေသည် အိမ်ဖော်များကို တန်းတူညီတူ ဆက်ဆံခြင်း မရှိစေကာမူ သူတို့သည် လူသားများ ဖြစ်သည်ကို မမေ့ကြရန်တော့ အမြဲ သတိပေးလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မတို့အား အိမ်ဖော်များနှင့် ဆက်ဆံ စကား ပြောရာတွင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြောခွင့်မပြုပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် အုရဒူ၊ မြန်မာ၊ ထိုဒူ၊ စတန်နီ စကားများကို သွက်လက်စွာ ပြောဆိုနိုင်ပါသည်။

အိမ်ဖော်များသည် သူတို့အတွက် ပေးထားသော မြေကွက်များ၌ ကျွန်မတို့နည်းတူ စိုက်ပျိုးမွေးမြူကြပါသည်။ ကျွန်မသည် မြန်မာထူးချွန် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် မြန်မာမြေပေါ်၌ မွေးပြီး ကြီးပြင်းလာခဲ့သူ

ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အလေ့အကျင့်များနှင့် ယဉ်ကျေးမှုများကို မြန်မာမြေပေါ်၌ ပြန်လည်အသက်သွင်းလိုသူများထံ၌ ကျွန်မ မပါပါ။ ကဗျာဆရာ ဘုန်းတော်ကြီး ဂျွန်ဒန်နေကဲ့သို့ ကျွန်မသည် သီးခြားကင်းလွတ်စွာ အထီးကျန် နေလိုသူ မဟုတ်ပါ။ အစွဲအဝေး တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုအဖြစ် နေချင်ပါ၏။ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ ဆာရေး (Surrey) နယ်မြေမှ သယ်ဆောင်လာသော ဝတ္ထုက မြေပေါ်တွင် တည်ဆောက်ထားသည့်အလား 'ကလပ်' ကို ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ကြည့်ညှိနေကြသော လူစုများ၏ အလယ်တွင်တော့ ကျွန်မ မနေလိုပါ။ စေတီပုထိုးများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးများ၏ အထွတ်အထိပ် ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဥရောပ တိုက်သားများကလည်း 'ကလပ်' သည် မြင့်မြတ်သူများ၏ ပျော်စံရာ ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကျင့်သုံးနေကြ ပါသည်။

ဂျပန်များသည် မြောက်ဘက် အရပ်ဆီသို့ မှန်မှန် ချီတက်လျက် ရှိပြီး ရက်စက်မှု အပေါင်း၌ သရဖူဆောင်းနေကြမည် ကလပ်သည် အင်္ဂလိပ်များအတွက်သာ ဟူသော သဘောထားကို သဲဘဲမဲမဲ စွဲမှတ်ထား ကြဆဲပင် ဖြစ်သည်။

အလွန်သန့်ရှင်းပြီး ခေါက်ရိုးမပျက် အဝတ်အစားများကို ဝတ် ဆင်ထားကြသည့် စားပွဲထိုးများသည် လှပခန့်ညားသော ပရိဘောဂ များကို ခင်းကျင်းထားပြီး ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောများ အပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ သွားလာလျက် ဝိခင်၊ ဂျင်၊ ဘရန်ဒီများကို ခွက်ကြီး ခွက်ငယ်များ အတွင်းသို့ လိုက်လံလောင်းထည့်ပေးနေကြပါသည်။

ဆေးလိပ် သောက်သောအခန်း၊ ဘီလီယက်အခန်း၊ အမျိုးသမီး များ ဖဲရိုက်သည့်အခန်း၊ အကောင်းဆုံး အစားအစာများ ရသည့် ထမင်းစားခန်း၊ အရက်ဘားခန်း၊ ရေကူးကန်နှင့် တင်းနစ်ကွင်းများ သည် ကလပ်၏ အဆောင်အယောင်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကလပ်သည် လူအများ တွေ့ဆုံ၍ သတင်းများဖလှယ်ရန်၊ အတင်း အဖျင်းများ ပြောဆိုရန် ဆုံဆည်းကြသည့် နေရာလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကလပ် အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ပါ။ သို့သော် စစ်ပြေးလာကြသူများက ကလပ်ကို ၎င်းတို့ဦးမိယူရန် ခုတုံးလုပ်

အသုံးပြုလာသည့် အခါကျမှ သတိမမိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါတော့ ယနေ့တိုင် အမှတ်ထင်ထင် ပြန်လည် ဖော်ပြနေခြင်းမှာ ထိုအချိန်က ဥရောပတိုက်သားများ၏ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကို ခြုံငုံသိရှိစေ ခဲ့၍ မြန်မာပြည်စစ်ပွဲ၌ မည်သည့်အတွက်မှ အဆင်သင့် မဖြစ်ခဲ့သည့် ဝိုက်ကို နားလည်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချင်းနင်းတိုက်ခိုက်လာသော ဂျပန်များက သွေးစုပ်ခံ မြန်မာတပ်မျိုးသားလုံး အနင်းရှင်းများလက်မှ ရုန်းထွက်နိုင် စေရန် ကူညီခြင်းပါဟု ကြေညာနိုင်အောင် သူတို့တစ်တွေ၏ နေ့စဉ်ပုံများက မီးထိုးပေးသလို ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မြန်မာလူမျိုးများသည် ကလပ်ပျော် လှတန်းစားများ၏ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက် လိုကြပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် အင်အား တောင့်တင်း သော ရန်သူအားပေး မျိုးချစ်တပ်များ အများအပြား ပေါ်ပေါက် လာခဲ့ပြီး ၎င်းတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် လူတန်းစားမရွေး၊ လူမျိုးမရွေး ဘာသာမရွေး အိန္ဒိယပြည်သို့ ထွက်ပြေးကြသူများ လမ်းခရီး၌ သေဆုံး ကုန်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် မိမိတို့ဘက်မှ ဆုံးရှုံးကျဆုံးမှုများက ရပ်နား နေသည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့မှာ အဖြစ်မှန်ကို ဘာမျှမသိကြသဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးဖြင့် အချိန်တွေကုန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့တွင် သတင်းစာ များ မရှိပါ။ ရေဒီယိုကလည်း အကောင်းဘက်ကနေပြီး အသံလွှင့်နေ သည်ကိုသာ ကြားနေရပါသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများအား အစွဲအတိုင်း ထုတ်ဖော် ပြောပြခဲ့သော် စိတ်ဓာတ်ကျမည်ကို အာဏာခိုင် များက စိုးရိမ်နေပါသည်။

စစ်ပြေးများသည် လားရှိုးဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ အသံ လည်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ဆာရယ်ဂျီနယ်ဒေါ်မန်စမစ်က 'ရန်သူတွေ့ ဆောက် လော့ပါဘူး' ဟု ပြောထားသည် မဟုတ်ပါလား။

မတ်လ စောစောပိုင်းက ရန်သူများ၏ လက်သို့ ရန်ကင်းစွာ ထွက်ခွာခဲ့ရသည့် တိုင်အောင် နောင် ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အခြေအနေ များကို အချို့က လက်မခံလိုကြသေးပေ။ လူနာက သေတော့မည် သူတို့တစ်တွေကမူ ရောဂါဇာတ်မြစ်ကို ရှာဖွေမတွေ့သေးသော အထောက်အကူ

နှင့် တူကြပါသည်။ ရောဂါဇာစ်မြစ်ကို ရှာဖွေရန်မလိုတော့သည့် အခြေအနေက ရောက်လာပေတော့မည်။

၁၉၄၂ ပြေလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဘေးဆိုး အန္တရာယ်သည် အမှန်တကယ်ပင် ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပါတော့သည်။

တစ်နေ့ကပင် မိတ်ဆွေဟောင်း ဗိုလ်မှူးကြီး ကင်စတန်သည် အင်းလေးကန်ထွက် ငါးကြီးကြီးများကို ဝယ်လို၍ ဘောင်ကြီး မြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်မနှင့် အမှတ်မထင် တွေ့ကြပါသည်။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် ကြောက်တတ်သူလည်း မဟုတ်သောကြောင့် သူ ပြောပြသည်တို့ကို တလေးတစား နားထောင်ရသည်။ သူက

‘မိတ္တီလာမှာ လူတွေငတ်ကုန်ကြပြီ၊ ဂျပန်တွေလဲ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ၊ အချိန်ရှိတုန်းရှိခိုက် မင်းရဲ့ မိခင်နဲ့ဖခင်တို့ကို ခေါ်ပြီး ထွက်သွားပါ’ ဟု အကြံပေးပါသည်။

သူ တိုက်တွန်းချက်အရ လေယာဉ်များရှိနေခိုက် အိန္ဒိယပြည်သို့ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ ထွက်သွားရန် အကြံပေးရပါသည်။ ဖေဖေက ခေါင်းခါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေ၏ အသက်မှာ အတန်ပင် ကွာကြသည်။ လက်ထပ်စဉ်တုန်းက အမှတ်မထားခဲ့ကြစေကာမူ လက်ထပ်ပြီး နှစ်ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ သိသာလာသည်။ ကျန်းမာရေး မကောင်းသဖြင့် ဖေဖေအသက်က တစ်ဆလောက် ပိုကြီးလာသည်ဟု ပင် ထင်မှတ်ရလေသည်။

ဖေဖေသည် အသက်ကလေးရလာပြီး ကျန်းမာရေးကလည်း မကောင်း၍ ခရီးဝေးသွားရမည်ကို ရင်လေး နေပါသည်။ လေယာဉ်ကွင်းသို့ သွားရာတွင် သူပါနေ၍ ခရီးဖင်နေမည်ကို သူက စိုးရိမ်နေပါသည်။ သူ့အတွက် အစစအရာရာ ပြည့်စုံပြီး ပျော်ရွှင်နေသော အိမ်မှ စွန့်ခွာ သွားရမည်ကို အမှန်ပင် ဝန်လေး နေပါသည်။ လွယ်လှပဲ အကျိုးအကြောင်းပြုပြ သူကတော့ သူ့အိမ်မှ ခြေတစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်ဟု ခေါင်းမာ နေပါသည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဂျပန် လေယာဉ်များ မလာမီ ဖေဖေကိုတော့ နားချ၍ ရမည် မဟုတ်ပါ။

ဗုံးကြဲခံရသည့် ပထမနေ့က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့မှာ အလွန်ထိတ်လန့် ရင်နာဖွယ်ရာများ များပြား နေပါသည်။ ဘာတော့ ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုပင် တွေးရန်လည်း အချိန် မရခဲ့ပါ။ ဘာတော့ ဖြစ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းစွာလည်း မမှတ်မိတော့ပါ။ အားလုံး မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေခဲ့ပါ၏။

ဆေးရုံကို ဗုံးကြဲချပြီး ပထမအသုတ် ပျံသန်းသွားစဉ် ဗုံးထန်ထိမှန်ခံထားရသော လူနာဆောင်မှ လွတ်စဉ်လာသည့် မှုန်ကဲ့ မှုန်စများကို ရှည်ရှည်ချက်မရှိဘဲ လမ်းလျှောက်နေသော ဆရာဝန်ကြီးက ကောက်ယူ၍ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့် နေသည် ကို တွေ့ရပါသည်။ ဆရာဝန်ကြီးသည် တုန်လှုပ်မှုကြောင့်လော၊ ဗုံး ပေါက်ကွဲမှုကြောင့်လော မသိပါ။ သူ၏ စိတ်ထားမှာ မမှန်ကန်တော့ပေ။ သူ့အား ဆေးရုံ၌ ဘာမျှအသုံးချ၍ ရတော့မည် မဟုတ်၍ ဆေးရုံက အမြန်ထွက်သွားစေရန် တိုက်တွန်းခြင်းသည်သာလျှင် ကိုယ်ချင်းစာနာမှုနှင့် လူ့ဝတ္တရား ကျေပွန်ရာ ကျမည်ဟု ကျွန်မထင်ပါသည်။

အရေးတကြီး ဆေးကုသမှု ပေးရန် လူနာတွေ အများကြီး ဆောက်ခံခဲ့ကြသည်။ စိတ်ဖောက် ပြန်သွားသော အဘိုးကြီး တစ်ဦး အတွက် ဝမ်းနည်း မျက်ရည်ကျရန် အချိန်မရပါ။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေသည် အနာများကို ဆေးကြော ဆေးထည့်ရဦးမည်။ ကွဲပြားနေသည့် ထိုကဲ့ ချုပ် ပေး ရ ဦးမည်။ ကလေးတွေကို အစာ ကျွေးရဦးမည်။ သေဆုံးသူများကို ဖယ်ရှား သယ်ဖျောင်းမည်။ လူမမာ များအား ဗုံးခိုကျင်းထဲ ပို့ရဦးမည်။ အရေးထဲတွင် ရင်ခွဲရုံက သေးသေး၊ သေသွားသည့် အလောင်းတွေက များလွန်းနေ၍ မဆွံ့မပြဲ ဖြစ်နေပါသည်။ အလုပ်နှင့်လက်မမျှအောင် အလွန်အလုပ်ရှုပ်နေစဉ် လူနာဆောင်ထဲ ခရီးခရီး အမျိုးသမီး တစ်ဦးက ကျွန်မ၏ အင်္ကျီစကိုဆွဲပြီး သူနှင့် ဆက်ခဲ့ရန် ခေါ်သည်။

ဆရာဝန်ကြီး မြန်မြန် လာပါ။ ဗုံးကြီးထဲက အသံတွေ မြည်နေသလို ဟု ပြောလည်းပြော၊ ဗုံးမြည်သံကိုလည်း မြည်ပြန်နေပါသည်။ ကျွန်မက ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ သူမနှင့်အတူထွက်လာခဲ့ရာ ရင်ခွဲနှင့် ဆေးကုသမှုတွင် အခန်း တစ်ခန်းစာလောက် ကျယ်သည့် ချိုင်ကြီးထဲ၌

မပေါက်ကဲ့သေးသော ဗုံး တစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ယနေ့ တိုင်အောင် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲဝယ် ဗုံးမြည်သံ တွက်ပေါ်နေခဲ့သည်ဟု ယုံကြည်နေပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် ဗုံးပေါက်ကဲ့သို့များကို အဆက်မပြတ်ကြားနေရပြီး နားတွေ အူကုန်သဖြင့် ထိုသို့မြည်သံကြားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြကြ၍ ကျွန်မက လက်ခံထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် စာရွက် တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာရေး၍ လူနာဆောင်စောင့်အား မြို့စောင့် တပ်ဖွဲ့မှ အင်ဂျင်နီယာဂျော့(ခ)ဂရက်တီထံ ပေးခိုင်းလိုက်သည်။

‘အကယ်၍ သူ ချက်ချင်း လိုက်မလာဘဲ ဗုံးဆန်ကို တစ်စုံတစ်ရာ မလုပ်နိုင်ခဲ့သော် သူ လာရောက် လည်ပတ်ရန် ဆေးရုံသည် ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု စာရေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် အိပ်မေ့အချိန်ကားရသပင် အာ ဗုံးဆန်ကြီးကိုငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အခုပဲထပြုံး ပေါက်ကဲ့တော့မှာလားဟု ထင်နေသည်။ တောင်ကြီးမြို့ကို ရစရာမရှိအောင် ဗုံးကြဲထားပြီးဖြစ်၍ နောက်ထပ် ဗုံးတစ်လုံးထပေါက်ရုံမျှနှင့် မည်သို့မျှခြားနားမှုမရှိနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မသည် လူနာများထံ ပြန်သွားပြီး အလုပ်လုပ်ရင်း စိတ်ကို ဖြေဖျောက်နေသော်လည်း စိတ်ကတော့ မပေါက်ကဲ့သေးသည့် ဗုံးဆန်နှင့် ကျွန်မ စာပေးလိုက်သူတို့ထံ ရောက်နေပါသည်။

အချိန် မည်မျှ ကြာသွားသည် မသိပါ။ စာပေးခိုင်းသူ အမောတကော ပြန်ရောက်လာသည်။ အရေးကြီးသော တာဝန်ဖြင့် အပြင်သို့ သွားနေသော ဂျော့(ခ)ကို မတွေ့ခဲ့ရ၍ စာမပေးခဲ့ရပါဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ဂျော့(ခ)တစ်ယောက် အားလပ်မှ ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာပြီး ဗုံးစစ်ဆေးမည့် အချိန်ကို စောင့်နေရပါလျှင် လူတွေ တောင်ပုံရာပုံသေဆုံးတော့မည့် အရေးကို မြင်ယောင်နေမိပါသည်။

ကျွန်မ၏ မိဘများအိမ်ရှိ စားပွဲပေါ်၌ အမြဲတမ်း တင်ထားလေ့ရှိသော မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်ကို ထိုအချိန်တွင် သွား၍ သတိရသည်။ ဒေဒေ လစဉ် မှာယူ ဖတ်ခနသော Scientific American နောက်ဆုံးထုတ် စာစောင်၌ ဗုံးတစ်လုံး၏ပုံကို ဆွဲပြထားပြီး ပြူး (၈) စနက်တံ မည်သို့ ဖြုတ်ရမည်ကို ရှင်းပြထားသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဆောင်းပါးမျိုး

တွေ့ကို မည်သူက အရေးတယူ ဖတ်မည်နည်း။ အချိန်ကုန်သည်ဟု ကျွန်မက ယူဆခဲ့ပါသည်။

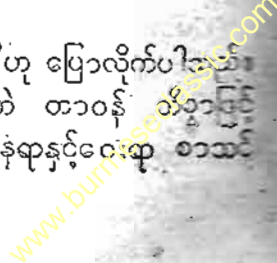
သို့သော် အယ်ဒီတာများက သူတို့၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကို ရွေ့တန်း စစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေသလို လှုပ်ပေးရန် တာဝန် ရှိသည်ဟု သဘောထားဟန် ရှိပါသည်။ ဆောင်းပါးရှင် အနေဖြင့် သူ၏ ဆောင်းပါးကို ဖတ်ပြီး အရေးအကြောင်း ပေါ်လာသဖြင့် လက်တွေ့ကျင့်သုံးရလိမ့်မည်ဟု ငိတ်ကူးမိချင်မှ ကူးမိပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် စာပေးခိုင်းလိုက်သူအား ကျွန်မအိမ်သို့ ထို မဂ္ဂဇင်းကို သွားရောက်ယူငင်ရန် စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ မဂ္ဂဇင်း ရောက်လာသောအခါ ဆိတ်ငြိမ်သော ချောင် တစ်ခွက် ထိုင်၍ ဖတ်ကြည့်ပါသည်။

စက်ဘီး ကျွတ် ပေါက်သည်ကို ဖာဖူးခြင်းနှင့် ဝေအောက်စီဂျင် လေဘူးကို လဲလှယ်ဖူးသည်မှအပ ကျွန်မတွင် စက်မှုပညာအခြေခံမရှိခဲ့ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ရုပ်ပုံ ဆွဲထားသည်တို့ကို လေ့လာပြီး အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို အသည်းထဲ နှလုံးထဲ စွဲနှင့် ဝင်သွားအောင် ဖတ်ကြည့်ပါသည်။ နာဂီဝက်ခန့် လေ့လာပြီးနောက် အရေးကြီးသော အချက်အလက် အားလုံးကို ကျွန်မ သိသွားပါသည်။

မီးစက်ရှိရာသို့ သွားပြီး ဝက်အူလှည့်၊ ပလိုင်ယာနှင့် ခွများကို ယူငင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဗုံးကြီး ရှိနေသည့် ကျင်းဘက်သို့ သွားစဉ် ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့မှ အသိပေးလို မဖြစ်ဘူးဟု မိမိ ဘာသာ သတိပေးနေမိသည်။ ကျွန်မသည် ကျင်းထဲသို့ဆင်းပြီး ဗုံးကြီးဘေး၌ ကုန်းကုန်းတုန်းကုန်းနှင့် သွားနေသည်ကို အသက် အရွယ် ရနေပြီ ဖြစ်သော ဂေါ်ရခါးကြီးက

‘ဆရာမကြီးက ကျုပ်တို့ နေတဲ့နေရာကို တစ်စစီ ဖြစ်သွားအောင် ထုတ်ဖော်လား’ဟု မေးနေပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်နှိုက်ကလည်း ထိုကဲ့သို့ပင် တွေးနေမိပါသည်။ ကျွန်မက

‘ရှင်လူတွေကို လျှောက် ပြောမနေနဲ့ဦး’ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ဂေါ်ရခါးကြီးသည် မည်သူ့ကိုမှ မပြောပြဘဲ တာဝန် သိသာခြင်းအနိမ့် ဆေးရုံမှ လူနာများကို ဗုံးရှိသည့် နေရာနှင့်ဝေးရာ စာသင်ကျောင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးခဲ့သည်။

ထားခဲ့ပုံများ။ လမ်းတွင် အစာပြတ်၍လည်းကြောင်း၊ ဝင်ပန်း၍လည်း
ကြောင်း၊ နေရာဝါသီးများကြောင့် လည်းကောင်း၊ အတုံး အရိုး
သေကြ ပျက်စီးခဲ့ကြရပုံများ အစရှိသဖြင့် သည်းထိတ်ရှင်ဖို့ ဖြစ်ရပ်
စပါင်း များစွာတို့ကို ဖြစ်ရပ်အမှန်များအတိုင်းရေးသားထားပါသည်။
စ၍ ဖတ်မိလျှင် လက်မှမချနိုင်လောက်အောင် စာအုပ်အဆုံးအထိ
ကွက်ကွက်တွင်းတွင်း ရေးသားထားသည်ကို ဖတ်ရှုနိုင်ကြပါသည်။
စာအုပ်ကို အဆုံးအထိ ရေးသား၍ မပြီးမီ စစ်အတွင်း ကြိုကြိုက်
ခဲ့ရသော ခုက အမျိုးမျိုးတို့၏ ဖိစီး နှိပ်စက်မှုဒဏ်ဖြင့် ကွယ်လွန် သွား
ပုံတို့ကို ကြေကွဲဖွယ် ဖတ်ရှုရမည် ဖြစ်ပါသည်။

Miss Helen Rodriguez ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် အလုပ်သင်သူနာပြု
ကျောင်းသား ဆရာမကလေးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့စဉ်က ခိုင်လုံ
အောင်ဆန်း၏ဖနီး ဒေါ်ခင်ကြည်၊ ကျွန်တော်၏ဖနီး ဒေါ်မိမိကြီး
တို့၏ လက်ထောက်အဖြစ် လုပ် ကိုင်ခဲ့ ဖူး ရာ စိတ်သဘောထား
မြင့်မြတ်ပုံ၊ လူနာများအပေါ် စေတနာအမြဲထားရှိပုံ၊ အလုပ်တာဝန်
များကို စိတ်ရောက်စွာ ပြုစုပေးပေးပုံ၊ ဖုတ်လတ်စွာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပုံတို့ကိုလည်း
တစ်ဆင့်စကား ကြားသိရပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှု ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဂျပန်ခေတ် မန္တရာန်မိကစ၍
မဟာမိတ်များ ပြန်လည် ရောက်သည်အထိ စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်လူနာ
များ၊ ဂျပန် ဗုံးခက်ခဲခဲ့ရသော လူနာများကို ပြုစုပေးခြင်း၊ ဘီအိုင်အေ
စစ်သား လူမမာများ၊ အရပ်သား လူမမာများကို ကိုယ်ကျိုး လုံးဝ
မပါဘဲ ပြုစုပေးခဲ့ရုံမျှမက ဆေးတက္ကသိုလ် သင်တန်းများ၊ သူနာပြု
ဆရာမ သင်တန်းများကို စစ်တလင်း စစ်မြေပြင် အခြေ အနေတွင်
အခက်အခဲ မျိုးစုံ၊ ချို့တဲ့မှု မျိုးစုံ တို့ကို ရင်ဆိုင်ပြီး ပြည်သူ
တို့၏ ကျန်းမာရေးကို အစွဲရုံတစ်ခုတည်း ထား၍ မလျော့သော
စွဲ လုံ့လ၊ ကြီးစွာသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုတို့ဖြင့် လုပ်ခဲ့ကြသော
ဆရာဝန်ကြီး ဓဒေါက်တာဦးဘသန်းနှင့် ဆရာဝန်များ၊ ဆရာမများ၊
အနယ်နယ် အရပ်ရပ်ရှိ ဂျပန်ခေတ် ဆေးရုံ အမှုထမ်းများ၏
အားထုတ်ခဲ့ရပုံများကို ကောင်းစွာ စဉ်းစား ကြည့်နိုင်ကြပါသည်။
၁၉၄၃ ခု အကုန်ခန့်မှ စ၍ မဟာမိတ်များ ပြန်လည် ရောက်ရှိ
လာသည် အထိ ရန်ကုန်မြို့ကို မဟာမိတ် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်တိုက်

နေ့စဉ်လိုလို ဗုံးမိုးများ ရွာချနေသည့်ကြားမှ တစ်ခါတင်ရုံ လေးရက်
ငါးရက် နေရာ ညပါ အိပ်သည် ဆိုရုံမျှကလေး ခေတ္တနားတာ
နာရှိမပြတ် အလှည့်နှင့် ခွဲစိတ် ကုသ ပြုစုပေးခဲ့ရသော ခုကမျိုးစုံ
တို့ကိုလည်း တွေးကြည့်နိုင်ကြပါကြောင်း အလျဉ်းသင့်၍ဖော်ပြလိုက်
ပါသည်။

ဤ Helen of Burma မြန်မာပြန် စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြသော
ပရိသတ်ကို စစ်မြေပြင် စစ်တလင်းပေါ်တွင် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး
အတွင်းက လူနာများ၊ လူမမာများကို အသက် ကယ်ဆယ်ရေး၊
စိတ်ချမ်းသာရေး၊ ဆရာဝါ ပျောက်ကင်းရေးတို့ အတွက် စံနမူနာ
ယူလောက်အောင် အန္တရာယ် မျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်ကျိုးစွန့်
လုပ် ကိုင် ခဲ့ ကြ သော ဆရာဝန်များ၊ ဆရာမများနှင့် ဆေးဘက်
ဝန်ထမ်းတို့၏ 'မဟာကုသိုလ်' လုပ်ငန်းကြီးကြီး သာဓု အနုမောဒနာ
ပြုကြပါရန် တိုက်တွန်းရပါသည်။

ဆခင်ကျော်စိန်
၂၀၊ ၁၂၊ ၀၆

ကျွန်မ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စီးကျလာပါသည်။ ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများမှာလည်း ရေပိုက်နှင့် ရေပက်ခံထားရသလို ရှေ့နစ်နေပါသည်။ ဗုံးတေးတွင် ရှိသော နတ်များကို နှုတ်လှည့်ဖြတ်နေစဉ် - ကျွန်မ၏ လက်များသည် ထိန်းမရအောင် တုန်လှုပ်နေပါသည်။ ကျွန်မသည် ရုပ်ပုံထဲတွင် ပြထားသည့်အတိုင်း စနက်တံ ဖြူး(စ)ရှိမည် ထင်ရသော နေရာမှ နတ်ကို ချွတ်လှည့်နေပါသည်။ ခုတ်နှင့် ဗုံးကြီး ထိမိသည့် အသံက ကျယ်လောင်လွန်းသဖြင့် ဗုံးကြီးထပေါက်တော့မှာလားဟု ထင်မိပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မဖြုတ်နေသော နတ်ကတော့ အလွယ်တကူ ပြုတ်ပြီး ပါလာပါသည်။ ဆောင်းပါးတွင်ပါသည့် အတိုင်း ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပြီးသော် အပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ပြီး ဆေးရုံသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ လူနာများ စကား ပြောဆိုနေကြသံများ၊ ညည်းညူနေကြသံများကို နားထဲတွင် မကြားမိပါ။ ကျွန်မကတော့ ဗုံးကြီးဘယ်တော့ ထပေါက်မှာလဲဟု အသည်း တထိတ်ထိတ်ဖြင့် နားစွင့် နေမိသော ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

နောက် နှစ် နာရီခန့် ကြာပြီး နောက် ဂျော့(ခ) ဂရက်တီ ဘစ်ယောက် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပါသည်။ သူက

‘ဟယ်လဲရေ...မင်းဆီမှာ မပေါက်ကဲ့ရသေးတဲ့ ဗုံးကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်လို့ ငါကြားရတယ်၊ ဗုံးကြီးကို သွားကြည့်ရအောင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် မလုံမလဲ ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ကျွန်မ စနက်တံကို ဖြုတ်ပြီးပါပြီ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဂျော့(ခ)သည် ချိုင့်ထဲတွင် ကျနေသော ဗုံးကြီးကို သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ စပ်ဖြူ မျက်နှာဖြင့် ဂျော့(ခ)က ‘မင်းလဲ မခေါ်ဘူး၊ စနက်တံ ပြုတ်သွားပါပြီ၊ ဒီဗုံးကြီးက အန္တရာယ် မရှိတော့ပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

သူ့အား အသေးစိတ် မမေးတော့ပါ။ ကုသိုလ်ကံ ကောင်း၍ ဖြစ်စေ၊ ဘုရားသခင် ကြည့်ရှုစေခံမ၍ ဖြစ်စေ၊ စနက်တံကို ဖြုတ်ပြီး သွားပါပြီ။ ဗုံးကြီးမှ စနက်တံဖြုတ်နေစဉ် ကျွန်မတွင်ရှိသော စိတ်ဓာတ်

ထို ကျွန်မဘာသာ ဖျက်ဆီး လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ ကြိုးပမ်းမှုသည် အချည်းနှီးပါ ဟူသော စကားကို မကြားချင်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မပေါက် ကြည့်သေးသော ဗုံးများဖယ်ရှားရေး၌ ကျွန်မသည် ဂုဏ်ထူးနှင့်စာမေးပွဲ အောင်ခဲ့ပါပြီ။ ဗုံးကြီးကတော့ ကျင်းထဲတွင် ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင် အိပ်ပျော်နေသလို တစ်မိုးတွင်းလုံး နိုးနေပေတော့မည်။

ဗုံးကြဲခံရပြီးနောက် တောင်ကြီးမြို့တွင် ဘာမျှ မကျန်တော့ပါ။ ကျွန်မတို့ ဈေးဝယ်နေကျ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ကုလား ဆိုင်တန်းကြီး မှာလည်း ပြာကျနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ ဝယ်နေကျ ဖျော်ရည်များ၊ ထိစက်များ၊ လက်ဖက်ခြောက်နှင့် ကော်ဖီမှုန့်များ၊ အသားနှင့် ပြောင်းဖူး ရောစပ်ထားသော ဘူးများသည်လည်း ပြာပုံအတို ဖြစ်နေပါသည်။ သကြားလုံးကအစ ရှူးဖိနပ် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးနှင့် ဓာတ်ခဲပါ ကျန် ရောင်းချသော စက်ဘီး အရောင်းဆိုင်များသည်လည်း မရှိတော့ပါ။ ရုပ်ရှင်ရုံကလည်း နောက်ထပ် ဇာတ်ကားသစ် ပြနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကယ်တင်ရေးအဖွဲ့များက ဒဏ်ရာရသူများကို ဆေးကုသပေးရန် ဈေး၍ သယ်ဆောင် သွားကြသဖြင့် ကျန်ငနရစ်ခဲ့သည့် လူသေ အလောင်းများမှာ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း တုံးလုံး ပက်လက် ဖြစ်နေကြပါသည်။

တောင်ကြီး မြို့သူ မြို့သားများလည်း ကြောက်လန့် ကုန်ပါပြီ။ သူတို့လူဝေးနှင့် လားရှိုးဘက်နှင့် အခြား ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းရာ ဒေသများသို့ ရွှေ့ပြောင်း နေကြပါသည်။ စောစောက တောင်ကြီး မြို့သို့ ရောက်လာကြသော စစ်ပြေးများသည် လမ်းခရီး၌ ယူဆောင် ထားသည့် သွားရာတွင် အခက်အခဲရှိမည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှ ထားရစ်ခဲ့ပြီး ထောင်ကြီးမြို့မှ တစ်ဖန် ပြန်လည် ထွက်ခွာနေကြပါသည်။ ကျွန်မထံတွင် မလိုချင်ပါဘဲလျက် တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံ ရောက်နေကြပါသည်။ ဈေး၊ ကြောင်၊ ကြက်တူရွေးနှင့် ငန်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ မိခင်ကို ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ရန်အချိန်ဆွဲနေ၍ မပြင်တော့ကြောင်း နားလည်ပါသည်။ ဖခင်ကတော့ သူ့ အလွန် ချစ်သော

တောင်ကြီးမှ တစ်ဖဝါးမခွာဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ။ သူ့ ဆုံးဖြတ်တာ များနေပြီဆိုပြီး သူ့ ထံသွား၍ နားချလျှင်လည်း ရတော့မည် မဟုတ်ပါ။ မိခင်ကလည်း ဖခင်ကို အဖော်လုပ်ပြီး နေရစ်ခဲ့ရန် အကြောင်းမရှိပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူတူပဲ နေရစ်စေကာမူ ဂျပန်များ အဖမ်းခံရပါက အတူတူနေရန် အခွင့်အရေးက နည်းနည်းပဲ ရှိပါသည်။ မိခင်၏ အသားက ဖြူသည်။ ဖခင်ကတော့ ဥရောပ တိုက်သား တစ် ဦး ဖြစ်စေကာမူ အသားက ညိုပါသည်။

ထိုညတွင် တိုင်းရင်းသား မြန်မာ ဆရာဝန်များသည် မျက်နှာ ငယ်ငယ်နှင့် သူတို့၏ အိမ်ခန်းသော့များကို လာအပ်ကြသည်။ သူတို့ တစ်တွေ သွားကြတော့မည်ဟု လာပြောကြသည်။ ကျွန်မက သူတို့ကို အပြစ်မတင်လိုပါ။ သူတို့တစ်တွေ ထွက်ခွာမသွားဘဲ အလုပ်တင် နေရစ် ခဲ့ပါက သစ္စာဖောက်များအဖြစ် မြန်မာပြည်၏ ကယ်တင်ရှင် များ၏ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ခံရနိုင်ပါသည်။ တိုင်းရင်းသူ ဆရာမလေးဦး နေ ရစ်ခဲ့မည် ဆိုပါက ရန်သူက သူမတို့တစ်တွေကို သတ်ပစ် နိုင်ပါသည်။ မုဒိမ်းကျင့် ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကိုလည်း တာဝန်ကို အကြောင်း ပြု၍ တားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။

အရေးအကြောင်းရှိလျှင် သူတို့တစ်တွေ ဆုတ်ခွာနိုင်ရေးအတွက် အာဏာပိုင်များက စီစဉ်ပေးထားခြင်း မရှိပါ။ သူတို့သည် အသား အရောင် ကွဲပြားမှုကြောင့် သူတို့၏ ဘဝကြမ္မာကို သူတို့ဘာသာ ဖန်တီး ရတော့မည်ဖြစ်လေရာ သူတို့ထွက်ခွာသွားကြမည်ကို ခွင့်လွှတ်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်ကြီးကြီး လခ ကောင်းကောင်း ယူထားကြသော ဥရောပတိုက်သားများက ထွက်ပြေးနှင့်ကျန်ကြပြီဖြစ်၍ သူတို့ တစ်တွေ အတွက် အကြောင်းပြ ကောင်းကြပါသည်။

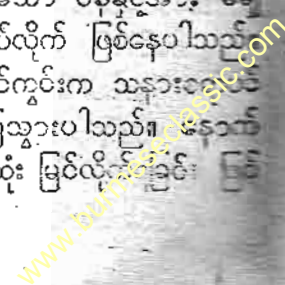
တောင်ကြီးမြို့တွင် ထိုအချိန်က ကြားစရာ မော်တော်ကားသုံးစီး ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ပိုင် ဒေါ်(ခင်)ကားဘယောင်း တစ်စီးရှိသည်။ ရဲဖန်ရဲခါ သူနာပြုကားအဖြစ် အသုံးပြုသည်။ ပြင်ပလူနာများအတွက် တက္ကစီအဖြစ်လည်း အသုံးပြုပါသေးသည်။ အချိန်ကျလာ၍ တောင်ကြီး မြို့မှ စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးရလျှင် ဤကားကို သုံးမည်ဟု ရည်မှန်းထား သည်။ သို့သော် သိပ်မကြာပါ။ စစ်ဘက်အရာရှိတစ်ဦးက မော်တော်

ကားကို သိမ်းယူလိုက်ပြီး သူ၏ ကိုယ်ပိုင် ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်၍ လားရှိုးဘက်သို့ ထွက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏မိခင်နှင့် ဆေးရုံ အတွင်း လူနာများထံမှ ခရီးသွားနိုင်သူများ လွတ်မြောက် ထွက်ပြေး နိုင်ရန် မော်တော်ကားကတော့ လိုနေပါသည်။

အချိန်တွေကလည်း ကျန်လွယ်လှပါသည်။ မြို့ထဲတွင် ဘာမျှ မကျန်တော့သည့် တိုင်အောင် လေယာဉ်ပျံတွေ ဗုံးလာကြလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေပါသေးသည်။ ရှာဖွေရေး အဖွဲ့များ ဖွဲ့၍ တောင်ကြီးမြို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရတတ်သမျှပစ္စည်းများကို ရှာဖွေစေရာ လော်ရီကား မျက်ကြီး တစ်စီးကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိသည်။ ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကားပြင်တတ်သည်။ လူတွေက တိုင်ယာ၊ ဘက်ထရီနှင့် ဓာတ်ဆီများကို ရှာဖွေ ယူငင်လာကြသည်။ လော်ရီ၏ နောက်ဘက်ကြမ်းခင်းတွင် ဖျာ များ ခင်း၍ ခဲ့စိတ်ကုသပေးရန် အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည့် လူနာ များကို တက်စေသည်။ ယင်းနောက် ဆရာဝန်များ၊ ဆရာမများကို ပြတ်သိပ်တက်စေသည်။ ကျွန်မက ကားမောင်းသူအား

‘သူတို့အားလုံးကို လားရှိုးမြို့နဲ့ ကျွန်မညီမဆီ အရောက် ပို့ပေး ပါ’ ဟု ပြောပြီး ကားကို ထွက်စေခဲ့သည်။ မေမေက ကျွန်မကိုယ်တိုင် အတူလိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်နေသည်။ ပါးစပ်က ‘သမီးရေ တက်လေ၊ ဟယ်လင်ရေ... မြန်မြန်တက်ပါ’ ဟု ကြော်ကြော် အော်ပြောနေပါသည်။ ကျွန်မက ‘ဖေဖေ နေကောင်းလျှင် ကောင်းချင်း လိုက်လာပါမယ်’ ဟု ပြန်ပြော လိုက်ရသော်လည်း ဖေဖေသည် ‘ကရိတ်မိုး’ အိမ်ကြီးမှ ဆင်ဖဝါးမှ ခွာမည်မဟုတ်သည်ကို သိထားပါသည်။

စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ကျွန်မသည် ကားလမ်းမပေါ်၌ ဆတ်တတ်ရပ်နေမိပါသည်။ ကားပေါ်တွင် ရှိသော ဝန်နှင့်အား မမျှ ဝန်ပြင့် လေးတွေက ညှစ်နေပြီး သွားလိက်ရပ်လိုက် ဖြစ်နေပါသည်။ ကားပေါ်မှ လူများ ယိမ်းထိုးနေကြသည့် မြင်ကွင်းက သနားစရာပင် ဆောင်းပါသည်။ မေမေသည် ငိုယိုပြီး လက်ပြသွားပါသည်။ နောက် သို့မဟုတ် ကြာမြင့်သည်အထိ မေမေကို နောက်ဆုံး မြင်လိုက်ခြင်း ဖြစ် ပါသည်။

ကျွန်မ၏ လူနာများရှိသည့် ဆေးရုံသို့ ပြန်လာသော အခါ ကျွန်မကို ရှမ်းအမျိုးသမီး အိမ်ဖော် မစိန်ခေါ် အယ်နီက ဆီးကြိုနေပါသည်။ သူ၏ အမြဲတစေ သန့်ရှင်းစွာ ဝတ်ထားလေ့ရှိသော ထဘီနှင့် အင်္ကျီပေါ်တွင် သွေးများဖြင့် ပေကျံနေပါသည်။ ကျွန်မရှိနေသေးသည့် လူမမာများ၊ လူနာများ အားလုံးသည် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး၏ တာဝန် လုံးလုံး ဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မသည် လားရှိုးမြို့သို့ လိုက်သွားရန် စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့က ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်များကို ပြတ်သန်းပေါ်ထွက်လာသည့် လူနာများ၏ မချိမဆံ့ ညည်းညူသံများကိုသာ ကြားယောင်နေခဲ့ပါသည်။

ဂျပန်တွေကလည်း ထပ်ကာထပ်ကာ ပြန်လာကြပါသည်။

ကျွန်မ နှင့် အယ်နီသည် အိပ်ပျော်ရင်း သတိ လက်လှုတ်လမ်းလျှောက် နေကြသူများကဲ့သို့ အလုပ်များကို လုပ်နေကြသည်။ မိမိတို့စွမ်းအားရှိသမျှ ဒဏ်ရာရရှိလာကြသူများကို ပြုစု ကုသပေးပါ၏။ ဒဏ်ရာ ရသူများကလည်း ဝင်လာ မစ တသဲသဲ ဖြစ်နေပါသည်။ ဒဏ်ရာအပြင်းအထန် ခံစားလာရသူများကို သက်သာစေရန် အိပ်ဆေးထိုးပေးရသည်။ စားဆေး၊ ထိုးဆေး၊ သောက်ဆေးများကိုမူ ချွေတာနေရသည်။ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ သန့်ရှင်းရေးကိုမူ မလုပ်နိုင်ကြပါ။ လူနာဆောင် များတွင် ပေကျံနေသော သွေးများကိုသာ သန့်ရှင်းသွားစေရန် မီးသတ်ရေပိုက်ခေါင်းများနှင့် ရေပက်ကြသည်။

လော်ရီကားများ မကြာမီ ရောက်လာကြပြီး လူနာများကို သယ်ဆောင်သောအခါ ကျွန်မပေါ် လိုက်ပါ စောင့်ရှောက် ပေးရမည်ဟူ၍ ပြောပြထားသဖြင့် ဆုတောင်းပြီး စောင့်မျှော် နေကြသော်လည်း ပေါ်မလာကြပါ။ လူနာ များ၏ အခြေအနေကြောင့် ကျွန်မမှာ မအားမလပ်အောင် ဖြစ်နေပါ၍ ကျွန်မ၏ အသက်ဘေး အန္တရာယ် လုံခြုံမှုကိုပင် လုံးဝ မစဉ်းစားမိပါ။

ကြိုတင်စီစဉ်သည့် သဘောဖြင့် ကျွန်မသည် ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို အထုပ်ကလေးများ ထုပ်ပြီး ဆေးရုံ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ခွဲဝေ ဖြန့်ဖြူးထားပါသည်။ သူခိုးခားပြုများ လက်ထဲသို့ မကျရောက်စေရန် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ နည်းပရိယာယ်မှာ

သဲထဲရေသွန်သလို အရာမရောက်ခဲ့ပါ။ သူခိုးခားပြုများသည် ကျွန်မတို့ စက်ထားသည့်တို့ကို တွေ့ရှိသွားပြီး ယူဆောင်၍ တောထဲသို့ ထွက်သွားကြသည်။ ခွဲစိတ်ကုသသည့် ကိရိယာ တန်ဆာပလာများကိုမူ တောင်းကြီး တစ်လုံးတွင် ထည့်ပြီး ကျွန်မ၏ မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ ထားခဲ့ပါသည်။

သင်သည် အလွန်ပင်ပန်း နှမ်းနယ်နေပါက ပတ်တတ်ရပ်လျက် အိပ်ပျော် နေတတ် ပြီး အလုပ် များကို အလို အလျောက် လုပ်နေတတ်သည့် အလေ့အကျင့်က သင်၏ လှုပ်ရှားမှု များကို ထိန်းချုပ်ထားသောကြောင့် သင် ဘာတွေ လုပ်နေသည်ကို အသိစိတ် မရှိပါဘဲ လျက် သင်၏ အလုပ်များကို လုပ်ကိုင် သွားနိုင်ခဲ့သည်။

အယ်နီ၏ အကူအညီမပါဘဲ ကျွန်မအနေဖြင့် ဆေးရုံအလုပ်များ အုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်သွားနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အယ်နီမှာ လင်ရောသားပါ ပျောက်ဆုံးနေသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်နေရသည့် အထဲမှ မနားတမ်း အလုပ် လုပ်နေသူဖြစ်၍ ကျွန်မထက်ပိုပြီး ချီးမွမ်းထိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။

လူနာများ၏ အနံ့အသက်က ဆိုးရွားလှသည်။ ချေး၊ သေးများ၊ အညစ်အကြေးများကို ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးတည်း ဆေးကြော သုတ်သင်ကြသည်။ ပိုးသေစေရန် ရေကို ဆူပွက် လာသည်အထိ ကျိုချက်သည်။ လူသေများကို မြှုပ်နှံကြသည်။ ရောဂါ ကူးစက် ပြန့်ပွားခြင်း မရှိစေရန် အစွမ်းရှိသမျှ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက် ကြပါသည်။

ဆေးရုံကို မှောင်ချ ထားသဖြင့် နေနှင့်ည ဟူ၍ ကွဲပြားခြင်း မရှိတော့ပါ။ အညစ်အကြေးများကို ရှင်းလင်းရသည်က နှစ်ဆယ် လေးနားရိပ်တလုံး နားရသည်ဟူ၍ မရှိပါ။ ကျွန်မသာ သူနာပြု ဆရာမကြီး မဟုတ်ခဲ့သော် ဒီဆေးရုံမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲဟု ခိုးရိမ်တကြီး မေးမိမည်ဟု ထင်ပါသည်။

လူမမာများ၏ အခြေအနေ တိုးတက်မှု မှတ်တမ်းမှ တစ်ခု အခြား မှတ်တမ်း မှတ်ရာ များကို ရေးမှတ်နိုင်ခြင်း မရှိပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် သူနာပြုဆရာမလေးများကို တာဝန်ပေးလေ့ရှိသော နေ့ထိ အသေးပိတ် မှတ်တမ်းစာအုပ်များ ထားရှိရန်ဆိုသည်မှာ အချိန်မရှိ လည်းကောင်း၊ လူမရှိ၍ လည်းကောင်း မသွင်းနိုင်တော့။ နားချိန်ရ၍

၄၆ ဦးမြင့်စန္ဒ (မြီး)

ခေတ္တ အိပ်ခွင့်ရသည်မှ တစ်ပါး အိပ်ရေးဝဝ မအိပ်ရပါ။ ကျွန်မမှာ အမြဲလိုလို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ နိုးချည့်နေပါသည်။

ဟိုတုန်းက ကျွန်မ လုပ်ခဲ့သည်တို့ကို ယခုအခါ ရေးရေးသာ မှတ်မိပါတော့သည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝ တစ်သက်တာတွင် အပြောင် မြောက်ဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံးအချိန်များ ဖြစ်စေကာမူ ရှုပ်ပုံကားချပ်မှာ မှေးမှိန်နေပါသည်။ လူတွေက ဟိုတုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာတွေ မေး၍ပြန်ပြော ပြသောအခါ ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံများသည် လိမ်ညာခြင်း ဖြစ်သည် ဟု အချို့က ယူဆကြပါသည်။ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်တို့ကို ပြန် ပြောချင်စိတ် မရှိပါ။ စိတ်ဆင်းရဲခဲ့သည့် အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည် သတိမရချင်တော့ပါ။ အမှတ်မထင် အသေးစိတ် အချက် အလက် များကို ဖုံးဖိ ထားမိကောင်း ထားမိပါသည်။ သတိရလေလေ ရင်နာရလေလေ အချိန်များ ဖြစ်ပါသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးမှ တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြန်လည် စဉ်းစား လိုက်သောအခါ တစ်စစီ ဖြစ်နေသော ရှုပ်ပုံ ကားချပ်ကို သူ့နေရာနှင့်သူ ပြန်လည် ကပ်ပေးလိုက်သဖြင့် ရုပ်လုံး ပေါ်လာသလို ဖြစ်ရပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့သော်လည်း ယင်း အကြောင်း များကို တွေးမိတိုင်း မျက်ရည်ကျရပါသေးသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဂျပန်များက စစ်ဆေးရုံကို သဲသဲမဲမဲ အမြောက် များနှင့် ပစ်ခတ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့နှင့် တစ်မိုင်သာသာခန့် ဝေးသော စစ်ဆေးရုံကို မမြင်ရသည့် တစ်နေရာမှ လှမ်းပစ်နေသော အမြောက် ကျည်ဆန်များ လေကိုခွင်း၍ လာနေသံ၊ ဘေး ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သေခပ် များမှ ပဲ့တင်သံများသည် ကျွန်မ၏ နားထဲတွင် ပွက်လော့ခိုက်နေပါ သည်။ ထိုစဉ်အခိုက်

ကျေးဇူးပြုပြီး မြန်မြန်လာပါ။ ဟိုမှာ ဒဏ်ရာရထားတဲ့ စစ်သား တွေ ရှိနေတယ် ဟု လူစိမ်း တစ်ယောက် ပေါက်လာပြီး ပြောပါသည်။

ကျွန်မမှာ ကိုယ် အလုပ်နှင့်ကိုယ် မအားလပ်သဖြင့် ဤရက်များ အတွင်း စစ်ဆေးရုံသို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ ဝရုလည်း မစိုက်ခဲ့မိပါ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် စစ်ဆေးရုံသည့် တစ်နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွား ပြီ ဟု ပင် ထင်နေမိပါသည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ မျှော်လင့်မထားသော ကိစ္စက

ပြန်ပေါ်လာသည်။ ကျွန်မကို လာခေါ်သော လူစိမ်းကတော့ မျက်စိ အောက်က ပျောက်သွားပါပြီ။ ဟိုမှာ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ။ လူနာတွေ အတွက် ဘာတွေ လုပ်ပေးရမလဲ ဆိုသည်ကို မျက်မြင် ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရန် ကိုယ်တိုင်သွားမှ ဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။

မည်သို့ မည်ပုံ ရင်ဆိုင်ရမည်ကို မသိပါ။ ဒါဘာ ခန်းမကြီး အနီးတွင် ရှိသော စစ်ဆေးရုံသို့ အပြေးအလွှား သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ တံခါးမကြီးနှင့် နီးလာသောအခါ အဆောက်အအုံ အနီး အနား၌ အမြောက် ကျည်ဆန်များ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကျွန်မ ရောက်နေသော နေရာမှ ကြည့်လျှင် ဆေးရုံ၌ လူ တစ်ယောက်မျှ မရှိသလို ထင်ရပါသည်။ အတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ အော်သံများကို ကြားရသည်။

ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရနေသော အင်္ဂလိပ် စစ်တပ်မှ စစ်သား များနှင့် တရုတ်စစ်သားအချို့သည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် သူတို့၏ ခုတင်များပေါ်၌ မှောက်နေကြပါသည်။ သူတို့သည် ခြေကျိုး လက် ကျိုးများ၊ ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန် ထိမှန် ထား၍ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရထားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ကြီးမားသော စစ်သားကြီး တစ်ဦးကမူ သူတို့ကို ပစ်သွားရကောင်းလားဟု ဆိုကာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ချိုးပဲ့ချ ငိုနေပါသည်။ ကုလားစစ်သား တစ်ဦးကမူ အင်္ဂလိပ်စကား ပီသစွာဖြင့်

‘ကျွန်တော်တို့ ထမင်းမစားရတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊ ဒီအဆောက်အအုံ အနံ့ ပြေးလွှားပြီး ထမ်းစင်သယ်တဲ့ လူတွေများ ရှိမလားလို့ အော်ဟစ် မေးမြန်း ရှာဖွေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြောက်ကြောက် လန့်လန့် အော်လိုက်တဲ့ အသံကပဲ ကျွန်တော့်ဆီ ပဲ့တင်သံအဖြစ်နဲ့ ပြန်လာပါတယ်။ ဒီကလူတွေအတွက် တစ်ခုခုတော့ အမြန်လုပ်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ဂျပန်တွေ ပစ်တဲ့ အမြောက်က လက် တည့် နေတော့ မကြာခင် ဒီ အဆောက် အအုံဟာ ကျွန်တော်တို့ မျက်စိထဲက ပျောက်သွားသော ဆယ်’ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တောင့်တင်း၍ ကြည့်ပျော် ပျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အစားအစာများကို

မှန်မှန် မစားခဲ့ရသည်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်ခဲ့ရုံမျှမက ခြေကုန်
လက်ပန်းကျနေသော အခြေအနေတွင် ရှိပါသည်။ သူတို့အတွက်
မည်သို့ မည်ပုံ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ပေးနိုင်လိမ့်မည် ဆိုသည်ကို
လေးလေးနက်နက် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ

‘သိပ် ပူမနေကြပါနဲ့၊ ရှင်တို့ လူစုကို ဒီနေရာက ငွေပေးပါမယ်၊
ရှင်တို့ကလဲ ကျွန်မကို ပြန်ကူညီပါ’ဟူ၍ ပြောလိုက်မိသည်။

ကျွန်မ ခံစားရသည်ထက် ယုံကြည်ချက်က ပိုသွားပါသည်။
အလွန် ပြင်းထန်သော ဒဏ်ရာများ ရထားကြသဖြင့် မလှုပ်နိုင်မရှားနိုင်
ဖြစ်နေသည့် လူနာများက ကျွန်မကို မည်သို့ ကူညီနိုင်မည်နည်း။ အရပ်
ခြောက်ပေကျော်ခန့်ရှိ၍ ကိုယ်အလေးချိန် တစ်ဆယ် နှစ်စကို (၁၆၈
ပေါင်) ခန့်ရှိ ပထန်လူမျိုး တစ်ဦးက

‘ကျွန်တော်တို့က လူကောင် ကြီးကြီးတွေ၊ ခင်ဗျားက ဘယ်လို
ကူညီနိုင်မှာလဲ’ဟု မေးသည်။ ကျွန်မကလည်း

‘သိပ် စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရအောင် ကူညီရမှာ
ပေါ့’ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရနေသူများကို ပထမငွေရန် စဉ်းစား
လိုက်ရာ ပထန်ကြီးမှာ တစ်ယောက် အပါအဝင်ဖြစ်၍ သူ့ကို စတင်
ငွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ပထန်ကြီး၏ ခုတင်ဘေးတွင်
ထိုင်၍ ကျွန်မ၏ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို သူ့ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပြုပြင်စွာ ချုပ်ကိုင်
ထားရန် ပြောပါသည်။ အားယူနိုင်ရန် အသက်ကို ရှူသွင်းလိုက်၊
မှတ်ထုတ်လိုက်နှင့် အကြာကြီး အချိန်ယူပြီးမှ ပထန်ကြီးကို ပခုံးပေါ်
‘မ’တင်လိုက်ပြီး တဖြည်းဖြည်း မတ်တတ်လုပ်ပါသည်။ အရက်မူးသမား
တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ယိုင်တီ ယိုင်တိုင်နှင့်ပင် သူ့အား ဘေးကင်းရာ မှုးခို
ကျင်းသို့ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ခေါ်ငုတ်ရန် ပြန်သွားရပြန်ပါသည်။ ဂျပန်
များကလည်း သဲသဲမဲမဲ စစ်ဆေးမှုကို အမြောက်နှင့် ပစ်နေဆဲပင်
ဖြစ်လေရာ ဤဆေးရုံသည် လုံးလုံး ပြိုကျ ဘူးရန် အချိန်မည်မျှ ကျန်ပါ
သေးသနည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရနေသော
စစ်သားများကို ကျွန်မတို့ ပြည်သူ့ ဆေးရုံသို့ ငွေပြောင်းရမည် ဆိုပါက

ထိပ်ကြိမ်လျှင် တစ်ယောက်သာ သယ်နိုင်မည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ မရှိခိုက်
ကျွန်မ၏အသက် ရှင်နိုင်ပါမည်လားဟု စဉ်းစားမိသည်။ ကျွန်မတွင်
ကုမ္ပဏီလောင်းပုဂ္ဂိုလ် တစ်ယောက်စာလေမှ မရှိသဖြင့် အကူအညီ ရရေးကို
စဉ်းစားကတည်းကပင် မမျှော်လင့်မိထားခဲ့ပါ။
လူနာက တစ်ခါ ခင်လား၊ အယ်ယောက်လား၊ ရှစ်ယောက်လား
ဆိုတာကိုမူ မမှတ်မိတော့ပါ။ ပေးဆေးရန်နှင့် မှူးကျင်းကို မနားမနေ
အသံပေးနေရပါသည်။ အားလုံး လိုလို မှူးခိုကျင်းထဲသို့ ပို့ပေးပြီးနောက်
ပထန်ကြီးကိုပင် ကျွန်မတို့ ဆေးရုံသို့ စတင် သယ်ဆောင်ပါသည်။
ခြောက်လမ်း ဖြစ်သော ဒါအာ ဆူပေး ခန်းမဆောင်၊ ရမ်းနောက်
တွေ့လိုက်ပိုင်းအတွင်းမှတစ်ဆင့် ဆေးရုံသို့ သယ်ရသည်။ သူ၏ ကိုယ်လုံး
ကြီးက ဝေးလံလွန်းသဖြင့် လမ်းတွင် ခက်ခဲကပ်ရ၍ အားရှိအောင်
အသက် မှန်မှန် ရှူရသည်။

ကျွန်မ အစိုးရိမ်ဆုံးမှာ ဆူ့ကို ပြန်ချပြီး တစ်ခါ ပြန်မ လျှင်
ရနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟုသော အချက် ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့၌ မိုး
အထိစွင့် ရေဆင်းမြောင်း ဖောက်ထားပုံက အကူအညီဖြစ်လာခဲ့သည်။
မိုး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းချိန်၌ တရဟော စီးလာသည့် ရွှေမျှား
အလယ်တိုက်ပေါ် စီးဆင်းသွားနိုင်ရန် လမ်းထေးတွင် ရေဆင်းပိုက်များ
သွယ်တန်းထားသည်။ အလွန်ခိုင်ခံ့သော ကွန်ကရစ်ပိုက်များဖြစ်ရာ လမ်း
ပေါ်၌ ပိုက်ကသုံးပေခန့် မြင့်တက်နေပါသည်။ ကျွန်မသည်လမ်း
တစ်လျှောက်လုံး၌ ပထန်ကြီးကို ရေဆင်း ပိုက်ပေါ်တွင် တင်ပေး၍
အနားယူပြီး ပြန်ထမ်းဆောင်ခေါ် မခက်ခဲတော့ပါ။
ကျွန်မတို့၏ ဆေးရုံသို့ ရောက်သောအခါ မလှုပ်ချင်တော့ပါ။
အလွန် မောပန်းသွားပါသည်။ သို့သော်လည်း ဒီနေ့အပို ငါ နေခက်
တစ်ခေါက်ထော့ ပြန်သွားရဦးမယ်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မ
သောလူနာများအတွက် အစားအစာမျှမ်း ယူသွားရန် တာဝန်ရှိသ
ညာ တစ်ယောက်ကိုထော့ ပြန် ထမ်းဆောင်လိုပါသည်။ စစ်ဆေးမှု
ကျန်ရှိသော စစ်အေးများကို အစားအစာအောက်များ ပေးပေး
နောက်တစ်နေ့ မနက် ပြန်လာပါမည်ဟု နှုတ်ဆက် ကတိပေးခဲ့ရသည်။

ယင်းနောက် ဗုံးခိုကျင်းသို့ ပြန်သွားပြီး လူနာတစ်ဦးကို ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာနှင့် ဆေးရုံသို့ သယ်ပို့ လာခဲ့ရသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် ညအက်အောက်လျှင် အမြောက်ပစ် ရပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ထင်သည့်အတိုင်းလည်း ရပ်သွားခဲ့၏။ နောက်တစ်နေ့မနက် ဖိုးလင်း လျှင်လင်းချင်း ဆေးရုံအတွင်းရှိ လူနာများ အားလုံးကို ဆေးကင်းရာ ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ အရောက် ပို့ပေးမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ကျွန်မ ထောက်ခံအာဇာနည် အမြောက်ဆန် များကလည်း တဖွဲ့ ကျလာ ပြန်ပါသည်။

လူနာတစ်ယောက်ကို ထမ်းပို့ပြီး အနည်းငယ်သာ လမ်းလျှောက် ရပါသေးသည်။ တံကောက်ကွေးကို ကျည်ဆန်လား၊ အမြောက်ဆန် အစအနလားမထိ လာမှန်ပါသည်။ ဆေးတေ့ကလည်း စိမ့်နေပါသည်။ အလွန်မောပန်းနေ၍လား မသိပါ။ နာကျင်ရမုန်းမသိဘဲ စစ်သားကို ဗုံးခိုကျင်းသို့ အရောက် သယ်ပို့သွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရက်ရက် ဆွေးကိတ်အောင် လုပ်ပြီး ဆေးထည့်ပါသည်။ ယင်းနောက် ဆေးရုံ အတွင်းရှိ လူနာများအားလုံး ကုန်စင်သည်အထိ ဗုံးခို ကျင်းထဲသို့ ပို့ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ဆေးရုံ၌ အဆုတ်ရောဂါဖြင့် ဆေးရုံတွက်နေသော တရုတ် လူမမာအဘိုးကြီး တစ်ယောက် ရှိပါသည်။ ရင်းအဘိုးကြီးက ကျွန်မအိမ်ထောက်တည်း လူနာများကို ထမ်းပို့သယ်ဆောင် နေသည်ကို မကြည့်ရက်နိုင်သဖြင့် ကျွန်မထံ လာရောက် ကူညီသည်။ သူ့ ထံမှ အကူအညီ ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ လုံးစ မျှော်မှန်းမထားခဲ့ပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် အမြောက်ဆန်များရပ်သွားသည့် အချိန်အထိ ဗုံးခိုကျင်းထဲ၌ အတူ နေခဲ့ကြပါသည်။

လူနာများအားလုံး ရွှေ့ပြောင်းပြီးသော် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ လုပ်စရာ လွယ်ကူသော အပိုင်းကတော့ ပြီးသွားပြီ။ ခက်ခဲကြမ်းတမ်း သည့် အပိုင်းက ကျွန်မနေပါဘေးကလားဟု တွေးမိသည်။ မည်သည့် နည်းနဲ့မဆို ဗုံးခိုကျင်းအတွင်း ရောက်နေသူ အားလုံးကို ကျွန်မ၏ ဆေးရုံသို့ရောက်အောင် သယ်ယူရမိမ့်မည်။ ဒဏ်ရာရနေသူ မိန်းမသား

တစ်ဦးနှင့် လူမမာ အဘိုးကြီးတစ်ဦးတို့၏ မလွယ်ကူလှသော အလုပ် တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

နွားလှည်း တစ်စီးတလေ ရမလားဟု အနီး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကြီးစား ရွာဖွေကြည့်ပါသေးသည်။ တိရစ္ဆာန်တွေ တစ်ကောင်မကျန် တောထဲ ရောက်သွားလေပြီလား၊ စစ်ပြေးများကပင် ယူဆောင်သွားကြ လေပြီလား မသိ။ တစ်ကောင်တစ်မြီးမှပင် မတွေ့ရတော့ပေ။ သူတို့ အားလုံးကို ထမ်းပို့သယ်ယူသွားရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိပြီ။ ချောင်းတဟုပ်ဟုပ် ဆိုးနေသော တရုတ်အဘိုးကြီးက လူနာများကို ကျွန်မကျောပေါ် တင်ပေးပြီး စောင်နှင့် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ချည်နှောင် ပေးပါသည်။ ကျွန်မက လူနာများကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ချိပိုးပြီး ဆေးရုံသို့ သယ်လာခဲ့သည်။

ဆေးရုံသို့ လူနာများကို သုံးလေးကြိမ်မျှ ထမ်းယူသယ်ဆောင်ပြီး နောက် ကျွန်မ၏ ဒဏ်ရာက ပြင်းထန်စွာ နာကျင်လာပါသည်။ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရနေသော စစ်သားက တစ်ခွန်းတလေမျှ ညည်းညူခြင်း မပြုဘဲလျက် ကျွန်မက သည်းနေ၍ မဖြစ်ပါ။

သူတို့ကပင် ကျွန်မကို 'နီးလာပြီ... နီးလာပြီ' ဟု မှန်မှန် အားပေး နေကြပါသေးသည်။ အခေါက်တိုင်းတွင်ပင် ကျွန်မတို့သည် ရေဆင်းပိုက်များကို အားကိုးရပါသည်။ အကြိမ်ကြိမ်ပင် ကျွန်မကိုယ် ပေါ်၌ သယ်ပို့လာသော ဝန်ထုပ်ကို ချပစ်ရန် စိတ်ကူးပေါက်မိပါ သေးသည်။ ဆေးရုံသို့ပြန်ရောက်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး ခဲပေါက် ခံထားရသလို နာကျင်ကိုင်ခဲနေပါသည်။

စစ်သားခြောက်ဦးကို ဆေးရုံသို့ ခလုတ်မထိဆူးမပြု ပို့ပေးပြီး နောက် အယ်နီကို ခြေထောက်မှ အနာအား ဆေးထည့်ခိုင်းရပါသည်။ အယ်နီက သူလည်း လိုက်လာလိုကြောင်း ပြောစေကာမူ ဆေးရုံတွင်း မရောက်ဘဲ လူမမာများကို စောင့်ရှောက်ရန် တစ်ယောက်ယောက် နေထိုင် ဖြစ်သည်မှီ နေရစ်ခဲ့ရန် ပြောသော်လည်း သူက ခေါင်းမာနေပါသည်။ အယ်နီကပင် အလွန် အဖိုးတန်သော အကြံဉာဏ်တစ်ခု ပေးခဲ့သည်။ သူ့ထံ ပူအိုက်သော အခါများ၌ မျက်နှာဖြူမများနှင့် သူတို့၏ သား သီးများ ခရီးသွားကြသောအခါ ဝေယျာဉ်ကို အသုံးပြု သလို

ကုလားထိုင်တစ်လုံး ရှာပြီး လုပ်ရလျှင် မကောင်းဘူးလားဟု အယ်နီက အကြံပေးသည်။

ကျွန်မသည် ဆေးရုံဝင်းထဲ၌ ကုလားထိုင်များကို လိုက်လံ ရှာဖွေရာတွင် ကြိမ်ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို သွားတွေ့သည်။ ဝါးလုံး များနှင့် ကုလားထိုင်ကို သေချာစွာ ချည်တုပ်လိုက်သောအခါ ပြင်း လှည်းတွင် ဘီးနှစ်ခုကြားက ဝင်ရိုးတန်းလို ဖြစ်သွားသည်။ သယ်ပိုး ရာတွင် ကျိုးများသွားမလားဟု တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသော်လည်း အလွန် ထိရောက်လှပါသည်။ ဝါးလုံးများကို ရွှေဘက်မှ သယ်မရင်း ကျွန်မ သူနာပြု ဆရာမ အလုပ် လျှောက်ခဲ့စဉ် လူတွေ့မေးမြန်းရာ၌ ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့မှ လူကြီးတစ်ဦးက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး

‘သူနာပြုဆရာမ အလုပ်လုပ်ဖို့ သိပ်ကို နုနယ်လွန်းပါတယ်’ ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်ကို သတိရနေမိပါသည်။

လူနာ စစ်သားများ ရွှေပြောင်းရသည်မှာ လေးရက်တိတိ ကြာခဲ့သည်။ နောက် သုံးနှစ်ခွဲခန့် ကြာသောအခါ အလုပ်တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ဆောင်ရွက်မှုနှင့် ရဲစွမ်းသတ္တိရှိစွာ ဆောင်ရွက် ခဲ့မှုတို့ကြောင့် ကျွန်မကို ‘ဂျော့တံဆိပ်’ ချီးမြှင့်သည်ဟု သိရပါသည်။ ‘ဂျော့တံဆိပ်’သည် ကျွန်မ၏ ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံး၌ ရုဏ်အရှိဆုံး၊ အ ဖိုး အ ထိုက် တန် ဆုံး ဖြစ်စေကာမူ အချိန်ကို ပြန်ရွှေ့၍ ရနိုင်မည်ဆိုပါလျှင် ထိုဆုတံဆိပ် အစား နွားလှည်းတစ်စီးကိုပင် လိုချင်လှပါသည်။

J

ပုန် ဗုံးကြဲလေယာဉ်ယုံများ အလကားသွားသဖြင့် ကျွန်မနှင့် အယ်နီ တို့သည် ဆေးရုံတွင် နေသားတကျ ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ပုန်များက ကျွန်မတို့အပေါ် သနားကရုဏာ ရှိ၍တော့ မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြီး မြို့ပေါ်တွင် ဗုံးကြဲချရမည့်နေရာ မကျန်တော့၍ ဖြစ်ပါ သည်။

တောင်ကြီးမြို့တွင် ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေပါသည်။ အုပ်ချုပ်ရေး ဘက်ဆိုင်ရာ မြတ်သူ့ အရာရှိများနှင့် သူတို့၏ ဝန်ထမ်းများ ကျန်နေ သေးစေကာမူ အုပ်ချုပ်ရန် မြို့သူမြို့သားများကတော့ မရှိတော့ပါ။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် တိုင်းမင်းကြီး ဖရက်ဒီပီးယား(စ) ကျွန်မထံ ရောက်လာပါသည်။ ‘ကျွန်မအနေနှင့် တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက် ခွာသွားရန် စဉ်းစားသင့်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် သယ်ယူသွားရမည့် လူမမာ များ၏ စာရင်းကို ပြုစုရန်’ ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ‘စာရင်းလုပ်ထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ခရီးမသွားနိုင်၍ ကျန်နေသည့် လူနာများကို စုန့်ခွာမသွားနိုင်ပါကြောင်း’ ပြန်ပြောလိုက် သည်။ ၎င်းအပြင် ‘ကရိတ်မိုး’ နေအိမ်၌ ဖေဖေနှင့်မခွဲဘဲ သူ့အပေါ် အလွန် သစ္စာ စောင့်သိကြသော အစေခံများနှင့်အတူ ရှိနေသည့် ဖခင် အတွက်လည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားရပါဦးမည်။

ဘုရင်ခံ တိုက်တန်းခဲ့သလို ကျွန်မသည် တာဝန်နှင့် အလုပ်တင် ရှိနေရမည့် အကြောင်းကိုလည်း အသိတိုးတိုးနှင့် ‘ရီ’ လိုက်ပါသေးသည်။ နောက်ဒီကို ကျွန်မ ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် သိခဲ့ပါသည်။ သူသည် သည်းခံ ငြင်းနာစိတ်ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူကတော့

၅၅ ဦးမြင့်စွေ (မြီး)

‘ဒီကောင်မလေးဟာ တယ်မိုက်ပါလား၊ ညှစ်လဲ မရှိဘူး’ဟု ထင်ကောင်း ထင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ပါးစပ်ကမူ ထုတ်ဖော် ပြောမပြတ် မျိုသိပ်ထားပါသည်။

‘မင်းအနေနဲ့ လှူမှုရေးအရာ တာဝန်ကျပုဒ်ခွဲပြုဖြစ်လို့ အခုနေ ထွက်သွားရမယ် ဆိုရင်လဲ နောင်တ ရစရာ မရှိတော့ပါဘူး’ဟု သူက တိုက်တွန်းနေပါသည်။ ကျွန်မက

‘ကျွန်မရဲ့ လူမမာများကို ကြည့်ရှုရန် ကျွန်မတင် တာဝန်ရှိသလို သူ့အရာရှိများကို သူ့အနေနှင့် ဂရုစိုက်သင့်ကြောင်း တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောလိုက်မိသည်။

ဆူ၏လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းနေသော အစိုးရအရာရှိများသည် သူတို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားထက် သူတို့၏ သားမယားနှင့် ဆွေမျိုးများ အချိန်ရခိုက် ထွက်သွားနိုင်ရေးအတွက် လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်နေခြင်းကို ကျွန်မက ဘဝင်မကျခဲ့ပါ။ ဖရက်ဒီ၏ အကြံပေးချက်မှာ မှန်ကန် ကောင်းမွန်ပါသော်လည်း သည်းမခံနိုင်ဘဲ ပြန်ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မကို မော်တော်ကားများ ပေးမည်ဟု ကတိပေးသော်လည်း အကောင် အထည် ပေါ်မလာပါ။ ထိုအချိန်၌ မြန်မာနိုင်ငံတွင် တောင်မင်းကို မြောက်မင်း မကယ်နိုင်သော အခြေအနေဖြစ်၍ မည်သူ့ ကိုမျှ အပြစ်တင်ရန် မရှိပါ။ ရိုးရိုးသားသား ကတိ ပေးကြခြင်း ဖြစ်၍ အပြစ်တင်၍လည်း မရပါ။

ဆုတ်ခွာနေကြသော ဗြိတိသျှ စစ်တပ်များကလည်း စစ်နှင့် ပတ်သက်သော အသုံးဝင်မည့် ပစ္စည်းများကို ရန်သူ၏ လက်တွင်းသို့ မကျရောက်စေရန် မီးရှို့ သည့်စနစ်ကို အသုံးပြုလျက်ရှိသဖြင့် ယာဉ်များ ရွာပွေရရှိရေးမှာ မလွယ်ကူပါ။ ထောင်ပေါင်း များစွာသော စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များက မြန်မာပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည် လမ်းမ တစ်လျှောက်တွင် တစ်ဆို့ နေကြသဖြင့် ဗြိတိသျှတပ်များ စနစ်တကျ ဆုတ်ခွာရေး မဖြစ် နိုင်တော့ပါ။

လမ်းမကြီး၏ ဝဲယာ တစ်လျှောက်၌ ဝမ်းရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက် ရောဂါ၊ ငှက်ဖျား၊ ဒဏ်ရာရသူ၊ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်သူများ ရာပေါင်း

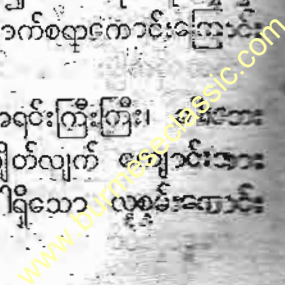
များစွာ သေဆုံးနေကြပါသည်။ ၎င်းပြင် ဓားပြများ၊ မြန်မာမျိုးချစ် တပ်သားများ၏ လက်ချက်ကြောင့်လည်း သေဆုံးသူ အများအပြား ရှိပါသေးသည်။ လမ်းအေးဝဲယာနှင့် တောတောင်များအတွင်း အမှတ် အသားမဲ့ လူသေ သင်္ချိုင်းမြေပုံများ ပြန့်ကျဲလျက် ရှိပါသည်။ ကျွန်မ တို့၏ ဆေးရုံတွင် သေဆုံးသူများအတွက် တရားစာများ ရေရွတ် ဆုတောင်းနိုင်ခြင်း၊ ကောင်းမွန်စွာ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခွင့်ရခြင်းအကြောင်း တစ်ပန်းလာပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ လူနာစာရင်းမှာလည်း တဖြည်းဖြည်း နည်းသွား ပါပြီ။ သို့သော် အယ်နီနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး လုပ်နိုင်သည်ထက်တော့ အထက်က ပိုများနေပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ကံကြမ္မာကို ကျွန်မ ကိယ်တိုင် နှမ်းဖြတ်သည်ဖြစ်၍ ဆူးခင်းသောလမ်းတွင် လျှောက်ရသည် ဖြစ်ပါစေ မိမိကိုယ်မှတစ်ပါး အခြားသူများကို အပြစ်တင်ရန် မလိုပါ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရော့ကယ်လ်ဟပ် (စ်) ဆေးရုံသို့ ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်မှူး မိုက်ကားလ်ဗတ် အုပ်ချုပ်သော တောတွင်း တိုက်ခိုက်ရေး သင်တန်းကျောင်း တက်လာခဲ့ကြသည့် ကျွန်မနှင့်အတူတပ်ဖွဲ့သည် အထူးသဖြင့် လမ်းများ တံတားများ ဖျက်ဆီး ဆုတွင် အလွန် ကျွမ်းကျင်ကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးက သူတို့တပ်ဖွဲ့အား တောင်ကြီးတစ်ဝိုက် တံတား အားလုံးကို ချိုးပစ်ရန် တာဝန် ပေးထားကြောင်း၊ ဂျပန်များ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်များ ချီတက်ဆုတ်ခွာ ရေးကေးသွားစေရန် လုပ်ဆောင်ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆုတ်ခွာနေကြ သော ဗြိတိသျှတပ်များမှာ ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်ပြေး ဒုက္ခ သည်များကြောင့် နှောင့်နှေးနေခြင်းကို ကာ မိမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့များမှာ တောင်ကြီးတစ်ဝိုက်တွင် ဖြစ်နေ၍ ပထမဆုံး တိုက်ခိုက် တွင် သူ၏ အတွေ့အကြုံအရ အလွန်အရာ ကြောက်စရာကောင်းကြောင်း များကို ပြောပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အရိုးအရင်းကြီးကြီး၊ မီးဘေး တစ်လည်း ကြီးမားသော ခြောက်လုံးပြုံးကို ချိတ်လျက် ကျောင်းသား အလေးများ၏ စွန့်စားခန်း စာအုပ်များ၌ ပါရှိသော လူစမ်းကောင်း

ရုပ်ဝေါက်နေသည်။ သူသည် စာအတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးကဲ့သို့နှင့် မိကောင်
 ဖခင် သားသမီးများကဲ့သို့ စကားကို တိုးတိုး ပြောပါသည်။ လူက
 အပြင်ပန်းအကဲခတ်လျှင် ထူးခြားမှုမရှိစေကာမူ သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
 သံမဏိကဲ့သို့ မာကျောသော စိတ်ဓာတ်ရှိနေသည်ကို သူ၏ လေသံက
 ဖုံးကွယ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိပါ။ ကျွန်မအနေနှင့် နောက်မှ သိရသည်မှာ
 ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကွင်းမေရီ မိဖုရားကြီး၏ တူဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့စံ ဝင်ဆာ
 မြို့စားကြီးနှင့် အမဲလိုက်ဖက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်ထောင်ဖွဲ့ပြီး နိုင်ငံတွင်
 ဗိုလ်ချုပ်ဝင်းဂိတ်နှင့် တိုက်ဖော်တိုက်ဖက်၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်း စစ်ပွဲ
 ထင်ရှားစွာ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။
 မြို့ထဲတွင် ကျန်ရစ်နေခဲ့ကြသော လူလက်တစ်ဆူပင်စွာ အတူက
 အချိန်များများစားစား မကျန်တော့ကြောင်း၊ စနက်တီနှင့် ယမ်းအိ
 တို့ တွေ့ဆုံတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့လူများ၏ ဖောက်ခွဲရေး လုပ်ငန်း
 များ ပြီးစီးသည်နှင့် သူတို့လူစု မြို့မှ ဆုတ်ခွာတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း
 သူက ကျွန်မကို သူတို့နှင့်အတူ လိုက်လံမိမည်ဟု မျှော်လင့် ကြောင်း
 ပြောပါသည်။

သူ၏ အမိန့်ကို လူအများက လိုက်နာကြသလို သူက ကျွန်မက
 မေတ္တာရပ်ခံခြင်းထက် အမိန့်ပေးသလို ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
 ကျွန်မက 'အချိန်နည်းနည်း ရနေသေးခိုက် ကျွန်မ၏ လူနာ
 များကို စောင့်ရှောက်ခွင့်ပေးရန်၊ အခက်အခဲဖြစ်ပါလျှင် အခြေအနေကို
 ပြန်လည် သုံးသပ်ကြရန်' ပြောပြပါသည်။ ကျွန်မကို သူ့ကောင်
 သို့မဟုတ် ဂြိုဟ်မေ့သူ တစ်ယောက်အဖြစ် မြင်ချင်ရာ မြင်ပါစေတော့
 ကျွန်မ၏ ခံယူချက်ကို လမ်းပြောင်းသွားနိုင်သော စွမ်းအင် မရှိတော့
 သဖြင့် အတိုက်အခံ ပြောနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီး ဘုရားကယ်လ်ဟပ်(စ်)က ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ
 ညိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မ၏ တပ်ပြချက်ကို ကန့်ကွတ်စရာ မရှိသေးသော
 ဟန်ဖြင့် 'သူ့လူ ခြောက်ဦးကို ဆေးရုံတွင် ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရန်
 အခြေအနေပေးလျှင် စေလွှတ်မည် ဖြစ်ကြောင်း' ပြောပါသည်။

တပ်ကြပ်ကြီး တစ်ယောက် အပါအဝင် သူ့လူ ခြောက်ယောက်
 ထိုနေ့တွင်ပင် ရောက်လာကြပါသည်။ သူတို့သည် မည်သည့် တာဝန်ကို

မဆို လုပ်ဆောင်ရန် ကျွန်မ၏ ညွှန်ကြားချက် များကို တစ်သေဝ
 မတိမ်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ဖို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိ
 ရပါသည်။

၎င်းတို့သည် ဂျပန်စစ်သားများနှင့် တန်းတူရည်တူ တိုက်ခိုက်
 နိုင်ရန် စစ်ရေး လေ့ကျင့်ပြီး စစ်သားများ ဖြစ်ပါသည်။ တောတွင်း
 တိုက်ပွဲ သင်တန်းများကိုလည်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထပ် ကြပ်
 ကြီးမှာ စစ်သားဟောင်းကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အပြင်ပန်းက ရုပ်ရည်
 ကြမ်းတမ်းသလောက် အတွင်း နှလုံးသား လှသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည်
 လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်းသား တစ်ဦးဖြစ်၍ 'ရယ်စရာများကို ကောက်ကာ
 ဝင်ကာ ပြောတတ်ပြီး အဆိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပါစေ အကောင်းတက်မှ
 ကြည့်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့တွင် ရှိနေသော အစားအစာများကိုမထိဘဲ ကျောက်ခဲ
 ကဲ့သို့ မာသည့် ဘီစကွတ်များ၊ အမဲသားများ စသော သူတို့၏ အစား
 အစာများကို ယူလာ ခဲ့ကြ သည်။ ကျွန်မတို့အား စစ်ပြေးများက
 ပေးထားခဲ့ကြသော ကြက်များ၊ ဘဲများကို ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန်
 သူတို့ကို တိုက်တွန်းရသည်။ မူလ လက်ခံ ထားခဲ့စဉ်က ယင်းသို့
 ပြဿနာကို ကာကွယ် ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု မတေးတော့ခဲ့မိပါ။

ကျွန်မက အမိန့် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးခဲ့သော် တပ်ကြပ်ကြီး ဂျွန်၏
 လူများသည် သူတို့ကို စစ်ရေးပြကွင်းထဲ၌ တပ်ကြပ်ကြီးကိုယ်တိုင် အမိန့်
 ပေးနေသည့်အလား လိုက်နာကြသည်။ ထိုအပြင် သူ၏ ကြူးနစ် အင်္ကျီ
 လက်မောင်း အပေါ်၌ ရေးမှတ်ထားသော အဖြူစင်း သုံးစင်းသည်
 ဆေးနှင့် ပတ်သက်သော ညွှန်ကြား ချက်များ ၌ တန်ဖိုး လုံးဝ မရှိပါ
 ဟူ၍ သူက ပြောပါသေးသည်။ ပေးသမျှ တာဝန်များကို စောင့်ရှောက်
 မတက်ဘဲ ဦးလည်မသန် ဆောင်ရွက်ကြပါသည်။ သူတို့ကို ယခင်က
 တံတားများ ချိုးဖျက်ခိုင်းခဲ့သည့်အတိုင်း ယခုအခါ တာဝန်သစ်များ
 ထမ်းဆောင်ခိုင်းရပါသည်။ သူတို့အား အညစ်အကြေးများကို သန့်ရှင်း
 ရန်၊ အိပ်ရာများကို ပြင်ဆင်ပေးရန် တာဝန် ပေးသောအခါ
 'ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဘော်လံတီယာမလုပ်ခဲမိရင် ကောင်းမှာပဲ
 ဗျာ'ဟု ရယ်စရာ ပြောကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ လည်ပတ်နေ စေရန် သူတို့ ခြောက်ဦးကို ချီးမွမ်းလိုက်ပြီး တစ်စုကို ခြောက်နာရီစီ တာဝန်ယူစေပါသည်။

မြန်မာပြည်၏ ဖြေပေါ်မှ တောင်ကြီးမြို့ကို ပျောက်ကွယ်သွားစေ လိုသလား မသိ။ ဂျပန်တို့သည် ဗုံးမိုး၊ စက်သေနတ်မိုးများကို ရွာချစေ သည်သာမက အမြောက်များနှင့်လည်း ပစ်ခတ်နေပြန်ပါသည်။ ဂျပန် တပ်များ တောင်ကြီးမြို့နှင့် ဆယ်နှစ်မိုင်မျှသာ ကွာသော ဟိုပုံးမြို့သို့ ရောက်နေကြပြီး အမြောက်တပ်ဖွဲ့ကမူ တောင်ကြီးမြို့ကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသော ကျောက်အင်္ဂုကြီးပေါ်ဝယ် စခန်းချ၍ အမြောက်များနှင့် အဆက်မပြတ် ပစ်ခတ်နေပါသည်။

အမြောက် ကျည်ဆန်များနှင့်အတူ မကောင်းဆိုးဝါးကို တော ထုတ်သလို သံပိုးများကို တုတ်နှင့် တီးခတ်သံများက တညည ထွက် ပေါ်လာတတ်ပါသည်။ အချင်းချင်း သတိပေးသည့်သဘော ဖြစ်ပါ သည်။ အမြောက် ပစ်ခတ်သံနှင့်အတူ စက်သေနတ်သံများပါ ပေါ်လာ ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဆေးရုံသို့ ဒဏ်ရာရသူများ ရောက်လာကြ ပြန်ပါ သည်။ စစ်သားများသည် ရှိမုန်းစရာ ကောင်းသော တာဝန်များကို သူတို့ဘာသာ ဖြေရှင်းသွားနိုင်ကြသည်ကို ငွေ့ရ၍ အံ့ဩမိပါသည်။ သူတို့သည် သစ်တန်း တက်ပြီးသော ဆေးမူထမ်း သူနာပြုများကဲ့သို့ ညစ်ညမ်းစွာ ကိုယ်ချင်းစာနာစွာ ဒဏ်ရာရသူများကို ပြုစုကုသပေးသွား ကြပါသည်။

အပျက်အစီးများ၊ မှန်ကွဲမှန်စများကို ရှင်းလင်း၍ ဘေးအပြင် ခန်းကို ဟိုယခင်ကအတိုင်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးကြပါသည်။ အပျက် အစီးများကို ဖယ်ရှားသောအခါ အမှိုက်ပုံထဲတွင် ပိုက်ဆံကို လိုက်လံ ရွာဖွေသကဲ့သို့ ဆေးလုံးများကို တစ်လုံးချင်း လိုက်လံ ရွာဖွေကောက်ယူ ကြရပါသည်။ ပတ်တီးများ၊ ဂွမ်းများ၊ ကိုနင်ဆေးပြားများပါ မကျန် ကုန်သော ပုလင်းများမှ ဖိတ်စဉ်သည်တို့ကို ရွာဖွေခဲ့ကြသည်။ မည်မျှ ပင် သေးငယ်သော ဆေးလုံး ဖြစ်ပါစေ၊ လူ့အသက် တစ်ချောင်းကို ကယ်နိုင်သည်ဟူ၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေကြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဆေးရုံကို အမြောက်ဆန်က တိုက်ရိုက် ထိမှန် သာပါသည်။ အနီးအနားတွင် ပေါက်ကွဲသော ဗုံးဆန်ကြောင့်လည်း အဆောက်အအုံက ပျက်စီး သွား သေး သည်။ အဆောက် အအုံမှာ သစ်သား အများအပြား ပါရှိလေရာ မီးစွဲလောင်လာလေတော့သည်။ လူနာတွေ အရင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခံရကော့မလို ဖြစ်နေ၍ အဆောင် တစ်ခုလုံးမှ အမြန် ပြောင်းရွှေ့ပေးရသည်။ မီးဖိုထဲသို့ လည်းကောင်း၊ အစားအသောက် သိုလှောင်ခန်း၌ လည်းကောင်း၊ စရန်တော၌ လည်းကောင်း လူနာများအတွက် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်ပေးရ သည်။

စစ်သားများက သူတို့ ရင်ဆိုင်ရသမျှ အလုပ်များကို အသေး အဖွဲ့များပမာ လုပ်ကိုင် သွားကြသည်။ ပါးစပ်ကလည်း တစ်ခွန်း ထလေမှ မကျေနပ်သံ ထွက်ပေါ် မလာခဲ့ပါ။ သူတို့သည် လူနာများကို ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ရွှေ့ပြောင်းလိုက်၊ ဆေးရုံ အဆောင်များ မီးစွဲနေ သည်ကို ငြိမ်းသတ်လိုက်၊ လူများ လာရောက် လုယက် ယူစင်မည်ကို ဓားမွေလိုက် စသည်ဖြင့် လူတစ်ယောက်တည်း တစ်ကြိမ်တည်း အလုပ် မျိုးစုံ လုပ်နေကြရသည်။

လောလော လတ်လတ် ဒဏ်ရာ ရသူများကိုလည်း ထမ်းစင်နှင့် ရွှေ့ပြောင်း ပေးရသေးသည်။ သောက်သုံးရေများကို တစ်စက်မကျန် ထည့်ချက်ခွဲသော်လည်း ဝမ်းရောဂါနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ပိုးများကို ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင် သိရှိခဲ့ပါသည်။ စဉ်းစား၍ ဆန့်ခိုင်လောက်အောင် ကြောက်စရာကောင်းသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြသော လူမမာများက ပိုးမွှားရာထောင်ကို ဖူးဆောင် လာခဲ့ကြပါသည်။

လူသေ အလောင်းများကိုလည်း ဆွေမျိုး သားချင်း များက သာဆောက် ရွေးထုတ်ခြင်း မရှိသောကြောင့် ရင်ခွဲရုံထဲ၌ စောင်း ဖိနပ်ပါသည်။ ကြံ့ခိုင်သန်မာသောစစ်သားများသည် လူသေအလောင်း များကို မူလက ရွံ့တွန့်တွန့် ရှိခဲ့သော်လည်း ကြမ်းတမ်းသော အသေ အကြံများ ရလာသောအခါ မရှံ့ရှာနိုင်ကြတော့ပါ။ အလောင်း များကို မမြုပ်ဘဲ ကြာကြာထားလေ၊ အလောင်းတွေက တိုးသားသေး

မြန်မာပြန်ယူ၏ အမှာ

၁၉၀၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက် နေ့တွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံ ဘာဆယ်လ်ဇန်မြို့၌ အလုပ် လုပ်နေသော သမီးနှင့် သားမက်များ လာခေါ်သဖြင့် အလည်အပတ် ရောက်ခဲ့၏။ တာဆယ်လ်ဇန်မြို့မှာ လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ဘက် မိုင် ၃၀ခန့် အကွာတွင် ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် တာဆယ်လ်ဇန် စာကြည့်တိုက် ရောက်သွားခဲ့ရာ မြန်မာပြည်၏ ဖာယ်လင် (Helen of Burma) ဤစာအုပ်စင်ပေါ်၌ တွေ့၍ ငှားလာခဲ့သည်။ ဤစာအုပ် လက်ဝယ် ရရှိပြီး များမကြာမီ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက် နှစ်ဖက်စလုံးမှ ခြေချောင်းကလေးများ မတော် တဆ မီးလောင်သွားသည်။

ဗြိတိန်နိုင်ငံသို့ရောက်ပြီး တစ်လတိတိဖြစ်သော အောက်တိုဘာလ ၂၄ ရက် နေ့တွင် ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံ တက်နေစဉ် လမ်း လျှောက်ခွင့်မပြုပါ။ ပျင်းပျင်းရှိတိုင်း မြန်မာပြည်၏ ဖာယ်လင်ကို အစေ့ ပြုရသည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ တူးဖော် လာသော အချိန်တွင် ဟယ်လင်သည် တောင်ကြီးမြို့ ဆေးရုံ၌ သူနာပြုချုပ်အဖြစ် တာဝန်ယူနေသည်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် တောင်ကြီး မြို့ကို ဂျပန်လေတပ်က ရောက်လာပြီး မုံးကြဲ စက်သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်၍ လူ အမြောက် အမြား သေဆုံး ဖတ်ရာရသည်။ အစုအဝေးအဖွဲ့နှင့် အိမ်များ၊ ဆေးဆိုင်များ၊ ရုပ်ရှင်ရုံများ မီးလောင်၍ ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှ ဆရာဝန် များ၊ သူနာပြု ဆရာမ များ အားလုံး ထွက်ကင်းရာသို့ အပြီးအပိုင် ထွက်သွားကြသည်။ ဟယ်လင်တစ်ဦးတည်း ဆေးရုံကို တာဝန်ယူရန် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

တိုင်းမင်းကြီးနှင့် စစ်ဘက် အကြီးအကဲတို့က ဟယ်လင်အား တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်ခွာသွားရန် ပထမတိုက်တွန်းသည်။ နောက်အဖိန် စားသည်။

ဖြစ်နေပြီး အချို့က ခေါင်းတစ်ခြား ကိုယ်တစ်ခြား ဖြစ်နေသဖြင့် လူသေများကို မည်သူမည်ဝါဟု ခွဲခြား စာရင်း မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ လူသေအလောင်းများ မြှုပ်နှံရာတွင် အရစ်ထဲမှ သေဆုံးသူများ၏ ဆွေမျိုးသားချင်း လူငါးဆယ်ခန့် လာရောက် တစ်အော် ငိုကြွေးနေကြသဖြင့် မြင်ကွင်းက ပိုမို အကျည်းတန် သွားပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့သည် ကျင်းတူးရာတွင် ပါဝင် ကူညီရမည့် အစား အနှောင့်အယှက် ပေးနေကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

လင်းတများက အနားပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်များ ပေါ်၌ အသားစားရန် မျှော်လင့်ချက်နှင့် နားစွနကြသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ မျက်နှာလှဲသွားသည်နှင့် ကျင်းများကို ပြန်ဖော်ပြီး လူသေကောင်များမှ အဝတ်အစားများကို ချွတ်ယူရန် စောင့်နေသူများနှင့် စာလျှင်လင်းတများက သာပါသည်။ ယင်း လူယုတ်မာ များ၏ ဘေးရန်မှ ကာကွယ်ရန် အစောင့်များ ချပေးထားခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း သူတို့သည် အစားအစာ ငတ်ပြတ်၍ လူသေအသားများကိုစားရန် တငမ်းငမ်း ဖြစ်နေကြသော ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် စောင့်နေကြသည့် ခွေးများကိုမူ မောင်းထုတ်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ခွေးများသည် သေနတ်နှင့် ခြောက်၊ ရာဘာဖိနပ် များနှင့် ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်နေသည့် ကြားထဲကပင် မကြောက်မရွံ့ လူသေအလောင်းများကို လာဆွဲကြသည်။ သေနတ်နှင့် ပစ်သူများကိုပင် ပြန်ရန်မူရန် သွားတဖြုတ် လုပ်နေကြသည်။ ကျွန်မက ခွေးတွေကို လိုက်လံ ရိုက်နှက်ခြင်း မပြုရန် တားမြစ်ရသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ပြဿနာပေါင်းစုံကို ရင်ဆိုင်နေရသည် မဟုတ်ပါလား။ ထိုကြားထဲ ခွေးကိုက်ခံကြရမည် ဆိုပါက ခွေးချူးပြန်ရောဂါရပြီး ပြဿနာက ပိုရှုပ်လာပါဦးမည်။

ကျွန်မသည် အိန္ဒိယပြည်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော အတွေ့အကြုံများအရ အစားအစာငတ်၍ သေဆုံးသူများ၊ ရောဂါခန္ဓာရက်ဆိုး၍ သေဆုံးသူများ တောင်လို ပုံနေသည့် အပေါ်တွင် လင်းတများသည် ခုန်ဆွဲခန့်ဆွဲလုပ်၍ တပျော်တပါး လူ၏အစိတ်အပိုင်းများအား စားသောက် နေကြသည်ကို မြင်ဖူးခဲ့၍ ကျွန်မ အတွက် လူသေကောင်များမှာ ယဉ်နေပြီ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် စစ်သားများကမူ သူတို့ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းကို ရှိသလိုလို၊ ရှိသလိုလို ဖြစ်နေကြကြောင်း သူတို့၏ မျက်နှာများပေါ်၌ ပေါ်ထွက်နေပါသည်။ သူတို့အတွက် ခံပြင်းဆိုးမှာ လူသေ အလောင်းများကို ပြန်လည် တူးဖော်ပြီး အဝတ်အစားများကို ဖော်ယူကြရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော လူများ၏ အကျင့်ယုတ် အကြံယုတ်ပင် ဖြစ်သည်။ စစ်သားတစ်ဦးကမူ 'တိရစ္ဆာန်တွေလောက်တောင် အဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ ကောင်တွေ' ဟု ပြောပါသည်။

ကမ္ဘာ့ အရှေ့ပိုင်းဒေသများ၌ လူ့ အသက် တစ်ချောင်းသည် တန်ဖိုး မရှိကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြလျှင်လည်း ပိုနေမည်ဖြစ်ပါသည်။ ရှင်းပြရန်လည်း အချိန် မရပါ။ ရောဂါဆိုးများ မကူးစက်မီ လူသေအလောင်းများကို အမြန် မြှုပ်နှံ ဝှေးသည် သာ အဓိက ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် အသက်ရှင်ကျန်နေသူများက သေဆုံးကြသူများကို အကြွေးဆပ်ရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု မှတ်ယူပါသည်။ လူသေအားလုံး မြေမြှုပ်ပြီးချိန်တွင် မောင်းစ ပျိုးနေမပါပြီ။ ကျင်း နက်နက် ထူး၍ မြှုပ်လိုက်ရသဖြင့် မည်သူမျှ သူတို့၏ အေးငြိမ်းမှုကို အနှောင့်အယှက် ပေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

စစ်သား အချို့သည် နောက်တစ်နေ့နံနက် ဆေးစပ်ခန်းရွှေ၌ အနီးစီကြသောအခါ တိုင်ပင် မထားကြဘဲ နေမကောင်းကြသူများ ဝင်စဉ် သွားရပ်နေကြပြီး 'သူတို့ ရင်ထဲ၌ ပျိုချင်သလို အန်ချင်သလိုလို ဖြစ်နေသည်ကို ပျောက်အောင် ကုသ ပေးရန်' တောင်းဆိုနေကြပါသည်။

သူတို့ ခြောက်ဦး ကျွန်မထံသို့ လာရောက် သတင်းပို့စဉ်က သူတို့သည် သူနာပြု လုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ 'နက်နီး' တစ်လုံးမျှ မသိကြပါ။ သို့သော် သူတို့သည် ကျရာ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရုံသာမကဘဲ သူတို့၏ တိုးတက်မှုမှာ များစွာ လျင်မြန်ပါသည်။ အရိုးကျိုး၊ အဆစ်လို့သည်ကို ပြန်လည် တည့်ပေးခြင်းနှင့် အသေးစား ခွဲစိတ်ခြင်းတို့၌ ကျွန်မကို ဝင်ရောက် ကူညီနေကြပြီး အောက်ဆုံး၌ ခွဲစိတ်ကုသမှုကြီးများ၌ပင် ပါဝင် တည့်လာနိုင်ခဲ့ကြ

၆၄ ဦးမြင့်ဆွေ (မြီး)

ပါသည်။ သူ့နာပြုလုပ်ငန်း၌ အမြင့်ဆုံးအစဉ်အလာအရ မိမိတာဝန်ထက် ပိုမိုထူးချွန်စွာ လုပ်ကိုင်သူကို ဆုချီးမြှင့်မည်ဆိုပါက သူတို့ ခြောက်ဦးက တော့ အမှန် တကယ် ဆုရထိုက်သူများ ဖြစ်ပါသည်။

လန်ဒန်မြို့ အရှေ့ပိုင်းသား တပ်ကြပ်ကြီးကမူ အလုပ် လုပ်ရာတွင် အလွန်ထူးချွန်စွာ လုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူသည် ရံဖန်ရံခါ သည်းမခံနိုင် လောက်အောင် ကျွန်မ၏စိတ်ကို အနှောင့်အယှက် ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ နာမည်မှာ 'ဟယ်လင်' ဖြစ်ကြောင်း သူက သိနေပါလျက် ကျွန်မကို 'ဖလောရင့်(စ)' ဟူ၍ ခေါ်လေ့ရှိပြီး နောက်ပိုင်းတွင် နာမည်၏ အတို ကောက် 'ဖလော' ဟု ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မလုပ်ရပ်တွေကို သူ လေးစား ကြောင်း ပြလို၍ ခေါ်ဝေါ် သုံးနှုန်းခြင်း ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။

သို့သော်လည်း မီးအိမ်တစ်လုံးကိုကိုင်လျက် စစ်မြေပြင်၌လျှောက် သွားနေသော အမျိုးသမီးသူနာပြုမလေး ဖလောရင့်(စ) နိုက်တင်းဂေး နှင့် နှိုင်းသည်ကို လက်မခံနိုင်ပါ။ ဖလောရင့်(စ) တစ်ယောက် ကရီး မီးယား စစ်မြေပြင်၌ မီးအိမ်တစ်လုံး ကိုင်စွဲပြီး ဒဏ်ရာရသူများကို ပြုစု နေသည်က ဆေးရုံလူနာဆောင်များ၌ ကျွန်မ လှည့်လည်ပြုစုရသည်နှင့် မနှိုင်းယှဉ်အပ်သည်ကို ကျွန်မ ဝန်ခံလိုပါသည်။

နောင်တွင် တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်မအား ခြောက်ပဋိသရေကို နေသည်ကို ကျွန်မက လက်ခံကြိုဆိုခြင်း မရှိကြောင်း ယုံကြည် သွား သည်။ သူက ကျွန်မကို သမိုင်းပညာ မသင်ခဲ့၍သာ သူ ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲသော နာမည်ကို လက်ခံလိုဟန် မရှိကြောင်း၊ ကျွန်မ သည် နိုက်တင်းဂေး ငှက်နာမည်ကိုသာ ကြားဖူးနားဝ ရှိဟန်တူကြောင်း ထင်နေပါသည်။

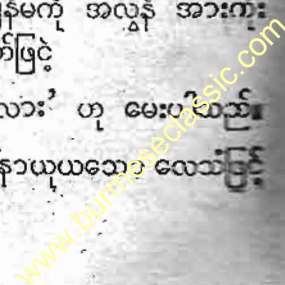
အထူးအလုပ်များသောနေ့တစ်နေ့တာကျွန်ဆုံးပြီးနောက်မှောင်ရီ ပျိုးစတွင် အယ်နီတစ်ယောက် ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး 'ဆေးရုံ ဝင်းမြဲ တံခါးမကြီးဆီမှ ကြောက်စရာညည်းညူသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်နေကြောင်း ပြောပါသည်။ မီးအိမ် သို့မဟုတ် လက်နိပ်ခတ်မီး တစ်ခုခုကို သုံးစွဲရန် မဖြစ်နိုင်ပါ၍ စမ်းတဝါးဝါးနှင့် အသံ ထွက်ပေါ်လာသည် နေရာသို့ မှန်းပြီး လာခဲ့သည်။

အသံက ရုပ်သွားလိုက် ကျွန်မကရပ်ပြီးနားစဉ်လိုက်နှင့် လျှောက် သွားရာ ပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံအနီး အမှိုက်ပုံ၌ အလွန်ပိန်ပြီး မောင်းဂွတ်လူမျိုး ရုပ်လက္ခဏာရှင် အဘိုးကြီး တစ်ဦးလဲကျနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အလင်းရောင် ဖျိုးပျံပျံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကျွန်မ သိနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိပါသည်။ သူသည် ဈေးနေ့များ၌ အချို့မုန့်နှင့် သကြားလုံးများ ရောင်းချနေကျ ဖြစ်၍ ကျွန်မကလည်း ကလေးဘဝက သူ၏ ဖောက်သည်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့၏။

သူ ဒဏ်ရာကို ကျွန်မက မမြင်ရသေးဘဲနှင့် သူ ဒဏ်ရာ အပြင်း အထန် ရနေသည်ကိုတော့ သိနေပါသည်။ ကျွန်မသည် လူနာအား အယ်ဆောင်ပေးရန် ဟစ်အော် အကူအညီတောင်းပြီးနောက် စစ်ဆေး ကြည့်ရှုနိုင်ရန် လူနာဆောင် တစ်ခုသို့ သူ့ကို ယူလာခဲ့သည်။ အလွန် သနားစရာ ကောင်းပါသည်။ သူ၏ခြေထောက်များတွင် ဒဏ်ရာကြောင့် ကြေမှုနေပြီး အရိုးနှင့်အသားများက ပုပ်စ ပြုနေပါပြီ။ သူ့အနေနှင့် ဒဏ်ရာ ရခဲ့သည့်အချိန်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ သူသည် မကြာခဏ အနာ နှိပ်ကြောင့် သတိမေ့သွားလေ့ ရှိသဖြင့် မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။

ဈေးရပ်ကွက်သို့ ပထမအကြိမ် ဗုံးလာကြစဉ်က ရရှိခဲ့သော အိမ်ရာဟူ၍ကား မှတ်မိနေပါသည်။ သူသည် ရွာသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သူ့သဒ္ဓါသားများက ရွာကို စွန့်ခွာထွက်ပြေးကြ၍ လူတစ်ယောက်မှ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ ဒုက္ခရောက်နေခိုက် ကူညီမည့် ဆွေမျိုးသားချင်းကလည်း မရှိ ပြန်စရာအိမ်ကလည်း မရှိတော့၍ သူ့ကို ကူညီနိုင်မည့် တစ်ခုတည်း သော နေရာမှာ ဆေးရုံဖြစ်ကြောင်း သူ တွေးမိပြီး ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ကို ကျွန်မ ရေချိုး သန့်စင်ပေးသည်။ သူ၏ ကြေမှုနေသော အစားများကို ဆေးကြောစွဲပေးနေစဉ် သူက ကျွန်မကို အလွန် အားကိုး ခြင်းနှင့် ကြည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို မတတ်တတ်ဖြင့် 'ကျွန်တော် ကို ကူညီနိုင်မယ် မဟုတ်လား' ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ငွဲကြည့်ပြီး ကြင်နာယုယသော လေသံဖြင့်

ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားပါမယ်၊ ရှင်ရောဂါက သိပ် ပြင်းထန်တယ်၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဆရာဝန် မရှိဘူး၊ ရှင်ကို ခွဲစိတ်ကုသ ပေးဖို့ လိုတယ်' ဟု ပြန်ပြောသည်။

ကျွန်မ ဘာကို ဆိုလိုကြောင်း တိတိကျကျ သိလိုပါသည်ဟု ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေပါသည်။ ယခင်ရက်တွေတုန်းကဆိုလျှင် ကျွန်မ အနေနှင့် အမှန်ကို ဖွင့်ပြောခဲ့မည် မဟုတ်ပါ။ ယခု ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ သေတာတွေက မဆန်းတော့ပြီဖြစ်၍ ကျွန်မ အရေထူလာ ပါပြီ။ ကျွန်မသည် သူ့အား အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟမပြောရန် အကြောင်း မရှိပါ။ သူသည် အသက်အရွယ်ကြီးပြီး ခံနိုင်ရည်ရှိသူဖြစ်၍ သေရမည်ကို ကြောက်ရွံ့လိမ့်မည် မဟုတ်ဘဲ ရင်ဆိုင်ရသူ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူ့ အနေနှင့် မှန်ကန်တိကျသော စီရင်ချက်ကို ခံယူသင့်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ အခြေအနေသာ ပြောင်းလဲသွားမည် ဆိုပါက ကျွန်မ သည် သူ့နောက်ဆုံး အသက်ထွက်သည့် အချိန်အထိ သူ၏ ခုတင် ဘေးတွင် ထိုင်စောင့်နေမိမည် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ငိုယိုသံများ၊ ညည်းညူသံများ က ကျွန်မတွင် အခြား အရေးကြီးသော တာဝန်များ ကျန်ရှိနေပါသေး ကလား ဟူ၍ သတိပေးသလို ဖြစ်နေကြသည်။ ထို့ကြောင့် တုံးတိဘိ ပြောလိုက်သည်။

'ရှင်ကို ဆရာဝန်တစ်ဦးဦးနဲ့ ခြေထောက် ဖြတ်ပစ် ရမယ်၊ နို့မဟုတ်ရင် ရှင်သေမယ်၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဆရာဝန် မရှိဘူး၊ ကျွန်မ ကြိုးစားဖြတ်ရင်လဲ ရှင်သေမှာပဲ၊ မထူးပါဘူး'

သူ၏ ပါးရေတွန့်နေသော မျက်နှာတွင် ထူးခြားမှု တစ်စုံတစ်ခု မရှိဘဲ

'မင်းသာ မင်းအဖေရှင်သမီးမှန်ရင် ငါ့ခြေထောက်ကို မင်း ဖြတ် ပေးမှာပါ' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြီး ငိုချလိုက်မိတော့သည်။ နောက်ပြီး ဆုတောင်းပါသည်။ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲဟု ဆင်ခါတလဲလဲ တေး၍ ခေါက်ကံ ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိသည်။ ကျွန်မကို လမ်းညွှန်ပြရန် ကောင်းကင်မှ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ် အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်

လာလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို ကျွန်မ၏ နှလုံးသားက သိနေပါသည်။ ဆုံးဖြတ်ရမည့်သူမှာ ကျွန်မပင်။ ကျွန်မမှတစ်ပါး အခြား မရှိပါ။

ကျွန်မသည် သူ့ရဲ့ အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ ပြဿနာကို ပြောလည်သွားလေအောင် သူ့ အသက်ထွက်သွားလေပြီလား ဟု တစ်ဝက်တစ်ပျက် မျှော်လင့်မိပါ၏။ သို့သော် သူက သတိရနေ သည့်အပြင် စကား ပြောနိုင်ပါသည်။

'မင်း ငါ့ကို ဖြတ်ပေးမှာလား' ဟု သူက မေးသည်။ ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ သူက ဤမျှ ကျွန်မအပေါ် ယုံကြည်မှု ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် သူ့ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပေးမှ တရားထ ကျပေလိမ့်မည်။

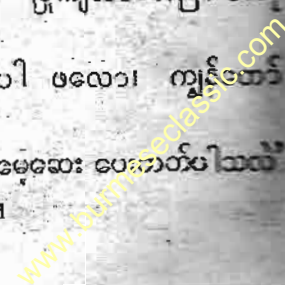
ကျွန်မသည် ခွဲစိတ်ကုသခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး ထိုင်စဉ်းစားသည်။ ခြေလက်များ ဖြတ်ရာတွင် တွေ့ကြုံ ကြား သိ ရ သည် များ နှင့် စာအုပ်များတွင် ဖတ်ခဲ့ရသည်များကို တစ်မိမိစိမိ စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ခြေလက်ဖြတ်တောက်ရသည်မှာ ဗုံးစနက်တိဖြုတ်တုန်းကလို ဆောင်းပါး မရှိစေကာမူ သိပ်တော့ အခက်ကြီး အဆိုးကြီး မဟုတ်ပါ။

ကြောက်ရွံ့ နောက်တွန့်နေလို့ မဖြစ်။ ကြာလေ အနာက ဆိုးလေ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး တပ် ကြပ် ကြီး အား ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝရှိသော လေသံဖြင့်

'ကျွန်မမှာ လူနာတစ်ယောက်ကို ဖြတ်တောက်ပေးဖို့ ရှိတဲ့အတွက် ခွဲစိတ်ခန်းကို အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ကူညီပါ' ဟု ပြောလိုက်သည်။ နို့စူစူ လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ရာတွင် ပြောနေကျ လေသံအတိုင်း ဖြစ်နေသည်ကို ကျွန်မအသံ ကျွန်မ ပြန်ကြားနေရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်မ၏ ပြောဆိုချက်ကို လက်ခံယုံကြည်ဟန် မရှိပါ။ သူ့ စိတ်ထဲတွင် သူ့ ခေါင်းပေါ်သို့ အပေါ်မှ ခေါင်းမိုးကြီး ပြိုကျလာလေပြီလားဟု ယူဆဟန် ရှိပါသည်။ သို့သော် သူက

'ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာသာ ပြောပါ ဖလော၊ ကျွန်သော် ကြိုးစားပါမယ်' ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ရှင်တို့ထံက ဘယ်သူများ မေ့ဆေး ပေးတတ်ပါသလဲ ဟု မေးသောအခါ သူက ခေါင်းခါပြသည်။

ကျွန်တော်တို့ကိုသာ ပြပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့က တတ်လွယ်ပါ
တယ်' ဟု သူက တစ်ဖက်သို့ လှည့်ပြီး ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် အသံကိုထိန်း၍ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့်
'ရေကို လေးဝါလန်ဝင် သံပုံးနဲ့ ဆူအောင် ကျပါ။ ခွဲစိတ်
ကုသရမယ့် ပစ္စည်းကိရိယာတွေကို သယ်ပိုးနိုင်အောင် စီစဉ်ပါ' ဟု အမိန့်
ပေးရသည်။

ခွဲစိတ်ခန်းကို သန့်စင်ဆေးကြောစေပြီးမှ လူနာကိုသယ်ဆောင်၍
ခွဲစိတ် ခုတ်ပေါ်တင်ကာ မ ခွေရှား နိုင် ရန် ချည်တုပ်ကြပါသည်။
ကျွန်မက စစ်သားများအား 'လူနာအား မေ့ဆေးပေးရာတွင် ပြည့်ပြည့်
ဝဝ မရှိခဲ့သော် လူနာသည် အကျောက်အကန် ရှမ်းလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း
ပြောထားရသည်။ ခန်းဆီးများကို ချပြီး မီးဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ လူစုထဲတွင် အတည်ငြိမ်ဆုံးသူမှာ လူနာ အဘိုးကြီး
ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သတ္တိကောင်းသူဖြစ်ပြီး သူ၏အသက်ကို လူသတ်
သင်တန်း တက်ရောက်ခဲ့ကြသော စစ်သားများနှင့် လက်များ တုန်လှုပ်
နေ၍ အပ်ပေါက်ထိုးရန်ပင် အခက်အခဲဖြစ်နေသည့် သူနာပြု ဆရာမ
တစ်ဦးတို့လက်တွင် ဝကွက်၍ ယုံကြည်မှု အပြည့်နဲ့ အပ်နံ့ထားပါ
သည်။

ကျွန်မသည် သူ၏ ခြေထောက်ကို အရက်ပြန်နှင့် ဆေးကြောပြီး
မော်ဖင်း (ထုံဆေး) ထိုးပေးပါသည်။ ၎င်းနောက် စစ်သားများအား
မေ့ဆေးပေးပုံ ပေးနည်းများကို ရှင်းပြ၍ နေ့ဆေး ပေးပါသည်။
ကျွန်မက

'သူ ဘယ်နည်းနဲ့မှ သတိပြန်မလည်စေခဲ့နော်' ဟု ပြောပါသည်။
မျက်နှာ ပြုဖန်ဖြူရော်ဖြစ်နေပြီး ကြောက် ရှိ နေ ဟန် ရှိသော
စစ်သားများအား

'ဒီကိစ္စက'တော်တော် အရေးကြီးတယ်၊ ရှင်တို့ထဲက တစ်ယောက်
ယောက် ချွတ်ချော်တိမ်းပါးမှု ဖြစ်လို့ရေဘူး' ဟု သတိ ထပ်ပေးရသည်။

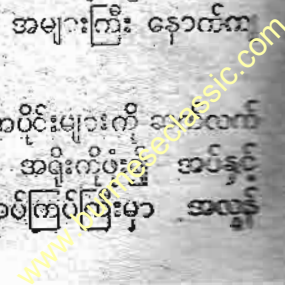
အမှန်အား ဖြင့် ပြော သာ ပြော ရသော် လည်း ကျွန်မ၏
အခြေအနေက သူတို့ထက်သာမည် မဟုတ်ပါ။ ဟန်ဆောင်ရခြင်းကို
ကျွန်မ အကြောက်ဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မျက်နှာဖုံးများစွပ်လိုက်ကြပြီးနောက် ခြေထောက်
ခြစ်ရမည့်နေရာကို မှတ်သား လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အရိုးကို
ဖြတ်တောက်နိုင်ရန် တပ်ကြပ်ကြီးထံမှ ပြတ်ထားပြီးသား 'ခား' ကို
ဘောင်း လိုက်ပါသည်။ ဘုရားစာ ကို တိုးတိုး ခွတ် ဆိုပြီး နောက်
ကျွန်မသည် ညိုမည်းနေသော အသားအောက်သို့ ခားကို လှီးထည့်
လိုက်သည်။

တပ်ကြပ်ကြီးသည် ထိုအချိန်က လူနာကို သွေးသွင်းနေရာ
သို့ ကိုယ်သူ မနည်း ထိန်းချုပ်ထားရဟန် ရှိပါသည်။ အရိုးပေါ်သို့
ခားရောက်သွားသောအခါ ကျွန်မက 'လူ' ကို တောင်းပါသည်။ ကျွန်မ
ချော်လင့်ထားသည်ထက်ပင် အရိုးကို လှည့် ဖြတ်ရသည်က ပိုမိုခက်ခဲ
ပါသည်။ လူ၏ လက်ကိုင်ပေါ်၌ လက်နှစ်ဖက်ကို ရုတ်တရက် ကျွန်မ
ဆွေရပါသည်။ ကျွန်မ အလွန်လိုလား တောင့်တနေသော အကူအညီကို
တပ်ကြပ်ကြီးက ပေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ လက်သည်
အမြဲလှုပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အောင်မြင် သွားကြပါပြီ။

စစ်သား များ၏ နဖူးပေါ်တွင် ချွေး သီး ချွေး ပေါက် များ
သီးနေပါသည်။ သူတို့သည် မဟာလူသားများ၏ အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်
နေကြကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏ အသက်သည်
သူတို့၏ လက်ထဲတွင် ရှိနေပါကလား ဟူသော အသိတရားကြောင့်
သူတို့သည် ကျွန်မကဲ့သို့ အတွင်းအား စိတ်ဓာတ်များ ပိုမိုခိုင်မာလာကြ
ပါသည်။ ခြေထောက်အရိုး ပြတ်လှပြတ်ခင်တွင် ရေပုံးတစ်လုံး အပြန်
အလှည့် လိုက်ပါသည်။ ခြေထောက် အပြတ်ကြီး ရေထဲသို့ 'ပလုံ' ခန့်
ကျသွားသည့်အခါ ကျွန်မသည် ပျို့ချင် အန်ချင် ဖြစ်လာပါသည်။
အရေးကြီးသော ခွဲစိတ် ကုသမှု မလုပ်မီ ရက်ပေါင်းများစွာ အစား
အစာ မစားဘဲ နေရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို အများကြီး နောက်က
ညွှန်၍ ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတော့သည်။

သို့သော်လည်း အလွန်အရေးကြီးသည့် အပိုင်းများကို အသိလက်
ဆောင်ရှက်ရပါဦးမည်။ ၎င်းတို့ကို ဖြစ်နေသော အရိုးကိုပုံး၍ အပ်နှင့်
ချုပ်ငြိမ်းမည်။ ဆေးထည့် ပေးရဦးမည်။ တပ်ကြပ်ကြီးမှာ အလွန်

စိတ်လှုပ်ရှားနေသော်လည်း ကျွန်မကို ကူညီနေဆဲပင်။ သူ၏ စစ်သား တစ်ယောက်ကမူ သတိလစ်သွားပါသည်။

ကျွန်မက လှုပ်နှိုးရသည်။

‘ဟေ့ ထပါဦး- တို့ဇာစ်တွေ လူနာကို သူ့ အိပ်ရာပေါ် ပြန်တင်ရ အောင် ကူညီပါဦး’ ဟု ကျွန်မက ပြောရသည်။

‘ကျွန်တော် စစ်ပုံတွေမှာ လူတွေကို သတ်ခဲ့ပါတယ်။ အခုလို အဖြစ်မျိုးတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးသေးဘူး’ ဟု စစ်သားက တောင်းပန် တိုးလျှိုးသံနှင့် ပြော၏။

အဘိုးကြီး၏ သွေးတိုးနှုန်းကို ကျွန်မ စမ်းကြည့်သည်။ သူ၏ ကျန်းမာရေးက မကောင်းလှသော်လည်း ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစားခဲ့ရပြီးနောက် အသက်ဘေးမှ သူ လွတ်မြောက်သွားပြီကို ကျွန်မ အိပ်ပါသည်။ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးသမျှ မျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေး သည်။

ကျွန်မတို့သည် သူ့အား ခုတင်ဆီသို့ တွန်းသွားကာ ညင်သာ စွာဖြင့် မတင်လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် စစ်သား တစ်ဦးသည် ကျွန်မထံသို့ အလွန်ပူလောင်နေသော လက်ဖက်ရည် သုံးခွက် ယူလာပေးပါသည်။

‘ခင်ဗျား လက်ဖက်ရည် ပူပူလေး သောက်လိုက်၊ ဒါမှ နေသာ ထိုင်သာ ရှိသွားမယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

အင်္ဂလိပ် စစ်သားများအတွက် ဆေး တစ်ခွက်ပမာ ဖြစ်သော လက်ဖက်ရည်ကား ထိရောက်လှပါသည်။ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်ပြီး နောက် အဘိုးကြီး၏ ခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာပင် ကျွန်မ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါတော့သည်။

မည်သည့် အချိန်ထိ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည် မသိပါ။ အဘိုးကြီး အိပ်နေရာမှ လှုပ်ရှားသံကြောင့် ကျွန်မ နိုးလာပါသည်။ ကျွန်မ မတ်တတ် ရပ်လိုက်ပါသည်။ အဘိုးကြီးသည် သူ့၌ ခြေထောက်တစ်ဖက် မရှိတော့ သည်ကို ခံစား သိရှိသွားကြောင်း ကျွန်မက ရိပ်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သူသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မရှိရှိသာမက ကျွန်မ၏ ကြည့်ပြီး

‘ငါ့ကို မင်း ကူညီနိုင်ပါစေဆိုပြီး ဘုရားမှာ ဆုတောင်းခဲ့တယ်။ ငါဟာ အသက်ရှင်နေဖို့ သိန္နဲဋ္ဌာန်ချထားတယ်၊ ငါ့မသေနိုင်တော့ဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် သူ၏ နာမည်ကိုပင် မသိသေးကြောင်း သတိရလာ ခဲ့သည်။ သို့သော် မသိသည်က ဘာမျှ အရေးမကြီးပါ။ သိသိ မသိသိ လုပ်ပေးရမှာက လုပ်ပေးရမှာပါပဲ။ ကျွန်မတို့ အခုလို လုပ်ပေးလိုက် ခြင်းမှာ လူ့သဘာဝ၏ အလွန် ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်တစ်ရပ် ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။

‘ကျွန်မမှာ လုပ်စရာ တစ်ပုံကြီးရှိသေးတယ်။ ရှင်နဲ့ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကောင်း ပြောနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ကျွန်မသည် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် သူ၏ လက်ထောက် လုပ်သူတို့အား ‘ခြေထောက်အပြတ်ကို အပြင်သို့ယူသွားပြီး မီးရှို့ ပစ်ရန်’ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

သူတို့ အစပထမက မသိဖူးမကြားဖူးသော သူတို့၏ ကျောင်းမှာ ရှိသည့် မြေပုံတွင် ဖော်ပြထားသော တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ရန် ကမ္ဘာ၏ ခရီးတစ်ဝက်ကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် တာဝန်ကို ကျေ ပွန်သည်သာမကဘဲ သူတို့၏ လုပ်ရပ်ကို လေးစားခြင်း၊ သူတို့အပေါ်တွင် လေးလေးနက်နက် ကျေးဇူး တင်ရှိခြင်းတို့ကြောင့် ထိုက်ထိုက် တန်တန် ကျေးဇူးဆပ်ရန် အခန်းထဲတွင်ထိုင်၍ တစ်ညလုံးစဉ်းစားခဲ့သည်။ သူတို့ကို ကျေးဇူးဆပ်ရန် ကျွန်မတွင် မည်သည့် ပစ္စည်းမျှ မရှိပါ။ ပါးစပ်နှင့် ထုတ်ပြောရုံဖြင့် မလုံလောက်နိုင်ပါ။

ထို့နောက် ကလပ်မှ အသင်းဝင် လူကြီးအချို့က ကလပ်သို့ ဝင်ထွက်ဆဲ ရှိနေကြသည်ကို သတိရမိသည်။ ကလပ်တွင်မူ အဖော် ယမကာနှင့် အရက်များ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေပါသေးသည်။ ဒီလူကြီးတွေ ကလပ်ကို စွဲစွဲမြဲမြဲသွားနေခြင်းကို ကျွန်မ သဘောမပေ ခင်ပါ။ မကြာမီ ကွယ်ပျောက်ရန် ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေသော မီးစတစ်ခဲမှ အဖွဲ့ဝင်များသည် သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းခဏ်း ငြင်းဆန် နေကြသကဲ့သို့ ကလပ် မင်ဘာကြီးများသည်လည်း သူတို့၏ သဘောကို ပြောင်းလဲမှုမပြုဘဲ ကလပ်ကိုပင် ဖက်တယ်ထားကြပါသည်။

ကျွန်မသည် လူသူ ခြောက်သွေ့နေပြီး မီးခိုးမီးငွေ့များ ရှိနေသေးသည်။ လမ်းမများအတိုင်း ကလပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး တံခါးကိုတုန်းဖွင့်၍ အရက်ဘားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့သည် ကြိမ်ကုလားထိုင်ကြီးများပေါ်တွင် စုဝေး ထိုင်နေကြကာ အတိတ်သည် အစဉ်အမြဲ ပျောက်ကွယ် သွားလေပြီတကားဟု သတိရပြီး ပူဆွေးဝမ်းနည်းနေကြဟန် ရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် အသင်းဝင် လူကြီးတစ်ဦးထံသို့ သွားပြီး ကျွန်မ၏ စစ်သားများအတွက် ဘီယာပုလင်း အနည်းငယ် ထုတ်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ယင်းစစ်သားများက ကျွန်မတို့ ဆေးရုံ၌ မည်သည့် အလုပ်များ လုပ်နေကြသည်ကိုလည်း တိုတိုတုတ်တုတ် ရှင်းပြလိုက်၏။ သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြင့် ကျွန်မကို ကြည့်ရှင်

‘မဖြစ်နိုင်ပါဘူး မစ္စ ရောဒရစ်(စ်)၊ ဒီကလပ်က အရာရှိတွေအတွက် သပ်သပ်ပဲ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်မသောက်ရန် စားပွဲပေါ်တွင်ချထားသော ဖျော်ရည်ခွက်ကို လက်ဖျားနှင့်ပင် မတို့တော့ဘဲ၊ စကားလည်း တစ်ခွန်းမှ မဟာတော့ဘဲ ကလပ်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည ညဉ့်နက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် ကွန်မင်ဒိုတပ်သားများကို ခေါ်ယူ စုံစမ်းပြီး ‘သူတို့တွင် လျှို့ဝှက် လုပ်ငန်း တစ်ခု ရှိကြောင်း၊ ထိုလုပ်ငန်းကို သူတို့ နှစ်သက်သဘောကျမည် ဖြစ်ကြောင်း’ ပြောလိုက်ပါသည်။ သူတို့အား သွပ်ဖြင့်လုပ်ထားသော ရေချိုး စည်ပိုင်း များကို ယူဆောင်စေပြီး ညမှောင်မိုက်ထဲ၌ ကလပ်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့ကို ကျွန်မက ဘာမျှမပြောပါ။ တရားဥပဒေသည် အရပ်သူအရပ်သားများအတွက် မရှိတော့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း စစ်သားများအတွက် တာဝန်နှင့် စည်းကမ်းက ရှိနေသေးသည် မဟုတ်ပါလော။ သူတို့လုပ်မည့်အလုပ်ကို မသိလေ ကောင်းလေ မဟုတ်ပါလား။ သူတို့သည် ဘုံဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်နေသေးသည်။ သို့သော်လည်း ပေး အပ် လာသော တာဝန်ကို လုပ်ရန် အသင့်ပင်။ ကျွန်မသည် ခုန်နေသော ရင်ဘတ်ပေါ်၌ သက်ကို ဖိထားပြီး

‘ငါ့တာ အမှားတွေ မကျူးလွန်ပါဘူး’ ဟု အားတင်း ရသည်။ ဘဝဖြစ်ဖြစ် လက်စားချေရခြင်း၏ ချိုမြိန်မှုသည်သာ အရသာအရိဆုံး ဖြစ်ချေသည်တကား။

ကျွန်မသည် ပေါက်စနအရွယ်ကပင် ကလပ်၏ ဝန်တာတွင် ဝင်ပြီး အေးမြလှသော လင်မနစ်ကို သောက်နေကျဖြစ်သည်။ အဆောက်အအုံ နောက်ဘက်တွင် ရှိနေသော အရက်များ သိုလှောင် ထားသည့် အခန်းတံခါးဆီသို့ မျက်နှာကို အဝတ်နှင့် စည်းထားစေဦး သွားတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတွင် အမြင်အားဖြင့် ကြောက်စရာ ကောင်းသော အင်အားကို ဓားတစ်လက် ပါလာသည်။ ၎င်းဓားသည် သော့ကို ဝယ်ပြီး တံခါးကို ဖွင့်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ ရွှေတွင်ကား ဇိမ်ခံစွမ်းများဖြစ်သော ဘီယာပုလင်းများ၊ အရက်မျိုးစုံ၊ ကြေးချွတ်၊ ခေါင်းခွံနှင့် အရည်များ၊ အိမ်သာသုံး စက္ကူ များကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်မက စစ်သားများကို ‘ရနိုင်သမျှသော ပစ္စည်းများကို ရေစည်ပိုင်းအတွင်းသို့ ထည့်ရန်’ တိုးတိုး ပြောပါသည်။ ကလပ်၏ အတွင်းရေးမှူးသည် ရေးမှတ်ထားသည့် ကြီးမားသော ဝိစကီ သေတ္တာကို စစ်သားတစ်ယောက်က မယူနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မသည် အထူးပင် စိမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားမိပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် သယ်ယူနိုင်သမျှသော ပစ္စည်းများကို ယူဝင်ပြီး အောက် ဆေးရုံသို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ကိုသာ တစ်ဦးတစ်ယောက် ခြင်္သေ့ သွားခဲ့သော် အလွန်တရာ အံ့အားသင့်ပြီး သူ၏ခေါင်းကို ထုတ်ခါးနေပေလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သော ရက်ပိုင်းအတွင်းက တောင်ကြီးမြို့ပေါ်တွင် ငှားဆန်းသော စီတန်း လမ်းလျှောက်မှုများ ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်မတို့လူစု သောက်တော့ ပုံပန်းပျက်မည် မဟုတ်ပါ။ အပျက်အစီးများနှင့် နှစ်ထွေးနေသော လမ်းများပေါ်တွင် အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်တွင် ဖယ်လျက်၊ ခြင်းတစ်ခြင်းစီကိုလည်း လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်က ဆွဲလျက်၊ စစ်သားများကမူ လေးလံသော စည်ပိုင်းများကို ထမ်းပိုးလျက် စီတန်းသွားနေကြသည်ကို တွေ့ရလျှင် အံ့အားသင့်ကြမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးရုံသို့ ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်မသည် စစ်သားများ အားလုံးကို ကျွန်မ၏အခန်းသို့ ဖိတ်ခေါ်ကာ ဝိစကီ၊ ဂျင်၊ ဘီယာတို့ကို သူတို့ ကြိုက်သလောက် သောက်ကြရန် ညွှန်ပြစေပါသည်။ မယုံကြည် နိုင်သော မျက်နှာများပေါ်တွင် အပြုံးစိမ်းများ ရွာချနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို ထင်ရာစိုင်းနေသည်ဟု ယူဆ၍ မရပါ။

စစ်သားများသည် သူတို့၏အချိန်ကို ပျော်ရွှင်စွာ အသုံးပြုပြီး အိပ်ပျော်သွားကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက ဘီယာနှင့် အရက် များကို နေ့စဉ် ရာရှင်စနစ်နှင့် တိတိကျကျ ထုတ်ပေးမည်ဟု ထုတ်ဖော် ကြေညာပါသည်။ ကျွန်မတို့ ခိုးလာသော ပစ္စည်းများကို ကျွန်မ၏ အခန်း အောက်ဘက် မြေကြီးပေါ်တွင် ရှိနေသော ဝါးလုံးရွှေကြက်များ အောက်၌ ဝှက်ထားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ လုပ်ရပ်ကို မည်သူများ တွေ့သွားသေးသနည်းဟု စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကလပ်အသင်းဝင် မင်ဘာကြီးသည် နောင်တရသော မျက်နှာနှင့် ကျွန်မထံ ရောက်လာသည်။ သူသည် အရာရှိမဟုတ်သူများကို အရက်ပုလင်းများ ထုတ်ပေးရန် ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝခဲဟန် မတူပါ။ သူက

‘မနေ့က မင်း လာတောင်းတုန်းက ထုတ်ပေးလိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ ညက သူခိုးတွေ ဝင်ခိုးသွားတာ အားလုံး ပြောင်သွားပြီ၊ ဒီကောင်တွေနဲ့စာရင် မင်းရွဲလူတွေ လက်ထဲ ရောက်တာကမှ ကောင်းဦးမယ်’ ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောပါသည်။ သူ့အား ပြန်၍ ဝမ်းနည်းစကား ပြောရသည်။ အရက် တစ်ခွက်တစ်ဖလား ညှော်ခံမည်ဆိုပါက မိုက်မဲထာသာ ကျပါမည်။

ကျွန်မမိမိများသည် သူတို့၏ ဖောက်ခွဲရေး လုပ်ငန်းများနှင့် အလုပ် ရှုပ်နေကြပါသည်။ အချိန်ကို လျှိုပြီး လုပ်နေကြရလေရာ သူတို့ လူစုအား တပ်က ပြန်ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းလေ့ရှိသဖြင့် သူတို့သည် အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း လုပ်နေကြသောကြောင့် အိပ်ချိန်ပင် ကောင်းစွာ မရကြရှာပါ။ ဆေးရုံတွင် ပေးထားသော အလုပ်များမှာ

သူတို့ အတွက် တာဝန် ကြီးသလို ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ဒါပေမယ့် သူတို့သည် နောက်တန်းခြင်း မရှိပါ။

၁၉၄၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၂၀ ရက်နေ့ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေးဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများသည် တောင်ကြီးမြို့မှ ထွက်ခွာသွားကြရာ အုပ်ချုပ်ရေး လိုသွားပါပြီ။ သူတို့ကို အပြစ်တင်၍မဖြစ်ပါ။ အကယ်၍ ထိုသို့ မသွားခဲ့သော် ဂျပန်များ၏ အဖမ်းခံရပြီး ထိန်းသိမ်းထားခြင်း ခံရမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ တထင်ထင် စိုးရိမ်နေသော အချိန်သည် မကြာမတင် ရောက်လာတော့မည်ကို သိပါသည်။ ကွန်မင်ဒိုတပ်ဖွဲ့များကို ဆုတ်ခွာရန် အမိန့် ပေးပေးတော့မည်။ ဂျပန်တပ်များက တဖြည်းဖြည်း ဒီးကပ်လာချေပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ တပ်သားများအား ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးအလုပ်အပြင် အခြား အရေးကြီးသော တာဝန်တစ်ရပ်ကိုလည်း ပေးထားပါသေးသည်။ ရန်ပုံငွေအဖြစ် ရှမ်း စော်ဘွားများထံမှ ကောက်ခံထားသော ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြားများကို ဂျပန်များ ဆက်တိုင်းသို့ မကျရောက်မီ သယ်ဆောင်သွားရန် တာဝန်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ရှမ်းပြည်တွင် ဘိန်းအမြောက်အမြား စိုက်သဖြင့် ရှမ်းစော်ဘွား များသည် ချမ်းသာ ကြွယ်ဝကြသည်။ ကျွန်မ ငယ်ငယ်က မင်းခမ်း ခင်းနားများတွင် ထီး လက်ကိုင်ရိုးကို ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ပြီး စိန်၊ ရွှေ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ စီခြယ်ထားခြင်း၊ အင်္ကျီ အဝတ်အစားများ ထင်လည်း အလားတူ အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်များ စီခြယ်ထားခြင်းများကို တွေ့ဖူးပါ၏။ ယင်း ရန်ပုံငွေမှာ အလေးချိန်အားဖြင့် တစ်ဆယ့်လေးတန် ခန့် ငွေစက္ကူများ၊ အဖိုးတန် ကျောက်သံ ပတ္တမြားများ၊ ရွှေတုံး ရွှေခဲ များ ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းပစ္စည်းများကို တောင်ကြီးမြို့ အဖိုးရ ငွေတိုက်၌ ဆိုင်းဆည်းထားသည်ဟု သိရှိခဲ့ပါသည်။

ငွေစက္ကူများကို မိုးရွို့ ဖျတ်ဆိးပစ်နိုင် စေကာမူ အခြား ပစ္စည်းများ၊ ရွှေဒင်္ဂါးများ၊ ငွေဒင်္ဂါးများ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြား များကိုမူ ဖျက်ဆီး၍ မရပါ။ ယင်း အဖိုးထိုက် တန် သော ပစ္စည်း များကို ရန်သူဂျပန်များ လက်တွင်းသို့ အရောက်မခံနိုင်ပါ။ မအာဓိတ်

တပ်များ၏ စစ်ရေးစစ်ရာတွင်သာ သုံးစွဲသင့်ပါသည်။ အဆိုပါ ပစ္စည်းများကို သူ့ခိုး၊ ဓားပြများက လုယူရန် အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ စစ်အတွေ့အကြုံများအရ အဖိုးထိုက်တန်သော ရွှေငွေများနှင့်သာလျှင် ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် လက်နက်များကို ဝယ်ယူရနိုင်ကြောင်း သိထားပါသည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လျှင် အမေရိကန် နယ်ချဲ့တို့ကဲ့သို့ လိုသမျှ အလကားပေးမည်ဆိုသော လူစားမျိုးနှင့် တွေ့ရန် လိုပါသည်။

ကျွန်မ၏အတွက် အထူးတာဝန်တစ်ရပ် ပေးထားကြောင်း စစ်သားများထံမှ သိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီး ၎င်းတို့လူစု တောင်ကြီးမှ ထွက်သွားတော့မည်ဟု ပြောလာခြင်းကို မအံ့ဩတော့ပါ။ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းသား တပ်ကြပ်ကြီးက 'ဖလောအတွက်ကော' ဟု မေးသ် ကြားရပါသည်။ သူသည် အရေး အကြောင်းထဲမှပင် ကျွန်မ၏ နာမည် 'ဟယ်လင်' ကို ခေါ်ရမှာ ဝန်လေးနေပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ကျွန်မကို သွန်သော်သို့ ဆွဲယူလိုက်ပြီး 'နောက်ချန် နေရစ်ခဲ့သည်အထိ မမိုက်မဲသင့်ကြောင်း၊ ရင်ဆိုင်ရမည့် အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်နှင့် ဂျပန်များက ကျွန်မ၏ ဆေးရုံအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်ခွင့်ပြုမည် မဟုတ်ကြောင်း' ဖျောင်းဖျ ပြောဆိုပါသည်။

ကျွန်မကလည်း 'ကျွန်မ၏ လူနာများကို ပစ်ပြီး ထွက်မသွားနိုင်ကြောင်း' ခေါင်းမာနေပါသည်။ ကျွန်မ ပြောသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း သူ လက်ခံသွားဟန် တူပါသည်။ ကျွန်မကို ဆက်ပြီး မတိုက်တွန်းတော့ပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် သူ ပြန်လာသည်။ 'ပုံစံတစ်မျိုးပြောင်းလာသည်။ 'တို့ သွားကြစို့' ဟု ကျွန်မကို အမိန့်ပေးပါသည်။

'ရော့... ဟောဒီမှာ မင်းအတွက်' ဟု ပြောပြီး ကာကီအင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီ တစ်စုံ ထုတ်ပေးသည်။ 'မင်းဆံပင်လဲ တိုတိုညှပ်ရမယ်' ဟု ပြောသေးသည်။ ကျွန်မကို စစ်သားတစ်ယောက်အလား အမိန့်ပေးနေပါသည်။ 'မြန်မြန်လုပ်၊ မင်းအတွက် ဆယ်မိနစ်ပဲ အချိန်ရမယ်' ဟု ပြောနေပြန်ပါသည်။

'ဒီအတွက်တော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဆယ်မိနစ်လဲ မလိုဘူး၊ ဆယ်ရက်လဲ မလိုဘူး၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ရှင်တို့ သွားကြပါတော့' ဟု

ကျွန်မက ပြောလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ ဆက်လက် ငြင်းခုံနေ၍လည်း အကြောင်းထူးလာမည် မဟုတ်သည်ကို သူ သိပါသည်။ သူ မည်မျှ စိုးရိမ် ပူပန်သွားသည်ကို သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ကျွန်မ မြင်နေရသည်။ 'ငါတော့ ငါ့သမီး တစ်ယောက်ကို ချန်ထားရစ်ခဲ့သလိုပဲ ဟု သူက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆေးရုံဘက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်ပြီး 'လူနာတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ မိသားစုလို ဖြစ်နေပြီ၊ သူ တို့ မှာ အကူအညီမဲ့ နေပါတယ်၊ ကျွန်မသာ ဒီက ထွက်သွားရင် သူတို့သေကုန်မှာပဲ' ဟု ပြောလိုက်သည်။

'မင်း ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား၊ မင်းကို ဂျပန်တွေက 'မဒိန်းကျင့်မယ်၊ နှိပ်စက်မယ်' ဟု သူက ပြောသည်။ သူသည် နာရီကို ဝှံ့ကြည့်ရင်း 'တို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ မင်းအတွက် နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးပဲ ဟု ပြောပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးအနေနဲ့ ကျွန်မရဲ့ စိတ်သဘောထား ပြောင်းအောင် အမျိုးမျိုး နားချပြီးပြီပဲ၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ တာဝန်လုံးလုံး မရှိတော့ပါဘူး၊ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်ထားပြီး သွားကြပါတော့' ဟု ကျွန်မ၏ ပါးစပ်ထဲမှ စကားကြီး စကားကျယ်များ ရုတ်တရက် ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

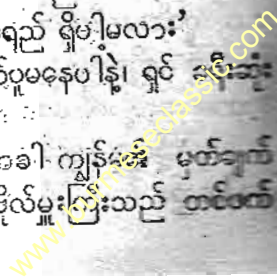
ဗိုလ်မှူးကြီး၏ မျက်နှာတွင် ပြီးယောင်တစ်ချက် သန်းသွားရင်း မသက်မသာစွာနှင့် မှတ်ချက်ချသည်။

'မင်းဟာ အလွန်ထူးခြားတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးပါပဲ၊ မင်းလဲ သိပါတယ်လေ'

ကျွန်မက ပြန်လည် ပြုံးပြရင်း 'ကမ္မသကာပေါ့ရှင်' ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ 'မင်း အသက် ငယ်သေးတယ်၊ ခံနိုင်ရည် ရှိမလား'

'ကြိုးစားရမှာပဲ၊ ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ရှင် နေ့ဆုံး မထောက်ဘဲ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်'

နှောင်နှစ်ပေါင်း များစွာကြာသောအခါ ကျွန်မ၏ မှတ်ချက်သည် မှန်ကန်သွားကြောင်း သိရပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် တစ်ဖက်

နိုင်ငံသို့ မရောက်ပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးနှင့် သူ၏လူအများစုသည် ကျည်ဆန် မှန်၍လား၊ ရေနစ်လို့လား၊ ဖျားနာလို့လား၊ အစာရေစာ ငတ်ပြတ် လို့လား မသိ၊ လမ်းခရီး၌ ကျဆုံးကုန်ကြသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် နှစ်ဦး သုံးဦးခန့်သာ အသက်မသေ ကျန်ရစ်ပါသည်။ ကျန်မသည် စိတ်ထဲက ပေါ်ပေါ်တန်တန် မှတ်ချက်ချခဲ့စဉ်က ရယ်စရာ အဖြစ်သာ ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ကဲ့သို့ အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး စိတ်ဓာတ်ရော သတ္တိဗျတ္တိပါ ပြည့်စုံသူများကို မည်သည့် ရန်သူကမျှ မဖြိုဖျက်နိုင်ဟု ကျန်မ လေးလေးနက် ယုံကြည်ခဲ့သည်။

သေဆုံးသွားသူများအနက် အမှတ်အသား မရှိသော မြေပုံထဲ၌ မြှုပ်နှံထားသူများ၊ တချို့ကျတော့လည်း မြေပုံပင် မရှိရှာကြသူများမှာ မြန်မာပြည်တွင် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသော အခါ ကုန်မင်ဒိုများနှင့် ပေးလိုက်သည့် ရတနာများအကြောင်း စုံစမ်း ကြည့်ပါသေးသည်။ အစအနပင် သတင်းမရပါ။ ဂျပန်တွေကပဲ ရသွား သလား၊ လူဆိုးသူဆိုးတွေလက်ထဲပဲ ရောက်သွားသလား၊ တစ်နေရာရာ မှာပဲ မြှုပ်နှံထားခဲ့လေသလား မသိပါ။

ဆုတ်ခွာကြသည့်အချိန်တုန်းက လူအချို့သည် သူတို့၏အဖိုးထိုက် အဖိုး တန် / ရတနာ ပစ္စည်း များကို မြှုပ်နှံ ခဲ့ ကြ သည်။ တစ်နေ့ ပြန်လာပြီး တူးယူမည်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပြန်လာနိုင် သူက အလွန်နည်းသည်။ မြန်မာပြည်၏ မြေကြီးအောက်၌ ရှိနေသော ရတနာသိုက်များသည် သူတို့ကို လာပြီး ခလုတ်တိုက်မည့် တောသူ တောင်သား တွေကို မျှော်လင့်နေကြပါသည်။

ကျန်မသည် ဘေးချော်ရေးနေမိပါသည်။ သူတို့တပ်ဖွဲ့ နောက်ဆုံး ထွက်ခွာမသွားမီ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျန်မထံ ရောက်လာပါသေးသည်။ စုတ်ပြတ်ဟောင်းနွမ်းနေ၍ စွန့်ပစ် ထားဟန်တူသော ဖိဒ်ဆိဒ်ကားနှင့် သူ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျန်မသည် ထိုအချိန်၌ ခွဲစိတ်ခန်းကို ဆေးကြော သန့်စင်နေစဉ် ဝရန်တာမှ လျှောက်လာသော သူ၏ ဖိနပ်သံကို ကြားရပါသည်။

‘ရှင်တို့လူစုံ ထွက်သွားကြပြီလို့ ကျန်မ ထင်နေတာ’ ဟု ကျန်မက ပြောပါသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ အခုပဲ ထွက်ကြတော့မယ်၊ ဒီကို ပြန်ရောက်မှာ ဟုတ်တော့ဘူး’

ကျန်မသည် သူ၏ စုတ်ချာချာ ကားကလေးကို ကြည့် ရင်း အားယူ ပြုံးလိုက်သည်။

‘ရှစ်က ဇိမ်နဲ့ ခရီးထွက်ရတော့မှာကိုး’ ဟု မှတ်ချက် ချမိသည်။

‘မင်းအတွက် ယူလာတာပါ ဖလော၊ ဒီကားကို ငှားလာတာ ပါ၊ မင်း စိတ်သဘောထား ပြောင်းမယ်ဆိုရင် တို့ရဲ့ လော်ရီကား ထပ်စီးစီးပေါ် တက်ပေါ့’

ကျန်မက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းခါပြသည်။

‘ဒီကားကို ဆေးရုံ နောက်ဘေး တစ်နေရာရာမှာ ဝှက်ထားပါ၊ ဂျပန်တွေ ရောက်လာတဲ့အခါကျရင် ဆုံသလောက် လူတွေတင်ပြီး အားနိုင်သလောက် ဝေးဝေးကို မြန်မြန်သာ မောင်းပြေးပါ’

‘ကားထဲမှာ သေ့ ထားခဲ့သလား’

‘သေ့ မရှိဘူး၊ ဝိုင်ယာကြီး ဆက်ပြီး မောင်းလာတာ၊ တိုင်ကီ သေ့မှာ ဓာတ်ဆီ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရှိတယ်၊ ဝေးဝေး ရောက်နိုင် သလောက် ရောက်အောင် သွားပါ’ သူသည် ခေတ္တမျှ တုံ့ဆိုင်းနေပြီး သေသံ တိုးတိုးဖြင့် ‘ဘုရားသခင်က မင်းကို စောင့်ရှောက်ပါစေ’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ဂွတ်တိုင် တပ်ကြပ်ကြီး’

‘ဂွတ်တိုင် ညီမရေ’ ဟု ဟု သူက ပြောသွားသည်။

‘ညီမရေ’ ဟူသော အသုံးအနှုန်းသည် ကျန်မအား အချို့သာဆုံး နှစ်ပြုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍သာ သူက ‘ဖလော’ ဟူသော အသုံး အနှုန်းကို သုံးခဲ့သော် သူ့အား ကျန်မ မုန်းတီးနေမိပါလိမ့်မည်။

ဤအခေါက်သည် သူ့ကို နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်း မဟုတ်ပါ။ သူ့အဝင်ရိတရာတွင် သူတို့သည် တစ်တန်ခွဲ လော်ရီကားကို စီးကျောင်း ချောင်းမှ ဖြတ်မောင်းပြီး လက် ဝှေ့ယမ်း ပြသွားကြသည်။ သူတို့ သာမည်ကို ကျန်မက ကြိုတင် သိနေသဖြင့် စိတ်ဓာတ် ကျနေသည့် အချိန်မျိုး မဖြစ်ရလေအောင် အသန်ရင်းဆုံးသော သူ့နာပြု ဝတ်စုံကို အသိဆင်ထားပါသည်။ ကျန်မက ပြုံးပြီး ပြန်လည်၍ လက် ဝှေ့ယမ်း

ဟယ်လင်က ဆေးရုံတွင် ရှိနေကြသော မိကျန်းမာသူများ၊ ဒက်ရာရသူများကို ပစ်ပြီး မသွားရက်၍ ခေါင်းမာနေသည်၊ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၊ တရုတ်စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားကြသောအခါ သူ ဟုန်းနေရစ်ခဲ့သည်။

ဟယ်လင်၏ ခေင်မှာ ပေါ်တူဂီ အမျိုးသား သမားတော်ကြီး ဖြစ်သည်။ မိခင်မှာ စကော့အမျိုးသမီး ဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ ဆေးတက် ဌာနတွင် နှစ်ပေါင်း များစွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး ဧတောင်ကြီးမြို့ရှိ ဆရာဝန်ကြီးအဖြစ် ရောက်သွားသည်။

ထောင်ကြီးမြို့သည် စကော့တလန်နှင့် ရေ မြေ ရာသီဥတု အစစ တူညီနေမှုကြောင့် ဟယ်လင်၏ မိဘများက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဧတောင်ကြီး မတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ မြေယာများ ဝယ်ယူ၍ အိမ်ဆောက် ကြသည်။ အငြိမ်းစားယူသည်။

ဟယ်လင်သည် သူမ၏ စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကိုရေးသား ထားသည်။ မိုးဒက်၊ စက်သေနတ်ဒက်ကြောင့် ဒက်ရာ ရသူများကို ပြန် ကုသရာတွင် သူမ၏ အပင်ပန်းခံနိုင်မှု၊ စိတ်စေတနာ ရှိမှုတို့သည် အံ့မခန်း ချီးကျူးဖွယ်ရာအထိ ဖြစ်ပါသည်။

စစ်ဦး တီလူး ဆိုဘိသကဲ့သို့ ဂျပန်စစ်သားများ၊ တရုတ်စစ်သား များ၏ အနိုင်ကျင့် မလက္ခာယပြခြင်း ခံရသော အချိန်တွင် သူမက သတ္တိရှိရှိဖြင့် ရင်ဆိုင်ရာတွင်လည်း ဆည်းထိတ်ရင်ဖိုကောင်းလှပါသည်။

ဂျပန်စစ်သား နှစ်ဦးအား နှပန်း ခံလုံးခဲရုံမျှမက ဓသနတ်နှင့် ဝစ်သတ်ခဲ့သည်။ တရုတ်စစ်သား တစ်ဦးသည်လည်း သူမအား အနိုင် ကျင့်ရင်း အသက်ပေးသွားခဲ့ရသည်။

ဂျပန် ကင်ပေတိုင်က သူမအား သူ့လျှိုအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သည်ဟု စွပ်စွဲ၍ ရက်ပေါင်း များစွာ ဖမ်းဆီးထားပြီး ညှဉ်းပန်းရိုက်နှက်ခဲ့သည်။ လက်သည်းခွံများ ခွာခဲ့သည်။ ဖမ်းဆီးထားသူများကို သူမ မြင်နိုင်သည့် နေရာသို့ အကြိမ်ကြိမ် ခေါ်ယူလာခဲ့ပြီး သူမ၏ရှေ့တွင် သေနတ်နှင့် ဝစ်သတ်ခဲ့သည်။ ထို လူသတ်မှုများကို သူမအား အတင်း အဓမ္မ ကြည့်ခိုင်းသည်။

ဟယ်လင်သည် ဂျပန်ဆိုးများနှင့် ခါးသီးစွာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသလို ဂျပန်လူကောင်းများနှင့်လည်း ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံခဲ့ရသေးသည်။

အင်္ဂလိပ် စစ်ဗြူးများ၏ အကျဉ်းစခန်းမှ မိုလ်ကြီး မူရန်နီသည် အင်္ဂလိပ်တပ်များ ရောက်လာသော အခါ သတ်ဓမ္မ သွားခဲ့သည်။ ဟယ်လင်တို့က ပုပ်ပွနေမှု အလောင်းတို့ သွားတွေ့သည်။ အလွန်

စိတ်သဘောထား မွန်မြတ်သူဖြစ်၍ ရုပ်အလောင်းကို ဧကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်စွာရန် ဟယ်လင်တို့က စီစဉ်သည်။

ယင်းအခိုက် အင်္ဂလိပ်စစ်မိုလ်များ စခန်းသို့ရောက်လာကြသည်။ ညတွင် ကမ္ဘာ့ပြုလုပ်မည်ဖြစ်၍ အသက်ငယ်ရွယ်သူ အမျိုးသမီးများအား ညကမ္ဘာသို့ တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟယ်လင် ငိုကြွေးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်မိုလ်တစ်ဦးက ပြက်ရယ်စကား ဆိုသည်။ ဟယ်လင်သည် သူမီးထားသော ခုံဖိနပ်ကို ချွတ်၍ စစ်မိုလ်အား ပါးချခဲ့သည်။

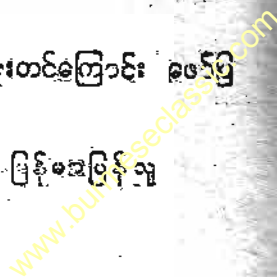
ဘာသာပြန်သူသည် ဘာသာပြန်ခြင်းနှင့် မိမ်းနေမှု ဖြစ်သည်။ ဘာသာ ပြန်ခြင်းမှာ ဟယ်လင် အပေါ်၌ အလွန် ခဲလားစားသည် လည်း ပါပါသည်။ ခြေချောင်းများ မီးလောင်၍ အိပ်ရာထဲ၌ လဲနေသူ တစ်ဦး စိတ်ဓာတ် မကျစေရန် ခြေဖျောက်သည် လည်း ပါသည်။ စစ်အတွင်း အတွေ့အကြုံများကို ယနေ့ မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်အား ဖတ်စေချင်သော စေတနာလည်း ပါသည်။

မိမိ၏ညီငယ်ပမာ ချစ်ခင်ဇွဲသာ အထောက်အတော်လှအောင်အား မိမိ၏ စာမူကို တည်းဖြတ် ပြင်ဆင်ပေးရန် ခဲမိတ္တူ ရင်ခံခဲ့သည်။ အထောက်အတော် လှအောင်က စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် တည်းဖြတ် ပေးခဲ့သဖြင့် သူ့အား ကျေးဇူး အနန္တ တင်ရှိကြောင်း ဧပန်ပြ လိုသည်။

စစ်ကြိုခေတ် ကတည်းက ဟယ်လင်နှင့် သိကျွမ်း ရင်းနှီးခဲ့သော ရဲဘော်ကြီး သခင် ကျော်စိန်အား မိတ်ဆက် အမှာစာ ရေးပေးရန် ဟယ်လင်၏ မူရင်း စာအုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ရန် ပန်ကြားခဲ့သည်။

သခင် ကျော်စိန်ကလည်း သူနှင့် ဟယ်လင်တို့ မည်သို့ မည်ပုံ ကြုံတွေ့လာခဲ့သည်တို့ကို မိတ်ဆက် အမှာစာတွင် ဖော်ပြထားသည်။ စာအုပ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း သူ၏ အမြင်ကို ကျွတ်ကျွတ် ကွင်းကွင်း ရေးသားခဲ့သည်။

သခင်ကျော်စိန်အား အထူးပင် ဧကျေးဇူးတင်ကြောင်း ဖော်ပြ ထိုပါသည်။

၀.၃ ဦးမြင့်ဆွေ (မြီး)

ပြပါသည်။ ကားနောက်ပိုင်း၌ ဖုန်လုံးကြီး ထလာသောအခါ ကား
နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုက်အနည်းငယ်မျှ
ပြေးလိုက်မိသည်ဟု ထင်ပါသည်။ ယင်းနောက် ကျွန်မသည် ဆေးရုံသို့
ပြန်လာခဲ့၏။

ကားနောက်မြီးတွင် ထကျန်ရစ်ခဲ့သော ဖုန်များ အကြားမှပင်
သူတို့၏ ပြီးပြီဖြစ် ပါးစင်ထဲမှ သွားများကို လှမ်းမြင် နေရ သည်။
သူတို့အား မျက်စိတစ်ဆုံး ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ နောင် သုံးနှစ်ခွဲအချိန်
အတွင်း ကျွန်မ နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ရသော လွတ်လပ် သူများပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဝရန်တာ၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး အထီးကျန်
အဝ၏ ခံစားမှု လှမ်းခြုံလျက် ပူဆွေးဝမ်းနည်း နေပါသည်။

သင်္ဘောလမ်းများနှင့် ကင်းဝေးပြီး လူသူမရှိ ချောင်ကျသည့်
ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်၌ သောင်တင် နေ သော ကြောင့် ကယ်မည့်သူ
ခေးနေသော လူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခံစား နေမိသည်။

ကျွန်းများ သယ်ဆောင် သည့် အလွန် ကျယ် ဝန်း သော
သင်္ဘောရေထဲဝယ် တစ်ယောက်တည်း လူးလိမ့်နေရသလို ခံစား
မိသည်။ ကြေကွဲဝမ်းနည်း သွားမိသည်။ သို့သော် ယခုလို စိတ် လွတ်
ထွက်သွားသည်မှာ ခဏလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မိမိ၏ကြမ္မာကို
မိမိကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလားဟု မိမိကိုယ်ကို ပြန်သတိ
ပေးရသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် သနားမိရာမှ ရှက်လာပြန်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး
အရှေ့ကယ်လ်ဟပ် (စိ) က ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားရန် တိုက်တွန်း
ခဲ့၍ ကျွန်မက ရဲရဲတောက် ခုန်းတုံ့ပြန်ခဲ့တာတွေ သတိရလာမိပြီး
သူကပဲ ကျွန်မကို ကွယ်ရာမှ ချောင်းကြည့်နေသည်ဟု ခံစားရပြီး
မျက်နှာများနီကာ ရှက်သွေး ဝင်သွားခဲ့၏။

ကျွန်မသည် ခါးကိုဆန့်လိုက်ပြီး ဘာတွေလုပ်ရမလဲဟု လေးလေး
အထိနက် စဉ်းစားလိုက်သည်။ ကျွန်မထို့၏ အခြေအနေသည် အလွန်
အဆိုးရွားနေကြောင်းကို ဟန်ဆောင်၍ မရပါ။ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆင်
မပြေသွားပြီဖြစ်၍ စစ်၏အခြေအနေ မည်သို့ရှိသည်ကို မခန့်မှန်းနိုင်ပါ။
ဒီပေမယ် သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ကျွန်မ၏ဘက်က အခြေအနေ
အဆိုးတာပါပဲ။

နောက်တစ်ကြိမ် ယူနိုဖောင်းဝတ် စစ်သားတွေနှင့် ဆုံခဲ့သော်
 ထိုစစ်သားသည် မြတ်သျှ စစ်သားများဝတ်သည့် ယူနိုဖောင်း မဟုတ်
 နိုင်တော့ ဆိုသည်ကို သိနေပါသည်။ ရုပ်ရှင် ဇာတ်လမ်း ဆန်ဆန်
 လာရောက် ကယ်တင်မည့် နည်းလမ်းတွေကို စဉ်းစားနေ၍ မဖြစ်ပါ။
 ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မက အသက်ရှင်နေမှသာ ကျွန်မ၏ လူနာများ
 အသက်ရှင်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။

မည်သို့ လုပ်ရမည် နည်းဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်မေးပါသည်။
 ဝမ်းနည်းပူဆွေးပြီး ကြံရာမရသော လူတွေ လုပ်ပုံလုပ်နည်း အတိုင်း
 ခေါင်းငုံ့၍ ဘုရားကို တိုင်တည်လိုက်သည်။ 'သူနာပြုဆရာမ တစ်ဦး၏
 လက်စွဲ ဘုရားရှိခိုးလင်္ကာ ကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ရွတ်ဆိုမိပါသည်။ ကျွန်မ၏
 ခေါင်းရင်းတွင် ဤလင်္ကာလေးကို မှန်ပေါင်သွင်း၍ ထားပါသည်။
 လင်္ကာကို ပြန်ကြည့်ရန် မလိုပါ။ ကျွန်မအနေနှင့် ဇေဝဇဝါ ချီတံ့ချီတံ့
 ဖြစ်နေသော ကာလများ၌ ထပ်ခါတလဲလဲ ရွတ်ဆိုခဲ့ဖူးသဖြင့် ကျွန်မ၏
 အသည်းတွင် တံဆိပ် ခတ်ထားဘိသကဲ့သို့ အလွတ် ရနေပါသည်။
 လောလောဆယ် အရေးတကြီး လိုအပ်ချက်မှာ တောင်ကြီးမြို့တွင် ကျွန်မ
 ချန်နေရစ်ခဲ့ခြင်း၏ အကြောင်းတရားကို ပြန်လည် သတိရနေရန်သာ
 ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ လုပ်တာမှန်သည်။ အခြားနည်းလမ်း တစ်ခုခုကို
 ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဟူသော ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို အလိုရှိနေပါသည်။

'သူနာပြု ဆရာမ တစ်ဦး၏ လက်စွဲ ဘုရားရှိခိုး' ကဗျာမှာ
 အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကမ္ဘာနှင့်အဝှမ်း ဘေးဒုက္ခအသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ကြုံတွေ့နေရသော
 လူအပေါင်းတို့၏ ကယ်တင်ရှင် အို ဘုရားသခင် နားဆင်တော်မူပါ။
 ရောဂါဝေဒနာတို့၏ ဇာစ်မြစ်ကို မြင်သိနိုင်သော စက္ခုအာရုံ၊
 နာကျင်ကိုက်ခဲမှုများကို လက်ဖြင့် ထိတွေ့ရုံမျှနှင့် ပျောက်ကင်းစေ
 နိုင်သော စွမ်းအင်၊ ဝေဒနာ ခံစားနေရသူများ၏ ညည်းညူသံကို
 ဆောလျှင်စွာ ကြားနိုင်သည့် သောတအာရုံ၊ လူအပေါင်းတို့အား
 ဖြေသိမိနိုင်ပြီး အားအပ်ဖြည့်တင်းပေးနိုင်သည့် ပီယဝါစာ စကား
 များကို ချီးမြှင့်ပေးသနားတော်မူပါအရှင်။

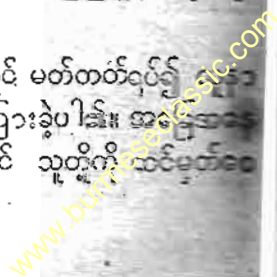
အရှင်၏ စွမ်းအင်နှင့် ခြေလှမ်းများအတိုင်း လျှောက်လှမ်း နိုင်ရန်
 နှင့် သင်၏ မှန်မြတ်သော လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်
 ကျွန်ုပ်ကို ခွန်အား ပေးသနားတော်မူပါ။

ဘုရားရှိခိုးသည် အတိတ်ကာလက ကျွန်မအတွက် လက်စွဲ ဖြစ်နေ
 သဖြင့် စာသားများက အလိုလို ပါးစပ်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ အရေး
 တကြီး အခြေအနေမျိုးမှာ ထုတ်ပြီး ရေရွတ်ရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ မထင်
 မှတ်ခဲ့ပါ။ ယခုတော့ အရေးကြုံလာပါပြီ။

ဘုရားရှိခိုးကို ထပ်ခါတလဲလဲ ရေရွတ်ပြီးနောက် နေသာထိုင်သာ
 ရှိသွားပါသည်။ ဘုရားရှိခိုးသည် လင်္ကာသာရ ရှုထောင့်က ကြည့်လျှင်
 အဆင့်အတန်း မြင့်လှသည် မဟုတ်သော်လည်း စာသားများက အဆင့်
 အတန်းမြင့်လှ၍ ကျွန်မအလိုရှိသည်ကိုတော့ ဖြည့်တင်းပေးလိုက်ပါသည်။
 ယင်းဘုရားရှိခိုးသည် ကျွန်မအား ဘဝမှန်သို့ ပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏
 အခြေအနေကို ပြန်လည်စဉ်းစားနေခြင်းထက် ကျွန်မမှာ လုပ်စရာတွေ
 တစ်ပုံတစ်ခေါင်း ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မသည် ဘုရားသခင်အား တိုင်တည်
 ပြီးနောက် အဝတ်အစားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ဆင်ပြီးသော် လူနာ
 ဆောင်ရွက်မှုအတွင်း၌ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရန် တာဝန်ရှိသူ တစ်ယောက်
 အဖြစ် လှမ်းထွက်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ယုံကြည်ချက် များသည် လွင့်ပါး သွားပါသည်။
 အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မ၏ ဆုတောင်းကို
 ချက်ချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ရုံမျှမက ဝေဒနာ ခံစားနေရသူ
 တို့၏ နာကြည်းစွာ ညည်းညူသံများက ကျယ်လောင် လှပါသည်။
 သို့သော် ကျွန်မ အလိုရှိသည်များကို အင်အား အပြည့်ဖြင့် လုပ်ကိုင်
 ဆောင်ရွက်နိုင်တော့မည်ကို ခံစားလာရသည်။

ကျွန်မသည် လူနာခုတ်ခေ၌ ခြေရင်းတွင် မတ်တတ်ရပ်၍ လူနာ
 တိုင်းကို အားပေးစကား အနည်းငယ်စီ ပြောကြားခဲ့ပါ၏။ အခြေအနေ
 များ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာသယောင်ယောင် သူတို့ကို သင်မှတ်စေ
 ပါသည်။

အခုဆိုရင် ကျွန်မတို့ချည်းပဲ ကျန်တော့တယ်၊ ဒီလို ကြားရတာ အားလုံး ဝမ်းသာကြမှာပါ။ ရှင်တို့ တစ်တွေ ကျန်းမာလာအောင် ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာအောင် ကျွန်မက ဂရု ပိုစိုက်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လဲ ဂရုစိုက်ပါ။ ကျွန်မ ပြောတာ မှတ်ထားကြနော်' ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ပြောသွားသော စကားလုံးများသည် သူနာပြုနှင့် လူနာ တွေလျှင် သုံးနေကျ စကားများဖြစ်၍ သန်းချီ၍ သုံးစွဲသွားခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏စိတ်ထဲ၌ သင်္ကြန်အမြောက်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်စေကာမူ သူတို့တစ်တွေ စိတ်ချမ်းသာသွားကြပါ၏။ လူမမာတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ် ခိုင်ခိုင်ထားပါ။ မကြာခင် ထေဂါ ပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ ဟူသော အားပေးမှုသည် ဆေးကောင်းတစ်လက်ထက်ပင် ပိုမိုခရီးရောက်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ရင်ဖွင့်လိုက်ပြီးသောအခါ အဆုံးအမ မရှိသော နိစ္စဓူဝ အလုပ်များကို ပြန် လုပ် နေ ရ သည်။ လူနာ ဆောင် များ ကို သန့်စင် ဆေးကြောသည်။ ဒဏ်ရာရသူများအား သန့်စင်ပြီး ဆေးထည့်ပေးသည်။ လူမမာများအား ဆေး ပေးသည်။ အစားအစာများ လုပ်ပေးသည်။ ကျွန်မတို့၏ အစားအသောက်က တစ် မျိုး တည်း ပါ။ အစာလည်း မကြေပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ရိက္ခာပြတ်ပြီး ငတ်မနေကြပါ။ ကျွန်မတို့ ဆေးရုံဝင်းထဲရှိ ထင်းပုံ အောက်၌ အရေး ပေါ်လာခဲ့သော် စားရန် မြှုပ်ထားသော အစားအစာများမှာ အချိန် အတော်ကြာကြာ စားနိုင် ပါလိမ့်မည်။

နို့ဆီ နှစ်သေတ္တာကို ဝှက်ထားခဲ့ပါသည်။ ကလေး မိခင်နှင့် ကလေးတွေအတွက် သီးသန့် ချန်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ပြုပြင်ထားသော ဟင်းချို ဘူးများကလည်း သုံးသေတ္တာ ရှိပါသေးသည်။ ယင်း ဟင်းချိုဘူးတွေကိုလည်း ကြက်တွေ အတွက် လျာထားသော ကြက်စာနှင့် ထေကျိုပြီး စားကြပါသည်။ အစာ ကြေချင်မှ ကြေမည် ဖြစ်စေကာမူ ယင်းထက် ကောင်းသောအစား အစာ သို့တည်းမဟုတ် အခြား အစားအစာများနှင့် အစားထိုးနိုင်သော

အခြေအနေ မရှိပါ။ ဤအစားအစာ များနှင့်ပင် လူတွေ အသက်ရှင်သန် နေကြပါသည်။

ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ဖွယ်ရာ အတွေ့အကြုံများ၏ နောက်ဝယ် နှစ်ပစ်ခံထားရသူများသဖွယ် ခံစားနေရခြင်းကပင်လျှင် စိတ်သက်သာရာ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်များက ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် တန်ဖိုး ရှိသော အမှတ်များ မဟုတ်ဟု ယူဆလေရော့သလား မသိပါ။ ကျွန်မတို့ ဗုံးခို ချောင်းများသို့ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းရန် မလိုတော့ပါ။ လူနာများကို ဆည်း ချီမ၍ ဆေးကင်းရာ နေရာများသို့ မသယ်ယူရတော့ပါ။ စိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းသည် မှန်စေကာမူ ဗုံးဆန် အမြောက်ဆန်များ နောက်ဝယ် တိုးလုံးပက်လက် သေကြေ ဒဏ်ရာ ရသူများ၊ စိတ်ဓာတ် ချော့ကျချားပြီး အော်ဟစ်နေသူများနှင့် စာလျှင် ကြောက်ရွံ့သက်ဖွယ် ဖြစ်ပါသည်။

အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု ရသည့်ကာလမှာ တို့တောင်းလှပါသည်။ နေရောင်က အယ်နီတစ်ယောက် ကျွန်မထံ ပေါက်လာပြီး စိုးရိမ် နှစ်လှုပ်စွာဖြင့် 'မြန်မာ လူမျိုး နှစ်ဦးသည် ဆေးရုံ အပြင်ဘက်တွင် ဆင်တိုက်ဖွယ်ရာ အပြုအမူများ လုပ်နေကြကြောင်း' လာပြောသည်။ သူတို့သည် လူယက်ရန်အတွက် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေသူ များသာ ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မ မှတ်ထင် ယုံကြည်သွားမိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆင်ဝင်ဆောင်လေ့ကားမှ ဆင်းသွားကာ စိတ်ခိုင်ခိုင် စားပြီး ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် မည်သည့်အတွက် ပုဂ္ဂလိကပိုင် ဝင်းခြံထဲ၌ ဝင်ရောက် နေကြသနည်း ဟု မေးပူသည်။

၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ ရုပ်သွင် လက္ခဏာမှာ အခြား တိုင်းရင်းသား များကဲ့သို့ပင်ဖြစ်၍ ထူးထူးခြားခြား ကြောက်စရာ မရှိပါ။ ဆံပင်များ ခြည့်နေပြီး သူတို့သည် မြန်မာလူမျိုးများကဲ့သို့ အင်္ကျီနှင့် လုံချည်များ ဝတ်ဆင် ထားကြသည်။ ၎င်းတို့က ဆာလောင်ပုတ်ဆိပ်နေ၍ အစား အစာများကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြကြောင်း ရိုကျိုးစွာ ပြန်ပြောပါ သည်။

သူတို့ ပါးစပ် ဟလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း မြန်မာလူမျိုး သူတို့သည်ကို ကျွန်မ သိလိုက်ပါပြီ။ မြန်မာစကားပြောရာ၌ လေဆီမှာ

အလွန် ထူးဆန်းနေပါသည်။ ကျွန်မသည် အမန်ပင် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားလာပါပြီ။ ကြောက်ရွံ့မှုများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးကွယ်၍
'ကျွန်မတို့မှာလဲ အစားအစာ လိုအပ်နေကြောင်း၊ ကျွန်မတို့တွင်
ရှိသည်တို့မှာ ဆေးရုံရှိ လူနာများအတွက်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းတို့
အနေနှင့် အခြား တစ်နေရာတွင် သွားရောက် ရွာဖွေသင့်ကြောင်း'
ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ရှင်းပြချက်များကို နားပမ်းနေကြသလား မသိ။
နားမထောင်ဘဲ ကျွန်မဆီသို့ လျှောက်လှမ်းလာနေသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့်
တစ်ယောက်က ရုတ်ခနဲ ကျွန်မထံ ပြေးလာသည်။ အခြား တစ်ယောက်က
အယ်နီထံ ပြေးသွားသည်။ ကျွန်မထံ ပြေးလာသူက ကျွန်မ၏ လက်
တစ်ဖက်ကို ကျောအောက်သို့ ဆွဲလိမ့်ပြီ။ လှန် ချိုး လိုက် သည်။ ကျွန်
တစ်ယောက်က အယ်နီ၏ လည်ပင်းကို ဆွဲဖမ်းပြီး အယ်နီအား မြေကြီး
ပေါ်သို့ တွန်းလှဲလိုက်သည်။ ကျွန်မမှာ နာကျင်လွန်းလှ၍ တအား
အော်ပြီး

'တို့ အသားကို မထိနဲ့၊ သေနတ်နဲ့ ပစ်လိုက်မယ်' ဟု ပြောလိုက်
ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုသည် သူတို့အတွက် ရယ်စရာပင်။ ကျွန်မ
ထို့ကိုထိရုံ အခြေအနေက ကျော်လွန်လာခဲ့ပြီမို့ ရယ်စရာလို ဖြစ်နေပါ
သည်။ အယ်နီကို ချုပ်ကိုင်ထားသူက အယ်နီ၏ လည်ပင်းကို လိမ်ချိုး
နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မကို ချုပ်ဖမ်းထားသူကလည်း သူ တွဲ
ရုံသမျှ အင်အား အပြည့်ကို ထုတ်သုံးပြီး ကျွန်မ၏ လက်ကို ချိုးပစ်ရန်
ကြိုးစားနေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မ၏ လက် တစ် ဖက် က တော့
လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိနေပါသည်။

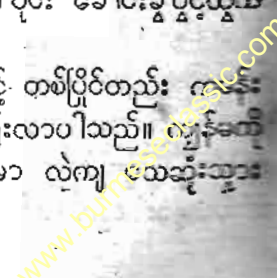
ဆုတ်ခွာသွားခါနီး ကလေးမှာပင် ကျော့ (ခ) ဂရက်တီသည်
ကျွန်မကို ပျံ့ဝင် ဥဂ ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက် လိုရမည်ရ ထုတ်ပေးခဲ့
ပါသည်။ သူ၏ ပါးစပ်က မည်သို့မျှ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုခြင်း မရှိစေကာမူ
ဂျပန်များက ကျွန်မကို ဖမ်းပြီး မုဒိန်းကျင့်ခဲ့သော် ကျွန်မ ကိုယ်ကို
ကာကွယ်နိုင်ရန် ရည်ရွယ်ခဲ့ဟန် တူပါသည်။
လမ်းပေါ်တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်စရာကောင်းသော
လမ်းပေါ်တွင် ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်စရာကောင်းသော ချစ်စရာကောင်းသော

ဥရောပ တိုက်သားများသည် ၎င်းတို့၏ အမျိုးသမီးများအား
ထင်းသို့ အကြံပေးခဲ့ကြသည်ကို ကျွန်မ ကြားဖူးပါသည်။ ဥရောပ
နိုင်ငံသူ တစ်ဦးဦးကို အရွှေတိုင်းသား တစ်ဦးဦးက မုဒိန်းကျင့်ခဲ့သော်
သူသည်ကပ်ကောင်းသေးသည်ဟူသော အယူအဆအတွက် စောဒက
ဆက်ရန် မလိုပါ။ ကျွန်မတွင် ယခုကဲ့သို့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံဖို့မရှိစေကာမူ
ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ လက်ခံထားလိုက်ပါသည်။ သေနတ်ကို ဘယ်လို
ထိရမည်ဆိုသည့် သဘောတရားကို ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော်
ကျွန်မကို ကာကွယ်ရန်အတွက် အသုံးပြုရအံ့ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ပါ။ ခိုးဆိုး
ဆယ်ကျော်လောက်ကို သေနတ်ပြုပြီး ခြိမ်းခြောက်ရန်သာ လိုမည်ဟု
ထင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ဘောင်းဘီ၏ နောက်အိတ်ကပ်ထဲတွင် သေနတ်ကို အမြဲ
ထည့်ထားလေ့ ရှိပါသည်။ ဒါကို ကျွန်မ အမှတ်မထားမိရုံမက သေနတ်
အိတ် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အသုံးချရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထား
ပါ။ ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်လာရပါပြီ။ လွတ်နေသော လက်တစ်ဖက်
ကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲသို့ သွင်းလိုက်ပြီး သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်
သည်။

အယ်နီသည် မြေကြီးပေါ်မှာ လူးလှိမ့်ပြီး ဟစ်အော်နေသည်။
ကျွန်မက သေနတ်ကို ဆွဲမ၍ ချိန်လိုက်သောအခါ သူမကို မှန်သွားမှာ
အလွန်စိုးရိမ်မိသည်။ ပြုန်းခနဲ ဆိုသူ၏ခေါင်းက သူမနှင့် တသီးတခြား
ဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်မက ခလုတ်ကို ဆွဲညှစ်လိုက်ရာ အသံက နားကဲ့လူ
တတ် ဖြည့်သွားသည်။ ပေါက်ကွဲမှုသည် ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို လာ
ထိရုံမျှမက ယမ်းနံ့များကိုလည်း ရှူရှိုက်မိပါသည်။ ကျည်ဆန်လွဲသွား
သိမည်ကို ကျွန်မ စိုးရိမ်ခဲ့သည်။ လက် တည့်၍ တော့ မဟုတ်ပါ။
အသံလက်ကောင်း၍ထင်၊ သူ၏ ခေါင်းအပေါ်ပိုင်း ခေါင်းခွံပွင့်ထုတ်
သွားခဲ့ပါပြီ။

အယ်နီသည် ထိုသူ လဲကျသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ကလေး
အသံနား မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်မကိုကူညီရန် ပြေးလာပါသည်။ ကျွန်မထံ
ချုပ်ကိုင်ထားသူသည် သူ၏ အဖော် လူယုတ်မာ လဲကျ ဖေးဆုံးသွား

သည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားပြီး ကျွန်မ၏ လက်ကို ဖြေပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မက သူ၏ မျက်ခွက် တည့်တည့်ကို သေနတ်နှင့် ပစ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာသည်-ကျွန်မနှင့် လက်မအနည်းငယ်မျှသာ ကွာဝေးပါသည်။ အမှည့်လွန်နေသော ဖရဲသီးကိုခိုက်ခွဲလိုက်သလို သူ၏ မျက်နှာသည်လည်း တစ်စစဖြစ်သွားပါသည်။ ကျွန်မ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အစိုအစအနများ၊ သွေးများနှင့် ပေးကျကုန်ပါသည်။

ကျွန်မ လက်ထဲမှ သေနတ် လွတ်ကျသွားခဲ့သည်။ မထိန်းနိုင်မထိမ်းနိုင်အောင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့ပြီး တရွပ်ရွပ် ငိုကြွေးနေမိသည်။ ကျွန်မ လုပ်ခဲ့သည်တို့ကို ကျွန်မ ပြန်မကြည့်ရက်ပါ။ ပြင်းထန်စွာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရရှိသူများ၏ အလောင်းများသည် ကြည့်ရက်စရာ မရှိပါ။ ကျွန်မလက်ချက်ကြောင့် ဖြစ်လာရသော အလောင်းများဖြစ်၍ ဆိုဖွယ်ရာ မရှိတော့ပါ။ ငါတော့ လူသတ်မိလေပြီဟူသော အသိနှင့်အတူ အပြစ်ရှိနေပြီဟု နောင်တ ရနေပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် လူတွေ၏ အသက်ကိုသာ ကယ်ဆယ်လာခဲ့သည်။ မကြာသေးမီကပင် လူအပေါင်း၏ အသက်ကို ကယ်ရပါလိမ့်ကြောင်း ဘုရားတွင် ဆုတောင်းခဲ့ပါသေးသည်။ ယခု လူသတ်သမဖြစ်နေရပြီ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲဝယ် မှားများသွားလေပြီလား ဟူသော သံသယဖြင့် လူရောစိတ်ပါ ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မထင်သလို သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တကယ့် လူသတ်သမားတွေလား၊ အခြားအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကဲ တမင်းဆာသည်ဆိုသော အချက်တစ်ခုတည်းနှင့်ပဲ သတ်မိလေရှော့သလားဟူ၍ အလွန် စိုးရိမ် ကြောက်ရွံ့သွားပါသည်။

အယ်နီ တစ်ယောက် အလွန်ထကြား အရူးလို ဟစ်အော်နေသည်ကို ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။ သူမဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အယ်နီသည် သေဆုံးသူတစ်ဦး၏ အလောင်းဘေးတွင် ဒူးထောက်လျက် အင်္ကျီကို ဆွဲလှန်ရာမှ အောက်ဘက်တွင် အခမ်းရောင် စစ်အင်္ကျီနှင့် တံဆိပ်များ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့သဖြင့်

‘ကြည့်ပါဦး၊ ဒါဟာ ဂျပန်စစ်သားတွေပဲ၊ သူတို့အတွက်တော့ ဦးမနေပါနဲ့၊ သူတို့ဟာ ညစ်ပတ်တဲ့ ခွေးဘိရစ္ဆာန်တွေပဲ’ ဟု ဟစ်အော်နေပါသည်။

အသက်တစ်ချောင်း၏ တန်ဖိုး မည်မျှရှိသည်ကို ကျွန်မ သင်ကြားခဲ့ဖူးသော်လည်း အယ်နီ၏ စကားများ ကြားရသောအခါ ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကျန် အလောင်းဘေး တွင် ဒူးထောက်၍ အပေါ်အင်္ကျီကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ စစ်အင်္ကျီနှင့် ရာထူးတံဆိပ် အမှတ်အသားများကို တွေ့ရပါသည်။ မည်သည့်တံဆိပ် အမှတ်အသားဟူ၍ ကျွန်မ မသိပါ။ ဂျပန်လူမျိုးဟု သိရသည်နှင့်ပင် မြေများအရေခုံလသလို ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ အပြစ်ရှိသူဟူသော စံစားချက်ကို ခွာချပစ်လိုက်ပါသည်။

သူတို့သည် မည်သည့်အတွက် မြန်မာအဝတ်အစားများကို ဝတ်၍ ကျေးတောသားယောင် ဆောင်ထားကြသနည်း။ ဂျပန်တပ်မ၏ ရွှေမူအခြေအနေကို ထောက်လှမ်းရန်အတွက် ရွှေပြေးအဖွဲ့အဖြစ် စေလွှတ်လိုက်သူများလား။ ယင်းသို့ဆိုလျှင် ဂျပန်စစ်တပ်ကလည်း သိပ်မဝေးနိုင်တော့ပြီ။ ဂျပန်စစ်တပ်သည် မကြာခင် ရောက် လာ တော့မည်။ ရောက်လာခဲ့သော် သူတို့၏ ရဲဘော် ဂျပန်စစ်သားများ အလောင်းကို တွေ့သွားမည်။ အလောင်းများကို တွေ့လျှင် အယ်နီနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ သေနတ်နှင့်ပစ်သတ်တော့မှာပဲစသည်ဖြင့် တစ်မျှော်တစ်ခေါ် အတေးများ ပေါ်လာသည်။ အလွန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းသော အတေးများ ဖြစ်စေကာမူ မိမိကိုယ်ကို မကြောက်အောင် ထိန်းထားရန် အချိန်ဖြုန်းနေ၍ မဖြစ်တော့ပါ။

“သူတို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အစအန မကျန်စစ်ခဲ့အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်ရမယ် အယ်နီ” ဟု ကျွန်မက ပြောသည်။ ကျွန်မ ပြောလိုက်သည့် အသံက တည့်တည့်ခွိမ်ခွိမ် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ထဲကမူ ဂျပန်စစ်တပ်များ ချီတက်လာသံကို ကြားနေရသလို သံသယရှိသည်။

အယ်နီက သဘောတူကြောင်း အထိမ်းအမှတ်အပြင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် အလောင်း တစ်ယောက်၏

ခြေထောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ကိုင်၍ 'ဗုံးခိုကျင်းသို့ ဆွဲယူသွားကြသည်။ အလောင်း၏ ခေါင်းက လမ်းတွင် တခိုးခိုးဆောင်းပြီး ပါလာသည်။ ဆွဲကြောင်းတစ်လျှောက်၌ ဖုန်နှင့်သွေးများ အလိမ်းလိမ်း ပေကျံနေရစ်သည်။ ကျွန်မတို့သည် အလောင်းကို ကျင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်သောအခါ အကျီအိတ်ကပ်များထဲမှ အဖိုးတန် စိန်ရွှေရတနာများ၊ ငွေများ၊ ထွက်ကျလာပါသည်။ အယ်နီသည် သူမ ကိုင်ထားသော ခြေထောက်ကို လွှတ်ချပြီး စိန်ရွှေရတနာများနှင့် ငွေများကို ကုန်းကောက်ရင်း

'ကျွန်မတို့ ပစ္စည်းပစ္စယ ဝယ်ရအောင် လိုရမည်ရ ယူထားရမယ်' ဟု ပါးစပ်က ပြောပါသည်။ ကျွန်မက

'အဲဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံး အိတ်ကပ်ထဲ ပြန် ထည့် လိုက်၊ ဒီပစ္စည်းတွေ မရှိဘဲနဲ့လဲ ကျွန်မတို့ နေနိုင်တယ်' ဟု စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကျန်နေသော အလောင်းကိုလည်း ပထမ အလောင်းနည်းတူ ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ဆွဲသယ်လာပြီး ပစ်ချလိုက်ပါသည်။ ကျင်းနှုတ်ခမ်းတွင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကျွန်မတို့၏ လုပ်ရပ်ကို ပြန်လည် သုံးသပ်ပါသည်။ အလောင်းနှစ်လောင်းကတော့ ကျင်းအောက်ခြေတွင် ပုံပျက်ပန်းပျက် အနေအထား၌ ရှိနေပါသည်။ ကျွန်မက အယ်နီအား

'အလောင်းတွေ့ရုံ အရိပ်အယောင် အစအန မကျန်အောင် မီးရှို့ရမယ်၊ ဒါကြောင့် ထင်းနဲ့ ရေနံဆီပုံးတွေ ကျွန်မနဲ့အတူတူ ကူသယ်ပေးပါ' ဟု ပြောရသည်။

ကျွန်မတို့သည် အဆောတလျှင် သစ်ကိုင်းခြောက်များ၊ ထင်းများကို စုဆောင်း၍ အလောင်းများပေါ်၌ စုပုံထားကြသည်။ ပင်ပန်းလှသဖြင့် ချွေးတို့ဖြင့် စိုရွှံ့နေကြသည်။ တချိန်လုံးတွင်ပင် ဂျပန်စစ်တပ်များ ဒီကြားထဲ ရောက်လာလေမလားဟု ပခုံးပေါ်မှ ကျော်ပြီး စိုးရိမ်ပူပန်စွာ ရှာဖွေရသည်က အမောတကော ရှိလှသည်။

အလောင်းများပေါ်၌ ထင်းများကို စုပုံပြီးသော် ရေနံဆီလောင်း၍ မီးရှို့ကြသည်။ လူသေအလောင်းများကို မီးရှို့ရာတွင်

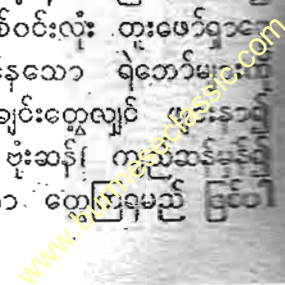
အလွန် ခက်ခဲသည်ကို လက်တွေ့ ကြုံကြရပါသည်။ မီးတောက်မီးလျှံများက တက်နေစေကာမူ မီးငြိမ်းသွားသောအခါ အလောင်းများမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်မသွားဘဲ မှတ်မိနေပါသည်။

ထင်းများကို အလောင်းများပေါ်၌ တင်သည်။ တငွေငွေလောင်စေရန်အတွက် သစ်ရွက်များကိုပါ ရောပုံပါသည်။ ရေနံဆီလောင်းပြီး မီးရှို့ပြန်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုကို ဖုံးကွယ်၍ မရသေးပါ။ ကျွန်မတို့သည် လောင်စာဆီ မှန်သမျှကို ရှာဖွေစုဆောင်းကြရာ စားသုံးဆီပါမကျန် အလောင်းများပေါ်သို့ လောင်းထည့်ပြီး မီးရှို့ကြပြန်သည်။ တဖေတဖေ ကြာတော့မှ မည်းမည်းအရောင် ပြာပုံကြီး ကျန်ရစ်ပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျင်းကို မူလက မရှိခဲ့သယောင် ဖြစ်အောင် ပြန်ဖို့ပြီး အပေါ်မြေသားကို ပုံပန်းမဖျက်စေရန် ညီကြသည်။ သွေးများဖြင့် လိမ်းကျံနေသော မြေကြီးပေါ်မှ ဆွဲကြောင်းကြီးကို လွဲကျင်း ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်မမှာ အလွန် ပင်ပန်းလှသဖြင့် မတ်တတ်ပင် အနိုင်နိုင်ပင်နေရပါသည်။ ကျွန်မကို အယ်နီက ဝရန်တာသို့ ဆွဲခေါ်လာသဖြင့် ဆိုင်ခုံပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။

ကျွန်မ၏ ခြေသလုံး ကြွက်သားထဲ ဝင်နေသော ကျည်ဆန်လား၊ ဗုံးဆန်အစအနလား မသိ၊ ခွဲထုတ်မပစ်မိအထိ ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းခဲ့ပါ။ ကျည်ဆန် အစအနကို ခွဲထုတ်ရာတွင် ဘေးမှ အသားများကိုပါ လှီးထုတ်ရပါသည်။ ၎င်းအနာပေါက်ကြီးကို ဦးဝင်သဖြင့် ကျွန်မ အကြီးအကျယ် ဖျားခဲ့ရသေးသည်။

ကျွန်မတို့ ကျူးလွန်ခဲ့သော ပြစ်မှုမှ အစအန ခြေရာလက်ထားများကို ဖျောက်ပစ်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေပါသည်။ အကယ်၍ ဂျပန်စစ်သားများ ရောက်လာပြီး တစ်ခြံတစ်ဝင်းလုံး တူးဖော်ရှာဖွေသည့် တိုင်အောင် သူတို့၏ ဖျောက်ဆုံးနေသော ရဲဘော်များကို တွေ့နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါ။ တွေ့ချင်းတွေ့လျှင် ဖျားနာ၍ နှစ်သိမ့်သွားကြသူများ၊ သူတို့ပစ်ခတ်သည့် ဗုံးဆန်၊ ကျည်ဆန်နှင့် နေဆုံးကြသူများ၏ ရုပ်အလောင်းများကိုသာ တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပါ

သည်။ သေဆုံးသွားကြသော ဂျပန်နှစ်ဦး လူယက်လာသော ငွေများ၊ ဆွဲကြီးများကို မှတ်မိလျှင်တော့ ခြေရာကောက်နိုင်ကြပါမည်။

ကျွန်မ၏ ပြစ်မှု မည်မျှ ကြီးမားသည်ကို စိတ်အဆင်းရဲခံပြီး စဉ်းစားတွေးတောနေချိန် အချိန်မရှိသလို ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်ပါ။

ဘောင်ကြီးမြို့ သိမ်းပိုက်ရေးအတွက် ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် တရုတ်တပ်များ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အမြောက်ကြီးများနှင့် ပစ်ခတ်နေကြပါသည်။ ဂျပန်နှင့် အင်္ဂလိပ် စစ်မကြေညာမီကပင် တရုတ်နှင့်ဂျပန်များ တိုက်ခိုက်နေကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တရုတ်တပ်များသည် ချန်ကေရှိတ်၏ တပ်များ ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့၏ မဟာမိတ် တပ်များပင် ဖြစ်၏။ တရုတ်တပ်များသည် မဟာမိတ်များဘက်မှ ကူညီ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း သူတို့၏ ခိုးဆိုး လူယက်မှုများကြောင့် မည်သူကမျှ သူတို့ကို ကျေနပ်လက်ခံခြင်း မရှိဟု ကျွန်မ သိရပါသည်။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်ရာတွင် တော်သည်။ ရဲရင့်သည်။ သို့သော် စည်းကမ်းမရှိ။ ရန်သူကို တိုက်ခိုက်ရမည့်အစား မြန်မာလူမျိုးများ ထံမှ ပစ္စည်းများကို လူယက်သည်။ လူသတ်သည်ဆိုသော သတင်းများဖြင့် ကျော်ကြားနေကြသည်။ ယင်းသတင်းက မည်မျှမှန်သည် မသိပါ။ အမှန်ဖြစ်နေသည်က ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော စစ်ပွဲကြီး၏ အလယ်တွင် ကျွန်မတို့မှာ သားကောင်ဖြစ်နေရသည့် အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ ခေါင်းပေါ်မှ အမြောက်ဆန်များ တစ်ခွီခွီဖြင့် ဖြိုက်သန်း ကျော်ဖြတ် သွားနေပါသည်။ ကျည်ဆန် ကျရောက်ပေါက်ကွဲသော နေရာများမှ ပထဝီမြေကြီး တုန်ဟည်းသံများကို ကြားသိ ခံစားနေရသည်။ တရုတ်စစ်တပ်များသည် ဂျပန်စစ်တပ်များ ချီတက်လာရာတွင် ဖင့်နှေးစေရန်အတွက် ခုခံတိုက်ခိုက်ရင်း တရုတ်ပြည်နယ်စပ်သို့ အခြေမပျက် ဆုတ်ခွာနေကြသည်။ ဂျပန်တပ်များသည် ဗြိတိသျှ တပ်များကို ချေမှုန်းလိုက်ပြီး အိန္ဒိယနယ်စပ်သို့ပင် အာရုံစိုက်နေကြပြီ။

တရုတ်နှင့် ဂျပန်စစ်တပ်များသည် အမှိုက်ပုံသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဘောင်ကြီးမြို့ကို ဖြတ်ကျော်၍ သုံးနေနှင့် သုံးညလုံးလုံး တစ်ဖက်နှင့်

တစ်ဖက် သဲသဲမဲမဲ အမြောက်များနှင့် ပစ်ခတ်နေကြသည်။ နေ့အချိန်များတွင် တောင်စွယ် တောင်ရိုးများဆီမှ မီးခိုးလုံးများနှင့် အတူ အမြောက်ဆန် ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားချင် ကြားနေရတတ် ပါသည်။ နေ့ဘက်ထက် ညဘက်က ပို၍ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းပါသေးသည်။ ညအချိန်၌ ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် မီးကျည်များကြောင့် လင်းထိန်နေပြီး ခန့်မှန်းရန် မလွယ်သော အရပ်များဆီမှ ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားနေရပါသည်။

ဗုံးဆန် အတော် များများသည် ဆေးရုံ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျရောက် ပေါက်ကွဲပြီး ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံများကိုပင် ထပ်မံ၍ ထိမှန်ပြန်ပါသည်။ ဆေးရုံအတွင်းရှိ လူနာများက ကယ်ပါယူပါ တစာစာနှင့် အော်နေပါသည်။ ကျွန်မနှင့် အယ်နီတို့သည် ဆေးရုံတွင်ရှိနေသော ဂေါ်ရခါး လူမျိုး အစေခံများနှင့်ပါ ဝိုင်းဝန်း လုပ်ဆောင်ကြသော်လည်း ခရီးမရောက်လှပါ။

ဗုံးဆန် အစများက ပျက်စီးနေသော ပြတင်းပေါက်များမှ တစ်ဆင့် ဖောက်ထွင်း ဝင်ရောက်လာဖြင့် လူနာ သုံးဦး သေဆုံးသွားရသည့်အပြင် အများအပြား ဒဏ်ရာ ရသွားပါသေးသည်။ ရှင်နည်း ရသည့်အထဲ အဂ္ဂလူထွက် ဆိုသလို အရေးထဲ ရေပိုက်များကို ကျည်ဆန် အစအနများ ထိမှန်၍ ပေါက်ကွဲသွားသဖြင့် ဆေးရုံအတွင်း၌ ခေတရဟော လျှံထွက်သွားပါသည်။

အမြောက် ပစ်ခတ်သံများသည် ဖြုန်းခနဲ စခဲ့သလို ခြင်းခနဲ ရပ်စဲသွားခဲ့သည်။ အမြောက်ဆန်များ တဒိန်းဒိန်း ပစ်ခတ်နေသည်ထက်ပင် ထူးဆန်းစွာ တိတ်ဆိတ်သွားခြင်းက လူကို ပိုမိုချောက်ချားစေပါသည်။ အချိန် ရခိုက် ကျွန်မတို့သည် လူသေများကို မြှင့်ပေးကြသည်။ ဒဏ်ရာရသူများကို ဆေး ထည့်ပေးကြသည်။ ကျန်နေသူများကို အစားအစာများ ကျွေးမွေးကြပါသည်။

လူတိုင်းလိုလို ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချောက် ကြပါသည်။ အခြားသူများကို ကူညီရန် ထားဘိဦး၊ မိမိကိုယ်ကို ကာကွယ်ရန်ပင် မတတ်နိုင်ကြပါ။ လူ တစ်ယောက်၏ ခံနိုင်စွမ်း အတိုင်းအတာကို ကျွန်မသည် ထပ်ကာထပ်ကာ အကြီးအကျယ် အသား

သင့်မိပါသည်။ သို့သော်လည်း ခံနိုင်ရည်ရှိမှု အတိုင်းအတာ ကုန်ဆုံးသည့် အချိန်က ရောက်လာရမည်မှာ အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

အိပ်ရေးပျက်ခြင်းကလည်း လူကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်စေပါသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းရသည်ကို လူတိုင်း သိကြပါသည်။ ဉာဏ်များ ထုံထိုင်းပြီး အလွန် ရှိုးစင်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်ရာတွင်ပင် ခက်ခဲစွာ ကြိုးပမ်းနေရပါသည်။ တက်ကြွပြီး ဖျတ်လတ် လှုပ်ရှားနေသော စိတ်သည် ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းရှိ ပိုးများကို ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။ သို့သော် လူသား၏ ဦးနှောက်သည် ဘက်ထရီအား ကဲ့သို့ ပြန်လည်၍ အားသွင်းနိုင်မှသာ အလုပ် လုပ်နိုင်ပေမည်။ အကယ်၍ ပစ်ထားခဲ့သော် အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဟု ကျွန်မက သိနေပါသည်။

အချိန်တချိန်တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးစလုံး လုံးဝခံနိုင်ရည် ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သော် ကျွန်မတို့၏ လူနာများသည်လည်း သေဆုံးကြပါမည်။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့အမျိုးပြုနေသည့် ချိုင်းထောက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

လူသားတစ်ဦးသည် မျှော်လင့်ချက် ရှိနေသမျှ ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး အသက်ရှင်နေပါမည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ အခြေအနေမှာ လျှောက်လှမ်းနေသော ဥမင်ခရီးအဆိုး၌ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကို မမြင်ရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။ ဆိုးရွားသော အတွေ့အကြုံများကို ရင်ဆိုင်ရပြီး လွတ်မြောက်ရုံ ရှိသေးသည်။ ပို၍ ပို၍ ဆိုးရွားသော ဂြိုဟ်ဆိုးကြမ္မာဆိုးများနှင့် ထပ်ကာထပ်ကာ ရင်ဆိုင်ရသလို ဖြစ်နေပါသည်။ နစ်နာမည်ဆဲဆဲ သင်္ဘောကြီးကို ပို၍ ပို၍ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးများ ဆင်ကာဆင်ကာ အရှိန်ခံနေရသည်နှင့် တူနေပါသည်။ နောက်ဘာဖြစ်လိမ့်ဦးမလဲဟု စိတ်တထင့်ထင့် ဖြစ်နေပါသည်။ ကောက်ခိုးမျှင်ကလေးနှင့် တည်းမျှည်ထားပြီး နောက်ဆုံး ပြတ်သွားမည့် အချိန်ကို စောင့်စားနေရသလို ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် ရင်ဆိုင်ရသော လှိုင်းလုံးသည် ကျွန်မတို့အား ခြေမူ မပျက်ဆီးနိုင်ပါ။ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး ချီတက်နေသော ပန်းတိုင်သို့ ရောက်အောင် တွန်းအားပေးသလို ဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်မတို့ မမျှော်လင့်သောဘက်မှ ပေးလာသော တုန်လှုပ်ဖွယ် အတွေ့

ဖြစ်၍ ပိုမို နာကြည်းမိပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ အသက်အန္တရာယ်ကို ရန်ရှာမည့်သူမှာ ကျွန်မတို့၏ မိတ်ဆွေ တရုတ်စစ်တပ်မှ ဖြစ်လိမ့်မည်။ လုံးဝ မျှော်လင့် မထားခဲ့မိပါ။

အမြောက်သံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးနောက် နာရီအနည်းငယ် ဘာတွင် တောင်ကြီးမြို့၌ မကြားရသည်မှာကြာပြီဖြစ်သော လူသား စကားပြောသံများကို ပြန်လည် ကြားလာရသည်။ တုန်လှုပ်ဆက်ချားစွာ အော်ပြောနေသံများ ဖြစ်ပါသည်။ တောင်ကြီးတွင် ရပ်ကွက်တစ်နေရာဆီမှ မီးတောက်များကို ဆေးရုံဝန်ထမ်းများ ချော့နေရသည်။ မီးရောင်ကြောင့် လမ်းမများပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ ရှားနေကြသော လူရိပ်မည်းမည်းများ၊ ပျက်စီးနေသော ဆိုင်များ၊ များများ အတွင်းသို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေကြသူများကို မြင်တွေ့ရသည်။

ထို့နောက် ယူနီဖောင်းဝတ် လူအုပ်ကြီး ကျွန်မတို့ ဆေးရုံတူရူသို့ နေကြသည်ကို မြင်နေရပြန်သည်။ သူတို့ထဲမှ အချို့သည် ရိုင်ဖယ် မောင်းပြန်သေနတ်များ စွဲကိုင်ထားကြသဖြင့် စစ်သားများ ဖြစ်လိမ့်မည် သိသာလှပါသည်။ အချို့ကမူ ဝါးလုံးရည်ကြီးများပေါ်တွင် ချိတ်စုံကို ချိတ်စုံလျက် နှစ်ယောက် တစ်တူ ထမ်းလာကြသည်။ (အလုပ်သမား) လုပ်လာကြသူများမှာ အများအားဖြင့် ဆယ်စုံစုံ၊ ဆယ်ခြောက်နှစ်သားအရွယ် ကလေးသူငယ်များဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရပြီး နီးလာသောအခါ သိရပါသည်။

သူတို့လူစု ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ စုပြုံ ဝင်ရောက်လာကြသော အခါ ယူနီဖောင်းများသည် အစုတ်စုတ် အပြတ်ပြတ် ညစ်ပတ်ပေရေကြောင်း တွေ့ရသည်။ သူတို့တွင် စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းမှု မရှိကြပါ။ သူတို့သည် လူဆိုး ဓားပြများ အုပ်စု ဖွဲ့လာကြသလားဟု မထင်မိသည်။ မြို့ပေါ်ရှိ အိမ်များမှ စနစ်တကျ ဖောက်ထွင်းလာခဲ့ကြပြီး ဆုတ်ခွာလာကြသော တရုတ်စစ်တပ်များဖြစ်ကြောင်းကို အသိစိတ်ဝင်လာခဲ့၏။ ထပ်ခါတလဲလဲ လူယတ်ခြင်းကို ခံကြရသော အိမ်များ၊ ဂိုဒေါင်များ၊ ဆိုင်များမှ တွေ့သမျှ သက်ကျန်

၉၆ ဦးမြင့်စော (မြီး)

ပစ္စည်းများကို အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ထုပ်ပိုးလှူဝါးလုံးတန်းတွင် ချိတ်ဆွဲပြီး ယူလာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့သည် အဆောက်အအုံ တစ်ခုချင်းကို ရှင်းလင်း ရှာဖွေ နောက် မီးတင်ရှို့ကြသည်။ ဂျပန် စစ်တပ်များ ဝင်ရောက် နားခို မပြုနိုင်ရန်ပေလော၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရှို့ဖျက်ဆီးရသည်ကို အရာ တွေ့ရှိလော မပြောတတ်ပေ။

၎င်းတို့အထဲမှ တစ်ဦးသည် ကျွန်မထံ လျှောက် လာ သူ သူ့ တွင် ရာထူးတံဆိပ်အမှတ်အသား မပါရှိသော ယူနီဖောင်းဝတ်စုံ စကောမူ စစ်သားအချို့ကို ကျွန်မအား ဆေးရုံအတွင်းသို့ ခေါ်သွား လက်ဟန်ခြေဟန် ပြလိုက်သဖြင့် ၎င်းသည် အရာရှိဖြစ်ကြောင်း ဝေဖန် ပါသည်။

စစ်သားအချို့သည် ကျွန်မထံ ပြေးလာကြပြီး ရိုင်ဖယ်များ နောက်ကျောကို ထောက်ထားပါသည်။ ကျွန်မက သူတို့တစ်တွေအား ကျွန်မအခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ ဆေးရုံအတွင်းရှိ လူနာများကို အနေအယုတ် မဖြစ်စေလိုပါ။ ကျွန်မ၏ ညှော်ခန်းသို့ ရောက်သော အစစ်သားနှစ်ယောက်က အပေါက်ဝတွင် စောင့်နေကြပြီး စစ်သား နှစ်ဦးက ကျွန်မ၏ ရင်ဝတည့်တည့်သို့ လှံစွပ်များနှင့် ချိန်ထားကြသည့် အခြားတစ်ဦးကမူ ကျွန်မ၏ ဇက်ပိုးကို ဓားမြှောင်နှင့် တွေ့ထားပါသည့် အရာရှိလုပ်သူက

‘မင်းဟာ သူလျှီပဲ၊ ဂျပန်တွေ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ထုတ်ပြောရမယ်’ ဟု အော်ပြောပါသည်။

ကျွန်မ၏ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်၊ အသားအရောင်၊ အအမောင်းတို့သည် ရှမ်းနှင့်လည်းကောင်း၊ မြန်မာနှင့် လည်းကောင်း မတူ၍သာ ကျွန်မအပေါ်တွင် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားကြောင်း နားလည် လိုက်ပါသည်။ သူတို့သည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် ချောက်ချစ် နေကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မကသာ အသက် ချမ်းသာ ပေးရန် ခိုင်လုံသော အကြောင်းအချက် မပြနိုင်ခဲ့သော် ကျွန်မကိုသတ် ဦးမလေးသူများ ဖြစ်ကြောင်း သိနေပါသည်။

ကျွန်မ၏ ရင်ဝနှင့် လက်မ အနည်းငယ်သာပြီး ချိန်ထားသော လှံစွပ်နှင့် ဇက်ပိုးကို ထောက်ထားသော ဓားမြှောင်များအောက်ဝယ် ကျွန်မသည် မည်သို့လျှင် စကားကို တုန့်ပြန်ရ ပြောနိုင်ပါမည်နည်း။ သို့သော် ကျွန်မက တတ်နိုင်သမျှ ရှင်းပြခဲ့ပါသည်။

‘ကျွန်မသည် ဤဆေးရုံကို အုပ်ချုပ်သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြား ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တစ်ပါတည်း ဆုတ်ခွာ မသွားသည်မှာ ဆေးရုံရှိ ရောဂါအမျိုးမျိုး စွဲကပ်နေသော လူမမာများ၊ ဒဏ်ရာ အနာတရ ရနေကြသူများကို စောင့်ရှောက် ထာဝန်ယူမည့်သူ မိမိ၏ ကျွန်နေရစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်များ ဘယ်နား ရောက်နေသည်ကို မသိကြောင်း၊ ဂျပန်များ ပစ်ခတ်သော ကျည်ဆန်များမှ လွတ်ကင်းရန် ကိုသာ ဂရုစိုက်နေရကြောင်း’ ဖြင့် ရှင်းပြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရှင်းပြချက် များသည် သူ့အား ကျေနပ် လက်ခံလာအောင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။

‘မင်းဟာ စပိုင်ပဲ၊ ဂျပန်တွေ ဘယ်မှာရှိသလဲပြောပါ’ ဟု ထပ်မံ တလဲလဲ အော်နေပါသည်။ အော်သံကလည်း တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ပိုမို ကြောက်စရာ ကောင်းလာပါသည်။ ကျွန်မကသာ ဂျပန် နှစ်ဦး၏ အလောင်းကို မီးရှို့ မပစ်ခဲ့သော် ကျွန်မသည် သူတို့ ယူဆသလို စပိုင် မဟုတ်ကြောင်း သက်သေ ပြနိုင်လိမ့်မည်ဟု စိတ်ထဲမှာ ပေါ်ပေါက် လာခဲ့သည်။ ယခုတော့ ကျွန်မ၏ စိုးရိမ်မှုက ကျွန်မအပေါ် တန်ပြန်ခြင်း ခံရလေပြီ။

ကျွန်မကို စစ်ဆေးနေခြင်းမှာ နာရီဝက်ခန့် ကြာပါသည်။ ထို အတောအတွင်း ကျွန်မကို နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်း မပြုပါ။ ခေါင်းဆောင်လုပ်သူသည် ကြက်တူရွေးကဲ့သို့ သူ၏ စွပ်စွဲချက်များကို ထပ်ကာ တလဲလဲ ရေရှုတ်နေပါသည်။ အပ်ကြောင်း ထပ်အောင် ပြောဆို နေခြင်းကပင် အမှန်တရားဖြစ်၍ ကျွန်မက ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလိမ့်မည်ဟု ယူဆလေသလား မသိပါ။

နောက်ဆုံးတွင် တရုတ် စစ်သားတစ်ဦး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက် လာပြီး တရုတ်ဘာသာဖြင့် သူ့အား တိုးတိုးပြောနေပါသည်။ ဘာတော့ ပြောနေသည်ကိုတော့ ကျွန်မနားမလည်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ၏ အစစ်ခံချက်သည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနေရာသည် ဆေးရုံ ဖြစ်ကြောင်း

ပြောနေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ သူက ဘယ်လို ပြောလိုက်သည် မသိ။
မေးခွန်း မေးနေခြင်းကတော့ ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားကာ စစ်သားများက
ကျွန်မ အခန်းအတွင်း၌ မွေနှောက် ရွာဖွေကြပြီး လိုချင်သမျှ ပစ္စည်း
များကို ရယူသွားကြပါသည်။ သူတို့ မလိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကို
ရိုက်ခဲ ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ လိုချင်သည့် ပစ္စည်းများကိုမူ အိတ်များနှင့်
ထည့်ပြီး ဝါးလုံးတန်းတွင် အခြား ပစ္စည်းများနှင့်အတူ ချိတ်ဆွဲထား
လိုက်ပါသည်။

သူတို့ထဲမှ စစ်သား တစ်ယောက်သည် ရွာလကာရည် ပုလင်းကို
ဆာကေဟု ထင်လေသလား၊ အရက် တစ်မျိုးမျိုးဟု ထင်နေသလား
မသိ၊ တစ်ခါတည်း မော့ချလိုက်သည်။ သူ၏ လည်ချောင်းထဲသို့
ရွာလကာရည်များ ဝင်သွားသည်နှင့် မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့ဖြစ်သွားပြီး
ရွာလကာ ရည်များကို ထွေး ထုတ် လိုက် သည် ကို မြင်ရသောအခါ
တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေသည့် ကြားထဲမှပင် မပြုံးဘဲ မနေနိုင်
အောင် ဖြစ်ရပါသေးသည်။

တရုတ် စစ်သားများသည် အဆောက်အအုံတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့
ကူးသန်းသွားလာ ကြကာ တွေ့သမျှ ပစ္စည်းများကို ယူဝင်ပြီးနောက်
မီးတင်ရုံ၊ ကြပါသည်။ ပစ္စည်းနှင့် စားစရာများ ထည့်ထားသော စတို
ခန်းကို ဖွင့်၍ ရသမျှပစ္စည်းများကို လုယက်သွားကြသည်။ ထင်းပုံ
အောက်၌ မြှုပ်ထားသော နို့ဆီဆေးတောများ၊ ဟင်းချိုဘူးသေတ္တာ
များကိုလည်း တူးဖော် ယူဝင်သွားကြပါသည်။ တချို့ စစ်သားများက
ကြက်များကို လိုက်လံဖမ်းဆီးပြီး အရှင်လတ်လတ် အမွှေး နှုတ်နေကြ
ပါသည်။

စစ်သားများသည် ကျွန်မတို့ထံမှ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားကြ
သည်။ တစ်ဖက်ခြံဝင်း အတွင်းရှိ ဖြိုဖျက်ထားသော အဆောက်အအုံ
အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြပြီး အကာအကွယ် ယူကာ ဂျပန်များ ရှိမည်
ထင်ရသော နေရာများဆီသို့ ရမ်းသန်းပြီး သေနတ်များနှင့် တဒိုင်းဒိုင်း
ပစ်ခတ်နေကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏ အခန်းထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း မတ်တတ်
ရပ်နေပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ အနာတရ မဖြစ်သဖြင့် ဘုရားသခင်ကို

ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။ ဂျပန်နှင့် တရုတ်စစ်တပ်များ အကြားတွင်
ဆေးရုံအနီး ပတ်ဝန်းကျင်၌ သံသမဲမဲ တိုက်ပွဲ ဖြစ်လာမည်ကို မည်သူ
ကြာအောင် စောင့်ရမည်နည်းဟု တွေးနေမိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ တိုက်ပွဲ
ဖြစ်လာခဲ့သော် ကျွန်မတို့တစ်တွေ လွတ်မြောက်ရန် မလွယ်ကူတော့ပါ။

ကျွန်မ၏ တံခါးဝတွင် စူးစူးဝါးဝါး အော်သံ ထွက်ပေါ်လာ၍
တံခါးဖွင့်ကြည့်ရာ စပင်နီယယ်ခွေးမျိုးနှင့် သိုးကျောင်းသော ခွေးမျိုးမှ
စပ်ကျထားသော လက်စီဆိုင်သော ခွေးမ ဖြစ်နေပါသည်။ ခွေးမသည်
အလွန်ဆိုးရသည့်အထဲ အစာကလည်း ဝလင်အောင်မစားရ၊ ခွေးကလေး
ငါးကောင်ကိုလည်း နို့တိုက်နေရသဖြင့် စိတ်က ဆတ်နေသည်။ ရန်လို
နေသည်။ ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းကသာ သူ့အပေါ် ဩဇာပေး၍ ရသည်။

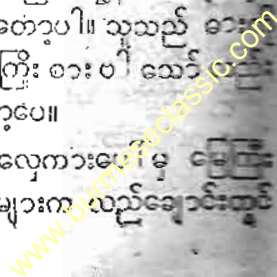
ကျွန်မထံသို့ ခွေးမ လာခြင်းမှာ အကြောင်း ရှိပါသည်။

ရုတ်တရက် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး တရုတ်စစ်သားတစ်ယောက်
ဝင်လာကာ ကျွန်မ၏လည်ပင်းကို ဓားနှင့် ထောက်ထားသည်။ စစ်သား
အား မေး ခွန်း ထုတ် ရန် အခွင့်အရေး မရပါ။ ခွေးမက ထဟောင်
တော့သည်။ ကျွန်မသည် ခွေးမ၏ လည်ပတ်ကို လှမ်းကိုင်ပြီး ထိန်းထား
သော်လည်း မရပါ။ ခွေးမက ကျွန်မထက် များစွာ အားသန်သဖြင့်
လွတ်ထွက်သွားသည်။

ခွေးမသည် တရုတ်စစ်သား၏ လည်မျိုကို ခုန်ဟပ်ကာ တအား
ခဲထားသည်။ တရုတ်စစ်သား၏ မျက်နှာပေါ်ဝယ် ကြောက်ရွံ့သည့်
အမူအရာများ ပေါ်ထွက် နေပါသည်။ သူသည် သူ၏ဓားနှင့် လက်စီ၏
လည်ပင်းကို ထိုးလိုက်ရာ ပခုံးအထိ စိုက်ဝင် သွားခဲ့သည်။

ခွေးမသည် သူ၏ စလုတ်ကို မလွတ်တမ်း ကိုက်ခဲ ထားသဖြင့်
သွေးများက အဆက်မပြတ် ပန်းထွက်လာသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာ
ပေါ် လာရောက်ဖိုးအုပ်သဖြင့် ဘာမျှမမြင်ရတော့ပါ။ သူသည် ဓား
လွှတ်ချပြီးနောက် ခွေးကို ဖယ်ရှား ပစ်ရန် ကြိုး စား ပါ သော် ပစ္စည်း
ခွေးက သူ ခဲထားသောနေရာကို မလွတ်တော့ပေ။

သူသည် နောက်ပြန် လဲကျသွားပြီး လှေကားပေါ်မှ မြေကြီး
ဆီသို့ တလဲမဲ့ခေါက်ကွေး ကျသွားခဲ့၏။ သွေးများက လည်ချောင်းထဲ

ပိတ်ဆို့ပြီး မချီမဆံ့ သေဆုံးသွားခဲ့၏။ လက်စီသည် ထိုနည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကယ်တင်သွားခဲ့ပါသည်။

အလွန် ကြောက်စရာ ထိတ်စရာကောင်းသော အဖြစ်အပျက်နှင့် တွေ့ကြုံနေရသော်လည်း မိမိကိုယ်ကို ဖိစစ် ဝေဖန် နိုင်ပါသေးသည်။ ကျွန်မ၏ ကုသိုလ်ကံ ကောင်းနေခြင်းသည် ကုန်ဆုံးသွားလေပြီတကားဟု အသိဝင်လာခဲ့၏။

တရုတ်စစ်သားများ ရောက်လာပြီး သေဆုံးနေသော သူတို့၏ ရဲဘော်ကို တွေ့ရှိခဲ့သော် တစ်ချက်ကလေး ဆိုင်းမနေဘဲ ကျွန်မကို သတ်ပစ်ပေးတော့မည်။ တရုတ် စစ်သားများသည် ဖြန့်ခနဲ ရောက်လာ ကြသလို ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မနှင့် ကျောင်းနှင့် ကရိတ်မိုးသိမ်ကြီး တူညီသည့် ပြေးလွှားသွားကြရင်း သေနတ် များကို ပစ်ဖောက် သွားကြသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သမျှ အဆောက် အအုံများမှ ပစ္စည်းများကို ယူပြီး မီးလည်း ရှို့သွားကြသေးသည်။

လက်စီသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၍ ညည်းညူ နေပါသည်။ သူမ၏ လည်ပင်းမှ ဒဏ်ရာများကို ဆေးထည့်ပြီး ရိုးရိုး အပ်ချည်နှင့် အပ်ကို အသုံးပြုကာ ဒဏ်ရာချုပ်ပေးနေသည်ကို မြင်ခံ နေခဲ့သည်။ ခွဲစိတ်ကုသရာတွင် အသုံးပြုသော ချည်ကြိုး မရှိသည်မှာ ကြာပါပြီ။ နွားနို့ပူတွင် အက်(စ)ပရင်ဆေးနှင့် ရော၍ တိုက်ပါသည်။ လက်စီသည် ကျွန်မ၏ ကိုယ်ပိုင်ခွေး မဟုတ်မူဘဲ စစ်ပြေး မိသားစု တစ်စုက ပေးသွားသောခွေး ဖြစ်သည်။

လက်စီသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် အလွန် သစ္စာရှိသည့် အပြင် လူသားတစ်ဦးကဲ့သို့ နားလည်မှု ရှိပါသည်။ လူ့ဘဝနှင့် အလွန် နီးစပ် သော ခွေးမပါ။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ထံသို့ လူကိုယ်တိုင် မသွားရောက်နိုင် သော အခါများ၌ စာရေး၍ သူမ၏ လည်ပတ်တွင် ဆွဲပေးလိုက်သော အခါ ဖခင်ထံ တန်းတန်းမတ်မတ်သွားပြီး စာပေးတတ်ပါသည်။ ကျွန်မ သည် လက်စီ အသက်ရှင်သန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက် ကြီးကြီး မားမား မထားခဲ့သော်လည်း လက်စီသည် တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ သက်သာလာပါသည်။

သို့သော် ကြာကြာတော့ အသက် မရှည်ပါ။ ဂျပန်များ ရောက်လာကြသောအခါ ခွေးမျိုး ဖြုတ်ရန် ကြီးစားလာသည်။ ခွေး အမြီး ဖြတ်ပေးသော စစ်သားအား ဆုပေးသည့် စနစ် ဖြစ်သည်။ လက်စီကို ကျွန်မက 'ဂျက်' ဟု အော်လျှင် ပုန်းအောင်းနေရန် သင်ထား သည်။ လက်စီကလည်း ကျွန်မ စကားကို နားထောင်ပြီး ဂျပန်များ လက်မှ လွတ်အောင် ပုန်းအောင်းနိုင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခွေးခွေးချင်း ကူးစက်ပြီး ဖြစ်ပေါ်လာသော ရောဂါကိုမူ မကားကွယ်နိုင်ဘဲ သေဆုံး သွားခဲ့ပါ၍ မြေမြှုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် လူနာဆောင်များသို့ ပြန်လာခဲ့၏။ စိတ်ထဲတွင်မူ ဖခင်ထံသို့ ရောက်နေခဲ့၏။ တရုတ် စစ်သားများသည် ဖခင်၏ အိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သော် မည်သို့ ပြုကျင့်လေမည်နည်းဟု စိုးရိမ်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မသည် ဖခင်အား မည်သို့ အကူအညီပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ကျွန်မအနေနှင့် ဖခင်ထံသွား၍ တရုတ် စစ်သားများနှင့် တိုးမိသော် အသတ်ခံရမည်မှာ သေချာပါသည်။ အသက် အရွယ် အိုမင်း ပြီး နာမကျန်း ဖြစ်နေသော ဖခင်အား တရုတ် စစ်သားများက အသက် ချမ်းသာခွင့် ပေးပါရန် ဘုရားထံ ဆုတောင်းရပါသည်။

ကျွန်မ၏ ဖခင် ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေပါလိမ့် ဟူ၍ စဉ်းစားရန် အချိန် မရတော့ပါ။ ကျွန်မ နားထဲတွင် ထူးခြားသော ဘာသာ တစ်မျိုးနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောဆိုနေသံများကို ကြားရသည်။ အပြင် ဘက်သို့ ထွက်ကြည့်သောအခါ ဂျပန်စစ်သားတစ်စု ကျွန်မတို့၏ နေအိမ် ခန်းများဆီသို့ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့ကို ဦးဆောင် လာသူမှာ ပြောင်နေအောင် ပုတ်တိုက်ထားသော မြင်းစီးဖိနပ်ကို စီး၍ ဓားရှည်တစ်လက်ကို ခါးတွင်ချိတ်ဆွဲလျက် သစ်လွင်သည့် ယူနိုဖောင်းကို ဝတ်ဆင်ထားသူ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

သူသည် 'ဗိုလ်တိုဘာယာရှိ' ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အင်္ဂလိပ် စကား ပီပီသသဖြင့် သူ့ဘာသာသူ မိတ်ဆက်ပါသည်။ သူသည်လည်း တရုတ် စစ်သားများကဲ့သို့ပင် ကျွန်မကို အထင် လွှဲနေပြန်ပါသည်။ ကျွန်မအား

‘မင်းဟာ အင်္ဂလိပ် မိန်းမသား တစ်ယောက်ပဲ၊ ဘာကြောင့် တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာ ရှိနေရတာလဲ၊ မင်းဟာ သူလျှိုပဲ’ ဟု ပြောလာ ပါသည်။

တရုတ်စစ်သားများကဲ့သို့ မဟုတ်မူတ်း သူသည် စကားကို တိုးတိုး သက်သာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ပြောဆိုပါသည်။ ကျွန်မက ဆင်ခြေဆင်လက် တက်စရာမလို၊ ဆုံးဖြတ်တာဟာ တကယ်မှန်ကန်သည် ဟူသော သဘောမျိုးနှင့် စွပ်စွဲနေခြင်းမျိုးပါ။ ကျွန်မကလည်း သူ ပြောနေတာ မှန်နေသလိုလို ခံစားမိသည်။ စောစောက တရုတ်များ စစ်ဆေးခဲ့သလို ကြိမ်းမောင်း ရန်လိုသည့် သဘောမျိုးကို မတွေ့ရသဖြင့် ရယ်စရာ ကောင်းနေသည်။

တရုတ်သည် ကျွန်မတို့၏ မဟာမိတ်ဖြစ်၍ ဂျပန်က ကျွန်မတို့၏ မဟာရန်သူ မဟုတ်ပါလား။

‘ကျွန်မသာ သူလျှိုဖြစ်ရင် ဒီနေရာမှာ နေရစ်ခဲ့လောက်အောင် မိုက်မဲပါမလား၊ ကျွန်မဟာ သူနာပြုဆရာမပါ’ ဟု စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်ပြောမိသည်။

‘မင်း လိမ်ပြောနေတာပဲ၊ မင်း ပြော တဲ့ လူနာတွေ ဆိုတာ သယ်မှာလဲ’

‘ရှင် ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ ကျွန်မပြမယ်’

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် ကျွန်မကို ခေါင်းညှိတ်ပြု၍ သူ့ကို လမ်းပြရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် အခန်းမှ ဝင်းခြံကို ဖြတ်၍ ဆေးရုံသို့ လာကြပါသည်။ လူနာခုတ်တန်းများ အကြားသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ စစ်ဆေးရုံမှ လူနာ များ ရွေ့ပြောင်းရာတွင် ကျွန်မကို အကူအညီ ပေးခဲ့သော တရုတ် အဘိုးကြီး၏ ခုတ်တန်းသို့ ရောက်သော အခါ တရုတ်အဘိုးကြီးသည် အိပ်ရာထက်တွင် ကပျာကယာ ထထိုင်၍

‘သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့၊ သူနာပြု ဆရာမပါ။ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်သူတွေကို ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်နေတာပါ။ ကျုပ်ကတော့ တရုတ် လူမျိုး၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူပဲ၊ သတ်ချင်းသတ်ရင် ကျုပ်ကို သတ်ပါ။ သူ့ကိုတော့ ဘာမှ ရန်မရွာပါနဲ့’ ဟု ပြောပါသည်။

စစ်ဗိုလ်က မည်သူမျှ ပြန်မပြောပါ။ ကျွန်မကို ခေါင်းညှိတ်ပြီး သူ့နောက် လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သွားပါသည်။ ကျွန်မ၏ အခန်းသို့ ပြန် ရောက်သောအခါ ကျွန်မ လုပ်ကိုင်နေသည်တို့ကို အသေးစိတ် မေးမြန်း ပါသည်။ ကျွန်မ ပြောပြသမျှ အချက်အလက် အားလုံးကို ဂရုတစိုက် နားထောင်ပြီးနောက် သူ၏ ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်အတွင်းမှ ဟန်ပါမီ ဆွဲထုတ်ကာ ကျွန်မအား အလေးပြုရင်း ပါးစပ်မှ

‘ခင်ဗျားဟာ အလွန် ရဲရင့်တဲ့ အမျိုးသမီးပဲ၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်၊ ဂုဏ်ပြုပါတယ်၊ ခင်ဗျားကို တေးမသီ ရန်မခရအောင် ကျွန်တော် စောင့်ရှောက်ပါမယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က ‘သူသည် တောင်ကြီးမြို့ကို သိမ်းပိုက်ထားသော စစ်တပ်၏ တပ်မှူးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ အလုပ်တာဝန်ကို ဆောင်ရွက် ရာ၌ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဝင်ရောက် အနှောင့်အယှက် မပေး ရန် အမိန့်ထုတ်ပေးမည်’ ဟု ပြောပါသည်။

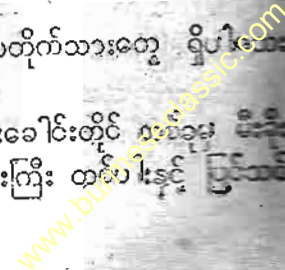
ကျွန်မထံ စာရွက်လွှတ်များ တောင်း၍ ထုတ်ပေးရသည်။ ဂျပန် စာနှင့် နှိုင်းတစ်စာနှစ်စောင် ရေးပါသည်။ ရေနံဆီသုံးပုံးကို သူ၏ဓားနှင့် ခုတ်ဖြတ်၍ သံပြား တစ်ခစီပေါ်တွင် နှိုင်းတစ်စာတစ်စောင်စီ ကပ်ပါ သည်။ သံပြားတစ်ချပ်ကို ဆေးရုံ အပြင်ဘက်တွင် ကပ်၍ အခြား တစ်ချပ်ကို ကျွန်မ၏ အခန်းအပြင်ဘက်တွင် ကပ်ရန် ဖြစ်သည်။

‘ညဘက်မှာ သံပြားတွေနဲ့အတူ မီးအိမ်တစ်လုံးစီ ထွန်းထားပါ။ ဒါမှသာ ညအချိန်တွေမှာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ဆင်ပြီး ဂရုထူးစွာ ဖတ်မိကြမယ်၊ ငါရေးထားတဲ့ ဓာကို ငါစစ်သားတွေ ဖတ်မယ်ဆိုရင် မင်းကို သူတို့ မနှောင့်ယှက်ဝံ့ပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာအကြောင်းကို သူ့အား ပြောပြ သောအခါ သူသည် အလွန်စိတ်ပူသွားပြီး သူ့တပ်မှ ဆရာဝန်တစ်ဦးကို လွှတ်ပေးမိမည်ဟု ပြောပါသည်။

‘တောင်ကြီးမြို့မှာ အခြား ဥရောပတိုက်သားတွေ ရှိပါသေး သလား’ ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်မငဲ့ကျောင်းတွင် ရှိသော မီးခိုးခေါင်းတိုင် တစ်ခုမှ မီးခိုး သလူလူ ထွက်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနှင့် ပြန်သော်

လူမျိုး ခရစ်ယာန် အယ်သီလရှင်များ ရှိနိုင်ကြောင်း ကျွန်မက ပြန်ပြော
ပါသည်။ သူက ဘယ်လိုသွားရသလဲဟု မေးသဖြင့် လမ်းညွှန်လိုက်ရပါ
သည်။ သူသည် ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ သူ၏ ခြေဖနောင့် နှစ်ခုကို
ဆတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မကို အလေးပြု ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ခဏကြာသောအခါ သူသည် ပြင်သစ်လူမျိုး မာသာစူပီးရီးယား
နှင့် အတူ ကျွန်မထံ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူသည် ကျွန်မကို ပေးသော
အခွင့်အရေးအတိုင်း မည်သူ တစ်စုံ တစ်ယောက်ကမှ မာသာကြီးအား
အနှောင့်အယှက် မပြုကြရန် တာဝန်ယူထားပါသည်။ သူသည် မာသာ
ကြီးနှင့် ပြင်သစ်လို ရေရေလည်လည် ပြောဆိုနေပါသည်။

တိုဘာယာရှီသည် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် သူ၏ တပ်
ဆရာဝန် တစ်ဦးအား ကျွန်မခြေထောက်မှ အနာကို စစ်ဆေး ကုသ
ပေးရန် စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ သူသည် ကတိတည်သူ ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာဝန်သည် ကျွန်မ၏ အနာကို ကုသပေးပြီးနောက် သူတို့တပ်များ
ချီတက်လာစဉ် လမ်းခရီး၌ သူ၏မျက်မှန် ကွဲသွားသဖြင့် ပြင်ပေးနိုင်ပ
မည်လောဟု မေးသည်။

ကျွန်မတွင် မျက်စိရောဂါနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ မရှိပ
ကြောင်း၊ သို့သော် ပြင်ပလူနာဌာနတွင် မျက်စိများကိုစမ်းသပ်ရန်အတွက်
ပစ္စည်း ကိရိယာများ ရှိကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူက မျက်မှန်
လုံးလုံး မရှိတာထက် မျက်မှန်တစ်လက် ရှိနေသည်က ပို၍ အဆင်ပြေမည်
ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်မက တတ်သလောက် မှတ်သလောက် သူ၏ မျက်စိက
စမ်းသပ်ဖွဲ့ပေးရန် ပြောပါသည်။

သူ့ အား ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာထိုင်စေပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း
ကတ်ပြားပေါ်တွင် ရေးထားသော စာလုံးများမှ စာတစ်လုံးချင်း
ထောက်ပြကာ မျက်စိ တစ်လုံးချင်း မှန် တစ်ချပ်ချင်း အပြောင်းအလဲ
လုပ်၍ ဖတ်ခိုင်းရသည်။

သူက 'ကောင်းကောင်း မထင်ရှားဘူး၊ မမြင်ရသေးဘူး၊ ဟော
ဖတ်လို့ရပြီ' စသည်ဖြင့် ပြောပါသည်။ အချိန် ကြာမြင့်စွာ စမ်းသ
ပြီးနောက် သူ၏ စိတ်တိုင်းကျ မှန် နှစ်ခုကို ရွေးချယ်ပါသည်။ သူ
မျက်မှန်ကို အဟောင်းထဲတွင် မှန် အဝင်ခွင်ကျဖြစ်အောင် တပ်ပေးပြ

ပြုတ်သွက်မသွားအောင် ဝိုင်ယာကြီးစများနှင့် တုပ်နှောင် ပေးပါသည်။
ကျွန်မအတွက် ဝမ်းနည်းစရာ မလိုသော လုပ်ရပ် တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။
ဆရာဝန်သည် တင်းကျပ်သော စည်းမျဉ်းဥပဒေများ၊ စစ်အောင်နိုင်ရေး
ရည်မှန်းချက်များထက် သူ၏ အလုပ် တာဝန်ကို ပို၍ ဦးစားပေးသူ
တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပါသည်။

ဗိုလ်တိုဘာယာရှီနှင့် ဆရာဝန်တို့သည် ကျွန်မအတွက် ဂျပန်
ပြည်သည် လူမဆန်သော တိရစ္ဆာန်များ၏ ဒေသဟု သတ်မှတ်၍
မဖြစ်အောင် အဖြေ ပေးနေကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများ
အနှောင့်အယှက်မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်နိုင်ရေးကို သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးက
အစွမ်းကုန် ကူညီသည့်အပြင် ကျွန်မ အပေါ်တွင် ကြပ်ကြပ်နာနာ
ဆက်ဆံကြပါသည်။

သို့သော် သူတို့၏ အကောင်းဆုံးသည်ပင် အမြဲတမ်း ကောင်း
နေသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဗိုလ်တိုဘာယာရှီက ကျွန်မ အပေါ်တွင်
ဂရုတစိုက်ရှိမှု အနည်းငယ် ပျက်ကွက် သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်း
ကျွန်မမှာ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

ညနေ ၀းနာရီ အချိန်လောက်တွင် လူနာများအတွက် ချက်ပြုတ်
ပြင်ဆင်နေခိုက် စက်ဘီးစီး၍ ကင်းလှည့်နေသော ဂျပန်စစ်သား နှစ်ဦး
ဆေးရုံသို့ ရောက်လာကြပြီး စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်း၍ မီးဖိုခန်းထဲသို့
တန်းဝင်လာပါသည်။ သူတို့ အရက်မူးနေကြသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပ
သည်။ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် သူတို့၏ လှံစွပ်များကို ဆုပ်ကိုင်ချက်
ကျွန်မထံ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာကြသည်။ ကျွန်မ အနေနှင့်
အမှတ်တစ်ခု ကြိုကြိုက်သွားခဲ့သဖြင့် ထွက်ပြေးရန် အချိန်မရဘော့ပါ။

သူတို့ ယခုကဲ့သို့ တိုက်ခိုက်လာခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကျွန်မ
မသိပါ။ ဂျပန် စစ်သားများ အရက် အလွန်အကျွံ မူးခြင်းနှင့် မင်း
ကျင့်ခြင်းတည်း ဟူသော အလုပ်များမှာ မထူးဆန်းတော့ပါ။ ထို
လည်း ကျွန်မအား မုဒိမ်းကျင့်ရန် ရည်ရွယ်ချက် ရှိပါလိမ့်။ ဘာ
အကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့၏ လှံစွပ်များနှင့် ကျွန်မကို ကျွမ်းကျင်ထက်
အင်အားကို အဆုံးပြုပြီး ထိုးနှက် နေကြပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ရှိသမျှအင်အားဖြင့် သူတို့ကို ပြန်လည်ရိုက်နှက် ကန်ကျောက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဗိုက်တွင် ပြင်းထန်သော နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ အချက်ပေါင်းများစွာ လှုပ်နှံ၍ ထီးနေသည့်ဖြစ်၍ တစ်ချက်မထိ တစ်ချက်ကတော့ ထိမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် နာကျင်နေသော နေရာထိ လက်ဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ လက်ချောင်းများ အကြားတွင် သွေးများ မြင်တွေ့ရသဖြင့်

‘ဪ...လူတွေသေကြတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပါလား’ ဟု ကျွန်မ ကိုယ် ကျွန်မ တွေးမိပါသည်။ ကျွန်မကိုယ်ကို ကာကွယ် နိုင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မ၏ အသက်ကို တမလွန်ဘဝသို့ ပို့မည့် လှုပ်နှံ ထိုးချက်ကိုသာ စောင့်ဆိုင်း နေမိပါတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်မ၏ နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သော ဗိုလ်တိုဘာယာရှိ၏ အသံကြားရပါသည်။ ပဏ္ဍုကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာတင်း၍ သိကြား မင်းကြီး ဆင်းလာလေရော့သလားဟု ထင်မှတ်ကာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မအတွက် ကုသိုလ်ကံ ကောင်းသွားပါသည်။ ဂျပန်စစ်သား နှစ်ဦးသည် ဗိုလ်တိုဘာယာရှိ၏အသံကို ကြားသည်နှင့် အဆောက်အအုံ အတွင်းမှ ရုတ်တရက် အားကုန် သုတ်ခြေတင် ထွက်ပြေးကြပါသည်။

ကျွန်မသည် နံရံကိုမို၍ ထိုင်နေပြီး သွေးမလွန်စေရန် ကြိုးစား နေစဉ် အခန်းထဲ သို့ ဗိုလ်တိုဘာယာရှိနှင့် သီလရှင်အစ်ဦး ဝင်လာ ကြပါသည်။

ကံကောင်းနေသည်မှာ သီလရှင်သည် လက်မှတ်ရ သူ့နားပြု ဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်နေခြင်းပင်။ သူမသည် (First Aid) ပထမ ပြုစုခြင်း ချက်ချင်း လုပ်ပေးပါသည်။ သီလရှင်က ဒဏ်ရာသည် အမြင်တွင် ဆိုးရွားသော်လည်း ဗိုက်သားအောက်မှ အဆီပြင်ကို ဖောက်ထွင်း မသွားသောကြောင့် စိုးရိမ်ဖွယ် မရှိကြောင်း ဖြင့် နှစ်သိမိပါသည်။ ‘ဒဏ်ရာကို ဂရုတစိုက် ကုသပါက မကြာမတင် ပျောက်ကင်းပါမည်’ ဟု ပြောပါသေးသည်။

ဗိုလ်တိုဘာယာရှိမှာ အလွန် စိတ်ဆိုးနေပါသည်။ ကျွန်မကို နှိပ်စက်သွားသူ နှစ်ဦး မည်သည့်နေရာသို့ ထွက်ပြေး ကြ ကြောင်းကို

သိချင်နေသည်။ သူတို့ ကမန်းကတန်း ထွက်ပြေးသွားစဉ် မြင်တွေ့လိုက် သော အယ်နီက တစ်ဖက်ခြံ အတွင်းရှိ ချုံပုတ် မြင့်မြင့် တစ်ခု၏ နောက်ကယ်တွင် ပုန်းအောင်းနေကြောင်း ပြောလိုက်ပါသည်။ အယ်နီ မှာ ဂျပန်နှစ်ဦးအား အပြစ်ဒဏ်ပေးခြင်းကို မြင်လိုသည်။ ဗိုလ်တိုဘာ ယာရှိသည် ဓားရှည်ကို ဓားအိမ်မှထုတ်ကာ ဒေါသတကြီးနှင့်ချုံပုတ်ရှိရာ သို့ သွားပြီး သူ့လူများကို ထွက်လာရန် အော်ဟစ်အမိန့်ပေးပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးသည် ခေါင်းများကို ငွဲ၍ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း မျက်နှာ များဖြင့် ထွက်လာကြသည်။ ကျွန်မကို အကြမ်းပတမ်း နှိပ်စက်ခဲ့စဉ်က သိလူးသဘက် စီးနေသော မျက်နှာထားမျိုး မရှိတော့ပါ။ တိုဘာယာရှိ သည် ဂျပန်နှစ်ဦးအား တိရစ္ဆာန်များ သဖွယ် ကန်ကျောက်ရုံမက ဓားပြားနှင့်လည်း ရိုက်နှက်ပါသေးသည်။ သူတို့နှစ်ဦးသည် သတိအနေ အထားနှင့် မတ်တတ်ရပ်နေကြပြီး သူတို့ မျက်နှာပေါ်တွင် နာကျင်မှု တစ်စုံတစ်ရာကို မပြုကြပါ။

သူတို့ ကိုင်ဆောင်လာကြသော ရိုင်ဖယ်များကို ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ပေးသောအခါကျမှ ဂျပန်နှစ်ဦးမှာ မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားကြ ပါတော့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးအား စက်ဘီးများထားခဲ့ပြီး တပ်သို့ ပြန် ရန်နှင့် နောက်မှ ၎င်းတို့အမှုကို စစ်ဆေးမည်ဟု အမိန့် ပေးလိုက်ပါ သည်။

ဂျပန်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံ၌ မိမိ ကိုင်ဆောင် ထားသော လက်နက်ကို စွန့်လွှတ်ရခြင်းသည် ဂုဏ်သိက္ခာ ကျဆင်းစေသည် ဖြစ်၍ သေဒဏ်ခံရသည်ထက်ပင် ဆိုးပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် သောတာပန် တစ်ဦး မဟုတ်သောကြောင့် ဂျပန် နှစ်ဦးခံရသည့် အပြစ်ဒဏ်သည် ၎င်းတို့ ခံသင့်ခံထိုက်၍ ခံရခြင်းဖြစ်သည် ဟူ၍ သဘောထားလိုက်မိပါ၏။ သေချာသည်ကတော့ ၎င်းတို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် တစ်သက်လျာတွင် အမျိုးသမီး တစ်ဦး တစ်ယောက် အား မည်သည့်အခါမှ စော်ကားဝံ့တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မကိုလည်း လူနာများနှင့်အတူ လူနာ တစ်ယောက် အဖြစ် မြင်တွေ့နိုင်ကြပါသည်။ သို့သော် ဒဏ်ရာမှာ အပေါ်ယံ ရုပ်ထိခြင်း ဖြစ်၍ မကြာမီ နာလန်ထလာပြီး ကျွန်မ၏ တာဝန်များကို ပြန်လည် ထမ်းဆောင်နိုင်ပါ၏။

ကျွန်မသည် လူနာအဖြစ် ခုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်း နေစဉ် ကျွန်မ ငယ်ငယ်က မိခင်ပြောခဲ့သော အဖြစ်အပျက်ကို သတိရနေမိပါ သည်။ မိခင်သည် မည်သည့်အတွက် ထိုအကြောင်းအရာများကို ပြောခဲ့ သည် မသိပါ။ ကျွန်မ ငယ်ရွယ်စဉ်က ဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ရရာတွင် ဘေးမသိရန်မခဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်များကို မိခင်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံ ရသောကြောင့် ပြောခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မိခင်က

‘ဟယ်လစ်ရေ... သမီးမှာ အလွန်ထူးဆန်းတဲ့ ပါရမီပါလာတယ်’ ဟု ပြောဖူးပါသည်။ ‘သမီးရဲ့ ဖေဖေ မက်ဆီပိုတေးမီးယား စစ်မျက်နှာ ကို စစ်ထွက်သွားရတုန်းက ပထမကမ္ဘာစစ် ဖြစ်နေတုန်းပေါ့၊ မေမေက မိဘများရှိတဲ့ စကော့တလန်ကိုပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။

‘ပက်ထရစ်ဟင်ဒါဆင် ကုမ္ပဏီက သင်္ဘောကြီးနဲ့ ရန်ကုန်မြို့က မေမေတို့ထွက်လာကြတော့ မေမေလိုပဲ သားသည် အမေတွေ ပါလာ ကြတယ်။ သင်္ဘော ကပ္ပတိန် လုပ်တဲ့သူက သိပ်ပြီး အယူသည်းတယ်။ ရန်သူ ရေငုပ်သင်္ဘော အများအပြား ကျက်စားနေတဲ့ မြေထဲပင်လယ်ထဲ ရောက်တယ်ဆိုရင်ပဲ သူ့သင်္ဘောပေါ်မှာ ခရီးသည်အဖြစ် ပါလာကြတဲ့ သားသည်အမေတွေ အားလုံးကို ဖိတ်ခေါ်ပြီး တစ်နေရာမှာ စုံဝေး စေတယ်။ သူက မေးတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ကလေးမျက်နှာ မြင်စဉ်တုန်းက အိမ်သာသုံးစက္ကူလို့ ပါးလွှာတဲ့ ရေမြှော့ တစ်ကိုယ်လုံးအုပ်ပြီး မွေးတဲ့ ကလေးများ ပါသလားလို့ မေးတယ်။

‘မေမေဟာ အတော် အံ့အား သင့်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် မေမေက သမီးမွေးတုန်းက ရှင်ပြောသလိုပါပဲလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီမှာတင် သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ဟာ အားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီး သားသည်

အမေတွေကို ခင်ဗျားတို့ ရန်သူ ရေငုပ်သင်္ဘောရဲ့ ရန် ကြောက်စရာ မလို တော့ဘူး။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူတယ်။ ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘောပေါ်မှာ လာဘ်ကောင်းတဲ့ အဆောင် (မေမေ) ပါလာပြီလို့ ပြောတယ်။

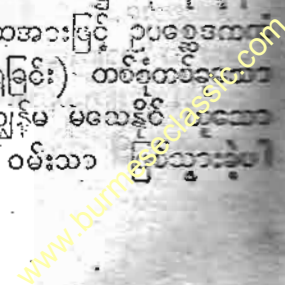
‘မေမေကတော့ သူနာပြု ဆရာမလဲ ဖြစ် ပြန် လက်တွေ့ ကျ ကျ ကိုမှ လက်ခံတဲ့သူလဲ ဖြစ်ပြန်ဆိုတော့ ကပ္ပတိန်ရဲ့ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ စကားတွေကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ စိုးရိမ်နေကြတဲ့ သားသည်အမေတွေကို အကြောက်ပြေအောင် နှစ်သိမ့်နေတာပဲလို့ ယူဆမိတယ်။

‘ဒီနေ့ညမှာပဲ မေမေတို့သင်္ဘောနဲ့ ယှဉ်ပြီး သွားနေတဲ့ သင်္ဘော ကို တော်ပီဒိုလာမှန်လို့ မြှုပ်သွားတယ်။ မနက်ကျတော့ အသက်ရှင်တဲ့ သူ တစ်ယောက်ကလေး ကျန်နေမလားဆိုပြီး ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန် ရွာကြရသေးတယ်။ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး။

‘ကပ္ပတိန်ကတော့ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောတယ်။ မေမေသာ သင်္ဘော ပေါ်မှာ ပါမလာခဲ့ရင် သူ့ သင်္ဘောကို တော်ပီဒို မှန်မှာ သေချာ တယ်တဲ့’

ထို အကြောင်းများကို ကျွန်မ ပြန်လည် သတိရနေမိပါသည်။ ကျွန်မ မိခင်အနေဖြင့်မူ သဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ကျွန်မအတွက် ကြောင့် လူ့ အသက်ပေါင်းများစွာ ဘေးကင်းသွားရသည်ကိုတော့ မေမေက သတိရနေမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည်လည်း အယူသည်းသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်သို့ ဗုံးများ စတင် ကျရောက်သည့်အချိန်ကစပြီး ယခု အချိန်အထိ အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ သေရအံ့ဆဲဆဲ တေလွဲကလေးပေါင်း များစွာ ကြုံရဆုံရသဖြင့် သင်္ဘော ကပ္ပတိန်ကြီး ပြောကြားသွားသည်မှာ အယူသည်းခြင်းမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုတော့ ဖြစ်မှာပါဟု ဆေးရုံ အတွင်းလူနာ ခုတင် ပေါ်၌ တီးလုံးလုံး ထိုး တွေးနေခဲ့မိပါသည်။ (ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူအဆအားဖြင့် ဥပစ္စေဒကဏ သူတစ်ပါး လက်ချက်နှင့် အစိမ်းသေ မသေရခြင်း) တစ်ခုတစ်ခုအတိုင်း ကံတရားကြောင့် သူတစ်ပါးလက်ချက်ဖြင့် ကျွန်မ မသေနိုင် တဲ့သော အတွေး ပေါ်လာသောအခါ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားခဲ့ပါ သည်။

အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် စစ်ကြီးကတော့ ကြာခပါဦးမည်။ ကျွန်မဆီသို့ ရောက်လာကြမည့် တစ်စစ်ဖြစ်နေသော ကံတရားကိုပင် ဆုပ်ကိုင်၍ တာဝန်များကို ယူရပါဦးမည်။ ကျွန်မ နေကောင်းစ ပြုလာသည်နှင့် ဗိုလ်တိုဘာယာရီအား တွေ့ခွင့် တောင်းပါသည်။ သူက တွေ့ခွင့် ပေးသောအခါ 'အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်ပြီး မကျန်းမမာဖြစ်နေသော ဖခင်အတွက် အလွန် စိုးရိမ်ပူပန်နေပါကြောင်း၊ ဖခင်ကို သူ၏ သစ္စာရှိ အစေခံများက စောင့်ရှောက်လျက် ရှိကြောင်း၊ တရုတ် စစ်သားများ ကျွန်မထံမှ နောက်ဆုံး ထွက်ခွာသွားကြစဉ်က သူ နေထိုင်သည့် ကရိတ်မိုးအိမ်တူရသို့ သွားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ နေထိုင်၍ ကောင်းမကောင်း သိချင်၍ သူ့ထံ သွားလိုကြောင်း၊ သူ့ကို ကျွန်မ၏ အိမ်သို့ ခေါ်လာခဲ့လိုကြောင်း' ဖြင့် ကျွန်မက တင်ပြပါသည်။

တိုဘာယာရီက ခေတ္တ ဆိုင်းနေပြီး ခေါင်းကို ယမ်းခါပါသည်။ ကျွန်မ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်မျိုးကို မလိုက်လျောနိုင်၍ ဝမ်းနည်းကြောင်း ဖခင်၏အိမ်နေရာမှာ စစ်နယ်မြေအဖြစ် သံဆူးကြီးများ ကာရံထားသည်အပြင် စစ်တပ်က မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော နေရာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ ကျွန်မက မရမက တောင်းဆိုသောအခါ သူက ခြွင်းချက်ဖြင့် ခွင့်ပြုပါသည်။

'သူ့ထံမှ စစ်ကားတစ်စီး လွှတ်ပေးမည်၊ ကျွန်မကို စစ်ကားနှင့် ကရိတ်မိုး ဝင်းခြံအား တားဆီးထားသော သံဆူးကြီး တံခါးအထိ ပို့ပေးမည်၊ ကျွန်မက အိမ်ဆီသို့ သွားနေစဉ် သူ့ လူများက ကျွန်မကို သေနတ်နှင့် ချိန်ထားမည်၊ အကယ်၍ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မဟုတ်တရုတ် လုပ်လျှင် သော်လည်းကောင်း ကျွန်မကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်မည်' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မကို ကားနှင့် လာခေါ်ပါသည်။ ကား နောက်ပိုင်းပေါ် တက်သွားသောအခါ ကျွန်မကို စောင့်ကြပ်ရန် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ ပါလာကြသည်။ ကရိတ်မိုးအိမ်၏ တောင်ခြေရင်းသို့ ကားကို မောင်းသွားကြသည်။ ကျွန်မသည် မတ်စောက်သော တောင်ကျွန်းကို ဖြတ်ကျော်၍ အိမ်ကြီးရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ တက်သွားစဉ် နောက်ပြန်

လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မကို သေနတ်နှင့် ချိန်ရွယ်ထားသည့် စစ်သားများကို တွေ့ရပါသည်။

သူတို့က ငါ့ကို တကယ်ပဲ ပစ်တော့မှာလားဟူသော ကြောက်စိတ် ဝင်လာခဲ့ပါသေးသည်။ သို့သော် စစ်သားများထံမှ တံစဉ်းက ကျွန်မကို ဆက် လက် သွားရန် သူ့ သေနတ်ဖြင့် ငွေ့ယမ်း အချက်ပြနေ၍ ကြောက်စိတ် ပြေသွားခဲ့၏။

အိမ်ကြီးအနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ထူးဆန်းသော တိတ်ဆိတ်မှုက အိမ်ကြီးကို လှမ်းခြုံလျက် ရှိပါသည်။ လမ်းကို မြန်မြန် လျှောက်နေရာမှ ပြေးသွားမိ၏။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်နှင့် ဗိုက်မှ ဒဏ်ရာများက နာကျင် ကိုက်ခဲလာပါသည်။ ကျွန်မ၏ အပေါ် သို့ ကျရောက်တော့မည့် ဂြိုဟ်ဆိုး ကြမ္မာဆိုးကို သတိမူမိသဖြင့် နာကျင်ခြင်းကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ တောင်ကျွန်းပေါ်သို့ ဆက်တက်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဝင်းခြံသို့ ရောက်လာသောအခါ စိုးရိမ်ခဲ့မိသည့်အတိုင်း မြင်တွေ့ရပါသည်။ ခြံစာစီခြံလုံး မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေပြီး အိမ်တွင်း၌ မွေးမြူထားသော ငှက်များမှာ ငှက် လှောင်အိမ် အတွင်း သေဆုံးနေကြပါသည်။ အစာရေစာ ငတ်ပြတ်၍ တုံးလုံးပက်လက်ဖြင့် သေဆုံးနေကြသော ခွေးသေကောင်များကိုလည်း ခွေးခြံ အတွင်းမှာ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မက အော်ခေါ်သည်။

'ဖေဖေ၊ ဖေဖေရေ... ဖေဖေ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးနော်' ဟု အော်မေးသော်လည်း ဘာသံမှ ပြန်မကြားရပါ။

တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ကျွန်မသည် အိမ်ရွှေ့တံခါးမကြီးကို တွန်းဖွင့်၍ အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားရင်း ဖေဖေအား တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ခြင်းအော်ခေါ်နေမိပါသည်။

တစ်အိမ်လုံး ရှုပ်ပူနေပါသည်။ တစ်အိမ်လုံးကို မွေ့နှောက်သော သွားကြာပြီ။ ကျွန်မ၏ မိတ်များ ဂုဏ်ယူ၍မဆုံး ရှိခဲ့သော အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများသည်လည်း တချို့က မီးလောင်ကျွမ်းနေပြီး တချို့က ကြေမှုကျိုးပဲ့နေသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ၏ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ပန်းကန်ခွက်ယောက် အိုးခွက်များသည်လည်း တစ်စုံစုံ ကွဲနေပြီး တစ်အိမ်

လုံး ပြန်ကျနေသည်။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် စိတ်ရှည်လက်ရှည် လက်ရာ
မြောက်မြောက်ဖြင့် ထွင်းထုထားသော ကျန်းသား ပစ္စည်းတင်ခုံသည်
လည်း ဓားနှင့်ခုတ် လှူနှင့်ဖြတ်ထားပြီး သေနတ်စင် ဖြစ်နေပါပြီ။

ငွေထည်ပစ္စည်း အစားလုံးကတော့ မရှိတော့ပါ။ မီးခံသေတ္တာ
မှာလည်း ဖောက်ခွဲခံထားရပြီး အထဲတွင်ရှိသော တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သည့်
စာချုပ်စာတမ်းများ တစ်ခုမှ မရှိတော့ပါ။ ကြမ်းလုံးပြည့် ခင်းထား
သော ကော်ဇောများ၊ အိမ်နံရံများပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော အလွန်
တထု လှပအဖိုးတန်သည့် ပန်းချီကားများကို အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့
ရတော့ပါ။

ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်း နိုင်တော့ပါ။ ချုံးပဲ့ချ
ငိုကြွေးမိပါသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်အိမ်လုံး အနွံအပြား ရှာဖွေရခြင်း
မရှိသေးသဖြင့် မိမိစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြင့်
ကျွန်မသည် ဥယျာဉ်ထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ဥယျာဉ်ထဲတွင် ရေချိုးစည်များ ပြန်ကျနေပါသည်။ ရေချိုး
စည်များသည် ၎င်းတို့တွင် တပ်ဆင်ထားသော ပစ္စည်းများကို ဖြုတ်၍
ရေနွေးကျိုရန် ရေနွေးအိုးများအဖြစ် ဘဝပြောင်းလဲသွားပါပြီ။ မီးဖို
ထားသော နေရာများကို နေရာအနွံအပြားမှာ တွေ့ရပြီး စားပွဲများ၊
ဗီရိုများကမူ ချက်ပြုတ်ရန်အတွက် ထင်း ဖြစ်သွားကြပါပြီ။

ကျွန်မသည် 'ကရိတ်မိုး' အိမ်ကြီး၏ သင်္ခါရ သဘောတရားကို
တွေးတောနေစဉ် အောက်ဆုံးထပ် ခွေးလှောင်အိမ်ဘက်ဆီမှ ရင်ကွဲဖွယ်
ကောင်းသည့် အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။
ကျွန်မ လျှောက်လှမ်းသွားခဲ့ပါ၏။

ခွေးလှောင်အိမ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ အလွန်သနားဖွယ်ရာ
ကောင်းသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့ရသည်။ အစာနှင့် ရေကို ရက်ပေါင်း
များစွာ ငတ်ပြတ်နေခဲ့ကြရသော အသက်ရှင် နေသေးသည့် ခွေးများ
သည် ကယောင်ကတမ်း လှည့်ပတ်ပြေးလွှားနေကြရင်း ပြင်းထန်သော
ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသဖြင့် ကျယ်လောင်စွာ အူနေကြသည်။
သူတို့ကို ကယ်ဆယ်၍ မရတော့ပါ။ ပစ်သတ်မှ ဖြစ်တော့မည်။

တို့ဘာသာရှိသည် မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ဟူ၍ မသိ။
ကျွန်မထံမှ သေနတ်ကို သိမ်းဆည်းခြင်း မပြုခဲ့ပါ။ ကျွန်မထံတွင်
သေနတ် တစ်လက် ရှိနေသည်ကို သူ သိဟန်မတူပါ။

ကျွန်မ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းများ၏ ခေါင်း တည့်တည့်စွာ သေနတ်
ဖြင့် မပစ်ရက်ပါ။ သို့သော် သူတို့ တစ်တွေ ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားနေရ
သည်ကို မကြည့်ရက် မမြင်ရက်၍ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် ပစ်သတ်
လိုက်တော့သည်။ ထိုနောက် အိမ်အတွင်းသို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့ပါသည်။

အခန်းတိုင်းသို့ ကျွန်မ ဝင်ကြည့်သည်။ တစ်ခန်းနှင့် တစ်ခန်း
ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်း၍ရသော
ပစ္စည်းများ မရှိတော့ပြီ။ သယ်ယူရန်ခက်သောပစ္စည်းများကိုမူ ဖျက်ဆီး
သွားကြသည်။ ကျွန်မသည် ဖေဖေ၏ အပေါ်ထပ်အခန်းဆီသို့ လာရင်း
ဖေဖေ၊ ဖေဖေဟု တကြော်ကြော် အော်ခေါ်နေမိသည်။ အခန်း
ထဲတွင် ဘာမျှ မရှိတော့ပါ။

ခရစ်တော်အား ကားစင်တင်ထားသော ကားချပ်ကမူ မှန်ပေါင်
နှင့်တကွ ရှိနေပြီး သံမှို နှက်ထားသည့် ခြေထောက် အောက်တွင်
ကျွန်ုပ်တို့၏ထံသို့ လာလော့'ဟူသော စာတန်းနှင့်အတူ တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မသည် ပန်းခြံထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာပြီး အပျက်အစီးပုံများ
အကြား၌ 'ကရိတ်မိုး' အိမ်ကြီးအား အစဉ် အမြဲ သတိရနေစေရန်
အထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်း တစ်ခုခုကို ရှာဖွေနေမိပါသည်။

အကောင်းပကတိပစ္စည်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေတွေ့ရှိရန် မဖြစ်
နိုင်တော့ဟူ၍ လက်လျှော့တော့မည့်ဆဲဆဲတွင် မေမေ၏ ပန်းကန်ပြားအေး
နန်းကန်လုံးပါ ၇၂ ချပ် ပါဝင်သည့် ညစာ ထမင်းစားပွဲ တစ်ခုနှင့်
ထက်ဖက်ရည်ပန်းကန်တစ်စုံတို့၏ အထဲမှ အကောင်းပကတိ ပန်းကန်ပြား
နှစ်ချပ်ကို တွေ့ရပါသည်။

မေမေသည် 'ကရောင်းဒါဘီ' ဟု အမည် ပေးထားသည့် ညစာ
နန်းကန်စုံ လက်ဖက်ရည် ပန်း ကန် စုံတို့ အတွက် အလွန် ဂုဏ်ထူး
ခင်ကြားလေ့ ရှိပါသည်။ မိသားစုအတူ ထမင်းစားပွဲများ သို့မဟုတ်
အလွန် အရေးကြီးသည့် ဧည့်သည်များကို တည်ခင်းသည့် ဧည့်ခံပွဲများ
တွင်သာ ထုတ်သုံးလေ့ ရှိပါသည်။ မေမေသည် သူ၏ ပစ္စည်းများကို

၁၁၄. ဦးမြင့်ဆွ (ရှိုး)

အလွန် တန်ဖိုးထားသူ ဖြစ်၍ ဆေးကြောရာတွင် အစေခံများအား မဆေးစေဘဲ သူ ကိုယ်တိုင် ဆေးကြောပါသည်။

အကောင်းပကတိရှိနေသေးသော ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကို ရင်ခွဲကြားထဲသို့ သွင်းပြီး အိမ်ကြီးကို တစ်ချက်မျှ လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အိမ်နားတွင် ရစ်သီရစ်သီ လုပ်နေရန် အကြောင်း မရှိတော့ပါ။ ဖေးဖ ဘယ်ဆိုသို့ ရောက်နေသည်ကို မေးမြန်းရမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မကျန်ခဲ့တော့၍ မသိနိုင်ပါပြီ။

ကျွန်မသည် တောင်အောက်သို့ဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားနောက်ခန်းထဲ တက်ရောက်၍ ဆေးရုံသို့ ပြန်မောင်းရန် ညွှန်ပြပါသည်။ ကျွန်မက ဖေဖေ၏ အကြောင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ပြောမပြပါ။ ခွေးများရှူးနေကြ၍ ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ကြောင်းတော့ ပြောပြပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ သေနတ်သံကို ကြားသည်မကြားသည် မသိပါ။ တီဘာယာရုံသို့ အစီရင်ခံသည် မခံသည်ကိုလည်း မသိပါ။ သူတို့က သတင်းပို့ကောင်းပို့ခဲ့ပါမည်။ သို့သော် ဗိုလ်တို့ဘာ ယာ ရှိကမူ ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မအား တစ်စုံတစ်ရာ မေးမြန်းခြင်း မပြုပါ။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် ကွန်ဗင့် ကျောင်းသို့ သွားရောက်ပြီး မာသာစူပီးရီးယားအား ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နေရသော ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်အသွယ်နှင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ပြောပြခဲ့၏။ မာသာကြီးက ကျွန်မ၏ လက်ကို ဆွဲလျက် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲသို့ ဝင်သွားကြပြီးနောက် ကျွန်မက ဒူးထောက်၍

‘ကျွန်မ၏ ဖခင်ကြီးနှင့် သူ၏ အစေခံများ မည်သည့် ဒေသတွင် ရောက်ရှိနေကြသည်ဖြစ်စေ၊ ခလုတ်မထိ ဆူးမငြိ ပြန်လည်ပို့ပေးပါရန်နှင့် သူတို့အား ဘေး အန္တရာယ် အသွယ်အသွယ်မှ အကာအကွယ် ပေးပါမည် အကြောင်း’ ဆုတောင်းပါသည်။

နောက် တစ်နေ့တွင် ဂျပန် အရာရှိ တစ်ဦး ရောက်လာပါသည်။

သူက လင်ဗန်း တစ်ချပ် လာငှားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြောကြားပါသည်။ ကျွန်မထံတွင် ရှိသော အကောင်းဆုံး

ယွန်းလင်ဗန်း တစ်ချပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်ပြီး ‘မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုမည်နည်း’ ဟု မေးမြန်းမိသည်။

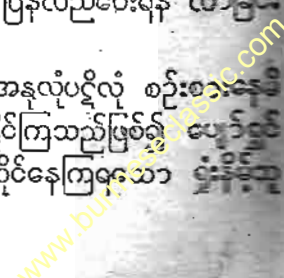
‘တောင်ကြီးမြို့တို့ သိမ်းပိုက် ရရှိသော အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် အောင်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပမည်ဖြစ်၍ စစ်သည်တော်များ၏ စစ်ရေး ပြပွဲကိုတောင်ကြီးမြို့ အားကစားကွင်း၌ပြုလုပ်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထင်ရှားသော အောင်ပွဲကို ချီးကျူးသည့် အနေဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ဂုဏ်ပြုချီးကျူး သဝဏ်လွှာကို ယွန်းလင်ဗန်းတွင်ထည့်၍ သယ်ဆောင် သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း’ သူက ဝင့်ကြွားစွာ ပြောပြပါသည်။ ညွှန်သည်တော်အဖြစ် အောင်ပွဲ အခမ်းအနား တက်မည်ဆိုပါက ဝမ်းသာစွာ ကြိုဆိုမည်ဟု သူက ပြောလာသေးသည်။ ကျွန်မက စစ်ရေး ပြပွဲသို့ မတက်ရောက်တော့ပါ။ သို့သော် ကိစ္စဝိစ္စများပြီးပါက လင်ဗန်းကို ပြန်လည်ပို့ပေးရန် ပြောပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်မ အိပ်မပျော်ပါ။ ဝရန်တာသို့ထွက်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ‘ကရိတ်မိုး’ အိမ်ကြီးဆီသို့ လှမ်းပျော်ကြည့်ရင်း ဖခင်ကြီးသည် တရုတ်စစ်သား မောင်ရမ်းကား များ၏ ဘေးရန်မှ လွတ်မြောက်သွားပါ၏ လော ဟူ၍ တွေးတော နေမိသည်။ အိမ်ဟောင်းကြီးကို မျှော်ကြည့်ရင်း မိခင်ကြီးသည် မည်သည့်ဒေသသို့ ရောက်နေပါသနည်း ဟုလည်း စဉ်းစားနေမိပါသည်။

လ ပင်သာစေကာမူ တိမ်ဖုံးနေ၍ အလင်းရောင် မှိန်မှိန်တွင် အရိပ်မည်းမည်းတစ်ခု ကျွန်မ၏တူရုံသို့ ချဉ်း ကပ် လာ နေ ပါ သည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်လေလားဟု ထင်မြင်မိ၍ ခေတ္တ အသက်ရှူ ရပ်သွားပါ သေးသည်။

သို့သော် အခြားသူ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန် အရာရှိ ဖြစ်၍ သူသည် မနက်က ငှားသွားသော ယွန်းလင်ဗန်းကို ပြန်လည်ပေးရန် လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများကို အနုလုံပဋိလုံ စဉ်းစားနေမိပါသည်။ အချို့သူများက အောင်ပွဲ ဆင်နွှဲကြသည်ဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်မဆိုး တပြုံးပြုံးဖြစ်နေကြစဉ် အရှုံးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရသော များကမူ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲနေကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ထိုအချိန် ထိုအခါကပင် ယနေ့ အောင်ပွဲစင်၍
ပျော်တပြုံးပြုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေသော ဂျပန်များသည် တစ်နေ့နေ့
တချိန်ချိန်တွင် သွေးနှင့်ရင်းပြိုး သုတ်သင်ခြင်း ခံရလိမ့်မည်ဟု တွေးမိ
ပါသည်။ မည်သည့် တိုင်းပြည်မဆို စစ်ပွဲမှ အမြတ်ထုတ်ယူ၍ ရမည်
မဟုတ်။ အရှုံးကြီးနှင့် အရှုံးလေးသာ ကွာခြားမည်ဟု ကျွန်မက
သေသေချာချာ ယုံကြည်ခဲ့ပါသည်။

နေ့ရက်များသည် တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့်နှင့် ကုန်ဆုံး သွားခဲ့ပါသည်
ကျွန်မသည် လူနာများနှင့် မအားလပ်နိုင်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေပါသေး
လည်း ကျွန်မ၏ စိတ်အစဉ်သည် ဖခင်ထံသို့သာ အမြဲရောက်နေပါ၏။

ကျွန်မသည် 'ကရိတ်မိုး' ၏ အပျက်အစီး များကို ကိုယ်တို့
ခြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ဖခင်ကြီးသည် ကျွန်မ တွေ့ခဲ့သလို တိရစ္ဆာန်များက
အဝေးဝတ်ရေငတ်အဝဖြင့် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ထားရစ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပါ။
ဆွေးများမှာ လျှောင်အိမ်အတွင်း၌ အစာမရှိ ရေမရှိငတ်ပြီး ရူးကုန်ကြ
သည်။ သေကုန်ကြသည်။

ဖခင်ကြီးအား မည်သည့် အရပ် သို့ ခေါ်ဆောင် 'သွားခဲ့ပါ
သနည်း။ သူ့အား ရှာဖွေရန် ကျွန်မတွင် နည်းလမ်း မရှိတော့ပါ။
နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို စစ်နယ်မြေအဖြစ် ကြေညာထားသဖြင့် ကျွန်မ
အနေဖြင့် လှုပ်ရှားရန် မလွယ်ကူပါ။ အနေကျ လှုပ်ပါသည်။

အရေးထဲမှာ အရာက ပေါ်လာ ပြန်သည်။ တိုက်ခတ်မှုကြောင့်
ကျွန်မအား ဆေးရုံတွင် လူနာများ၏ အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း
ကောင်းလာပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဆေးရုံမှ ဖယ်ရှားပေးရန် ပြောပါသည်။
ဆေးရုံသို့ မှန်မှန်လာပြီး လူနာများ၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်
သော ဂျပန်က သူ့အား တိုးတက်လာသော အခြေအနေကို ပြော
ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။

ကျွန်မကမူ ဆေးရုံမှ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖယ်မပေးရန် သိကြား
ချထားသည်။ ကျွန်မ၏ဖခင်ကြီး သိထားသော ကျွန်မ၏ နေရပ်သည်
ဤဆေးရုံပင် မဟုတ်ပါလား။ ဖေဖေသည် ကျွန်မနှင့် မဆက်သွယ်
နေမည် မဟုတ်ပါ။

သို့ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ဆေးရုံ၌ ဆက်လက် နေခြင်း အတွက် အကြောင်းပြတော့ ကော့ဝါးရပါလိမ့်မည်။ သိပ်တော့ မလွယ်ပါ။ ကျွန်မ၏ဖခင်အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်၍ ဆက်လက်နေခွင့်ပြုရန် အမှန်အတိုင်း ပြောပါလျှင်လည်း ကျွန်မမှလွဲ၍ မည်သူကမှ ကျွန်မဖခင်၏ ကံကြမ္မာကို စိတ်ဝင်စားကြမည် မဟုတ်ပါ။ ယုတ်စွအဆုံး ဗိုလ်တိုဘာယာရှိသည် လည်း အတူတူနှင့် အနန္တပါ။

မြန်မာပြည်၏ တစ်နံ့ တစ်လျား တစ်လျှောက်တွင် စစ်ပြေး များ၏ အလောင်းများနှင့် ပြန်ကူးလျက် ရှိပါသည်။ ဖုန်ထူသော လမ်းကြီး လမ်းသွယ်တို့ တစ်လျှောက်တွင် အမှတ်အသား မရှိသော မြေပုံများကို ဟိုတစ်ပုံသည်တစ်ပုံ တွေ့နေရသည်။ အလောင်းတစ်လောင်း တိုးလာ၍လည်း အောင်ပုံခံနေသော ဂျပန်စစ်သည်များအဖို့ မည်သို့မျှ ထူးခြားလာမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် ယင်းပြဿနာကို မည်သို့ ဖြေရှင်းရပါမည်နည်းဟု တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ အချိန်ယူ၍ ထိုင်စဉ်းစားပါသော်လည်း အဖြေက ထွက်ပေါ်မလာပါ။

ဂျပန်များသည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများကို ကြုံရလေ တိုင်း အလွန် ကြောက်တတ်ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်ပြောင်း သတိ ရမိ၏။ ရောဂါအကြောင်း ပြောပြရုံနှင့်ပင် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရှောင်တိမ်း သွားကြသူများ ဖြစ်၏။ မည်သူမျှ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါကို လက်တည့်မစမ်းဝံ့ပါ။ ကျွန်မကသာ လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုကို ပိရီစွာ လုပ်နိုင်မည်ဆိုပါက ကျွန်မအဖို့ စိတ်အေးနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်များသည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါဆိုလျှင် လှုပ်ပင် မလှုပ်ရဲအောင် ကြောက်ရွံ့ကြပါသည်။ သို့သော် အကာအကွယ် ဆေး များ မရှိပါ။ သူတို့၏အသိက ရောဂါရသူနှင့် ဝေးဝေးက ရှောင်နေ ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျောက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားနေကြောင်း အယောင် ဆောင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ယုံကြည်စိတ်ချ၍ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား သွားလာနိုင်သော လူသုံးဦး ကို လူမမာများထံမှ ရွေးထုတ်လိုက်သည်။ သူတို့ကို ခေါင်းမှ ခြေဖျား

အထိ ဆေးရုံတွင်ရှိနေသော မိုက်ကုရိုကရမ်းဆေးဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အပူအပိန်များသဏ္ဍာန် ဆေးခြယ်ပေးသည်။ ယင်းနောက် ၎င်းတို့ ဦးအား အခန်းတစ်ခန်းတွင် သီးသန့် ထည့်ထားသည်။ ဆိုင်းဘုတ် သစ်ခုကို အခန်းအပြင်ဘက်၌ ကပ်ထားသည်။

‘ကျောက်ရောဂါ၊ မလာရ’ ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဂျပန် အကဲခတ်သမားသည် ဆေးရုံသို့ လူနာ ဆောင်များ စစ်ဆေးရန် ရောက်လာသည်။ သူက ဤဆေးရုံမှ အမြန် ဆေးရုံပေးရန် တတုတ်တုတ် ပြောနေပါသည်။

‘မင်းဟာ ခုထက်ထိ ကန်လန်တိုက်နေတယ်’ ဟုလည်း ပြော သိသေးသည်။

‘ဒီနေရာက ဖယ်ပေးဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင်နဲ့ ကျွန်မ သဘော မတူဘူး တိုက်ဆိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ တာဝန် ဝတ္တရားတွေ ကုန်ဆုံးတဲ့ အခါမှာ ပြောင်းပေးရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မထက် ပိုဝမ်းသာမယ့်သူ မရှိ ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးရှင်’

‘မင်းဟာ ဒီဆင်ခြေချည်းပဲ ပေးနေတာပဲ’ဟု သူက ပြောသည်။

‘ဘာကြောင့် ပြောင်းမပေး နိုင်သေးသလဲ ဆိုတဲ့ အကျိုး အကြောင်းကို ရှင် သိချင်သပဆိုရင် ကျွန်မ ပြမယ်။ ကျွန်မနောက် ခြောက်ခဲ’ ဟု စိတ်ဆိုးဟန်ဆောင်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

လူမမာသုံးဦး ထားသော အခန်းသို့ သူ့ကို ခေါ်သွားသည်။

ကျောက်ရောဂါ၊ မလာရ’ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို ညွှန်ပြပြီး သူ့ကို အထဲသို့ ခေါ်သွားသည်။ အနီရဲရဲအရောင်နှင့် ခြယ်ထားသည့် လူမမာ သုံးဦးကို သူက ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရင်း

‘ကျောက်’ ဟု တစ်လုံးတည်း ရေရွတ်သည်။

ကျွန်မ၏ လူများကလည်း ဟန်ဆောင် ကောင်းလှပါသည်။ ကျွန်မက အသားလွတ် နှစ်သိမ့်နေသည်ကို နားခတ်ပြီး အစဉ်အတိုင်း အထန် ခံစားရလေဟန် ညည်းညူ နေကြပါသည်။ အကဲခတ် သမား၏ မျက်နှာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်သွားပြီး သူ၏ တင်မူး ထံသို့ သတ်ခြေတင် ပြေးပါလေတော့သည်။

ခဏအကြာတွင် သူ ပြန်လာပြီး ကျွန်မတို့ အနားသို့ပင် မဝံ့တော့ဘဲ ခပ်ငေးငေးက နေ၍

‘မင်းတို့ ဒီမှာပဲနေပါ။ တခြား ဘယ်မှ မသွားရဘူး၊ ဒါပဲ အမိန့်ပဲ’ ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မ ကြားချင်တာကလည်း ဒီအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမိန့်ကြောင့် ကျွန်မ အသက်သေနိုင်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အကြံအကျယ် နာဖျားနိုင်ကြောင်း သူ ထင်မှတ် ယုံကြည်နေသည်မှာ သိသဖြင့်စရာ အကြောင်း မရှိပါ။ ရှောင်ကပ် လာစစ်ခဲ့သော် တစ်သက်ပုံးသမျှ ကုန်းတော့မှပေါ် ကြည့်မှာပဲ စိုးရိမ်ရသည်။ ထို့ကြောင့် နေ့ပင် လူမမာများကို ဆေးခြယ်ပေးရပါသည်။ သို့သော် သူသည် နောက်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးတော့ပါ။

အချိန်များကား ကုန်လွန်လျက် ရှိသည်။ ဆေးရုံမှာ ကြာကြာ ဆက်၍ နေရအောင် ကျွန်မ၏ ဖုန်းတီးမှုသည် အချည်းနှီး ဖြစ်လေလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ဝင်လာသည်။ ဖေဖေသည် မည်သည့် နေရာမှ ရောက်နေကြောင်း သတင်းအစအန တစ်ခုမှ ရောက်မလာပါ။

ဖခင်အား ဂရုစိုက် ပြုစု ဆေးကုသမှု မပေးခဲ့သော် သူ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ အသက် ရှင်လျက် ရှိပါဦးမည်လား သူ သေများသေသွားပြီလားဟု စိုးရိမ်နေခိုက် ကရိတ်မိုးအိမ်ကြီးသို့ သွားရောက်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တ သုံးပတ်ပြည့်ရန် တစ်ရက်အလိုတွင် အယ်နီသို့ ကျွန်မရှိနေသော အခန်းတွင်းသို့ ကမန်းကတန်း ဝင်လာပြီး ကျွန်မ၏ မြန်မာ လူစိမ်းနှစ်ယောက်က တွေ့လိုကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ပုံပန်း ပျက်နေကြသောသူ နှစ်ဦးထံသို့ သံသယ အပြည့်ဖြင့် တုံ့နှေးစွာ လျှောက်သွားပါသည်။ သူတို့၏ ပုံပန်းမှာ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့များ ပေကျံလျက်၊ အင်္ကျီ အဝတ်အစားများ စုတ်ပြတ်လျက်၊ ပိန်ချွေးပြီး ထမင်း ငတ်နေသူများအသွင် ဆောင်ပေါ်ပါသည်။ ထမင်း တစ်နပ်အတွက် လူ သတ်ရန် ဝန်မလေးမည့် သူများလားဟု ကျွန်မ ထင်မှတ်မိပါသည်။ ထိုခဏ

‘ဟလိုး ... ဟယ်လ် ... ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား အဆက်အသွယ် မလုပ်တာ ကြာသွားတာကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ’ ဟု ကျွန်မ

ချက်မိနေသော အသံနှင့် ပြောလာသဖြင့် အံ့အားသင့်ပြီး စိတ် ဘက်သာရာ ရသွားပါသည်။

သူသည် ချာလီဘခက်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယ ဆေးတပ်မှ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘခက်၏ သားဖြစ်၍ အခြားသူတစ်ဦးမှာ တောင်ကြီးမြို့မှ စိုက်ပျိုးရေး ဝန်ထောက် ဦးသင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆုတ်ခွာသွားကြသော တရုတ် စစ်တပ်က ကျွန်မ၏ ဖခင်အား ခြေလက်များကို ကြီးနှင့်တုပ်နှောင်ပြီး ခေါင်းဖြတ် သတ်ပစ်ရန်အတွက် ကရိတ်မိုးနှင့် ဆယ်နှစ်မိုင်ဝေးသော တောင်ခြေ တစ်ခုသို့ ဒယဉ်တိုက် ဆွဲခေါ်သွားခဲ့၏။

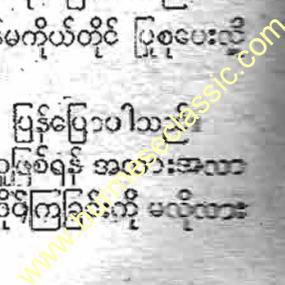
ဦးသင်သည် သတ်မည့် ဆဲဆဲတွင် ရောက်သွားပြီး ဖခင်နှင့်တကွ အတူ အဖမ်းခံနေရသော ဂေါ်ရခါး အစေခံ သုံးဦးကိုပါ အသက် ဘေးမှ ချမ်းသာပေးရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။ တရုတ်များသည် မဟာမိတ် ဦးပြည်မှ အိုမင်းမစုမ်း မကျန်းမမာနေသူ တစ်ဦးအား သတ်ပစ်ရန် ညွှန်ကြားလွယ်ကူစွာ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သလို လွတ်ပစ်ရန်ကိုလည်း တစ်ခွန်း တစ်စမျှ ငြင်းမနေတော့ဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ဦးသင်က ဖေဖေတို့လူစုကို ဗိုလ်မှူးကြီးဘခက်တို့အမြင် ထင်ရှားသော အခြား မြန်မာအရာရှိများနှင့်အတူ အဆင့်အတန်း မြင့်သော စစ်များပါ ပုန်းခိုနေသည့် တောတွင်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင် ဘူးသည်။ သူတို့ လူစုသည် ဘဝ တည်မြဲရေးအတွက် အမဲလိုက်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် ရွာဖွေ ဆွတ်ခူးခြင်းတို့ဖြင့် ရုန်းကန် နေကြရရှာသည်။

ချာလီက ‘မင်းအဖေ ကောင်းကောင်း မမာဘူး၊ နောက်ပြီး သူကလဲ မင်းအတွက် အတော်ပဲ စိတ်ပူနေတယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

‘သူ့ကို တောင်ကြီးကို ခေါ်လာမှ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြုစုပေးဦးမှာ’ ဟု ပြောရာ ချာလီက

‘ဒါလဲ သိပ်လွယ်တဲ့အလုပ် မဟုတ်ဘူး’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။ ဂျပန်များသည် သူတို့၏ရန်သူများ၊ ရန်သူဖြစ်ရန် အလားအလာ ရှိသူများ တောလက်ကျေးရွာများ၌ ပုန်းခို နေထိုင်ကြခြင်းကို မလိုအား

ကြသလို စစ်ပြေးများအား မြို့တွင်းတွင် လက်ခံလိုက်ပါက ထမင်းကျွေးရမည်ကိုလည်း ဝန်လေးနေကြလေသည်။

ဂျပန်များက အလုပ်သမားများကို ခိုင်းစေသော စနစ် တစ်ခု ထွင်ထားသည်။ မည်သူမဆို မိမိတို့၏ ဝမ်းရေးအတွက် တောင်ကြီးမြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ ကူလီလုပ်လိုခဲ့သော် ဝင်ခွင့် ရှိသည်။ မြို့တွင်းမှ ပြန်ထွက်ခဲ့သော် အလုပ်သမားတိုင်းသည် သူတို့ အလုပ် လုပ်ခရသော ငွေ တစ်ကျပ်ကို အစောင့် တပ်သားများအား ပြန်ပေးရသော တကယ် အလုပ် လုပ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေပြရာ ရောက်သည်။

ဒုတိယနေ့ ကုန်ဆုံးသောအခါ သူတို့ ငွေနှစ်ကျပ် ရှိနေမည်။ ငွေတစ်ကျပ်ကို အစားအစာဝယ်ရန် သုံးပြီး ကျန် ငွေတစ်ကျပ်ကို နောက်တစ်နေ့ မြို့ထဲသို့ပြန်ဝင်လာနိုင်ရန် ချန်ထားရမည်။ ဤနည်းဖြင့် အလုပ်သမားများက တောင်ကြီးမြို့သို့ နေ့စဉ် မှန်မှန် ရောက်လာကြသည်။

ယင်းစနစ်သည် ရှုပ်ထွေးပြီး မိုက်မဲရာ ကျနေပါသည်။ ၎င်းပြင် ကျွန်မ၏ ဖခင်အား မြို့ထဲဝင်လာ၍ မရအောင် လုပ်ထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်များသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသူတစ်ဦး တောင်ကြီးမြို့တွင်း၌ အလုပ်လုပ်ရန် ဝင်လာသည်ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မှ လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

ချာလီသည် ဉာဏ်ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်၍ ဂျပန်များ၏ စိတ်နေသဘောထားကို သူက သိနေသည်။

‘မည်သူမဆို ငွေတစ်ကျပ်ကို ပြန်ပေးခဲ့သော် သူသည် မြို့တွင်း၌ အမှန် အလုပ်လုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၍ ထိုသူအား မြို့တွင်းသို့ ဝင်ခွင့် ပေးရမည် ဟူသော အမိန့်များက ထုတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ အမိန့်သည် အမိန့်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျပန်များက မျက်စိ မှိတ်ပြီး နာခံကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ငွေတစ်ကျပ် ပြန်ပေးသူတိုင်း အမှန်တကယ်အလုပ်လုပ်ခဲ့၍သာ ငွေရရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဖျား၍ မလုပ်နိုင် ဆိုသည်ကိုလည်း လိုက်ကြည့်နေမည် မဟုတ်ကြောင်းဖြင့် ချာလီက ပြောပြပါသည်။’

‘မင်းအဖေ မကျန်းမမာတော့ သူ့ကို တောင်ကြီးမြို့ထဲ အရောက် သယ်ယူလာဖို့ လူလေးယောက် လိုလိမ့်မယ်။ လမ်းခရီးမှာလဲ ပြုစုပေးဖို့

လူ လိုလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူတွေကို ပေးဖို့ ငွေ အလုံအလောက်ရှိနေမယ်ဆိုရင် မင်း အဖေကို တောင်ကြီးမြို့ထဲ ခေါ် သွင်းလာဖို့ မခက်ခဲတော့ပါဘူး။ မင်းမှာ ငွေရှိရှိလား ဟယ်လင်’ ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်မက ခေါင်းယမ်း ပြသည်။

‘ကျွန်မမှာ ပဲစေ့ တစ်စေ့တောင် မရှိပါဘူး။ ကျွန်မက ငွေပေးတာကို အမြဲတမ်း လက်မခံခဲ့ဘူးလေ။ စားစရာသောက်စရာပဲ လက်ခံတာပါ’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အယ်နီက ‘ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံ ရှိပါတယ်’ ဟူ၍ ဝင်ပြောလိုက်သည်ဖြင့် ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွားခဲ့ပါသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသော အယ်နီပါပေ။ ဂျပန်များသို့ မှောင်ခိုခြက်ဥများ ရောင်းချရာတွင် ဈေးအဆမတန်တင်၍ ရောင်းချခဲ့သည်။ ငွေတစ်ကျပ်လျှင် ကြက်ဥ သုံးလုံးဆိုသည်မှာ တကယ် ပေါက်ဈေး၏ နှစ်ဆ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်များသည် တခြားလူများလိုပင် မှောင်ခိုဈေး၌ ဝယ်ယူနေကြသည်။ အယ်နီသည် ထိုနည်းဖြင့် အမြတ်အစွန်းများ ရှိမြီးမြက်မြက် ရနေခဲ့ပါသည်။

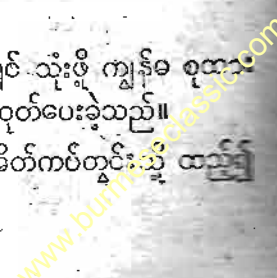
ကျွန်မ၏ ဆေးရုံနှင့် ပတ်သက်နေသော မည်သူမဆို မှောင်ခိုဈေးနှင့် ကင်းကင်းနေရန် ကျွန်မက တင်းကျပ်စွာ စည်းကမ်း ချမှတ်ထားပါသည်။ ထို့ကြောင့် အယ်နီတစ်ယောက် မှောင်ခို လုပ်နေသည်ကို သိခဲ့လျှင်လည်း ကျွန်မက တားမြစ်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ယင်းသို့ တားမြစ်မည် မှန်သော်လည်း အကျဉ်းအကျပ် ထဲတွင် ကျွန်မ၏ မဟုတ်တရတ် စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်မှုကြောင့် ဝမ်းလည်းသာ ကျေးဇူးလည်း တင်ရပါတော့သည်။

အယ်နီက ချိုမြသော အပြုံးဖြင့်

‘အရေးရယ် အကြောင်းရယ် ပေါ်လာရင် သုံးဖို့ ကျွန်မ စုထားတာပါ။ ဟောဒီမှာပါ’ ဟု ပြောပြီး ငွေများ ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

ချာလီနှင့် ဦးသင်တို့သည် ငွေများကို အိတ်ကပ်တွင်းသို့ ထည့်၍ ကျွန်မဘက် လှည့်ပြီး

‘ထို့အနေနှင့် ဂျပန်အစောင့်တွေကို အရူးလုပ်လို့ရရင် မင်း အဖေက နက်ဖြန် မနက်မှာပဲ ဆက်ဆက်ခေါ်လာမယ်’ ဟု ပြောဆို နှုတ်ဆက် သွားကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ထိုနေ့ညက တစ်ညလုံး အိပ်၍ မပျော်ခဲ့ပါ။ ဖခင်နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရမည့် အရေးအတွက် စိတ်လှုပ်ရှားနေပါသည်။ ရောင်စုံ မလာမီကပင် ကြိုတင်ပြီး အိပ်ရာမှ ထသည်။ ကျွန်မသည် အဆောက် အအုံ တစ်ခု၏ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် သို့တက်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ တောအုပ် ဆီသို့ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေပါသည်။

တောင်များပေါ်မှ အလင်းရောင် ထွက်ပေါ် လာသော အခ လူတစ်စု တန်းစီ လာနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ပုခက် တစ်ခုက ထမ်းလာသူများသည်လည်း ထိုလူစုထဲတွင် ပါဝင်ပါသည်။ သူတို့သည် နွေးကွေးစွာဖြင့် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ ပေါက်ရောက်လျက် ရှိသော မြို့အဝင်ဝဲဆီသို့ သွားနေကြပါသည်။

အစုစုနှင့်အတူ ငှင်းလူစုရပ်သွားသောအခါ ကျွန်မ၏ ရပ်ထဲမှာ ထိတ်လန့် သွားမိပါသည်။ ဖျားနာနေသော လူမမဲ့ တစ်ဦး ရောက်လာ သည်ကို ဂျပန်များက ဂရုမစိုက်ပါ။ မြို့ထဲသို့ ဝင်နိုင်ရန် လူတစ်ကိုယ် ငွေတစ်ကျပ် ပါရှိလာရေးသာ ဂျပန်များအတွက် အဓိက ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် လူတန်းကြီးကို ကြိုဆိုရန် ပြေးထွက် လာခဲ့သည်။ ပုခက်ထဲထည့်ပြီး ထမ်းယူလာသော ဖခင်ကြီး၏ အခြေ အနေ က ကြည့်ကာ များစွာ တုန်လှုပ်သွားမိပါသည်။ သူသည် ထိုကောင်းသော အချိန်အတွင်း မည်သည့်အတွက် လူရှုပ်မပီမသ ဖြစ်သွားရသနည်း ဖေဖေ့ကို ငွ်ကြည့်နေမိရင်း မောပန်းရမန်းမသိဘဲ တောတောင်များ အတွင်း၌ အမဲလိုက်ပြီး ကျွန်မကို သေနတ်ပစ်နှင့် ငါးမျှားသင်ပေး ခဲ့သော ဖေဖေဟု မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ချုံးကျသွားရုံသာမက ကျွန်မ၏ မိခင်နှင့် ညီမတို့ မည်သည့်နေရာထိ ရောက်နေကြမှန်း မသိ၍လည်း စိတ်ထိခိုက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ၏ မြင်ကွင်းမှာ စိတ်မထိန်းနိုင်စရာပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ထမင်းချက်၊ ဥယျာဉ်ဦးနှင့် အိမ်စေ လုပ်နေကြသော ဝေဂီရခါး သိုးဦးသည် ဖေဖေထံတွင် အမှုထမ်းနေသည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်

ကျော်ပါပြီ။ အလံတော်ကိုသော် လည်းကောင်း၊ အကြောင်း တစ်စ တစ်ရာ ကို သော် လည်း ကောင်း၊ လူတစ်ဦး တစ် ယောက် ကို သော် လည်းကောင်း သစ္စာရှိသည်ဆိုသည်မှာ တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရပါ။ သူတို့သည် ဖေဖေ၏ ခြေရင်းတွင် ထိုင်ပြီး ငိုယိုနေကြပါသည်။ ကျွန်မသည်လည်း မရှက်နိုင် မကြောက်နိုင်ဘဲ ဖေဖေနှင့် ဖေဖေ၏ အစေခံများ အတွက် တအား ငိုချလိုက်မိပါသည်။ ဖေဖေသည် သူ့အပေါ် သစ္စာစောင့်သိ ခြင်းအတွက် တုံ့ပြန် ကျေးဇူးဆပ် ပေးကမ်းနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မသည် ဖေဖေ၏ အဝတ်အစား များကို ချွတ်၍ အိပ်ရာ ထက်တွင် အိပ်စေပါသည်။ သူ၏ အဝတ်အစား အစုတ်အချာ များကို အယ်နီက လျှော်ဖုပ်ပေးပါသည်။ ဖေဖေသည် ဝတ်စားရာတွင် အလွန် သန့်ပြန့်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ သူတောင်းစားကပင် ရွံရှာစွာ စွန့်ပစ်မည့် အစုတ်အပြတ်များကို ဖေဖေ့အမျှ ဝတ်နေရသဖြင့် သူ၏ စုန်သိက္ခာ ကျဆင်းမည်ကို သိနေမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဖေဖေ့ကို အစွမ်းကုန် ပြုစုယူခဲ့ပါသည်။ သို့သော် မေမေနှင့် အစုစုတို့၏ သတင်းက ဆေးသက် ပိုမို အစွမ်းထက်မည်ကို ကျွန်မ သိပါသည်။

ရောအရစ်(စ်) အမည် ရှိသော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးသည် မေမြို့၏ မြို့ပြင်တစ်နေရာရှိ ကျေးရွာကလေး၌ စစ်ပြေးများနှင့် အတူ နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း ယုံကြည်စိတ်ချရသော နေရာတစ်ခုမှ သတင်း လာသည်။ မည်သို့မည်ပုံ သွားရမည်ကို ကျွန်မအနေနှင့် မသိသော်လည်း သို့နေရာ မရောက်ရောက်အောင် သွားရပေမည်။

စစ်အတွင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် တချိန်က နွေရာသီ၏ မြို့တော် ဖြစ်သော မေမြို့သည်လည်း ကမ္ဘာ၏ တစ်ဖက်ခြမ်းသို့ ရောက်ချင် ရောက်နေပေလိမ့်မည်။ ခရီးသွားခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စစ်တပ်များ၏ အပြောင်း အရွှေ့ကိုသာ ခွင့်ပြုထားသည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်မ အတွက် ခရီးသွားလာခွင့်ရရန် မလွယ်ပါ။

ကျွန်မ ခရီးမထွက်မီ ဖခင်အတွက် နေရာထိုင်ခင်း ရွာရွာနေပြီး နည်း ဖခင်ကိုယ်တိုင် ကျွန်မထံသို့ ဘေးမသိရန်မခဘဲ ပြန်လည် ထောက်ခံ သာပြုဖြစ်၍ ဆေးရုံတွင် ဆက်လက်နေထိုင်ရန် အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

၁၂၆ ဦးမြင့်စော (၂)

ဆေးရုံကို အကဲခတ်နေသော ဂျပန်အား ကျောက်ရောဂါများ ကင်းရှင်းသွားပြီ ဖြစ်၍ ဆေးရုံမှ ဖယ်ပေးရန် အသင့်ရှိနေပြီဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်ပါသည်။

လူနာများ အားလုံးကလည်း ဆေးရုံမှ ဆင်းလိုကြပါပြီ။ ဆေးကုသခံရန် မလိုတော့ပြီဖြစ်၍ သူတို့၏ မိသားစုများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုကြပြီ ဖြစ်သည်။ ဦးသင်ကမူ သူသည် ကျွန်မ၏ ဖခင်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရင်း နေရစ်ခဲ့မည်ဟု တာဝန်ယူပါသည်။

ဂျပန်များ သိမ်းယူခြင်း မပြုရသေးသော အိမ် အနည်းငယ် ကျန်ရှိနေသေးရာ လူအချို့က သင့်လျော်ရာအိမ်ကို ရွေးချယ် နေထိုင်လျက် ရှိသဖြင့် ဖခင်သည်လည်း ၎င်းလူစုနှင့်အတူ နေရစ်ခဲ့မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ခရီးထွက်ရေးအတွက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားရသည်။ လောလောဆယ်တွင် အဆာဟိရှင်ဘွန်း သတင်းစာနှင့် တွဲဖက်ထားသော သတင်းစာဆရာ ကိုဒါမ၏ အကူအညီ ရရှိရေးကို ကြိုးပမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် ကျွန်မ၏ ဆေးရုံသို့ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်ပြီး ကျွန်မ၏ လုပ်ငန်းများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်၍ သူနှင့် ကျွန်မ ၎င်းနှီးနေပါသည်။

သူသည် ဂျပန်ပြည်နှင့် ကနေဒါ နိုင်ငံများရှိ သာ သနာပြုကျောင်းထွက်ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်စကားကို သက်လက်စွာ ပြောဆိုနိုင်သည့် အပြင် ဂျပန်ဘုရင်မင်းမြတ်၏ စစ်အောင်နိုင်ရေးကို စိတ်ရောက်ပါထောက်ခံသူလည်း မဟုတ်ပါ။ သူ၏ အလယ်အလတ်ကျသော အတွေးအခေါ်အယူအဆများက သူ့အတွက် ဘေးအန္တရာယ်များကို ဖိတ်ခေါ်နေသလို ဖြစ်နေပါ၏။ သူသည် ရက်ရောပြီး ကြင်နာတတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်နှင့်အညီ တောစ်ကြီးမြို့တွင် ကျွန်မသည် တစ်ဦးတည်းသော မျက်နှာဖြူ အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း၊ မလိုလားအပ်သော စွန့်စားခြင်းမျိုး မလုပ်သင့်ကြောင်း၊ တောင်ကြီးမြို့မှ အမြန်ထွက်သွားသင့်ကြောင်း မကြာခဏ တိုက်တွန်းလေ့ ရှိသည်။

သူသည် အကြိမ်ပေါင်း များစွာပင် စားစရာ ရာရှင်ဘူးများ၊ စီးကရက်များ ထုတ်ပေးသည့် အပြင် ဖခင်ကြီးအားလည်း ဆေးတံ

သောက်ဆေးများ ထုတ်ပေးလျက် ရှိပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာကသာ သိရှိသွားခဲ့လျှင် ခုံရုံးအတင်ခံရမည့် အမှုများပင် ဖြစ်သည်။

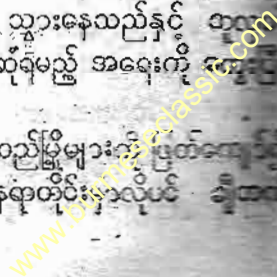
အောင်နိုင်သူများအဖြစ် ချီတက်လာသော စစ်တပ်ကြီး၏ သတင်းများကို ရေးသားရန် လိုက်ပါလာကြသည့် သတင်းစာဆရာများသည် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားသွားလာနိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်မ မေမြို့သို့ သွားနိုင်ရေးအတွက် အကူအညီကို သူ့ထံမှ တောင်းရမည်ကိုပင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျွန်မအတွက်နှင့် သူ့တွင် ကြီးမားသော စွန့်စားခြင်းမျိုး မဖြစ်စေလိုပါ။ သူက မည်သည့်အတွက် ကျွန်မကို ကူညီရမည်နည်း ဆိုသည်ကိုလည်း အဖြေရှာမရပါ။

မတတ်နိုင်သည့်အဆုံး သူ့ထံသို့ သွားပြီး အခြေအနေကို ရှင်းပြသောအခါ သူက တုံ့ဆိုင်းမနေပါ။ သတင်းထောက်များ၏ ဌာနချုပ်သည် မေမြို့နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ရှိသောကြောင့် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင်ပင် ကျွန်မကို ခေါ်သွားနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။

သူ၏ကတိကောားအတိုင်း နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် ထရပ်ကားတစ်စီးနှင့် ရောက်လာပြီး သတင်းထောက်များ မတ်လေ့ရှိသော လက်ပတ်တစ်စုံ ကျွန်မကို ထုတ်ပေးပါသည်။ လော်ရီကား နောက်ခန်းတွင် တင်ဆောင်လာသည့် ဆက်တီကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ကျွန်မကို ထိုင်စေကာ ခရီးကုလမ်းပြီး ပျင်းရိဖွယ်ကောင်းသော ခရီးအတွက် သက်သေခံသက်သာနေရန် ပြောပါသည်။

လမ်းများက ကျင်းတွေ ချိုင့်တွေနှင့် အပြည့်ဖြစ်၍ ကားက ဆောင်သဖြင့် စီးရသည်မှာ မသက်သာလှပါ။ စစ်ပြေးများကလည်း တစ်လမ်းလုံး ပြည့်ကျပ်နေပြီး သူတို့ ခြေထောက်ကိုပင် သယ်နိုင်ကြပါမပေါ့ပါ။ ပိန်ချူးနေပြီး သနားစရာကောင်းသော သတ္တဝါများသည် သေမင်းထံသို့ ယိမ်းယိုင်စွာ လျှောက်လှမ်း သွားနေသည်နှင့် တူသည်။ ကျွန်မသည် မိခင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည့် အရေးကို ရင်ထဲ၌ လှုပ်ရှားနေပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မိတ္ထီလာ၊ ကျောက်ဆည်မြို့များကို ဖြတ်ကျော်၍ မန္တလေးမြို့သို့ သွားနေကြပါသည်။ နေရာတိုင်းမှာလည်း ချီတက်

လာကြသော ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ တိုက်ခိုက်ခံရမှုကြောင့် ပြာပုံအတို ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

အမြင့်ပေ ၄၀၀၀ တိုင်ရှိသော မြန်မာပြည် အစိုးရ၏ နွေရာသီ မြို့တော် မေမြို့သို့ တောင်တက်ခရီး စပါပြီ။ မေမြို့နှင့် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဆင်းမလားမြို့များမှာ ဆင်တူရိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ တစ်ကြိမ်က အလွန်သာယာလှပသော တောင်ပေါ် စခန်းမြို့ ယခုအခါ စစ်ဒဏ် ကြောင့် ပျက်စီးနေသည့် မေမြို့ကို ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသော အခါ ဆန်းခေါင်ပင် ကျော်ပါပြီ။

ကျွန်မသည် စိန်ဂျိုးဇက် ကုန်ဗင်ကျောင်းတွင် အိပ်ရာတစ်နေရာ စာ ရရှိလိမ့်မည်ဟု ကိုဒါမ၏ ပြော၍ ကျောင်းသို့သွားပြီး တံခါးထု ပါသည်။ သီလရှင်များ အိပ်ရာဝင်သွားကြပြီဟု ထင်ပါသည်။ မည်သူမျှ တံခါးလာ၍ ပွင့်မပေးကြပါ။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက်မှ အနာကလည်း မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်လာပါသည်။

ကိုဒါမသည် ကျွန်မ၏ အဖြစ်ကိုကြည့်၍ သတင်းထောက်များ ဌာနချုပ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားပါသည်။ ယင်းသို့ ပြုမူခြင်းသည် သူ့ အနေနှင့် အလွန်အတင့်ရဲခြင်းနှင့် ရက်ရောစွာ ပြုလုပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အခြား သတင်းထောက်များအနေနှင့် ရန်သူ အပေါ်တွင် သူ့ကဲ့သို့ သဘောထားမျိုး ရှိနိုင်မည်မဟုတ်၍ မေးခွန်း များ ထုတ်ခဲ့သော် အခက်အခဲ တွေ့ရပေမည်။

သူသည် အခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုသို့ ကျွန်မကို ခေါ် သွားပြီး အိပ်ရာကို ညွှန်ပြကာ

‘ခင်ဗျား ဒီမှာ အိပ်နိုင်ပါတယ်’ဟု ပြောသည်။

လူက ပင်ပန်းနေသည်မှန်သော်လည်း အိပ်၍ မရပါ။ တံခါးတွင် မင်းတပ်မရှိပါ။ ဤနေရာတွင် ယောက်ျားများ အများအပြား ရှိနေ သဖြင့် သူတို့ကို စိတ်ချယုံကြည်၍ မရပါ။ မှောင်မည်း မည်း တွင် ကြောက်ရွံ့စိတ်က ပိုမို ကြီးမားလာသည်။ အသံ ချိုးချိုး ချွတ်ချွတ် ကြားရလျှင်ပင် တစ်ယောက်ယောက် ဝင်လာသလို ထင်မိသည်။ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကျွန်မ အိပ်နေသော ဖျာကို မနေသည်ဟု ခံစားရသဖြင့် ကြောက်ရွံ့ပြီး အော်မိသလို ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

‘ကျွန်တော်ပါ။ ခြင်္သေ့ သိပ်များလို့ ခြင်္သေ့ဝင် ထောင်ပေးမလို့ ပါ။ စိတ်မပူပါနဲ့’ ဟူ၍ ကိုဒါမ၏ အားပေးသံကို ကြားရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် အပြင်မှာရှိသော အဆောင် တစ်ခု အတွင်းသို့ သွား၍ ရေချိုးသည်။ မိမိကိုယ်ကို ပြုပြင်ပြီးနောက် ထမင်းစားဆောင်သို့ သွားပါသည်။ ဘာများကျွေးမလဲဟု တွေးမိသည်။ ရယ်လျားသော စားပွဲတန်းများတွင် ဂျပန် သတင်းထောက်များနှင့် ပြည့်ကျပ်နေပြီး အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတတ်သူ တစ်ယောက် တလေမျှ မပါရှိသဖြင့် ကျွန်မကို ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြကြပြီး စားသောက်လက်စကို ဆက်စားနေကြပါသည်။

အချို့က မျက်ကွင်း ဟောက်ပက်နှင့် နှမ်းနယ်နေပုံရပြီး တချို့က ခွင်ရှင်ပျံပျံ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ရှိပါသည်။ သတင်းထောက်တိုင်း ထိုလိုပင် မျက်နှာသတ်ပဝါများကို ခေါင်းတွင် တင်းကျပ်စွာ စည်း နောင်ထားကြသဖြင့် ခေါင်းပေါင်း ပေါင်းထားသလို ဖြစ်နေ၏။ နောက်မှ ကျွန်မ သိရသည်မှာ သူတို့သည် နာရီမလပ် သူ့ အဆိုးနှင့် သူ့ သတင်းများကို ရေးပြီး ဂျပန် ပြည်သူပြည်သားများ နံနက်စာ စားပြီးချိန်၌ ဖတ်နိုင်ရန် ပို့နေကြသူများ ဖြစ်သည်။

ကိုဒါမက သူ့ ဘေးတွင် လာရောက်ထိုင်ရန် ကျွန်မကို လက်ယပ် ခေါ်သည်။ ဂျပန်များကို ကျွေးသော စားနေကျ အစားအစာများနှင့် တူတဲ့ ဗြိတိသျှမိသားစု နံနက်စာ စားရာတွင် စားနေကျ ဖြစ်သော ပေါင်မုန့်မီးကင်ထောပတ်သုတ်၊ ကြက်ဥပြုတ်တစ်လုံး၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် ဓားမလိတ်တို့ကို ကျွန်မအတွက် ပြင်ဆင်ပေးထားပါသည်။

ကိုဒါမသည် ကျွန်မအား မြန်မြန်စားရန် မပြောပါ။ စားသောက် မြီးကြသောအခါ စောင့်ဆိုင်းနေသော ဂျပန်ကား တစ်စီးဆီသို့ ခေါ်သွား ခဲ့၏။ ဗြိတိသျှစစ်သားများ ထွက်ခွာသွားကြစဉ်က စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသော ဂျပန်ကား အများအပြားသည် ဂျပန် စစ်တပ်များ လက်တွင်း ကျတော့ သွားခဲ့၏။

လားရှိုးမြို့တက်သို့ သွားသော မော်တော်ကားလမ်း အတိုင်း ဆက်လာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မတို့သည် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း နေထိုင်နေသော ကျေးရွာလေး တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြပါသည်။

စစ်ပြေးများသည် လက်လှမ်းမီရာ သိမ်းပိုက်မှုများမှ ဖြတ်တောက် ထားသော သံပြားများ၊ သွပ်အတိုအခများ၊ ဝါးများ၊ ထန်းလက် များဖြင့် ယာယီတဲများဆောက်၍ ဖြစ်သလို ငြုတ်သိပ် နေထိုင်ကြသည်။ ရှေးခေတ် လူသားများ နေထိုင်ခဲ့ကြသည့် မုံ့မုန်း ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းမများ၊ ကလေးများ ယက်လာကြပြီး ကျွန်မကို ဝိုင်းအုံ ကြည့်နေ ကြသည်။ သူတို့ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ မနက်က ကျွန်မ စားသောက် လာခဲ့သော အစားအစာများကို ပြန်အန်ချင်သလို ဖြစ်ခဲ့ရပါ၏။

ကလေးများသည် မျက်ဘွင်း ဟောက်ပက်နှင့် ဗိုက်ပူနံ့ကား ဖြစ်နေကြသည်။ အစားအစာ အလျှောက် စားရ၍ ဗိုက်ပူနေခြင်း မဟုတ်ပါ။ ငတ်ပြတ်နေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသမီး များသည် လည်း ပိန်ချွန်း နေကြပြီး ဝိတ်ထိခိုက် ဖျားရင် ဘဝ သေနေကြပါသည်။ သူတို့သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ လိုက်ပါခွင့် ဆုံးရှုံးပြီး ကျန်ရစ်နေသူများ ဖြစ်ပါသည်။ မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သော အသွင်ကို ဆောင်ထားကြပြီး ပြေးစရာ မြေမရှိ၊ ပေးစရာ ငွေမရှိဆိုသော ဘဝမျိုးသို့ ရောက်နေကြ သူများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သူတို့လူစု အတွင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး 'မစွပ် ရောဒရစ် (စ်) ကို သိကြပါသလား' ဟု လိုက်လံ မေးမြန်းပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး မီးရောင်မှိန်မှိန် ထွန်းထားသော ရုပ်ပွဲနေသည့် တဲတစ်ခုအတွင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားစဉ် ရင်ခွန်နေမိသည်။ ကျွန်မအား အသား ညိုညို ပါးရေများတုန်နေပြီဖြစ်သော အဘွားကြီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးသည်။ အဘွားကြီးက

'မစွပ်ရောဒရစ် (စ်) ဆိုတာ ငါ့၊ ဘာများ အလိုရှိပါသလဲ' ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်မမှာ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပါပြီ။ ရုပ်ချင်း မဆင်ရုံမျှမက နာမည်ကို စာလုံးပေါင်းရာတွင်ပင် အလွန် ခြားနားလျက် ရှိပါသည်။ ဂျစ်ကားထဲ၌ စောင့်ကျန်ရစ်သော ကိုဒ်မထံသို့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့၏။ ဂျစ်ကားထဲ၌ ဝင်ထိုင် လိုက်သည်။ စကား တစ် ခွန်းမျှ မပြောပါ။

ပြာစရာလည်း မလိုပါ။ ကျွန်မမျက်နှာ မြင်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်မကိစ္စ ချည်းနှီး ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ ရုပ်စားမိနိုင်ပါသည်။

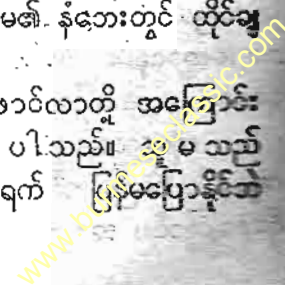
ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကား မပြောကြဘဲ မေမြို့သို့ လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မ ကိုးနှစ်သမီး အရွယ်က စာသင်ခဲ့သော ကျေးဇူးတင်ကျွန်မနှင့်ကျောင်းတွင် ချထားပေးပါရန် သူ့ကို ပြောရသည်။ ကျွန်မကို စံစူတာ အိမ်မယ်ဒါက လာတွေ့သည်။ စံစူတာက ကျွန်မကို စံစူတာပေါ်နှင့် အက်ဒွပ်တို့နှစ်ဦးထံ ခေါ် သွားခဲ့သည်။ ရှေးနှစ်ပေါင်း ဘေးစွာ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ကြသည့် ခေတ်ကတည်းက ကျွန်မ ချင်း သိခဲ့ကြပါသည်။

ကျောင်းစာသင်ခန်းများ၌ စစ်ပြေးဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည့်ကျပ် နေသည်။ ကျွန်မသည် စံစူတာ အိမ်မယ်ဒါအား စစ်ပြေးများအနက် သားရိုးဘက်မှ လာကြသူများ ပါရှိပါသလားဟု မေး ပါ သည်။ သာယာ၍ ပါလာခဲ့သော် မိခင်နှင့် ညီမတို့ အကြောင်းကိုများ သိကြ သားဟူ၍ မျှော်လင့်ချက် အနည်းငယ် ထားမိသည်။ စံစူတာက သားရိုးလေဆိပ်က နေခိုက်ပိတ်ဆုံးလေယာဉ်ပျံ ထွက်သွားစဉ် လူမဆံ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သော လူတွေ ဒီမှာ ရှိနေသည်ဟု ပြောပြသဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် သူလိုကြောင်း ပြောရ၏။

လွတ်နေသည့် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဖြစ်သလို တုံးလုံး ပက်လက် သိနေကြသော သူတို့တစ်တွေကို ကြည့်ပြီး သနားနေမိသည်။ သူတို့ တစ်တွေ ပြေးလာကြစဉ်က သူတို့နှင့် ပါလာကြသော ပစ္စည်းများက သူတို့၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်။

သူတို့အကြား၌ လျှောက်သွားနေစဉ် ကျွန် မ သည် မစွပ် ရောဒရစ်(စ်)ကို သွားတွေ့သည်။ သူမသည် ကလေး လေးယောက် အတူ လဲပေးရုံမျှ ထွက်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူမ၏ နံဘေးတွင် ထိုင်ချ နေပြီး သူမအား

'မစွပ်ရောဒရစ်(စ်)နဲ့ မစူတာနဲ့ မစွပ်ဖောင်လာတို့ အကြောင်း ကြားခဲ့ မြင်ခဲ့တာများ ရှိပါသလား' ဟု မေး ပါ သည်။ သူ မ သည် ဘော်ပင် တုန်လှုပ်သွားခဲ့သဖြင့် ရုတ် တ ရက် ပြန်ပြောနိုင်ဘ မိသွားခဲ့၏။

မစ္စစ် ရော့ဒ်ရစ်(စ်)မှာ ဘာသေတ္တာမှ မပါလာဘူး။ ပစ္စည်း ပစ္စယတွေ ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်တစ်ထုပ်နဲ့ ခွေးကလေး တစ်ကောင်ကို ပိုက်လို့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူ့ကို နောက်ဆုံးထွက်တဲ့ လေယာဉ်ပျံထဲ ဆွဲသွင်း လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ငါနဲ့ စကားတစ်ခွန်း နှစ်ခွန်း ပြောခွင့်ရလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ ဒေါ်ချို မော်တော်ကားကို လားရှိုး လေဆိပ်မှာ ပြန်တွေ့လို သက်ဆိုင်ရာ အရာရှိကို ဒီကားဟာ သူ့ပစ္စည်း အမှန် ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံလာအောင် ပြောရတယ်ဆိုတာရယ်။ ကုလားတစ်ယောက်ကို ဝေ့ သုံးထောင်နဲ့ ရောင်းတဲ့အခါ ကုလားက သူ့ရဲ့ခွေးကို လက်ခံပြီး ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးရမယ်ဆိုတဲ့ ကတိတောင်းလို့ ပေးလိုက်ရတဲ့ အကြောင်းရယ်။ ဒီခွေးကို ကရိုကထံခံ ယူလာပြီးမှ လေယာဉ်ပျံက သယ်ဆောင်ခွင့်မပေးလို့ အခက်အခဲ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကိုပါ ပြောသွား သေးတယ်'ဟု မစ္စစ် မာတီရှော့(တ်)က ပြောပြပါသည်။

လေယာဉ်ပျံသည် နေ့လယ်မှန်းတည့် အချိန်တွင် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည်။ နေ့လယ် နာရီပြန် နှစ်ချက်၌ ဂျပန် ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံများ ရောက်လာကြပြီး လားရှိုးမြို့ကို ဗုံးကြဲရာ တစ်မြို့လုံး မီးလောင် ပျက်စီးသွားကြောင်း သူမက ဆက်လက်ပြောကြားပါသည်။

မာတီရှော့ (တ်) တွင် ကျွန်မကို နောက်ထပ်ပြောပြရန် သတင်း မရှိတော့ပါ။ ကိုယ်တိုင်က မမာမကျန်း ဖြစ်နေ၍ သူမ၏ မိသားစု လိုငြိုရေးကိုလည်း စိုးရိမ်နေရပါသည်။ သူတို့ မိသားစုမှာ လားရှိုးမှ နောက်ဆုံး ထွက်မည့်လေယာဉ်နှင့်တွေ့လွှဲ လွဲသွားပြီး မေမြို့၌ သောင်တင် နေရပါသည်။ အခြားသူများကဲ့သို့ သူတို့၏ ကံကြမ္မာသည်လည်း အနာဂတ်တွင် မည်သို့ ဖြစ်လာမည်ကို သိကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မက သူ့ကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး ဖေဖွေထံသို့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်သတင်းအစီရင်ခံစာကို သယ်ဆောင်သွားနိုင်လေပြီတကားဟု တွေးတောနေမိပါသည်။ မိခင်ကြီးနှင့် ညီမ ဖြစ်သူတို့သည် ဘေးမသိ ရန်မခံသော အခြေအနေအထား ရောက်သွားကြလေပြီ။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်မသည် သီလရှင်များနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျနေမိပါသည်။ သီလရှင်များက 'မေမြို့တွင် စစ်ပြေး အများအပြား ခိုနေကြောင်း၊ အချို့သည် လွတ်နေသော အိမ်များ၊ ဘန်ဂလိုများတွင်

ဝင်ရောက် နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း၊ တောင်ကြီးမြို့တွင် ထီးထီးကြီး နေထိုင်ပြီး ပစ်မှတ်ဘဝမျိုးနှင့် နေနေမည့်အစား ဖခင်ကို ခေါ်ကာ မေမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသင့်ကြောင်း တိုက်တွန်းကြပါသည်။

ကျွန်မ၏ ရည်ရွယ်ချက်များကို ကိုဒါမအား ပြန်လည် ပြောပြ သောအခါ သူက 'ချက်ချင်းပင် အကူအညီပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ သူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း တောင်ကြီးမြို့တွင် မနေရန် ထပ်ခါတလဲလဲ တိုက်တွန်း ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား' ဟု ပြောပါသည်။ 'သူသည် တာဝန်အရ မေမြို့တွင် ဆက်လက် နေထိုင်ရမည်ဖြစ်၍ သူ ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါပြီး တောင်ကြီးသို့ ပြန်မပို့နိုင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ပါရန်' တောင်းပန်နေပါ သည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ထံ ပြန်လည် ရောက်ရှိရေးအတွက် လိုလေသေး ချေအောင် စီစဉ်ပေးပါမည်ဟုလည်း ပြောပါသေးသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကိုဒါမသည် ဝါးခြမ်းပြား ထောင် ထားသလို ပိန်လိုလှသော ဘမောင်ဆိုသူ မြန်မာတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက် ပေးပါသည်။ ဘမောင်သည် ကျွန်မကို အစောင့်အရှောက်လို တစ်မျိုး၊ သက်တော်စောင့်လို တစ်ဖုံအဖြစ်နှင့် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါသည်။ ဘမောင်သည် တောင်ကြီးမြို့သို့ ချောမောစွာ ရောက်ရှိရေးအတွက် တာဝန်ယူလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိအနေနှင့် ယခုထက်ပို၍ လုပ်ပေးနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း နှင့် ကိုဒါမက ပြောပါသည်။

တောရွာ ကျေးလက်များတွင် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များ ထံမှ စည်းယူပြီး လူသတ်ရန် ဦးမလေးကြသည့် ဓားပြဂိုဏ်းများက ထကြွ သောင်းကျန်းလျက် ရှိပါသည်။ အခြေအနေများက တဖြည်းဖြည်း ကောင်းမွန်လာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ကျွန်မ၏ ဖခင်ထံ ပြန်လည်ရောက်ရှိရေးကိုသာ စိတ်စောနေမိပါသည်။

အပြန်ခရီးမှာ ပြောပြ၍ မရနိုင်လောက်အောင် အိပ်မက်ဆန် ဖြစ်ပါသည်။ လာစဉ်တုန်းက တောင်ကြီးနှင့် မေမြို့ကို ဆယ်နှစ်နာရီသာ ကြာခဲ့သည်။ အပြန်ခရီး၌ကား ရထားစီးရပါ မည်အကြောင်းတော့ အစဉ် နေရာဖြင့် လေးရက်ခရီး ကြာခဲ့သည်။ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဂျပန် စစ်ကားတန်းများကို လက်ပြ တားပြီးနောက် ဘမောင်နှင့် ကျွန်မတို့ သာစည်မြို့သို့ ရောက်လာကြသည်။

သာစည်မြို့၌ ရထားလမ်းခွဲ ရှိပါသည်။ သာစည်မြို့ လမ်းများ ပေါ်တွင် ပုပ်ပနေသော လူသေကောင်များ၊ ခွေးသေကောင်၊ ကြောင် သေကောင်၊ မြင်းနှင့် ကျွဲနွားအသေကောင်များကို မြင်မကောင်းအောင် တွေ့ရပါသည်။ အသေကောင်များ၏ အပုပ်နံ့က လေထဲတွင် တထောင်း ထောင်း ထနေပြီး လူများ အနားကပ်သွားခဲ့သော် ထပြီး ပျံပြေး ကြသော ယင်မမရိုင်းအုပ်ကြီးများကလည်း သောင်းကျန်း နေပါသေး သည်။ အချို့သောလူများသည် အရောင်ရောင်၊ ဝမ်းရောင်၊ ဝမ်းကိုက် ရောင်များ၏ ဖိစီး နှိပ်စက်မှုဖြင့် သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်များသည် ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများကို အလွန်အကျွံ ကြောက်ကြပါလျက် မည်သည့်အတွက် လူသေကောင်များကို မြေမြှုပ် ခြင်း၊ မီးသဂြိုဟ်ခြင်း မပြုကြသည်ကို နားမလည်နိုင်ပါ။ အချို့သော လူသေအလောင်းများကမူ ဗုံးဆန်၊ စက်သေနတ်ကျည်ဆန်များ ထိမှန်၍ သေကြဟန် ရှိပါသည်။

ဂျပန်လူမျိုးများနှင့် များများဆက်ဆံရလေ သူတို့ အကြောင်း ကို နားမလည်လေ ဖြစ်ရပါ၏။ စစ်သားအချို့သည် အလောင်းကောင် များ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါက်ရောက်နေသော ပန်းပင်များမှ မှန်းပွင့် များကို ဆွတ်ခူးပြီး နမ်းနေကြသည်ကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ ရပါသည်။ လိပ်ပြာ များ ကိုလည်း ဖမ်း၍ သူတို့၏ လက်ဝါးထဲ၌ ထည့်ကာ လှုပ်ရှားနေသည်ကို ငေးမော အံ့ဩနေကြသည်ကို တွေ့ရပါ သည်။ ယင်းသို့သော လူများက အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ လူသတ် ရသည်ကို ဝါသနာ တစ်ခုကဲ့သို့ လူတစ်ယောက်၏ နောက်စေ့ကို ချွေးအေးအေးနှင့် ပစ်သတ်ကြသည်။

ကလေးသို့ထွက်မည့် ရထားများကိုစုံစမ်းရန် ကျွန်မနှင့်ဘမောင် တို့သည် မီးရထား ဘူတာရုံသို့ ထွက် လာ ကြ သည်။ ဘူတာရုံတွင် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေခြင်းမရှိပါ။ ဂျပန်ရဲပိုင်သည် ပလက်ဖောင်း စကြံတွင် တပ်ပျဉ်ခွေ ထိုင်နေရင်း ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြီး နားထောင်နေပါသည်။ သူ၏ ခွေးကလည်း သူ၏ ဓာတ်စက်အနီးတွင် ရှိနေသည်ဖြစ်၍ နာမည်ကျော် ခွေးတံဆိပ် ဓာတ်ပြားထဲက ကြော်ငြာပုံနှင့် တူနေပါသည်။ ကျွန်မတို့ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်ကိုပင် သူက ဗီမပျက်မည် စိုး၍လား မသိ၊ အဖြေ

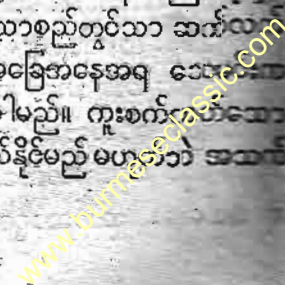
မပေးပါ။ ဂျပန်ရဲပိုင်သည် လူယက်၍ ရလာဟန်ရှိသော အင်္ဂလိပ်ဂျပန်၊ မြန်မာ ဓာတ်ပြားများကို ဖွင့်ပြီး အရသာ ခံနေပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဘမောင်တို့ နှစ်ဦးစလုံးသည် ရေကို လုံးဝ မသောက် ရသည်မှာ လေးဆယ်ရစ်နာရီ ရှိပါပြီ။ လျှာများက ကြဲပြီး နောင်နေပါ သည်။ ကျွန်မတို့သည် ရေအနည်းငယ် တွေ့ရပါသော်လည်း ရောဂါ ပိုးများ ရှိနေမည်စိုး၍ မသောက်ရဲကြပါ။ မည်သူဖြစ်ဖြစ် ဝမ်းရောဂါ သို့မဟုတ် တိုက်ဖွဲ့က် ရောဂါသာ စွဲကပ်မည် ဆိုပါက ကောင်းစွာ ဆေးကုသမှု မခံရလျှင် သေဖွယ်ရာသာ ရှိပါသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသည် ရထား လမ်းဘေးတွင် ထိုင်နေကြပြီး ရေငတ်လွန်လွန်း၍ ရူးသွပ် သွားမလားဟူ၍ အောက်မေ့ မိပါသည်။ နောက်ဆုံး၌ ကျွဲနွားများ တင်ဆောင်လာသော ရထားတစ်စီး ဘူတာ ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ရှန်တီန်လုပ်နေသည်ကို ဘမောင်က တွေ့သွားသည်။ ဘမောင်သည် ကျွန်မ၏ လက်ကို တအားဆွဲ၍ ရထားလမ်း အတိုင်း ပြေးကြသည်။ ဗလီဖားတုံးများနှင့် ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲမလိုလို ဖြစ်ပါ သေးသည်။

သူသည် ရထားနောက်ကို ပြေးလိုက် ရင်း တွဲနှစ်ခု အကြား တွဲခြင်း မတိုက်ခိုက်မိရန် ထိန်းထားသော တွဲဆက်ပေါ်တွင် ခွထိုင်မိပြီး ကျွန်မကို သူ ဘေးသို့ ဆွဲတင်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးသည် အတန်ကြာ အောင် အမောဖြေကြပြီးမှ ပွန်းဖဲသော ဒဏ်ရာများဖြင့် အနံ့အသက် ဆိုးရွားသောတွဲပေါ်သို့ ရောက်သွားကြကာ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လဲကျသွားပါသည်။

ရထားသည် ကလေးဘက်သို့ ခုတ်မောင်းနေသည်ဟု ထင်ပါ သည်။ မောပန်းလွန်းလှသဖြင့် စိတ်ပူ မနေနိုင်ပါ။ အရေးအကြီးဆုံးမှာ သာစည်မှထွက်လာနိုင်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါ သည်။ သာစည်တွင်သာ ဆက်လက် နေရပါလျှင် ကျွန်မတို့၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေအရ သေဆုံးသော ခေါ်သွားမည့်နေ့ကို စောင့်နေရသလို ဖြစ်ပါမည်။ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါပိုးများဒဏ်မှ ကျွန်မတို့သည် ကာကွယ်နိုင်မည် မဟုတ်ဘဲ အသက် ဆုံးရှုံးရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

၁၃၆ ဦးမြင့်စွာ (မြီး)

ရေမသောက်ရဘဲ နောက်ထပ် နှစ်ဆယ်လေးနာရီ ကျန်လွန်သွား ပြန်ပါသည်။ နေရာပေါင်းများစွာ၌ ရထားရပ်သော်လည်း ကျွန်မတို့သည် ရထား မည်မျှကြာကြာ ရပ်မည်ကို မသိပါသောကြောင့် ရထားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ရေ မရှာဝံ့ပါချေ။

ရေငတ်နေခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီးအတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် ပန်းပင် သစ်ပင်များအပေါ်တွင် ရေဂါလန် ထောင်ပေါင်း များစွာကို လောင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ရေမြောင်းထဲသို့ ရေများကို သွန်ပစ်ခဲ့ ဖူးသည်။ ရေချိုးကန်ထဲသို့ ရေဖွင့်ချခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ရေ တစ်ဇွန်း တလေ သောက်ရပါက ဘာပဲ ပေးရ ပေးရ ပေးရန် အသင့်ရှိနေသည်။ အာခေါင်ခြောက်ကာ လျှာက ရောင်အန်းပြီး ညိုနေသဖြင့် စကားလည်း မပြောချပ်ပါ။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့သည် ကလေးမြို့သို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၍ များစွာ စိတ်ချမ်းသာ သွားခဲ့သည်။ မိုးလင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်၍ ဘူတာ ပလက်ဖောင်းပေါ်၌ ရှမ်းအမျိုးသမီး တစ်ဦး နွားနှို့ရောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါ်ယူပြီး နွားနှို့တစ်ခွက် ဝယ်၍ ရေငတ် ပြေစေရန် တအား သောက်ချလိုက်ပါသည်။ မူလက လျှာနှင့် လည်ချောင်းများ နာကျင်နေရသည့်အထဲ နွားနှို့ကပ်ပူလောင်နေသဖြင့် အနာပေါ် တုတ်ကျသလို မခံမရပ်နိုင်အောင် ဝေဒနာ ခံစားရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဘမောင်တို့သည် မြို့ထဲသို့ သွားကြသည်။ ဤမျှ ခရီး ပေါက်လာသည်ကို ဝမ်းသာရပါသည်။ သို့သော် ကျန်နေသေးသည့် ခရီးကို မည်သို့ ဆက်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစား၍ မရသေးပါ။ အရာရာသည် တောင်ကြီးမြို့မှ ရွှေလျား သွားလေရောသလား ထင်ရ စည်။ ခြေထောက်မှ အနာက နာကျင်လွန်းသဖြင့် သွားလိုက်နားလိုက် လုပ်နေရသည်။ ကားလမ်းမကြီးပေါ်ရှိ ဓာတ်ဆီဆိုင် တစ်ဆိုင်တွင် ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး အကြာကြီး နားနေကြသည်။

နာရီပေါင်းများစွာ ကြာပြီးနောက် ဂျပန် စစ်ကားအုပ်စု တစ်စု ရောက်လာပြီး ဓာတ်ဆီဆိုင်တွင် ရပ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံး လော်ရီ ကားပေါ်တွင် နောက်ဘက်ခန်း၌ ဖျာများခင်းထားပြီး ဂျပန် အရာရှိ ဘစ်စု စိတ်အေး သက်သာစွာ နေရာယူထားကြသည်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ဦး ကားနောက်ပြီးမှ တက်လာသည်ကို မမြင် လေဟန်။ သတ်မမုမိလေဟန် ကျွန်မတို့ ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ဖော်မင် ခရပါ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးကို သူတို့က ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိလေဟန် တော့ပါ။ ဂျပန်အရာရှိများအတွက် သီးသန့် လုပ်ထားသော ကားပေါ်သို့ မြန်မာ တောသား တစ်ဦးနှင့် ဥရောပသွေးပါသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ ဆက်ရောက်လာသည်ကို အမေးအမြန်း မရှိခြင်းကို ပြန်လည် စဉ်းစား လိုက်သောအခါ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးမိသည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်မမှာ အလွန် မောပန်းနေသဖြင့် ဘာတွေ လုပ်ခဲ့မိသည်ကိုပင် မသိပါ။ ယင်းသို့ ဆူးခြားသော ဖြစ်ရပ်ကို ထိစဉ်က အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ကျမှ ကျွန်မတို့၏ အောင်မြင်မှု နောက်ကွယ်တွင် လျှိုဝှက်ချက် ခိုကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကလေးမှ တောင်ကြီးသို့ မိုင်ပေါင်း လေး ဆယ်လေး မိုင် တွာဝေး၍ ငါးနာရီခရီး လာရပါသည်။ ဂျပန်များသည် ကျွန်မတို့အား ချေးတွင် ချပေးခဲ့ပါသည်။ ဘမောင်သည် ခရီး အလွန်သွားနိုင်သော တောင်ပေါ်သား တစ်ဦး ဖြစ်၍ နှစ်မိုင် ခရီးကို မနက်စာ မစားမီ ထမ်းလျှောက်နေသလို လျှောက်သွားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အခြားတစ်ဖက်တွင်တော့ လူကလည်း ပင်ပန်း ခြေထောက်များ ထိုလည်း မသယ်ချင်တော့သော ကျွန်မအတွက် ဒီခရီးကို ဖောက်အောင် လျှောက်နိုင်ပါ့မလားဟု သံသယ ဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မ၏ ခြေထောက် များတွင် အလေးများ ဆွဲထားသလို ခြေထောက်ကို တစ်လှမ်းချင်း သယ်ပြီး ဖခင် ကြီး အား ရွှေပြောင်း ထားခဲ့သော ဘန်ဂလိုသို့ ဖောက်အောင် ပင်ပန်းစွာ သွားနေရသည်။

ကျွန်မတို့ကို စောင့်မျှော် ကြိုဆိုသူများတွင် မစ္စတာမက္ကင်တိုင်ယာ ထို မိသားစု၊ ဦးသင်နှင့် အခြား မိတ်ဆွေများကို တွေ့ရသည်။ မစ္စတာ မက္ကင်တိုင်ယာတို့မှာ ကျွန်မ ထွက်သွားပြီးမှ တောင်ကြီးသို့ ဖောက် ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ကြီးက ကျွန်မထံမှသတင်းကို ကြားချင်နေသည်။ ကျွန်မထံမှ ရေကိုသာ အငမ်းမရ သောက်ချင်နေသည်။ ရေတွင်း တစ်တွင်းသို့ လှည့်သွားအောင် သောက်ပစ်ချင်နေသည်။ ထိုသို့ သောက်လျှင် အလွန်

အန္တရာယ်များမည်ဖြစ်၍ ထိုအကြံကို လက်လျှော့လိုက်ရသည်။ ရေက အကောင်းဆုံး ရှုန်ပိန်ထက်ပင် အရသာရှိသလို ထင်မိသည်။

စကား ပြောနေစဉ် ပါးစပ်ထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ သို့သော် မေမေနှင့် ညီမလေးတို့နှစ်ဦး ကောင်းမွန်စွာ အိန္ဒိယ ပြည်သို့ ရောက်သွားကြကြောင်းကို သိရ၍ ပြုံးရွှင်နေသော ဖခင်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ကြမ်းတမ်းသော ခရီးကို သွားခဲ့ရကျိုးနပ်သည် ဟူ၍ သဘောထားမိပါသည်။

နောက်နှစ်ည ကြာပြီးနောက် ကျွန်မတို့ စကား ဝိုင်းဖွဲ့ပြောနေ ကြစဉ် ဦးသင်က ဘမောင်သည် အကြားအမြင်ရသူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာပါသည်။ ဦးသင်က သူ၏ ဇနီးနှင့် သမီးနှစ်ယောက်မှာ လမ်း ခရီးတွင် လှူစုကုန်၍ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ကြောင်း၊ သူတို့၏ သတင်းကို သိလိုသဖြင့် ဘမောင်အား မေးရန် ပြောကြားထားကြောင်း ပြောပါ သည်။

မစ္စတာ မက္ကင်တိုင်ယာကလည်း ထိုသို့ မေးမြန်းရာတွင် သူ့ညီ ဆရာဝန်တစ်ဦး၏သတင်းကို သိလို၍ သူလည်းပါဝင်မေးမြန်းလိုကြောင်း ပြောပါသည်။

ဝိညာဉ်ကမ္ဘာနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်သည့် ဝိသေသကို ပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ထုတ်ပြောသော လူမျိုးကို ကျွန်မ လုံးဝအယုံအကြည် မရှိပါ။ ကျွန်မ တို့၏ ဘာသာတရားက ကျွန်မတွင်လိုအပ်နေသောအင်အားနှင့် ယုံကြည် မှုကို ပေးထားပြီးဖြစ်၍ အကြားအမြင်ရသည်ဆိုသော လိမ်ညာမှုမျိုးကို လက်မခံပါ။

ငါဟာ အတော်ပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်ပါကလားဟု အတွေး ပေါ်လာ၏။ ကျွန်မကတော့ မိခင်နှင့် ညီမတို့ ဘေးမသိ ရန်မခသည်ကို သိထားပြီး အခြားသူများ၌ သူတို့၏ ချစ်ခင်သောမိသားစုများ ပျောက် ဆုံးနေ၍ ၎င်းတို့၏ သတင်းကို မည်မျှ သိချင်နေကြရှာမည်ကို ထည့်၍ မတွေးမိပါ။ သို့ဖြစ်၍ သူတို့နှင့်အတူ မေးမြန်းရန် သဘောတူလိုက် ပါသည်။

ကျွန်မက ထင်နေသည်။ အမေနှင့် ညီမတို့ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိနေကြောင်းကိုပင် ပြောလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ပြောသည့်အတွက် အချိန်

ကုန်တာကတော့ မှန်သည်။ သို့သော် ဘာများ ဆုံးရှုံးသွားမည်နည်း။ ဖေဖေကတော့ ကျွန်မတို့လူစုထဲသို့ ဝင်မပါပါ။ အခန်းထဲတွင်ပင် မထိုင် တော့ဘဲ ထွက်သွားပါသည်။ မဟုတ်ဘမ်းတရားတွေကို နားထောင် ချင်ဟန် မိတူပါ။

အယူသီးမှု အတွေ့အကြုံ တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ လူစု သည် ဘမောင်ကို အလယ်တွင် ထားကာ ဘေးမှဝိုင်းပြီး တင်ပျဉ်ခွေ ထိုင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ မေးချင်သည်တို့ကို ဦးသင်မှ တစ်ဆင့် မေးကြ ရသည်။

တောင်ပေါ်သား ဘမောင်က နတ်ဝင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဦးသင်က သူ၏ မိသားစုများ မည်သည့်အရပ်သို့ ရောက်နေသနည်းဟု မေးသည်။ ဘမောင်က သူ၏ မူလအသံနှင့် မဟုတ်ဘဲ အခြား အသံ တစ်သံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ရေလမ်းခရီးနဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်ကို သွားတယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ကြားထဲ ရောက်နေတယ်၊ သူတို့အားလုံး ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

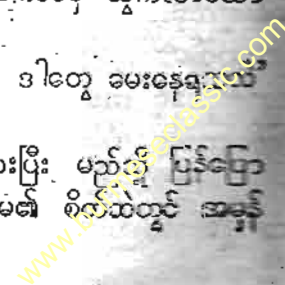
မစ္စတာ မက္ကင်တိုင်ယာက သူ့ညီ ဆရာဝန်ဖြစ်သူ နော်မန်၏ အကြောင်းကို ဆက်မေးသည်။ စောစောက ဘမောင် ပြောနေသော အသံသည် တိုးသွားပြီး

‘ရေရောင် မည်းမည်းတွေ တွေတယ်၊ ရေက အနက်ကြီးပဲ’ ဟု ပြောသည်။ မက္ကင်တိုင်ယာက ထပ်ကာထပ်ကာ မေးခွန်း ထုတ်သော် လည်း ဆက်မပြောတော့ပါ။

ကျွန်မ၏ အလှည့်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မ၏ မိခင်နှင့်ညီမတို့ အကြောင်းကို မေးပါသည်။ ဘမောင်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသော လေထဲက မာကျောပြီး စိတ်ဆိုးဟန်ပါသည်။

‘ခင်ဗျား မယုံကြည်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဒါတွေ ခေးနေရသလဲ’ ဆို ပြောပါသည်။

ကျွန်မမှာ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး မည်သို့ ပြန်ပြော မှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲတွင် အမှန် နှစ်သက်အတိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

၄၀ ဦးမြင့်စွာ (၆၆)

ကျွန်မက မယုံကြည်ဘူး ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လေးလေးစားစားနဲ့ ကျွန်မရဲ့ မိခင်ရော ညီမပါ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတယ် ဆိုတာ သိချင်လို့ မေးနေတာပါ။ ဟု ပြောလိုက်သည်။

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ဘမောင်ထံမှ ကလေးသံ လေးဖြင့်

‘သူတို့ မြောက်ဘက်အရပ်က တောင်ဘက်အရပ်ကို သွားနေကြ တယ်။ သူတို့ နိုင်ငံခြားမှာ ရှိနေတယ်’ ဟူ၍ ပြောသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်ဝင်စားမှု မရှိလှပါ။ အသစ်အဆန်း သူ့ထံက အာမျှ မကြားရပါ။ မိခင်နှင့် ညီမတို့ အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်သွားကြပြီ ကိုလည်း ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က သိထားနှင့်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ အခြားသူ များကို သူ ပြောကြားသည်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဘဝင် မကျလှပါ။

အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်သည်များကို ကျွန်မ တင်ပြနေခြင်း ဖြစ် ပါသည်။ နောင် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာသောအခါ ကျွန်မနှင့် ဦးသင်တို့ အိန္ဒိယပြည်၌ ဆုံမိကြ၍ သူ၏ မိသားစုအကြောင်းကို မေးမြန်းပါသည်။

‘ချောင်ကျသော ရွာကလေးတစ်ရွာ၌ သူ၏မိသားစုကို ဘုန်းကြီး များက စောင့်ရှောက်ထားသဖြင့် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ပြန်လည် တွေ့ရ ကြောင်း၊ ဘမောင်က မစ္စတာမက္ကင်တိုင်ယာကို ဟောလိုက်သည်မှာလည်း မှန်ကန်ကြောင်း၊ မက္ကင်တိုင်ယာ၏ ညီ နော်မန်သည် မုတ်သုံရာသီ၌ ရေကြီးနေသော မြစ်ကို ဖြတ်ကူးရာမှ ရေနစ် သေဆုံးသွားကြောင်း ပြောပြပါသည်။’

ခရီးထွက်ခဲ့သည့် ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုများမှ နာလန်ထူအောင် ရက် သတ္တပတ်ပေါင်းများစွာ အချိန်ယူခဲ့ရပါသည်။ ကျွန်မ ပြန်၍ နေကောင်း လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဖခင်အား မေမြို့သို့ သွားရန် အချိန်ကျပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြောရသည်။

ကိုဒါမသည် ဘောင်ကြီးမြို့သို့ ပြန်ရောက်နေပြီ ဖြစ်၍ သူ့ကိုပင် အကျိုး အကြောင်း သွားပြောပြပြီး အကူအညီ တောင်းရပါသည်။

သူကလည်း မဆိုးမတူ ကူညီခဲ့ပါသည်။ တောင်ကြီးမြို့ကဲ့သို့ မော်တော် စား ရွားပါးပြီး စစ်တပ်က ကားများကို စောင့်ကြပ်နေသည့် ကြားထဲမှ တစ်ဆယ့်ငါး ဟန္တီစိတ် မော်တော်ကားကို ရအောင် ငှားပေးနိုင် သည့်မှာ ထူးခြား ပြောင်မြောက်မှု ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ခန်းထဲသို့ ဖခင်ရော သူ၏ အိမ်ရာကိုပါ တင်ပေးလိုက် သည်။ ကျွန်မတို့ပိုင် ပစ္စည်း အနည်းငယ် ပါ ပါသည်။ မက္ကင်တိုင်ယာနှင့် သူ၏ ကလေး လေးယောက်တို့ပါ ကားပေါ် တက်ကြပါသည်။ နူး နှစ်ကောင်၊ ကြက်တူရွေး တစ်ကောင်နှင့် ဘဲများပါ ကားပေါ်သို့ တင်သည်။ ကား၏ လေးများ ညွတ်ကွေးနေသည်။

အယ်နီကို ကျွန်မတို့နှင့် တစ်ပါတည်း လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပါသည်။ အယ်နီက ခေါင်းခါသည်။ တောင်ကြီးမြို့ကို ပထမအကြိမ်ပူးကြခံရစဉ်က မျောက်ဆုံးသွားခဲ့သော သူမ၏ ယောက်ျား မဇရာစီ ကုလား အရက် သမားက အိမ်ပြန်ရောက်နေပြီ။ သူ ပြန်ရောက်လာစဉ်က အရက်များ နေပါသည်။ သူသည် နေ့ရောညပါ အရက်များ မူးနေပြီး လူတွေကို ချစ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသောကြောင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ဝင်းထဲသို့ မဝင်ခွင့် မပေးခဲ့ပါ။

သူမ၏ ယောက်ျား မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန် ရောက်လာခြင်းအတွက် အယ်နီသည်လည်း ကျွန်မကဲ့သို့ စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သော် သူမ၏ ယောက်ျားကိုတော့ မစွန့်ပစ်နိုင်ပါ။ သူမက ကျွန်မကို ဘေးစွာ ချစ်ခင်ပါသော်လည်း သူမ၏ ယောက်ျား အပေါ်တွင် သစ္စာ ထားပြီးမည်။

အယ်နီအတွက် ကျွန်မ ဝမ်းနည်းမိပါသော်လည်း အငြင်းအခုံ ထိရန်တော့ မဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ သို့သော် တန်ဖိုးမရှိသော တစ်ယောက်အတွက် သူမ၏ အနစ်နာခံမှုကိုတော့ ခါးသီးမိပါ သည်။ ကျွန်မ ပေးနိုင်သမျှသော ငွေကြေးနှင့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ ပြုလုပ်မှုများကို ပေးခဲ့ပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကြေကွဲစွာ ဖက်သား ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့ ကားထွက်လာသောအခါ သူတစ်ဦးတည်း ဖတ်တစ် လက်ပြုရင်း ငိုယိုကျန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်လည် တွေ့ရန်မှာ

အလားအလာ ရှိတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း နှစ်ဦးစလုံးက သိနေကြပါသည်။ တစ်ဖက်တစ်ဖက် အတွင်း၌ကား သူမ မပစ်ပယ်နိုင်သူ တစ်ဦးက အရက်မူးပြီး အိပ်နေသည်။ သူ့အတွက် သူ့ဇနီးက မည်မျှ ကိုယ်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ကို သူ့သိမည်မဟုတ်။ ဂရုစိုက်လိမ့်မည်လည်း မဟုတ်ပါ။

လမ်းမများပေါ်တွင် စစ်ပြေး ဒုက္ခသည်များနှင့် ပြည်ကျနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ တောင်ကြီးမှ ဆယ်နှစ်မိုင် ဝေးသော ရွှေညောင်အထိ လူတန်းကြီးက ရှိနေ၍ ရောက်မှ ရောက်ပါတော့မလား ဆင်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရွှေညောင် ဘူတာတွင် ပါလာသော ပစ္စည်းများကို ချပြီး ကုန်များ အတင်အချလုပ်သည့် နေရာ၌ စခန်းချကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အတွက် နောက်ခရီးကို သယ်ဆောင်ပေးမည့် ရထားက စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ စောင့်မျှော် ရပါဦးမည်။ ရုပ်ပိုင်သည် ကျွန်မတို့ လူစုအား တဲနှစ်တွဲပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး 'ရထားကို မည်မျှလောက် ကြာအောင် စီးရမည်၊ ရထားသည် ကျွန်မတို့သွားလိုရာသို့ ရောက်မည် မရောက်မည်ကို သူ ကတိမပေးနိုင်ကြောင်း' ပြောပါသည်။

အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ပျက်ကွက်ပြီးနောက် ရွှေညောင်ကလေးသို့ ရထားသည် ကလင် ကလန်၊ ကလင် ကလန် စသော အသံများ ဖြစ်ကာ စတင် ထွက်ခွာပါတော့သည်။ မောင်းတံ တစ်ချက် ဆွဲလိုက်တိုင်း ခေါင်းတွဲကြီး တစ်စစီ ဖြစ်သွားမည်လားဟု စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကလေးတင်လည်း မုန်းစရာကောင်းအောင် ကြန့်ကြာနေပြီး ခေါင်းတွဲဟောင်းကြီးကို စက်နှိုး၍ ရပါသည်။ ရထားသည် ဥဩဆွဲကာ တောင်အောက် လွင်ပြင်ဆီသို့ ခုတ်မောင်း သွားပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ ဇွန်လဖြစ်၍ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူအိုက်လှပါသည်။ ဘူပြင်လာ မီးအိုးနှင့် ပေ အနည်းငယ်ခန့် အကွာတွင် ထိုင်နေရသလို ခံစားမိသည်။ မိုးရာသီကျရောက်ရန် နီးကပ်လာသည့် အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းက ဆုံနေသည်။ မျက်စိက မှုန်ဝါးဝါး ဖြစ်နေပါသည်။ အပူရှိန်၏ အဆက်မပြတ်ဖိစီးနှိပ်စက်မှုကို ခံစားနေရပါသည်။

ရေက အလွန် ရှားပါးသဖြင့် ဂရုတစိုက် ချွေတာရသည်။ လျှာများပေါ်က နာကျင်မှုကို သက်သာရုံမျှ၊ လည်ချောင်းကို ရေ

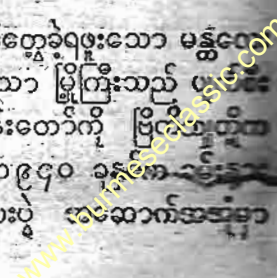
ဆွတ်ရုံမျှ သောက်ကြရသည်။ ရထားလမ်း ဇလီဇားတုံးများ အကြား၌ မီးကို ကပျာကယာ မွှေးပြီး ထမင်း ချက်ရသည်။ ဆန်မှာ ကျွန်မတို့၏ အဓိက စားစရာပင် ဖြစ်သည်။ ရေမရှိ၍ ရေမချိုးနိုင်ကြပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်များဖြင့် လိမ်းကျ လျက်ရှိရာ ထွက်လာသော ချွေးများ ခြောက်သွားသောအခါ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ကို ရွံ့နှင့်မဲထားလေသလားဟု ထင်ရသည်။

နောက်ပေး နောက်ဖိ သွား လိုသော အခါ ရထားလမ်း တစ်လျှောက် ပေါက်နေသော တောထဲသို့ ဝင်၍ ကိစ္စ ပြီးရသည်။ တောထဲတွင်ကား လူဆိုးစားပြုများက ပစ္စည်းယူပြီး လူဆတ်ရန် အသင့် စောင့်ဆိုင်းနေတတ်ကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ အသက်ကို ဖက်ရွက် နှင့် ထုပ်ပြီး ကိစ္စပြီးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ငါးရက်ခွဲ ကြာပြီးနောက် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါက အလွန်တရာလှပခဲ့သော မြို့ကြီးသည် အပျက်အစီးများဖြင့် အတိ ပြီးနေပါသည်။ အဆက်မပြတ် ဗုံးကြဲခံရမှုကြောင့် အလွန် တရာ ခန့်ညားခဲ့သည့် အဆောက်အအုံများသည် တစ်စစီ ဖြစ်နေသော ကျောက်ခဲပုံကြီးအဖြစ် ဘဝ ပြောင်းကာ အရပ်ဘူ အရပ်သားများ၏ သစ်သားများဖြင့် ဆောက်ထားသော နေအိမ်များ မှာမူ မီးလောင်ဗုံးများကြောင့် မီးလောင်ပြင်ကြီး ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မေမြို့နှင့် မိုင်လေးဆယ် ကွာဝေးနေပါသေးသည်။ လက်ရှိ လွှာခဲ့သော နှုန်းအတိုင်းဆိုလျှင် နှစ်ရက်ခရီးပင် ဖြစ်သည်။ ခရီးလမ်း၏ ကြမ်းတမ်းမှုဒဏ်ကို ကျွန်မ မခံနိုင်သည်ထက်ပင် ဖခင်ကြီးနှင့် ကလေးများက ပိုဆိုးပါသည်။ သူတို့ခမျာ စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှမ်းနယ်နေကြရသည်။ မော်တော်ကား ငှားရန် ပိုက်ဆံ စုပါသည်။ တက္ကစီ အရှာ ထွက်ခဲ့၏။ အောင်မြင်ရန် လမ်းစ နည်းသော်လည်း ကြီးစားကြည့်ရပါသည်။

ကျွန်မ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးသော မန္တလေးမြို့ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ အလွန်တရာ လှပခဲ့သော မြို့ကြီးသည် ဖခင် နေပါပြီ။ မြန်မာ ဘုရင် အဆက်အဆက်မှ နန်းတော်ကို မြင်ဖူးတတ်စေ 'ဒပုရင်ခံတပ်' ဟု အမည် ပြောင်းခေါ်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ်က ဘုရင်ခံတပ် ကျွမ်းကျင်စွာ ကျင်းပခဲ့သော ဒါဘာဆုပေးပွဲ အဆက်အဆက်

၁၅၅ ဦးမြင့်စော့ (၆၆)

အကောင်းပကတိ ရှိနေသေးရာ ရှုပန် စစ်သားများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ယခင်က ဆွမ်းခံကြွကြွသော ဘုန်းတော်ကြီးများနှင့် ပြည့်ကျပ်နေတတ်သည့် လမ်းမများတွင် လူသူ ရှမ်းနေပါသည်။

နှစ် ရာပေါင်းများစွာကပင် လက်မူ ပညာရှင်များ ထုတ်လုပ်သော ရွှေထီး ငွေထီး ဆိုင်များသည်လည်း တိတ်ဆိတ်ပြီး လူသူ ကင်းမဲ့နေသည်။ မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်မှ ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဘုရားပူများ လည်း ရောက် မလာ နိုင် ကြ တော့ ပါ။ ရွှေ ပြာသာဒ် များ အောက်ဝယ် စံပါယ်နေကြသော တန်ခိုးကြီးဘုရားများတွင် ဟာလာတင်းလင်း ဖြစ် နေ သည်။ တရားထိုင် နေ ကြ သော ဘုန်းကြီးနှင့် သူတောင်းစား အနည်းငယ်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

တစ်ရံရောအခါက လူများ၊ နွားလှည်းများဖြင့် ပျားပန်းခပ်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြပြီး ယခု လူသူကင်းရှင်းနေသော လမ်းများကို တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လျှောက်သွားခဲ့ရာ မြေခွဲ ကားစုတ် တစ်စီးနှင့် သွားတိုးမိသည်။ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက ကျွန်မတို့ လူစုအား အခပေးလေးဆယ်ကျပ်ဖြင့် မေ့မြို့သို့လိုက်ပို့ရန် သဘောတူပါသည်။ ဤမျှလောက် အဖိုးအခကို ကျွန်မတို့ မတတ်နိုင်ပါ။ သို့သော်လည်း ကားနှင့်မသွားလျှင် ရထားနှင့်သွားရတော့မည်။ ရထားနှင့်ဆိုလျှင် ခရီးလမ်းဆုံးရောက်သော အခါ အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားကုမ္ပဏီသာ ရှိပါသည်။

ဟောလီးစုရပ်ရပ်မှ ရိုက်ထုတ်သော ရယ်စရာ ဇာတ်ကားထဲမှ မြင်ကွင်းနှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ကား စီးလာရုံက တူနေသေးတော့သည်။ ကားခေါင်းပိုင်းပေါ်တွင် ကြက်နှင့်ဘဲတွေက တကွ ကို တကော်ကော် အော်လာသည်။ ခွေးများက ခေါင်းများထိုး ကားပြင် ထုတ်၍ ဟောင်လာကြသည်။ ကားထဲမှာတော့ ကျွန်မတို့တစ်တွေမှာ ငါးပိသိပ် ငါးချဉ်သိပ် ဖြစ်နေကြသည်။ ကလေးများက ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် လိုက်လာခဲ့ရသဖြင့် မကျေနပ်ဘဲ ဆူဆူအော်ဟစ် ငိုကြွေး လာကြသည်။

ဤမျှ ဆေးငယ်သော မော်တော်ကားထဲသို့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ရသော လူများအား ဝင်ဆွဲအောင် တင်နိုင်သည်ကို မှတ်တမ်းတင်သူသာ တွေ့မြင်သွားပါလျှင် ဂိုဏ်းနက်(၈)၏ စံချိန်တင် စာအုပ်၌ မှတ်တမ်း ဝင်နိုင်ပါသည်။ ထိုခရီးသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ မသက်မသာ

ဖြစ်ရသော်လည်း အင်ဂျင်စက်နှင့် ကားဘီးများ ရှိနေသဖြင့် လိုရာခရီးကိုတော့ ပို့ဆောင် ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

လေယာဉ်ပျံများ လာရောက် ဗုံးကြဲနေစဉ်မှာပင် ကျွန်မတို့သည် မေ့မြို့သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ကိုဒါမ ပေးလိုက်သော လိပ်စာအတိုင်း သစ်တောလမ်းထဲတွင် ရှိသည့် အိမ်သို့ သွားပါသည်။ စားမဲ့ကုလားထိုင်နှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မရှိသည်မှအပ နေပျော်သော ဘန်ဂလိုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စရာကောင်းပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပန်းခြံတစ်ခုလည်း ရှိပါသည်။

ဖေဖေကို ညှော်ခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် နေရာချပေးသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ရှိသော အဆောက်အအုံထဲ၌ တိရစ္ဆာန်များကို သိုလှောင်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မသည် တင်းထားသမျှ အားအပ်များ ကုန်ခန်းကာ လိုက်သွားပါတော့သည်။ ပင်လယ်ပြင်တွင် နှစ်ရှည်လများ ခရီး သွားနေရသော သင်္ဘောသားတစ်ဦးကဲ့သို့ ရထား၏လှုပ်ရှားမှု၊ မော်တော်ကား၏ ဆောင်မှုတို့ကို ခြေထောက်တွင် လာပြီး ခံစားနေရသည်။ ကျွန်မလမ်းလျှောက်ရန် စဉ်းစားကြည့်ရုံဖြင့်ပင် ခြေထောက်များက ပုန်ကန်နေကြသလို ထင်ရ၏။

ကားမောင်းသမားသည် ကျွန်မ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး စိုးရိမ်နေပါသည်။ သယ်စရာပစ္စည်းများကို အိမ်တွင်းသို့ ကူညီသွင်းပေးခဲ့သည်။ ဘောက်ဆူးချသည်ကိုပင် လက်မခံပါ။

မတ်တတ်ရပ်၍ ရသောအခါ ဤအိမ်သို့ ကိုဒါမ ကြိုတင်ပို့ပေးထားသော စားစရာများထဲမှအချို့ကိုယူ၍ ချက်ပြုတ်ပါသည်။ သို့သော် အဖော်မပါ တစ်ယောက်တည်း စားရမည့်အထဲတွင် ရင်ကပါ ပြည့်နေသဖြင့် မစားဖြစ်တော့ပေ။ သို့ဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ရာ ချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် အရပ်ရပ် အခြေအနေကို သွားသော် ကြည့်ပါသည်။ ဈေးဝယ်ထွက်ရာ၌ ယာဉ်တစ်ခုခုကို အသုံးပြုထုတ်မဖြစ်ဟူ၍ ပထမဦးဆုံး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မသည် ဤထဲသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖွင့်ထားသော အိုင်အချို့ကို ဝင်ကြည့်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခက်သီးတစ်စီး စောင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၍ ငွေငါးဆယ်နှင့် ဝယ်လာခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ နေရသောအိမ်သည် ကျွန်မအတွက် ခေတ္တ ယာယီအားဖြင့် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်ပါသည်။ နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသောအခါ ကိုဒါမ ရုတ်တရက် ပေါက်လာပြီး 'ဂျိုင်းဗီးလ်' ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်း မှည့်ခေါ်ထားသော ဘန်ဂလိုသို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် ပြောပါသည်။ ယင်းအိမ်၏ မူလပိုင်ရှင်မှာ မစ္စတာ ဂျယ်လီကို ဖြစ်ပါသည်။ အလွန်လှပသော အိမ်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အိမ်ထောင်ပရိဘောဂ မရှိကြောင်း တွေ့ရပြန်သည်။

အိပ်ရာ ခုတင်များ၊ စားပွဲများ၊ ကုလားထိုင်များကို ရှာဖွေနိုင်ခဲ့သော် ဤ အိမ်တွင် စိတ်လက်ချမ်းသာစွာ နေနိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍ အိမ်ခန်းများကို လိုက်လံ စစ်ဆေးကြည့်ရှင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများကို ရှာဖွေရန် ခက်ခဲပါမည်။ ယင်းထက် တွေ့ရှိသည့် ပစ္စည်းများကို အိမ်သို့ သယ်လာရသည်က ပိုမိုခက်ခဲပါမည်။ သို့သော် အဖြေကို မမျှော်လင့်သော နည်းလမ်းဖြင့် ရရှိပါသည်။

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်း၌ အိမ်နားတွင် ရှိသော သစ်တောထဲသို့ ယင်းသီး ယင်းရွက်နှင့် သစ်သီး ရောင်းသူ တစ်ဦး တလေ တွေ့နိုးမျှော်ကိုးပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ရာ အဘိုးကြီး တစ်ဦးသည် ထင်းများကို လိုက်လံ စုံဆောင်း၍ အစည်းများ စည်းကာ လက်တွန်းလှည်း တစ်စီးပေါ်သို့ တင်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မက 'သူ၏ လှည်းကိုငှားလျှင် ရပါမည်လော' ဟု မေးကြည့်ရာ 'သူ့အလုပ်များပြီးစီးပါက ငှားပါမည်၊ တစ်ရက်လျှင် နှစ်ကျပ်ပေးရန်' ပြောပါသည်။

နောက် ရက်သတ္တတစ်ပတ်လုံး အိမ် တစ်အိမ်ချင်းသို့ လိုက်လံပြီး ပန်းကန်ခွက်ယောက်၊ မီးဖိုဆောင်သုံး အိုးခွက်နှင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများပါ မကျန် စုံဆောင်း သယ်ယူလာခဲ့သဖြင့် ဂျိုင်းဗီးလ်မှာ ထပြင်းပြည့် ကျက်သရေမင်္ဂလာ ရှိလာခဲ့ပါသည်။

ငွေကြေး ချမ်းသာသော သူများ အပန်းဖြေရာ တောင်ပေါ်ခန်းမြို့ ဖြစ်ပြီး အစိုးရ နေရာသို့ မြို့တော်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများမှာ ပိုလျှံနေပါသည်။ မြို့သူမြို့သား အများစုမှာ သူတို့ အိမ်များကို သောခတ်ပြီး ထွက်ပြေး သွားသဖြင့် အိမ် တစ်ချို့မှာ ဖောက်ထွင်းလုယက်ခြင်း ခံထားကြရသည်။

ဤ အိမ်များမှ ပစ္စည်းများကို ငှား ယူရ ခြင်း အတွက် ကျွန်မသည် ထူးထူးခြားခြား စိတ်မကောင်းခြင်း မဖြစ်မိပါ။ ယင်း ပစ္စည်းများကို အမှန်လည်း လိုအပ်နေပါသည်။ ကျွန်မ ဘုမသုံးလျှင်လည်း အလဟဿ ဖြစ်နေကြပါမည်။ စွန့်ပစ်ထားသော ဝိယာနီ တစ်ခုကို တွေ့ဆောအခါ မိမိကိုယ်ကို မလုံသလို လွန်ကဲသော ပြုလိုလို့ ခံစားရသည်။ တန်ဖိုးကြီးသည့် ဇိမ်ခံပစ္စည်း တစ်ခုကို သိမ်းယူရန်မှာ ကျွန်မတို့ရရှိသော အဆိဉာဏ်နှင့် အပ်စပ်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ကိုဒါမက ကျွန်မယုံမှားသံသယ ဖြစ်နေသည်ကို ချေဖျက်ပစ်ရုံကေ ယူရမည်ဟုပင် တိုက် တွန်းနေပါသေး သည်။ လှည်း ပေါ်သို့ ဝိယာနီကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကူညီထင်ပေးခဲ့ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ အတွင်းသို့ ဂျပန် စစ်တပ်များ ဝင်လာပြီးမှ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် အေးဆေး ခြိမ်သက်မှုများကို စတင် ခံစားလာရပါသည်။ ကျွန်မ အနေနှင့် အခြေတကျ ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးနောက် ကျွန်မသည် လက်မှတ်ရ သူ့နာပြုဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း သတင်းများ ပြန့်သွားခဲ့ပါသည်။ မြို့ပေါ်နှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ လူနာများ ဆေးကုသမှုခံယူရန် ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာကြသည်။ ရွာသူရွာသားများက ငွေကြေး ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာကြသည်။ အခက်အခဲရှိသဖြင့် ဆေးကုခ မပေးနိုင်ပါဟု ပြောလာကြသည်။ ငွေအစား ဝျှံနှင့်ဆန်များ ကြက်ဥများကို ပေးကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဝိတ်ကြိုက်ပင် ဖြစ်သွားပါတော့သည်။ အတယ်ရှိ ငွေပေးခဲ့သော် အစာများကို မှောင်ခိုဈေးမှ အဆမတန် ပေးပြီး ဝယ်ရမည် ဖြစ်ကြသည်။ သောဇွေနှင့် ကာမိမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မ ဆေးကုသပေးရသော နေရာများမှာ တင်ပယ်ထိန်းသွယ်ဝန်းလာသည်ဖြစ်၍ အစိုးရ အသိအမှတ် မပြုသော ခိုင် သူနာပြု

ဆရာမကြီး ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ကျေးရွာများနှင့် လူအများ စုပေါင်းနေကြသော နေရာများသို့ မှန်မှန်သွားရောက်ရသည်။ မိုးလင်းမှ မိုးချုပ်သည်အထိ ငှက်ဖျား၊ ဝမ်းကိုက်၊ အာဟာရ ချို့တဲ့၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အနာစိမ်းများ၊ ကျည်ဆန် အစအနမှန်၍ ရသော ဒဏ်ရာများကို လှည့်လည် ကုသပေးရသည်။

ကျွန်မတို့၏ များပြားလာသော အုပ်စုထဲမှ စိတ်ဓာတ် ကျပြီး နာမကျန်းရှိသူများကိုလည်း ကုသပေးရပါသေးသည်။

စားဆေး၊ ထိုးဆေးများ ရှာဖွေရသည်မှာ ကျွန်မ အတွက် အလွန်ကြီးလေးသော ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ တိုင်းရင်းသူ အမျိုးသမီးကြီးများက ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာက ဖော်စပ်လာသော ဆေးပင်၊ သစ်ညှာ၊ သစ်မြစ်၊ မာသော အခေါက်များပါသည့် ဆေးဖော်နည်း များကို ပေးရာ အချို့သော ရောဂါများကို ထိရောက်စွာ ကုသနိုင်ခဲ့ပါသည်။

အချို့သော ရောဂါများကိုမူ ခေတ်မီဆေးများ တိုက်ကျွေးမှသာ ကုသ၍ ရပါသည်။ ယင်းရောဂါများအတွက် သင့်လျော်သော ဆေးရွာရသည်မှာ အလွန်အလွန် ခက်ခဲလှပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စစ်တပ်မှ တိရစ္ဆာန် ဆေးကု ဆရာဝန် ခိုးထုတ်လာသော ဆေး များ ရရှိ၍ တော်တော်သည်။ သို့သော် သူ၏ ဆေးကလည်း ကြာရှည်ခံသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ အလွန်တရာ ကံကောင်းလွန်း၍သာ ဤဆေးကို ရရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ခွေးများအနက် ခွေးမတစ်ကောင် ကလေး မွေးနေသည်။ တိရစ္ဆာန် ဆရာဝန်သည် တစ်နေ့တွင် မြင်းစီး၍ အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်အသွား မြင်တွေ့သွားသည်။ သူက ကျွန်မကို 'ခွေးတစ်ကောင် ရောင်းပါ' ဟု ပြောလာရာ ကျွန်မက ခွေးပါးစုပ် တစ်ပေါက် လျော့နည်း သွားမည်ကို ဝမ်းသာနေ၍ အလကားပေးလိုက်သည်။ သူက ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် ထိုးဆေးများ၊ စားဆေးများကို မကြာ ခဏ လာရောက် ပေးလေ့ရှိသည်။ သူ မြင်းစီးသွားသည့် အခါတိုင်း ခွေးကလေးကို မြင်းကုန်းနီးရွှေတွင် တပ်ပြီး စီးလေ့ရှိသည်။

ဆေးနှင့်ပတ်သက်သော ကိရိယာပစ္စည်းများနှင့် ဆေးဝါးများကို မရနိုင်သောအခါ လိုအပ်ခြင်းသည် တီထွင် ခြင်း၏ မိခင် ဖြစ်သည်။

ဟူသော စကားစုံသည် မှန်ကန်လှကြောင်း ဆောလျှင်စွာ တွေ့ရပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် ကလေး မွေးပေးရာမှ စက်ဘီးစီးပြီး အပြန် ဈေးအနီးတွင် အသက် ခြောက်နှစ် အရွယ်ရှိ မူဆလင်မလေး တစ်ဦးအား ဂျပန်စစ်ကားက တိုက်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကားနှင့် တိုက်မိရာမှ မိန်းကလေးသည် အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားပြီး ကား ရွေ့တော့နက်ပေါ်သို့ ကျလာခဲ့သည်။ ကားမောင်းသူ ဂျပန်က ဘာမျှ မဖြစ်သလို ကားကို ရပ်ဖင် မပေးချေ။ ကျွန်မသည် စက်ဘီးပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကလေးမထံသို့ အပြေးအလွှား သွားခဲ့သည်။ ကလေးမလေး၏ လိင်မောင်း နှစ်နေရာတွင် အရိုး သွင်သွင်ကျိုးသွားသည်ကို အသေးစိတ် စစ်ဆေးကြည့်ရန်ပင် မလိုဘဲ အလွယ်တကူပင် တွေ့ရပါသည်။

သူမ၏ဖခင်သည် ကျွန်မအား တစ်ခုခု လုပ်ပေးပါရန် စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် တောင်းပန်နေပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် မည်သို့ ကုသပေးရမည်ကို ကောောင်းစွာ သိရှိငြားလည်း ပစ္စည်းကိရိယာရှိမှ ကျွန်မ ရမည်ကိစ္စ ဖြစ်နေပါသည်။ အရိုးများကို ကျွန်မ ပြန်ဆက်ပေး၍ ရပါသည်။ သို့သော် ကျပ်စည်းရန်အတွက် ပလာစတစ်နှင့် အိုထားမှ ဖြစ်ပါမည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လမ်းဘေးရှိ ခြံတောင်ပိုကြီး တစ်ခုကို ကျွန်မ လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။

'ကျွန်မကို အဝတ်စတချို့ ပေးပါ' ဟု တောင်းလိုက်၏။

စိတ်ဓာတ်ကျနေသော ဖခင်သည် ကြောက်ရွံ့နေသော ယုန်တစ်ကောင်အလား ပြေးထွက်သွားသည်။ ဘေးမှ ရပ်ကြည့်နေသော သူများအား တောင်ပိုမှ အနူးညံ့ဆုံး၊ အမုန်းဆုံး မြေလက်တစ်ဆုပ်စာခီ ယူပေးကြရန် ခိုင်းပါသည်။

ကလေးကို လမ်းဘေးတွင် အသာသိပ်၍ ကျိုးသွားသော အချိုးစစ်ဆေးကြည့်ပါသည်။ ကျွန်မသည် မြေမှုန့်နှင့် ရေထောပြီး မြေဖြင့် ဖြစ်လာစေသည်အထိ နာနာ နှယ်ပေးပါသည်။ အဝတ်စကို သန့်စင်သန့်စင် ဆုတ်မြဲပြီး မြေစေးဖြင့် အိုကာ ကျပ် စည်းပေးလိုက်ပါသည်။

မြေစေးများ ခြောက်သွေ့ မာကျော သွားသည်အထိ ထွန်းစောင်နေပါသည်။ ရာသီက ပူအိုက် နေသည်ဖြစ်၍ ကြာကြာဆော့

မစောင့်ရပါ။ ကျွန်မက ကလေးမလေး၏ ဖခင်အား ‘သူ၏ စိတ်စောနေမှုကို ထိန်းချုပ်၍ ပလတ်စတာကို တနှစ်နေ့ ခြောက်ပတ် ကြာသည်အထိ လက်ဖျားနှင့်မထိရန်နှင့် ခြောက်ပတ်ပြည့်ပြီးမှ အသားကို မထိခိုက်စေဘဲ ဓားနှင့် ပလတ်စတာကို လှီးဖြတ်ရန်’ ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။ သူသည် ထပ်ခါတလဲလဲ ကျွန်မကို ကျေးဇူးတင်စကား ပြောပြီး စာလေးကို ချီမကာ ထွက်သွားပါတော့သည်။

စက်ဘီးပေါ် ပြန်တက်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ရာ ဖြစ်သလို ကုသခဲ့သည်ကို တစ်လမ်းလုံး စောင့်ပြီး စိုးရိမ်နေမိပါသည်။ ငါ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားကုပေးခဲ့တာပဲ။ ငါ ဘယ်လိုကြိုးစားပေးမည့် သူ့လက်က တစ်သက်လုံး ပြန်မကောင်းတော့ဘူးဆိုရင်လဲ ငါ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဟူ၍ စတုးလာမိသည်။

ကျွန်မ၏ ခြေခြေစေးတွင် ရောဂါပိုး ပါသွားနိုင်သည်။ ကလေး၏ ဖခင်ကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားချင်မှ ထားနိုင်မည်။ ပလတ်စတာများကို အချိန် မကျဘဲ ခွာပစ်လိုက်သော်၊ အရိုးကလည်း ကျကျနန မဆက်သေးလျှင်၊ ပလတ်စတာများကလည်း မူလ ဇာတိ ဖြစ်သော မြေမှန်ဘဝကို ပြန်ရောက်ခဲ့ပါက စသော အတိမ်းအစောဝီး အမှားအယွင်း ရှိနိုင်သည်များကို တွေး၍မဆုံးတော့ပါ။ ကလေးမလေးရောဂါ မြန်မြန် ပျောက်ပါစေ ဟူ၍သာ ဆုတောင်းရတော့သည်။

သို့သော် အားမရှိလှပါ။ ကလေးမလေး၏ အခြေ အနေမှန် ကိလည်း ကျွန်မ သိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟုပင် ထင်မိပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုအချိန်က အရပ်ရပ် အခြေအနေအရ ကလေး ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ဖခင်စဉ်သူ ကိုသော် လည်းကောင်း ပြန်လည်တော့ဆုံးနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိစွာ ကျွန်မ ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ အထင်မှာ ဒီတစ်ချိန်တွင် မှားယွင်းသွားခဲ့ပါ၏။

လူနာ များကို လိုက်လံ ကြည့်ရှု ဆေးကုသ ပေးနေရသည်ကို ကျေနပ်နေမိပါသည်။ သို့သော် အတိုင်းအတာမရှိဘဲ ဆေးကုသနေ၍ မဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည် ထားပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဘဝတွင် အခြေခံ လိုအပ်ချက် ပစ္စည်းများ ရရှိရေးမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုမိုကပ်ခဲ့လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ လူနာရှင် များကလည်း သူတို့၏ စီးပွားရေး

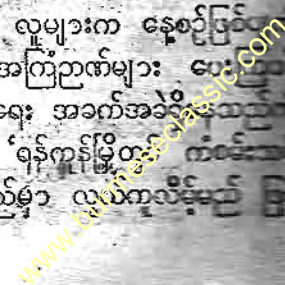
အခြေအနေ နိမ့်ကျလာကြသည်နှင့်အမျှ ကျွန်မအား ပေးကမ်းနိုင်ခြင်း လျော့နည်းသွားခဲ့ပါသည်။

မောင်ခိုလုပ်ငန်းက ကြီးထွားလာပြီး ဈေးတေ့က ခေါ်ခိုက်နေသည်။ တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ဝယ်ယူလိုသော် တန်ဖိုး ချိုသော ငွေစက္ကူများကို အိတ်နှင့် အပြည့်အသိပ် ထည့်ယူသွားရန် လိုအပ်ပါသည်။ သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ များများ စားစား မရနိုင်ပါ။

ကျွန်မ ကတ်ကတ် စုဆောင်း ထားသည့် လက်ဝတ် လက်စား များကို တဖြည်းဖြည်း ချရောင်းရတော့သည်။ လက်ဝတ်လက်စား များ ကုန်ခန်းသွားသောအခါ ရှိသမျှ ပစ္စည်း များကို ချရောင်းရပြန်ပါသည်။ ခြင်္သေ့ခင်များ၊ ခန်းဆီးများ၊ စားပွဲ ကုလားထိုင်များ ချရောင်းခဲ့ရာ ကျွန်မ ရောက်စက အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ကင်းမဲ့လျက် ရှိသော ‘ဂျိုဝါးဗီးလ်’ သည် မူလအနေအထားသို့ ပြန်ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

မကုန်ခန်းနိုင်သေးသည်ကတော့ ကျွန်မ၏ အချိန်နှင့်ဆေးကုသမှု ပညာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အခြေအနေက တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွားလာသည်နှင့်အမျှ လူနာ အရေအတွက် က များပြားလာခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ ရရှိသည့် အစားအစာများက ပို၍ ပို၍ နည်းပါးလာပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ယခုအတိုင်း သွားနေ၍ မဖြစ်တော့ပြီ။ ပြတ်ပြတ် သားသား ဆုံးဖြတ်ရတော့မည်။ အာဟာရဓာတ် ပြည့်ပြည့်ဝဝ မစားသုံးရ၍ အားအင်ကုန်ခန်းပြီး အခြားရောဂါများ ကပ်ပိုလာမည့် အရေးကို ကျွန်မ တွေးပူမိသည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ကျွန်မကို မိခိုနေကြသူများသည်လည်း သူတို့၏ ကံကြမ္မာကို သူတို့ ဘာသာ ဖန်တီး ရပေတော့မည်။ ဘိုးသူတော်လဲလျှင် တောင်ဝေးက ထူပေးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

ထိုသို့ လှည့်လည် ဆေးကုသနေစဉ် လူများက နေ့စဉ်ပြန်ဝင် နေသမျှတို့ကို အမြဲလေ့လာရန်နှင့် အခြားအကြံဉာဏ်များ ပေးကြသည်။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မက စားဝတ်နေရေး အခက်အခဲများသည် လူမမာတစ်ဦးအား ပြောမြဲခဲ့ရာ ၎င်းက ‘ရန်ကုန်မြို့တွင် ကံဆေးကြောင်း၊ ရန်ကုန်တွင်ဆိုလျှင် ငွေရှာရသည်မှာ လွယ်ကူလိမ့်မည် မြ

ကြောင်း အကြံပေးပါသည်။ မေမြို့နှင့် ရန်ကုန်မှာ ခရီးအတန်လှမ်းပါသည်။

သို့သော် မကွင်းတိုင်ယာတိုက် ဖခင်နှင့်တကွ တိရစ္ဆာန်များ အတွက် တာဝန်ယူမည်ဟု ပြောဆိုနေပါသည်။ သူတို့ထက် စိတ်ချရသမှု မရှိနိုင်ပါ။ ကျွန်မက ရန်ကုန်တွင် နှစ်ရှည်လများ နေရန် မရည်ရွယ်ပါ။ အကယ်၍ နေပြစ်သွားခဲ့သော် ဖေဖေ့ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ခေါ်ယူရန် စဉ်းစားရပါမည်။

ယင်းသို့သော အခြေအနေတွင် ကျွန်မ၏ မိခင်ထံမှ စာတစ်စောင်ကို လက်ခံ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုစာသည် ကျွန်မထံ ချောချောမောမော ရောက်လျှင်ရောက်မည်ဟု မေမေ ယုံမှား သံသယ ရှိနေပါလိမ့်မည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် လိပ်စာ တပ်ထားပုံက ထူးဆန်းနေသည်။

စစ်အကျဉ်းသားများ၏ စစ်အကျဉ်းသားစာတိုက်

မစ္စအိပ်(ချ်)ရောဒရစ်(စ်)၊

မေထရွန်၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ တောင်ကြီးမြို့၊

တောင်ပိုင်း ရှမ်းပြည်၊ မြန်မာပြည်

ဗြိတိသျှ စစ်အကျဉ်းသားမှ / တစ်ဆင့် ဂျပန်ကြက်ခြေနီသူနာပြုတိုက်ကြိုမြို့။

စစ်မက် ဖြစ်ပွားနေသော နိုင်ငံနှစ်ခု နယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ ဤစာသည် ကျွန်မထံသို့ ချောချောမောမော ရောက်လာခြင်းမှာ မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ မျက်လှည့်ပြသလို ခံစားမိပါသည်။ 'တောင်ကြီးဆိုသော စာလုံးပေါ်တွင် မင်နီဖြင့် ခြစ်ထားပြီး 'မေမြို့' ဟူ၍ အစားထိုးရေးထားသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ရိုက်နှိပ်ထားသော တံဆိပ် အမှတ်အသားများကိုမူ ဖတ်၍ မရတော့ပါ။

ယင်းစာ(တစ်စောင် သိမ်းထားပါသည်။) တွင် မိခင်၏လိပ်စာကို အစိုးရ၏ သီးသန့်ဆေးရုံ၊ ဘန်ဂလိုမြို့၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံဟု ဖော်ပြထားသည်။

မေမေ၏ အချစ်ဆုံးဟယ်လင်

သမီးသာ ယခုအချိန်၌ မေမေတို့၏ ချစ်နှစ်သက်သည့်အိမ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိနေမည်ဆိုလျှင် ဆေးရုံတွင် ရှိသော လူမမာများ

အား ပြုစုကုသပေးနေမည်ဟု မေမေ သိနေပါသည်။ သမီးအတွက် မေမေ စိတ်ပူနေရပါသည်။ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ ရှိပါစေဟု ဘုရားမှာ ဆုတောင်းနေပါသည်။ လူအချို့က သမီးသည် တောင်ကြီးတွင်ပင် ရှိနေသေးသည်ဟု ပြောကြပါသည်။ မေမေနှင့် တစ်ခါတည်း မည်သည့် အတွက် သမီး လိုက်မလာသည်ကို မေမေ မသိပါ။ သို့သော် သမီး၏ နှလုံးသား အတွင်း၌ ဒဏ်ရာအနာတရမှုများ ရှိနေမည်ကို မေမေသိပါ၏။ သမီးသည် မမာမကျန်းသူများ၏ အပေါ်တွင် မေတ္တာတရား၊ ကရုဏာတရားများ ထားရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်အတွက် သမီးအပေါ်၌ မည်သည့် ဘေးအန္တရာယ်မှ မကျရောက်နိုင်ဟု မေမေ သိနေပါသည်။

မေမေ၏ စာများကို ဖတ်ရပြီး စိတ်ဓာတ် တက်ကြွလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ သမီး ဖေဖေ့ကို ဂရုစိုက်ပါ။ တစ်နေ့သော အခါတွင် မေမေတို့ အားလုံး ပြန်ဆုံကြ ရဦးမည် ဖြစ်ပါသည်။ မေမေသည် သမီးနှင့်အတူ မကွဲမကွာ နေခဲ့လိုသော စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက် ခဲ့ပါသည်။ မေမေကို လော်ရီကားပေါ်သို့ တင်ပေးပြီး နောက်က သမီး လိုက်လာမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ မေမေ စောင့်မျှော် နေပါသေးသည်။ ဒါပေမယ့် အချည်းနှီးပါပဲ။ အခု အချိန်မှာ မေမေ ဆုတောင်းနေရတာကတော့ သမီးနဲ့ မေမေတို့ တစ်တွေ ပြန်လည်တွေ့ဆုံဖို့နဲ့ သမီး ကျန်းကျန်းမာမာ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိပါစေ ဆိုတာပါပဲ။

အချစ်များစွာနှင့် မေမေ

မေမေ့စာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်မ ငိုမိပါသည်။ မိခင်ထံမှ နောက်ဆုံး အပြစ်အပျက်များကို သိရမိဖြင့် ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါသည်။ တချိန်တည်း တူလင် စိတ်ဆီ၌ စိုးရိမ် ပူပန်သွားမိပါသည်။ မေမေသည် လက်ရေးထက်သား အလွန်လှသူ ဖြစ်သည်။ ယခုစာတွင် ရေးထားသည်မှာ မိမိသာ စာကြောင်းများကလည်း အဆက်အစပ်မရှိ အလွန် ဖတ်ရခက်ပါသည်။ မေမေသည် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီး၏ ဒဏ်ကို ခံစားနေရ

၁၅၄ ဦးမြင့်စွာ (မြီး)

ရွာကြောင်း လက်ရေးကို အကဲခတ်ခြင်းဖြင့် သိသာ ထင်ရှားစေပါသည်။

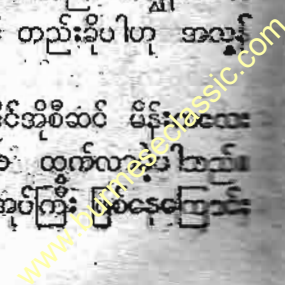
ပေပေသည် စိတ်ကို မထိန်းနိုင်ရှာဘဲ မျက်ရည်ဖြင့်ဖြိုင် ကျရှာသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် စိတ် သက်သာရာ ရသွား၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့အတွက် ဤစာသည် ပျော်ရွှင်မှု ဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ သို့အတွက် ကျွန်မသည် ရန်ကုန်သွား၍ အလုပ်လုပ်ရန် နောက်ဆုံး တင်းနေစရာ မရှိတော့ပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မ ရှုံးနိမ့်ခဲ့သော် ဤစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည်အထိ ကျွန်မတို့၏ ဘဝ ရပ်တည်နိုင်ရေးမှာ ပျော်လင့်ချက် အလွန် နည်းပါးသွားဖူးဟန် ရှိပါသည်။

စစ်အတွင်း မြန်မာပြည်၌ ခရီးသွားလာရသည်မှာ အပင်ပန်းခံနိုင်မှု ရှိမရှိကို အစမ်းဆပ်ခံရသလိုသာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မ စိတ်လျှော့ထားခဲ့ပါသည်။ တကယ် ခရီးထွက် သောအခါ သွေးထွက်အောင် မုန်နေပေသည်။ ကြက်သွန်ဖြူများ၊ ချင်းများ တစ်ဆောင် ထားသော ကုန်တိုနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ရာ ရက်အတန်ကြာ စီးရပြီးနောက် ခရီးဆုံးသို့ ရောက်သွားသည်တွင် ကြက်သွန်နီဥများကို ရှာလကာရည်နှင့် စိမ်ထားသော အနံ့မျိုး ခံစားနေရသည်။

ကျွန်မနှင့် တရင်းတနီးရှိပြီး ချစ်ရပါသော ရန်ကုန်မြို့မှာ ဂျပန်တို့၏ ဗုံးဒဏ်ခံထားရကြောင်း အမှတ်အသားများကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့ရပါသည်။ မြို့သူမြို့သား အမြောက်အမြား ထွက်ပြေးနေကြစေကာမူ ဆိပ်ကမ်းများ၌ လူစည်ကားလျက် ရှိပြီး ဂျပန် စစ်ရေးအတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်း များကို ထောက်ပံ့လျက် ရှိပါသည်။ ရောင်း ဝယ်ဖောက်ကားခြင်းမျိုးသက်သက် မဟုတ်ဘဲ အခြေအနေ ခိုင်မြဲလာသည် သဘော ဖြစ်ပါသည်။

မစ္စတာမက္ကင်တိုင်ယာက ရန်ကုန်တွင်ရှိသော သူ၏ မိတ်ဆွေ နန်းအမျိုးသမီး တစ်ဦး၏ လိပ်စာကို ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအား နေအိမ်နှင့် အလုပ် မရုံမချင်း သူမ၏ အိမ်တွင် တည်းခိုပါဟု အလွန် ဖြစ်နာစွာနှင့် ခွင့်ပြုခဲ့ပါသည်။

ယာယီဆေးရုံအဖြစ် အသုံးပြုနေသော ဒိုင်အိုစီဆင် မိန်းမဆေးဆောင်သို့ နောက် တစ် နေ့ နံနက်စောစော ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ငိုဆေးရုံတွင် ကျွန်မနှင့် သိက္ခာမီးသုက ဆေးရုံအုပ်ကြီး ဖြစ်နေကြောင်း

ကို အံ့ဩဝမ်းမြောက်စွာ တွေ့ရပါသည်။ မဆိုးမတူပင် ကျွန်မကို အလုပ်ခန့်မလားဟု မေးလိုက်ပါသည်။

‘ခန့်မှာပေါ့ ဟယ်လင်း၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ ခန့်မှာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းရဲ့နာမည်ကို ပြောင်းပစ်ရမယ်၊ မြန်မာ အဝတ် အစား ပြောင်းဝတ်ရမယ်’ ဟု သူက ပြောပါသည်။

‘နောက်ထပ် ဘာမှ မပြောနဲ့တော့၊ နာမည်လဲ မပြောင်းဘူး၊ အဝတ်အစားလဲ မပြောင်းနိုင်ဘူး၊ ကျွန်မကို လက်ရှိ အခြေအနေ အတိုင်း ခန့်ချင်ခန့်၊ ဒါမှမဟုတ် မခန့်လဲ ရပါတယ်’ ဟု ကျွန်မက ပြောလိုက်သည်။

‘မင်းရဲ့ လုံခြုံမှုအတွက် ပြောရတာပါ။ ဒီမှာက အသားဖြူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အန္တရာယ် သိပ်များတယ်၊ နောက်ပြီး ဂျပန်တွေကလဲ မြန်မာ လူမျိုးတွေကို သူတို့သာလျှင် မိတ်ဆွေစစ် ဖြစ်ကြောင်း ကြိုးစားပြီး သိမ်းသွင်းနေကြတာ’ ဟု သူက ရှင်းပြပါသည်။

သူ အကြံပေးသလို လိုက်လျော မည် ဆိုပါက အဆင်ပြေ သွားပါမည်။ သို့သော် ထိုသို့ သဘောတူ ရန် ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ တိုက်တွန်း၍ မရပါ။ ထိုသို့ လိုက်လျောလိုက်ခြင်းဖြင့် ဂျပန်များအား စစ်နိုင်သူများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရာ ရောက်သွားပါမည်။ ကျွန်မ မေမေနှင့် ဖေဖေတို့တစ်တွေ အပင်ပန်းခံ လာခဲ့သမျှ ထိုသို့ လိုက်လျော လိုက်ခြင်းကြောင့် လူအများ၏ ကဲ့ရဲ့လှောင်ပြောင်ခြင်းကို ခံရဖူးရုံ ရှိပါသည်။ ပို၍ ဆိုးရွားသည်မှာ ငွေမက်၍ လိုက်လျောသည် ဆိုပါက သစ္စာပောက်ခြင်းနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မဘက်က တင်းလွန်းသဖြင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်သွားခဲ့ပါ သည်။ လိုက်လျောလျှင် ကျွန်မအား တစ်လ လခငွေသုံးဆယ်ဖြင့် အလုပ် ခန့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာန်ချထားသော ကျွန်မ၏မျက်နှာကို မြင်တွေ့နေရသဖြင့် သူသည် ကျွန်မ ခေါင်းမူးနေပုံကို ရိပ်မိပြီး စကား ပြောင်းလိုက်ပါ သည်။

‘မင်းကို ခွဲစွဲချင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်၊ စတုတ္ထ ဒေါ်ခင်ကြည်လေး’ ဟု ပြောပါသည်။

မမျှော်လင့်သော သတင်းကို ကြားရ၍ ဝမ်းသာသွားခဲ့၏။ တချိန်သောအခါက လောကနိဗ္ဗာန်အလား ပျော်စရာ ကောင်းလှသော ရန်ကုန်မြို့တွင် ကျွန်မတို့နှစ်ဦး သူ့နာပြုဆရာမများအဖြစ် အတူလုပ်ကိုင် ခဲ့ကြရာမှ အလွန် ခင်မင်သော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်သွားကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကဲ့ကွာနေသော မိတ်ဆွေ တစ်ဦးအား တွေ့ရမည် ဖြစ်၍ အံ့ဩသွားမိ၏။

သူမ၏ အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ‘သီးသန့် လူနာဆောင်’ ဟု တက်ရောက် ကုသလျက်ရှိသော လူမမာ တစ်ဦးအား သူမ အနေနှင့် ချစ်ခင် စွဲလမ်းလျက်ရှိကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ဦး လက်ထပ်ရန် စေ့ခပ် ထားကြောင်း’ ပြောပြပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း အကြောင်း ကျွန်မ သိတန် သလောက် သိထားပါသည်။ ဂျပန်များက သူ့အား ဗိုလ်ချုပ်ရာထူးပေးပြီး မြန်မာ စစ်တပ်၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ခန့်ထားသည်။ သူသည် စစ်မဖြစ်မီက ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး သမား ဖြစ်၍ သခင် ပါတီ၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး လုပ်ခဲ့သည်။

သူတို့၏ သခင်ပါတီကို မတရားအသင်းအဖြစ် ကြေညာလိုက်သော အခါ သူနှင့်အတူ အဖွဲ့ဝင်အချို့ ဂျပန်ပြည်သို့ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် သွားကြသည်။ သူ့အား အာရှ သင်တန်းကျောင်း၌ တက်ရောက် စေပြီး ဂျပန် က ဗြိတိသျှ တို့အား မြန်မာပြည်မှ မောင်းထုတ်နိုင် က မြန်မာ တိုင်းသူ ပြည်သားများ လွတ်လပ်သွားကြမည် ဟု သေ ယုံကြည်ချက်ကို လက်ခံလာစေသည်။ သူသည် ဂျပန် ကျူးကျော်ရေး သမားများနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ တွင်းသို့ ပြန် လည် ဝင်ရောက်လာပြီး ပဉ္စမတပ်သားများ ထူထောင်ရာတွင် ကူညီခဲ့သည်။

မခင်ကြည်၏ လူရွေးမှုကို ဘဝင်မကျလှပါ။ သူမအား စိတ် မပါတာနှင့်ပင် ချီးကျူးစကား ပြောခဲ့ပါသည်။ သူမအနေနှင့် ခာတ် မကျစေလိုပါ။ သူမက ဆက်လက်၍ ‘ကန်တော်ကလေး’ ဟု ဆို၍ ဆင်းရဲသားများ၏ သိလရှင်ကလေးများ ဆေးရုံ၌ အလုပ်လုပ်အပ်ခဲ့၍ ခံရကြောင်း၊ သူမအနေဖြင့် အလုပ်လက်ခံရန် မလိုတော့ဘဲ ကျွန်မအား ထိုအထုပ်ကို လျှောက်ရန် ပြောသောအခါ ကျွန်မမှာ ဝမ်းသာအား

ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအား နှစ်ခါ တိုက်တွန်းရန် မလိုပါ။ နေ့လယ်စာ စားရန် ဖိတ်ခေါ်သည်ကိုပင် မစားတော့ဘဲ ကန်တော်ကလေးဘက်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ မခင်ကြည်နှင့် မတွေ့မီ အချိန်တုန်းကသာ ဆိုလျှင် ဤသတင်းမျိုးအတွက် လက်တစ်ဖက်ကိုပင် ဖြတ်ပေးနိုင်ပါသည်။

ဤနေရာတွင် အလျဉ်းသင့်၍ ရေးရပါဦးမည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း အပေါ်တွင် အမြင်မှန်နှင့် ကြည့်ရပါမည်။ ဆူကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ကျွန်မ တွေ့ဖူးခဲ့ရာမှ သဘောကျလာခဲ့ပါသည်။ သူသည် ကောက်ကျစ်သော သွေဖည်ရေးသမားတစ်ဦး မဟုတ်သည့် အပြင် တိုင်းပြည်ကို လေးလေးနက်နက် ချစ်ခင်သူတစ်ဦးဖြစ်ပြီး လွတ်လပ်ရေးရသည်ကို မြင်ချင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန်ကပေးသော လွတ်လပ်ရေးသည် သူလိုချင်သော လွတ်လပ်ရေးမျိုး မဟုတ်သည်ကို သူ မကြာမီ တွေ့ရှိလာခဲ့ပါသည်။ တစ်စထက်တစ်စ သူ၏ မျှော် မှန်း ချက် များ ပြိုကွဲသွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗြိတိသျှတို့အား သူ၏ စစ်တပ်နှင့်အတူ သူ့ကိုယ်တိုင် ပူးပေါင်းလာသည်။ ယင်းသို့ ကမ်းလှမ်းလာသည်ကို ဘုရင်ခံနှင့် တကွ ဝန်ကြီးများအဖွဲ့က ဒေါသတကြီး ပယ်ချခဲ့သည်။ သို့သော် လော့စ်မောင့်ဘက်တန်နှင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလျှံစလင်းတို့ကမူ သူ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံလိုက်ကြပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး ယင်းသို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းဖွယ်ရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိပါ။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ စစ်တပ်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်း၏ လက်အောက်တွင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ရာ မျိုးချစ်စိတ် ရှိသူ အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားပြီး အထင်ကြီး လေးစားသွားခဲ့သည်။

သို့သော် မြန်မာ့လွတ်လပ်ရေး ရရှိနိုင်ရန် အတွက် သူ၏ အစဉ်တစိုက် ကြိုးပမ်းမှု ဆုလာဘ်သည် 'ကျဆုံးခြင်း'ပင် ဖြစ်ပါစေ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၉ရက်နေ့တွင် ဝန်ကြီးများ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေခိုက် ဦးစော၏ဘဝည့်များ အခန်းထဲသို့ ရုတ်တရက် ရောက်လာကြပြီး မောင်းပြန် သေနတ်များဖြင့် ပစ်ခတ်ခြင်း ခံရ၍

အခြား ဝန်ကြီးများနှင့်အတူ ကျဆုံး သွားခဲ့ပါသည်။ ဤ နိုင်ငံတော် လုပ်ကြံမှုတွင် ဦးစောသည်လည်း ပါဝင်ပတ်သက်ကြောင်း ခံရုံးတော်က စစ်ဆေးတွေ့ရှိသဖြင့် သေဒဏ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဆေးရုံ၏ တာဝန်ခံ ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဂျပန်ဆရာဝန် ဒေါက်တာ ဆူဇုကီး ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ဖြစ်မီက ရန်ကုန်မြို့တွင် ဆေးခန်း ဖွင့်၍ ငွေကြေး အမြောက်အမြား ရယူသွားသူ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်သွားကြသော ဂျပန် အများအပြားထဲမှ တစ်ယောက် ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှတို့ကလည်း ၎င်းတို့အား ပေါ့သေးသေးဟုပင် ယူဆထားခဲ့ကြပါသည်။ သူတို့သည် ဆရာဝန်၊ သွားစိုက်ဆရာဝန်၊ ဓာတ်ပုံဆရာများ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ခွေးကလေးများ အမြီးတန့်နန့်လုပ်သလို ဗြိတိသျှတို့အား မျက်နှာလိုအားရ လုပ်တတ်ကြပါသေးသည်။

ဓာတ်ပုံဆရာသည် စစ်အရာရှိများ၏ ဇနီးမယားနှင့် ကလေးများကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးသလိုနှင့် စစ်ရေးပြပွဲများ၊ ခံတပ်များကို ဓာတ်ပုံရိုက်ယူကြသည်။

သွားစိုက်ဆရာများကလည်း သွားကို နုတ်ပေးသလို ညှိပေးသလိုဖြင့် သတင်းများကို နှိုက်ယူသွားကြသည်။

ဆရာဝန်များကလည်း ဒီပုတ်ထဲက ဒီပုတ် ဖြစ်ပါသည်။

လူအများ၏ စိတ်တွင်းဝယ် တစ်ဖက်သားအား ကူညီတတ်သော မိုးသားပုံရသော၊ ပညာရှင်များကို ဂျပန် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးဌာနက သူ့စွဲပြီး မြန်မာနိုင်ငံသို့ စေလွှတ်၍ သူတို့တွေ့ရှိချက်များကို တိုကျိုမြို့သို့ အစီရင်ခံစေလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ခဲ့ကြပေ။

သို့ဖြစ်၍ ဂျပန်စစ်တပ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာကြသော အခါ ရန်သူ၏ အင်အားကို သိနေပြီး ဝင်ရောက်ရန် လမ်းများကိုပါ သိနေကြပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဆူဇုကီးနှင့် ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံရသည်က တီထွင်ထုတ်တုတ်ဖြင့်ပင် ကိစ္စပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ အလုပ်ကို ကျွန်မ ရပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် 'ဘူး သုံးဘူး'ကို ဆောင်ရပါမည်။ အလုပ် ခင် တွင် ဤတွေ့ကြားသိရသမျှများကို 'မကြားဘူး'၊ 'မမြင်ဘူး'၊ 'ပြောဘူး' ဟု ကတိတည်ရပါမည်။

ကျွန်မကသာ စိတ်ဝင်စားမည် ဆိုပါက သီးသန့် ပြင်ပ လူနာ
ရွာနုကို ကျွန်မအား အုပ်ချုပ်စေမည်ဟု ပြောပါသည်။ လာခဲ့မှာ ၇၅ က
ဖြစ်သည်။ သူ၏ စည်းကမ်း သတ်မှတ်ချက်များကို ကျွန်မ သဘော
လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မဘက်က အပြန်အလှန် စည်းကမ်းရှိရမည် ဖြစ်သော်
လည်း ကြိုတင် ဈေးနှုန်းရှိလည်း မရ၊ တိုင်ပင်ရမည့် သူကလည်း မရှိ
ဘာမျှ မပြောပါ။

အလုပ်က ပင်ပန်းလှသည်။ သို့သော် မကျေနပ်စရာ မရှိပါ
မို့ပေါ်တွင် လူ အတော် များများသည် ငွေ ဝယ် ကျွန် များသဖွယ်
မဝရေစာ စားနေချိန်၌ ကျွန်မ၏ လခက ကောင်းလှပါသည်။ ဂျပန်
များသည် အလုပ်တစ်ခု လုပ်ရန် ရှိသည့်အခါတွင် ထိုအလုပ်ပြီးစီးနိုင်ရ
အတွက် လူများကို စုဆောင်းသောအခါ သူတို့ ငှား ရမ်း သူ သည်
ထိုအလုပ်နှင့် ကိုက်ညီသည် မကိုက်ညီသည်ကို လည်းကောင်း၊ အ
ကြေးငွေ ပေးချေရာတွင် တန်ရာတန်ဖိုး ဖြစ်သည် မဖြစ်သည်
လည်းကောင်း စဉ်းစဉ်းစား စား လုပ်ကြသူများ မဟုတ်ကြောင်း
ကျွန်မ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဒေါက်တာ ဆူဇွန်းသည် သူ၏ အလုပ်တွင် အလွန်တော်တ
ဆက်ဆံရေး အလွန်ကောင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်ရုံသာမက ရန်ကုန်မြို့၏ ဘုရား
တမျှ အာဏာ ရှိနေသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ၏ ငွေကြေး
ချမ်းသာမှုကို ရှေးရှု လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မအတွက် ရသောအခန်းမှာ ယခင်က သီလရှင် တစ်ဦး
အခန်းဖြစ်၍ ပြတင်းပေါက် မရှိပါ။ လေမရ၍ အလွန်ပူအိုက်လှပါသည်။
တချိန်သောအခါက ဗမာ့ လုပ်ထားသော ဆေးရုံသည် အရားကျော
တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်ကိုမူ ခေါင်းပြတ်၊ လည်ပင်းပြတ်ဖြစ်ကာ ပြန်ကျနေသ
ရပ်တုများက သက်သေ ခံနေပါသည်။ အလွန်တရာ လှပခဲ့သော ဘုရား
ရွှေခိုးကျောင်းသည် ရုပ်ပျက် ဆင်းယုန် ဖြစ်နေပြီး ဘုရားဆောင်က
တမင် သက်သက် ဖျက်ဆီးထားပါသည်။

ဒေါက်တာ ဆူဇွန်းသည် သူ လက်ခံ ကုသပေးနေသော လူနာ
ထံမှ ဆေးကုခအဖြစ် အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူကြိုသာ လက်ခံပါသည်။ သူသည်
သူ၏ အရှင်သခင်များကို တက်တက်ကြွကြွ ထောက်ခံ အားပေးနေ

ဖြစ်သော်လည်း ဂျပန် ငွေစက္ကူအပေါ်တွင် အယုံအကြည် ရှိသူ တစ်ဦး
မဟုတ်ပါ။

သူ၏ သီးသန့် လူနာများ၏ ဆေး ကုသခများသည် သူ၏
အိတ်ကပ်ထဲသို့ တန်းတန်း မတ်မတ် ဝင်သွားခဲ့သလို အိတ်ကပ်ထဲမှပင်
မကြာခဏ ပြန်ထွက်လာကြပြန်သည်။

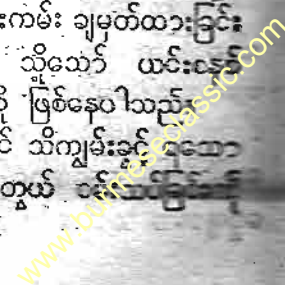
ထွက်လာပုံ ထွက်လာနည်းမှာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ဖြစ်ပါသည်။
သူသည် အရက်သေစာ အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ မယားငယ်
အမျိုးသမီးကိုလည်း အရူးအမူး ချစ်နေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူသည်
အရက် အလွန်အကျူး သောက်စေကာမူ အရက်မူးခြင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်
ရှိသူ မဟုတ်ပါ။ သူ အရက်မူး၍ လူမုန်း သူမုန်း မသိချိန်တွင်
အမျိုးသမီးက သူ၏ အိတ်ကပ်ထဲ ပါလာသမျှသော ဆေးကုသခများကို
အကုန်အစင် နှိုက်ယူထားလိုက်တတ်ပါသည်။

သူ ပြန်လည် သတိရလာသော အချိန်တွင် ခေါင်းက မူးနောက်
နောက် ဖြစ်နေသေးသဖြင့် ငွေရေး ကြေးရေး အကြောင်းကို သတိမရ
နိုင်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့တည်းမဟုတ် သူ၏ အမျိုးသမီးကို
ချစ်လွန်လွန်း၍ မကန့်ကွက်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

သူ၏ ငွေ ပေါက်ရလမ်းမှာ အပြင် လူနာများဖြစ်၍ ငွေကြေး
ချမ်းသာသော အိမ်တွင်းပုန်းမများ ဖြစ်ပါသည်။ အိမ်တွင်းပုန်းမများ၏
မျက်နှာကို သူတို့၏ ယောက်ျားများကသာ ကြည့်ခွင့်ရှိသဖြင့် လူနာအား
တစ်ကိုယ်လုံး စမ်းသပ် စစ်ဆေးရန် ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်သော ကိစ္စ
ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏ အိမ်များတွင် ကျွန်မကိုသာ အစစ်ဆေး
ခံလိုကြပါသည်။

အမျိုးသမီးများ၏ အိမ်တွင်းပုန်းစနစ်မှာ ခေတ် မမီတော့သော်
လည်း တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်ခွင့် ပေးခဲ့လျှင်
မနာလို ဝန်တို ဖြစ်ကြမည်ကို တားဆီးလို၍ စည်းကမ်း ချမှတ်ထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ သဘောမကျပါ။ သို့သော် ယင်းအခါ
သည်ပင်လျှင် ကျွန်မအတွက် ရွှေတွင်းတွေ့ရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

အိမ်တွင်းပုန်း အမျိုးသမီးများနှင့် ခင်မင် သိကျွမ်းခွင့် ရသော
အခါ သူတို့က ယောက်ျားဆရာဝန်များ ကိုင်တွယ် ဝင်သွားခြင်း

တထိတ်ထိတ်ဖြင့် စိုးရိမ်မိကြောင်း ဖွင့်ဟပြောပြကြပါသည်။ ယင်းသို့ အိမ်တွင်းပုန်း ကုလားမများ ထံသို့ သွားရာ၌ ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးအား ခွင့်တောင်းခဲ့ရာ ရှောရှောရှူရှူ ခွင့်ပြုရုံမျှမက သူ၏ မော်တော်ကားကိုပင် သုံးခွင့် ပြုခဲ့ပါသည်။ သူ၏ ဝင်ငွေကို မထိခိုက်သမျှ သဘော ကောင်းသောလူစားမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ နှစ်လမျှ အိမ်တွင်းပုန်း အမျိုးသမီးများနှင့် ဆက်ဆံလာရသောအခါ ကျွန်မ ရသော လစာ ငွေကို ဓာတ်ဆီဖိုးအဖြစ်နှင့်ပင် သူ့ကို ပြန်ပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ဒိုင်အိုစီဆင် မိန်းကလေးကျောင်းအတွင်းရှိ ဆေးရုံသို့ သွားရောက် ခဲ့စဉ် မိမိသိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းသောအားဖြင့် ခေါင်းမာခဲ့မှုကို တစ်ပတ် လျော့ချလိုက်ပါသည်။ လမ်းမပေါ်၌ သွားလာ နေကြသူများက ဥပဒေပတိုက်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို မြင်တွေ့ရာ၌ လျှော်ပြောင်ရွတ်ချ လိုကြပါသည်။ ကျွန်မအနေဖြင့် အန္တရာယ်နှင့် ရင်မဆိုင်ရစေကောမူ စိတ်မော့ဖွယ်ရာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ ဖြစ်လာပါသည်။ သို့ဖြင့်ပင် ကျွန်မသည် ကုလားမများ ဝတ်သော ဆာရီကို ပြောင်းလဲ ဝတ်ဆင် ရပါတော့သည်။

အစပထမ၌ ရှက်သလိုလို ဖြစ်သော်လည်း ကိုယ်ကျိုးစွန့်ရခြင်း မျိုးတော့ မဟုတ်ပါ။ အမှန်အားဖြင့် ဆာရီသည် ပူအိုက်သော ရာသီနှင့် ကိုက်ညီသည့်အပြင် ဝတ်ဆင်ရာ၌ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပါသည်။ ကုလား အမျိုးသမီးများ မည်သည့်အတွက် ဆာရီကို အစဉ်အလာ အားဖြင့် တန်ဖိုးထား ဝတ်ဆင်ကြောင်း သဘောပေါက်မိကာ များစွာ အချိန်နှောင်းပြီးမှ လက်ခံကျင့်သုံးမိသည်ကိုပင် စိန်မကောင်း ဖြစ်မိ ပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် တစ်လလျှင် ဝင်ငွေ ကျပ်နှစ်ထောင်မျှ ရရှိနေရာ ထိုအချိန်က ငွေလုံးငွေရင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ငွေကြေး စုဆောင်းမိလာ သောအခါ မေ့မြို့သို့ ပြန်ရန် အစီအစဉ်ချပါသည်။ ဖခင်အတွက် အသုံး သိုမည့် ပစ္စည်းများကို စတင် ဝယ်ယူပါသည်။ ဈေးနှုန်း များက ဆင်ခိုက် နေသောကြောင့် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ငွေများက အသုံးမခံပါ။

ရှပ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ၄၅ ကျပ်၊ စုပ်ကျယ် တစ်ထည် ၄၅ ကျပ်၊ ဖလန်နယ် ဘောင်းဘီ တစ်ထည်ကို တစ်ရာကျော် ပေးရသဖြင့် ရှိသမျှ ငွေများ ချောကုန်ပါသည်။ ဖိနပ်တစ်ရန်၏ ဈေးသည် စစ်ကြိုခေတ်၌ အရန် သုံးဆယ်ဝယ်၍ ရနိုင်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ မရှိမဖြစ်သော နွေ မိုး နှစ်မျိုးစလုံး သုံးနိုင်သည့် ထီးဟောင်း တစ်လက်၏ တန်ဖိုးသည်ပင် ကျပ် နှစ်ရာငါးဆယ်ခန့် ဖြစ်နေပါသည်။

ဒေါက်တာဆူဇူကီးက အင်္ဂလိပ်ပိုက်ဆံကိုသာ ဆေးကုခ အဖြစ် ဘာကြောင့် လက်ခံကြောင်း နားလည် သဘောပေါက် လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မသည် ပိုက်ဆံများများရလေ မေ့မြို့၌ ဝယ်၍မရနိုင်သည့် မရှိမဖြစ် ပစ္စည်းများကို လိုက်လံဝယ်ယူရသဖြင့် များများကုန်လေ ဖြစ်နေပါ သည်။ ဇိမ်ခံပစ္စည်းများ မဟုတ်ပါ။

စုဆောင်းထားသော ငွေများ ကုန်သွားသောအခါ ရန်ကုန် တွင်ပင် ဆက်နေပြီး ငွေရှာရပြန်သည်။ ကြယ်သီးကတ်များ၊ အပ်များ၊ မျော့ကြိုးများ၊ အပ်ချည်လုံးများကို ရှာဖွေဝယ်ယူ စုဆောင်းရပါသည်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ ဆုတ်ခွာသွားကြစဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဝတ် အထည်များကို ဆိုင်များတွင် တင်၍ ရောင်းချနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် စိတ်ကြိုက် တော်တော်များများ ဝယ်ယူခဲ့ပါသည်။ အချိန်အားရလျှင် ဈေးများအတွင်း လှည့်လည် လျှောက်သွားပြီး မေ့မြို့၌ အစစအနအပင် မရှိတော့သော ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ စုဆောင်းပါသည်။

တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မသည် စားရက်ကြံ၍ မုတ်ဆိတ် ပျားစွဲသည့်ကိန်းနှင့် သွား၍ တိုးမိပါသည်။

ပြင်ပလူနာဌာနသို့ တစ်နေ့ ရောက်သွားသောအခါ ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးနှင့် ဂျပန်အရာရှိ တစ်ဦးတို့ စိတ်ပါဝင်စားစွာ စကားပြောနေ သည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်လုံးများသည် ကျွန်မထံသို့ ရောက်နေကြသဖြင့် ကျွန်မ အကြောင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အဝေးကပင် ခန့်မှန်းနိုင်ပါသည်။ ဂျပန်အာဏာပိုင်များသည် ကျွန်မ၏ ရပ်တည်မှုကို မလိုလားကြလေသလောဟု စိုးရိမ် မိပါသေးသည်။ နောက်မှ ထိုအတွေးအခေါ်ကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး ငါ သူတို့ကို အာဏာပိုင်များ

ခုက္ကံ မပေးခဲ့ပါကလားဟု စဉ်းစားကာ စိတ်သက်သာရာ ရသွားပါသည်။

ဒေါက်တာ ဆူ ဇူ ကီး က ကျွန်မကို သူ့အနီးသို့ ခေါ်ယူ၍ ဤဆေးရုံနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာတွင် ရှိသည့် ခွဲစိတ် ခန်းမဆောင် တစ်ခု၌ အလုပ် လုပ်လိုပါသလားဟု မေးပါသည်။ စည်းကမ်းချက်မှာ မျက်စိနှင့် နားကို ပိတ်ထားပြီး ပါးစပ်က လျှောက်မပြောရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဤစည်းကမ်းချက်မှာ ကျွန်မ လက်ရှိ ကျင့်သုံးနေရသောကြောင့် အခက်အခဲ မရှိဘဲ အလုပ်ကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။

နောက်သုံးရက်ခန့် ကြာသောအခါ ထိုအရာရှိကြီးရုံးခန်းသို့ ခေါ်ယူပါသည်။ ဂျပန်စစ်သားက ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် စည်း၍ ကားတစ်စီးပေါ်သို့ တင်ပေးပါသည်။ ယင်းနောက် ပြည်လမ်းပေါ်ရှိ အလွန်အရေးကြီးသော လူကြီးများနှင့် အထက်တန်း အရာရှိများသာ တက်ရောက်ကုသခွင့်ရသည့် ဆေးရုံတစ်ရုံသို့ ခေါ်ယူသွားခဲ့၏။

ဂျပန်များ၏ မရောင်ရာ နှင်းလူးသော ကိစ္စအတွက် ခေါင်းရှုပ် သွားခဲ့မိသေးသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် ဆေးရုံနေရာကို သိပြီးဖြစ်၍ ယခုလို ခေါ်လာခြင်းမှာ အချိန်ကုန်လှပန်းဖြစ်ရုံသာ ရှိပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့နှင့် ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်သည့်အပြင် ကျွန်မ အလိုရှိသော ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေ ဝယ်ယူရန် နာရီပေါင်းများစွာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် လုပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ မျက်စိများကို အဝတ်စည်းထားစေကာမူ မည်သည့်နေရာသို့ သွားနေကြောင်း အလိုလို သိနေပါသည်။

ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားသောအခါ ကျွန်မ မျက်နှာပေါ်၌ စည်းထားသော အဝတ်စကို ဖြေပေးပါသည်။ ကျွန်မကို အကောင်းဆုံးသော ခွဲစိတ်ကိရိယာပစ္စည်းများအသင့်ရှိပြီး အသန့်ရှင်းဆုံးလုပ်ထားသည့် ခေတ်အမီဆုံး ခွဲစိတ်ကုအခန်း အကျယ်ကြီး တစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားပါသည်။ အလွန်အရေးကြီးသော ခွဲစိတ်ကုမှုအတွက် ကျွန်မက ပါဝင်လုပ်ဆောင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ပြောပြီး ပိုးသတ်ထားသည့် အိတ်ဝတ်ရုံ၊ ဦးထုပ်၊ မျက်နှာဖုံး၊ ဖိနပ်နှင့် လက်အိတ်များကို ထုတ်ပေးပါသည်။

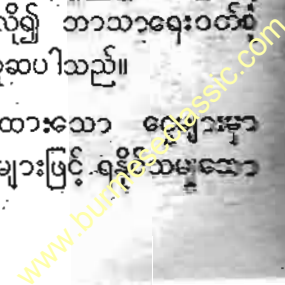
အကြောင်း တစ်ခုခုတော့ ရှိပါလိမ့်မည်။ ခွဲစိတ်ဆောင်ထဲ၌ ဂျပန် ဘာသာစကားကိုသာ ပြောဆို သုံးစွဲပါသည်။ ကျွန်မမှာ ဂျပန်စကား တစ်လုံးတလေမှ မတတ်သဖြင့် ဆရာဝန်၏ ညွှန်ကြားချက်များကို နားမလည်ပါ။ သို့သော် ချောမောစွာ တာဝန် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ခွဲစိတ်ကုမှု ပြီးစီး၍ လက်များကို ဆေးကြောနေစဉ် ကျွန်မကို ငွေတစ်ရာပါသော စာအိတ်တစ်အိတ် ပေးပါသည်။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာကို အဝတ်စည်းပြီး ကားပေါ်တင်၍ ကျွန်မ၏အခန်း ရှိရာသို့ ပြန်ပို့ပေးပါသည်။

ကျွန်မအနေနှင့် ခွဲစိတ်မှု ခံယူသူ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိပါ။ ဘာကြောင့် လျှို့ဝှက်စွာ ကျင့်သုံးနေသည့်အကြောင်းကိုလည်း မသိခဲ့ပါ။ ခွဲစိတ်ကြသည့် တစ်ဖွဲ့လုံး ဘာကြောင့် ဂျပန် စကားကိုသာ အသုံးပြုကြောင်းကိုလည်း မသိခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ထိုဆေးရုံသို့ နောက်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် သွားခဲ့ရပါသည်။ သွားသည့်အခါတိုင်း ထုံးစံအတိုင်း အခကြေးငွေ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုငွေသည် ပတ်တီးစများ၊ ကြယ်သီးများ ဝယ်ရန် ဖြစ်လာပါသည်။

ဈေးများသို့ ရောက်သွားတိုင်း သီလရှင်ဝတ်ရုံများကို ရောင်းချရန် ပြထားသည်ကို တွေ့ရ၍ စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်မိသည်။ သို့ဝတ်ရုံများကို ဝယ်မည့်သူ မရှိ။ သို့သော် ထင်ရှားစွာ ခင်းကျင်းပြသထားသည်။ ဤသည်မှာ ကျွန်မအတွက် ပြဿနာတစ်ရပ် ဖြစ်နေ၍ စမ်းသမှု ပြုခဲ့ပါသည်။

ယခု ဆေးရုံလုပ်ထားသော သီလရှင်များ၏ ကျောင်းသို့ ဂျပန်များ ရောက်လာကြပြီး သီလရှင်များကို ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကာ နေရာချထားပေးသည်။ သီလရှင်များမှာ တစ်ဦးချင်း နေထိုင်ကြရပြီး အဝတ်အစားကိုယ်ရုံများ မရှိကြ၍ အပြင်သို့ ထွက်နိုင်ကြပါ။ ဂျပန်များက သက်သက်နှိမ်လို၍ ဘာသာရေးဝတ်စုံများကို ခင်းကျင်းပြသထားသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ကျွန်မ မြိုးခြံချွေတာ၍ စုဆောင်း ထားသော ငွေများမှာ ဆုတ်ပေါက်ရသွားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ ငွေများဖြင့် ရနိုင်သမျှသော

သီလရှင် ဝတ်ရုံများကို ဝယ်လိုက်သောကြောင့် ငွေပေါင်း များစွာ ကုန်သွားခဲ့၏။

ဒေါက်တာ ဆူဇူကီး၏ ကားဖြင့် အမိုးထိ ပုံ၍ သယ်ဆောင် သွားသော ဝတ်ရုံများကို သီလရှင်များက ပြန်တွေ့သောအခါ ဝမ်းသာ ၍ မဆိုးကြတော့ပါ။ ဝတ်ရုံများကို ပြန်လည် အသုံးပြုပြီး စိတ်လက် ချမ်းသာ ရှိကြပါစေဟု ကျွန်မ ဆုတောင်းမိပါသည်။

ကျွန်မသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်ရသည်ကို ငြီးငွေ့လာပါသည်။ ဖခင်နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံလိုစိတ်က ပြင်းထန်လာသဖြင့် မေမြို့သို့ ပြန်ခွင့် ပြုရန် ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးအား မကြာခဏ ပူဆာပါသည်။ နောက် ဆုံး၌ အင်တင်တင်ဖြင့် ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

‘မင်း ပြန်မလာရင် ဖမ်းရမှာပဲ’ ဟုလည်း ပြောလိုက်သေးသည်။

မန္တလေးမြို့သို့ ပြန်လာရာ၌ လမ်းခရီးတွင် အခက်အခဲများစွာ မရှိခဲ့ပါ။ ဖခင်သည် ကျွန်မနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသောအခါ များစွာ ရွှင်လန်း ဝမ်းမြောက်သွားပါသည်။ ကျွန်မကို မေမြို့တွင်ပင် ဆက်လက် နေထိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုပါသေးသည်။ ကျွန်မကလည်း အလွန် နေချင်ပါသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးအား စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရန် ကျွန်မတွင် အသိဉာဏ် ရှိပါသေးသဖြင့် ရန်ကုန်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ယင်းအချိန်တွင် ကျွန်မသည် ဝင့်ကြားသော ဂျပန်ဗိုလ်မှူးကြီး တစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါသည်။ လူပုံက ပိန်ပိန် အရပ် မြင့်မြင့်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မမှူးက ဆိတ်များတွင် တွေ့ရသော တဲ့လောင်း ကျနေသည့် မုတ်ဆိတ်မမှူးမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အလွန် သန့်ရှင်းပြီး ကော်တင်ထား သည့် ယူနီဖောင်းများကို ကျန်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေ့ ရှိပါသည်။

သူနှင့် ကျွန်မ သုံးလေးကြိမ်မျှ တွေ့ဆုံရပြီးနောက် ကျွန်မ အပေါ်တွင် ဂရုတစိုက် ဆက်ဆံလာကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ သူက ငွေတိုးပြီး ချစ်ရေးဆိုသည့်တို့ကို ကျွန်မက ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့၌ တန်ခိုးသွားသူဖြစ်၍ ဆက်ဆံရေး ပြေပြစ်သင့်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးက ကျွန်မကို အကြံပေး ပါသည်။ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်အောင် မလုပ်သင့်ကြောင်း

ပြောပါသေးသည်။ အလွန် သင့်လျော်သော အကြံပေးချက်ပင် ဖြစ် ပါသည်။

သို့သော် ခက်နေသည်က ကျွန်မ၏ နှလုံးသားတွင် ဂျပန် ဗိုလ်မှူးကြီးက ပုံမလာခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ညအခါ လသာသာတွင် မည်သည့် ဂျပန်အရာရှိနှင့် ဖြစ်ပါစေ မော်တော်ကား ယှဉ်တွဲစီးရန် ကျွန်မက လိုလားသူ မဟုတ်ပါ။ သူနှင့်ဆိုင်က ပို၍ ဝေးပါသေးသည်။ ကျွန်မက သည်အတိုင်းပင် ပြောင်ပြောင် ပြောလိုက်ပါသည်။

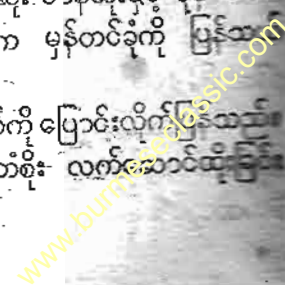
သို့သော်လည်း ဗိုလ်မှူးကြီးက နောက်ဆုတ် မသွားဘဲ ဇွဲနပ်ကြီး စွာနှင့် ချစ်ခင် ဆက်လက်ပန်နေပါသေးသည်။ စကားနှင့် သွေးဆောင်၍ မရသောအခါ တံစိုး လက်ဆောင်များနှင့် ဆက်လက် ကြီးစားပြန်ရာ ကျွန်မက ငြင်းမြဲ ဆက်ငြင်းနေပါသည်။

ဇွဲနပ်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ကို အမှတ်ပြည့် ပေးသင့်ပါသည်။ တစ်နေ့သော နံနက်တွင် ဆေးရုံသို့ ကားတစ်စီး ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်တွင် အလွန်ကြီးမားသော ပန်းပု ပန်းပြောက်များနှင့် ရွှေချ ထားသည့် မှန်တင်ခုံ တစ်လုံးကို သယ်ယူလာကြပါသည်။ မှန်တင်ခုံကို စစ်သားနှစ်ဦးက ချွေး တလုံးလုံးဖြင့် ကျွန်မ၏ အိမ်ခန်းသို့ သယ်ယူ လာကြပါသည်။ ကျွန်မက စိတ်ဆိုးဆိုးဖြင့် ‘ဒီပစ္စည်းကို ပြန်ယူသွား’ ဟု အော်ပါသည်။ ဂျပန်များက ကျွန်မကို ဂရုမစိုက်ကြပါ။

‘ဒီပစ္စည်းဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ လက်ဆောင်မို့ သူတို့၏ အသက် ထက်ပင် တန်ဖိုးရှိလို့ မယူနိုင်ပါ’ ဟု ပြောကြပါသည်။

ကျွန်မက သူ ပေးသော ပစ္စည်းကို နှစ်သက်၍ လက်ခံလိုသည်ပင် ဖြစ်ပါစေ။ ထိုပစ္စည်းကို ကျွန်မ အခြေအနေအရ လက်ခံထား၍ မဖြစ်ပါ။ အကယ်၍သာ မှန်တင်ခုံကို အိပ်ခန်းထဲသို့ သွင်းလိုက်မည် ဆိုပါက အခန်းက အလွန် ကျဉ်းလှသည်ဖြစ်၍ ဖင် မလှည့်သာ ခေါင်း မလှည့်သာ ဖြစ်သွားပါမည်။ ကျွန်မက စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် ခုန်ပေါက် အော်ဟစ် ဆူပူသောအခါကျမှ ဂျပန်များက မှန်တင်ခုံကို ပြန်ဆက် သွားကြပါသည်။

ဗိုလ်မှူးကြီးသည် သူ၏ နည်းပရိယာယ်ကို ပြောင်းလိုက်ပြန်သော် ညတက်တွင် ကားအတူစီးရန် ခေါ်ခြင်း၊ တံစိုး လက်ဆောင်ဆိုင်ခြင်း

တို့နှင့် မရသောအခါ ချစ်သဝဏ်လွှာများနှင့် ကြီးစားပြန်ပါသည်။ ကျွန်မထံသို့ ရည်းစားစာများ ရေး၍ ပို့လေ့ ရှိသည်။ ကျွန်မက ဘာတွေ့များ ရေးထားပါလိမ့်ဟု စူးစမ်းလိုသဖြင့် ဘာသာ ပြန်ကြည့်သည်။

‘ကျွန်ုပ်၏ ဟယ်လင်၊ မင်းရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ မေမြို့က ရေကန် တွေကို နေရောင်ဟပ်သလိုပဲ’ ဟု ရေးဆားသည်။ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်း သော်လည်း ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးကို ဆုပ်ကိုင် ဖမ်းယူနိုင်သော အရေးအသားမျိုး မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့ ဘာကို ဆိုလို သည်ကို မသိပါ။ သို့သော် သူ တစ်စားထားသည်ထက် ကျွန်မက အလှ ပိုသည်ဟုတော့ ထင်မိပါသည်။

သူ့အား ညင်ညင်သာသာနှင့် ငြင်းပယ်နေ၍ မရတော့ပါ။ သို့ဖြင့် တစ်ခုသော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ကျွန်မသည် ဗိုလ်မှူးကြီးအား ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံပြီး

‘ဗိုလ်မှူးကြီးသည် အလွန် အရေးပါသူ တစ်ဦးပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီးမှာ အထက်က အမိန့်ရှိပါသည်။ ကျွန်မ ကဲ့သို့သော လူမျိုးနှင့် စကား ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်း မပြုရဆိုသည်ကို ဗိုလ်မှူးကြီး သိပါသည်။ ကျွန်မ တစ်စောက်လုံးက ယင်းအမိန့်မျိုးကို မဖောက်ဖျက်ပါဘဲလျက် ရှင်က မည်သည့်အတွက်ကြောင့် မထိန်းသိမ်းနိုင်ရသနည်း’ ဟု ပြောချလိုက် ပါသည်။

သူသည် ဝိုင်ဝိုင်ကြီး မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သူ၏ ဓားအိမ် အတွင်းရှိ ဓားကို လှုပ်ခါပြီး ‘မင်း ခြေလှမ်း မမှားနဲ့’ ဟု ပြောပါသည်။

ရည်းစားစာများ၊ လက်ဆောင်များ မလာတော့ပါ။ ကျွန်မ ပြောလိုက်သည်က သူ့ အတွက် အလွန် ဆီမိသားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်မအပေါ်တွင် အခင်မင်မပျက် ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ မဟုတ်မခံ စိတ်ဓာတ်ပေါ်တွင် သူ ရန်ညှိုးမထားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား ပါသည်။

မိတ်ဆွေ ဖြစ်ရခြင်း၏ အခွင့်အရေးကို အခါ အားလျော်စွာ ကျွန်မက ယူခဲ့မိသည်ကိုတော့ ဝန်ခံရပါမည်။ ထိုသို့ ယူမိခြင်းအတွက် စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့် မဖြစ်မိပါ။ ကျွန်မ ဖခင်ထံသို့ ရာရှင်ပစ္စည်းများ

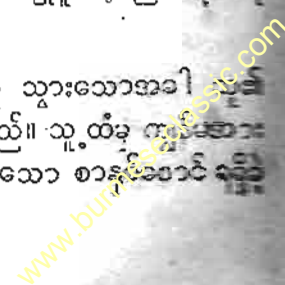
ပို့ပေးခြင်း၊ ဆေးဝါးများ မကြာခဏပေးခြင်း၊ အခါအားလျော်စွာ မေမြို့သို့ ပြန်ခွင့်ပေးခြင်း စသော အခွင့်အရေးများကို သူ့ထံမှ ရခဲ့ပါသည်။ စစ်သားများ အပြည့် တင်ဆောင်ထားသော စစ်ရထား များပေါ်တွင် ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ မိန်းမသား ရှိပါသည်။ သူသည် အိုင်တွေတိုင်း ခြေဆေးတတ်သူဟု နာမည်ကြီးနေစေကာမူ ကျွန်မ အနားကိုတော့ သူ မကပ်နိုင်ကြောင်း လူတွေ ပြောစမှတ်ပြုကြပါသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ အလုပ်ရှင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးက အမြဲမပြတ် သတိပေးလေ့ ရှိပါသည်။ ဗိုလ်မှူးကြီး၌ ရာထူး အရှိန်အဝါ ရှိသည်မှန်သော်လည်း ကျွန်မကို မေမြို့၌ နေထိုင်၍ မဖြစ် နိုင်ကြောင်း တိုက်တွန်း ပြောဆိုလေ့ ရှိပါသည်။

‘မင်းသာ တကယ်လို့ မလိုက်နာခဲ့သော် ဖြစ် ပေါ်လာ မည့် အခြေအနေသည် အလွန်ဆိုးရွားလိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း’ဖြင့် ဒေါက်တာ ဆူဇူကီးက သတိပေးပါသည်။ သူ၏ စကားကို နားမထောင်၍ မဖြစ်ပါ။ သူသည် ဘုရင်ခံတစ်ဦးပင်ဖြစ်၍ အစပထမ၌ သူ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို တော်လှန်ရန် ရည်ရွယ်ချက် မရှိခဲ့ပါ။

အချိန်များက တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်ခဲ့သည်။ ကျွန်မ၏ သတ္တိ များကို ပြန်လည် စုစည်းပြီး စွန့်စားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ တစ်ခုခုကို စွန့်စားရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်း မပြုခဲ့သော် စစ်ပွဲကြီး ပြီးဆုံးသွားသည်အထိ ရန်ကုန်တွင် သောင်တင်နေမည် ဖြစ်ပါသည်။ ဒေါက်တာဆူဇူကီးသည် အခြေအနေအရ ကျွန်မအပေါ်၌ ကျေနပ် နေသူဖြစ်၍ ကျွန်မကို ပြန်ခေါ်၍ မရခဲ့သော် စိတ်ဆိုးမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် သူသည် ကျွန်မအား ဖမ်းဆီးသည်အထိ ပြုမူလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆထားပါသည်။

နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်မ မေမြို့သို့ သွားသောအခါ သူ၏ အမိန့်ကို ဖိဆန်ရန် ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ သူ့ထံမှ ကျွန်မအား ချက်ချင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လာရန် အမိန့်ပေးသော စာနန်းစာဝင် ရရှိခဲ့ သည်။ သို့သော် ကျွန်မက နားမထောင်ခဲ့ပါ။

ပြီးပြီး ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားပြီဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်နေစဉ် မေမြို့ ရဲဌာနသို့ အမြန်သွားရောက် သတင်းပို့ရန် ကျွန်မထံ သတိပေးစာတစ်စောင် ရောက်လာခဲ့သည်။

ဌာနမှ 'ကျွန်မသည် ပေးအပ်သော အမိန့်တာဝန်ကို ပြောင်ပြောင် တင်းတင်း ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းအတွက် စစ်အရာရှိများ ရိပ်သာတွင် အစေခံအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရမည်' ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုအလုပ်သည် မည်သို့သော အလုပ်ဖြစ်သည်ကို အခြားသူ များ ထံမှ ကျွန်မက သိထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

'ကျွန်မသည် သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးသာဖြစ်၍ မမာ မကျန်းဖြစ်သူများအား ဆေးကုသပေးသူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း' ဖြင့် စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် ပြောချလိုက်သည်။ ကျွန်မအနေနှင့် စစ်တပ်တွင် ဖြေဖျော်သူတစ်ဦးအဖြစ် မလုပ်နိုင်ကြောင်း ဒေါသတကြီးနှင့် ပြောပြစေကာမူ ပုလိပ်အရာရှိများက နားမဝင်ကြပါ။ သို့သော် လာဘ်ထိုးလိုက်သောအခါ ဖန်ကျသွားခဲ့၏။ သူတို့က ပြင်းထန်စွာ သတိပေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်ပါသည်။ သို့ဖြင့် ဂျပန်စစ်တပ်၏ 'ဖာ' (မိန်းမရွှင်) အဖြစ်မှ ကင်းလွတ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်မနှင့် ပခပ်တို့အား လက်ရှိ နေထိုင်လျက်ရှိသော ဂျိုဝါးဗီးလ်နေအိမ်မှ မေမြို့နှင့် လားရှိုးလမ်းပေါ်တွင် ရှိသည့် စစ်တပ်က သိမ်းထားသော အိမ်သို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးရန် စစ်တပ်မှ အမိန့်စာ ရောက်လာသည်။

မကွင်တိုင်ယာ မိသားစုမှာ ထိုအမိန့်မျိုးကို ခပ်စောစောကပင် ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ပြောင်းသွားနိုင်ပါပြီ။ ကျွန်မတို့သည်လည်း ယင်း အမိန့်စာကို စောဒက တက်မနေတော့ဘဲ ချေးနှစ်ကောင်၊ မကွင်တိုင်ယာတို့ ပေးထားခဲ့သော ကြက်တူရွှေး တစ်ကောင်၊ ဘဲနှစ်ကောင်နှင့် အတူ သတ်မှတ်ပေးသည့် အိမ်သို့ ပြောင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်က ကြီးပြီး မှောင်သည်။ လူက နည်းသဖြင့် နေထိုင်ရသည်မှာ အထီးကျန်နိုင်လှသည်။

ရက်များ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားသောအခါ ဤအရပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ရန် အမိန့်ကျ၍ ပြောင်းလာသူ အများ အပြား သည်

ဤအရပ်သို့ မြီတိသို့ လေထီးသမားများ ဆင်းသက်လာလိမ့်မည်ဟူသော ကောလာဟလသတင်း ထွက်နေသောကြောင့် မြို့ပြင်သို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြကုန်သည်။ လူ အများ ဘေးကင်းရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းသွားကြသဖြင့် ကျွန်မ၏ လူနာများ နည်းပါးသွားခဲ့ပါသည်။

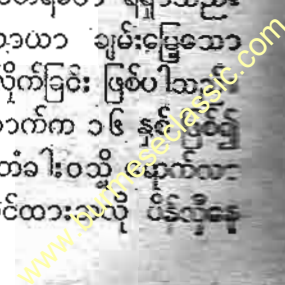
ရေနှေး ပူပူထဲသို့ ပြဒါးတိုင် ထည့်ထားသလို ကုန်ဈေးများက ခေါင်ခိုက်နေသဖြင့် ရန်ကုန်တွင် စုဆောင်းလာခဲ့သော ငွေများ မကြာမီ နာပင် ကုန်သွားတော့သည်။

ခရစ်စမတ် ပွဲတော် မတိုင်မီ တစ်နေ့တွင် ကျွန်မသည် အလွန် စိတ်ဓာတ် ကျနေသည်။ ပွဲတော်တွင် စားသောက်ရမည့် ပစ္စည်းဆို၍ ဘာမျှမရှိ။ ဘဲနှစ်ကောင်မှ လွဲ၍ စားစရာ စိုးစဉ်းမျှမရှိပါ။ ပူအိုက်သော ဒေသများ၌ အလွန်တရာ လိုအပ်သော ဆားပင်လျှင် တစ်ပွင့် တလေမှ မရှိ။

သင်သည် ဆားမရှိသည့် အချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်သောအခါ ဆား၏ အဖိုး ရှိပုံကို နားလည်ပါလိမ့်မည်။ အလွန် ပူအိုက်သော ရာသီ၌ ဆား မရှိလျှင် လူပင် သေနိုင်ပါသည်။ ဆားပုံးအလွတ်ကို ခလောက်လှုပ်ခါချနေရင်း လစာဆိုသော Salary သည် လက်တင်ဘာသာ Sal မှ ဆင်းသက်လာပြီး Sal သည်ပင် ဆား Salt ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ဆားသည် လူအများအတွက် အမြင့်ဆုံး တန်ဖိုးရှိသော ပစ္စည်း ဖြစ်ပါသည်။

အများနှင့် လိုက်ပြီး ပြောင်းရွှေ့သွားခြင်း မပြုသူများတွင် မစ္စတာဟတ်စကင်တို့ ပါဝင်ပါသည်။ မိသားစုမှာ မိဘ နှစ်ပါးနှင့် သားနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဟတ်စကင်မှာ အိပ်ရာထဲမှ ထနိုင်သူမဟုတ်၍ သူ့ဇနီး အခြေအနေမှာ ကျွန်မထက်ပင် ကုသိုလ် ဆိုးပါသေးသည်။ မိဘွားထဲတွင် သူမက ကျွန်မတို့ သားအဖကို သတိရဖော် ရရှာသည်။ သူမ၏ သားနှစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့ထံသို့ 'သားယာ ချမ်းမြေ့သော မစ္စမတ် ဖြစ်စေကြောင်း ဆန္ဒပြုရန်' စေလွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အသက်မှာ တစ်ယောက်က ၁၆ နှစ် ဖြစ်၍ အခြား တစ်ယောက်က ၁၄ နှစ် ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးဝသို့ ရောက်လာသော သူတို့နှစ်ဦးမှာ ဝါးခြမ်းပြား ထောင်ထားသလို ပိန်လီနေ

ကြာသဖြင့် သူတို့၏ အသက်ကို ကျွန်မ မခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါ။ သူတို့
ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းပါ။

‘ငါ့မှာတော့ ဘဲနှစ်ကောင် ရှိတယ်။ မင်းတို့ ဖမ်းလို့ရရင် ဖမ်းပြီး
အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မင်းတို့အမေကို ပေးလိုက်ပါ’ ဟု ကျွန်မက ပြော
လိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် သူတို့နှစ်ယောက်လောက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနိုင်
သူများကို မမြင်ဖူးပါ။ သို့ဖြင့် ဘဲနှစ်ကောင်ကတော့ သူတို့ လက်ထဲ
ရောက်သွားမည် အမှန်ပင်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်သွားသောအခါ ဘဲနှစ်ကောင် အဆက်
မပြတ် တဂတ်ဂတ် အော်သွားသံကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်မ၏ စိတ်
ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်မိသေးသည်။ ကျွန်မ၏ အဆုံးအဖြတ် စေ
သွားခြင်းကို စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါ။ ဖုန်တလိမ်းလိမ်း ထနေသော
ဥယျာဉ်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း ကျွန်မတို့အတွက် ပဲ့တော်အတွင်း
ချက်ပြုတ်စားသောက်ရန် အသားနှင့်ပစ္စည်းများ မည်သို့ ရနိုင်မည်ကို
စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက် စက်ဘီးစီး၍ ခြံထဲသို့ ဝင်လာ
သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏ စက်ဘီး လက်ကိုင်တန်းနှင့် တားတန်း
ပေါ်၌ အထုပ်အပိုးပေါင်း များစွာ တင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။
ခြံတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး အနီးရောက်၍ ‘ဆလံ’ ပေးတော့မှ လက်ကျိုး၍
ကျွန်မကိုယ်တိုင် အရိုး ဆက်ပေးလိုက်သော ကလေးမလေး၏ ဖခင်
ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိပါတော့သည်။

သူက ‘သူ၏ သမီးလေး၏လက်သည် ပြန်လည်၍ ဆက်သွားခဲ့ပြီး
မူလကအတိုင်း လက်ကို ပြန်လည်အသုံးပြုနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို
ကျွန်မအား ပြန်လည်ပြောပြလိုသောကြောင့် နေရာအနံ့အပြား လိုက်လံ
ရှာဖွေခဲ့ကြောင်း၊ မကြာသေးမီက တစ်စုံတစ် ယောက်က ကျွန်မ
မည်သည့်အရပ်တွင် နေထိုင်ကြောင်း ပြောပြသဖြင့် ခရစ္စမတ်ပဲ့တော်၌
စားသောက်နိုင်ရန် အသားနှင့် လိုအပ်သော ဟင်းချက်စရာ ပစ္စည်း
အနည်းငယ် ယူလာခဲ့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မသည် အထုပ်များကို စားပွဲပေါ်သို့ ဖြေချရင်း ဝမ်းပန်း
တနည်းဖြင့် ငိုမိပါသည်။ ဆိတ်ပေါင် တစ်ပေါင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်
များ၊ ဆီပုံးများ၊ ဂျုံအိတ်များ၊ ဆန်၊ အမွှေးအကြိုင်များနှင့် ကျွန်မ
စိတ်ကို ကြိုတင်သိနေသည့်အလား ‘ဆား’ ပါ ပါလာသည်။ ကျွန်မက
ကျေးဇူးတင်စကား ပြောသည်ကိုပင် လက်မခံဘဲ စက်ဘီးပေါ် တက်
ပြီး ထွက်သွားပါတော့သည်။

သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ပါ။ လမ်းဘေးတွင် ရှိသော
ခြံစောင့်ပို့က ကျွန်မတို့၏ ခရစ္စမတ် ပဲ့တော် အောင်အောင် မြင်မြင်
လုပ်နိုင်ရေးအတွက် ကယ်တင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးမလေး၏လက် ပြန်လည် ကောင်းမွန်သွားသည့် အတွက်
ဝမ်းသာရပါသည်။ ဖြစ်သလို ကုသပေးခဲ့ရသော်လည်း အောင်မြင်
ထိရောက်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းသာရပါသည်။ သို့သော် ဝမ်းအသာ
ဆုံးမှာ ခရစ္စမတ် ပဲ့တော်နေ့တွင် ဟန်ကျပန်ကျ စားသောက် ရတော့
မည့် အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ခရစ္စမတ် ပဲ့တော်၏ ညစာကို ကျွန်မတို့
ကျကျနန စားသောက် နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ခွေးများသည်ပင် ကူညီ
စားသောက်ကြပါ၏။

ဇန်နဝါရီလ အစပိုင်း၌ ဗြိတိသျှ ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံများ၏
ပထမဆုံး အကြိမ် ဗုံးကြဲခြင်းကို ကျွန်မတို့ ခံကြရပါသည်။ အချိန်မှာ
မနက်တစ်နာရီ ထိုးပြီးစ ဖြစ်သည်။ အချိန်ကိုတော့ အတိအကျသိ၏။
သတင်းစာနှင့် ပြက္ခဒိန် မရှိသောကြောင့် ရက် အတိအကျကိုမူ မသိပါ။
ကောင်းကင်ယံတွင် လေယာဉ်ပျံ စက်သံများနှင့် ဆူညံနေပါသည်။
ရုတ်တရက် ချက်ချင်း နေထွက်လာသလို ကောင်းကင်ယံတစ်လွှား
လင်းထိန်သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆင်ဝင်အောက်သို့ ပြေးထွက်သွားကာ မီး
မီးပန်းများပါသည့် လေထီးများ မြေပြင်သို့ တဖြည်းဖြည်း ထွက်
လာသည်ကို မှင်တက်မိပြီး ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း သိပ်
တာပဲဟု ထင်မိပါသည်။ ထိုအလင်းရောင်ကို ယူပြီး ဗုံးများကို သိမ်း
ပေါ့တော့သည်။ ကျွန်မသည် ဖခင်အား စားပွဲအောက်သို့ ခြေပြောင်း

ပေးနေစဉ်မှာပင် စူးရှသော လေချွန်သံနှင့် အတူ ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံ ပေါ်ထွက်လာပြီး ကျွန်မမှာ အခန်းထောင့် တစ်နေရာသို့ လှည့်စဉ် သွားခဲ့ပါသည်။

နောက်ထပ် ပေါက်ကွဲသံများ ဆက်ကာ အက်ကာ ကြားရသော် လည်း အိမ်ကတော့ ပြိုကျမသွားသေးပါ။ ဘာတွေများ ဖြစ်ကုန်ပြီ ဟု ထင်သော သိချင်စိတ်ဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်ရာ ကျွန်မတို့၏ အိမ်နှင့် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ဝေးသော ရေတွင်း တည့်တည့်သို့ ဗုံး တစ်လုံး ကျရောက်သွားပြီး မပေါက်ကွဲသေးသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ဗုံးကြဲနေခိုက်မှာပင် ဘီးများလိုမြင်လာသံ၊ လှည်းဝင်ရိုးမှ ဆိပ်ထိုး ချိတ် ထွက်ပေါ်လာသံများကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရ၏။ အပြင်သို့ ကျွန်မ ထွက်ကြည့်သောအခါ လမ်းပေါ်တွင် အထုပ်အပိုး ကိုယ်စီဖြင့် ရနိုင်သော ယာဉ်များအပေါ်၌ ပစ္စည်းများ တင်ဆောင်ပြီး မြို့ကို စွန့်ခွာ ပြေးကြမည့် လူများ ပြည့်ကျပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ နွားလှည်း များ၊ လက်တွန်းလှည်းများ၊ ကလေးများတင်ဆောင်သည့် တွန်းလှည်း များကို တွေ့ရသည်။ သူတို့သည် ခြေဦးတည့်ရာသို့ သွားနေကြသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မနည်းတူ သူတို့သိနေကြသည်က ဗုံးတစ်ခါ ကြုံမြိဆိုလျှင် နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လာတော့မည်ဟု ခြံစိတ် ဖြစ်သည်။ အစရှိက အနောင်နောင် ဆိုရိုးစကား ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုညတွင် အိပ်၍ မရတော့ပါ။ ကျွန်မသည် ဖခင်ကြီးအား နှုတ်စာကျွေးပြီး အထုပ်အပိုးများ ပြင်ဆင်ထားရန် မှာကြားခဲ့ကာ ဘုန်းတော်ကြီးက အိုထံသို့ သွားပါသည်။ ကျွန်မအားနှင့် ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းသော နေရာကို လိုက်ရှာနေခိုက် ဖခင်ကြီးအား လက်ခံထားပါ ရန် လျှောက်ထားရန် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး 'ကိအို' ကလည်း ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပင် လက်ခံမည် ပြောသဖြင့် ကျွန်မသည် လက်တွန်း လှည်း တစ်စီးငှား၍ တွန်းလှည်းပေါ်တွင် ဖခင်ကြီးနှင့် ဆူ၏ အဝတ် အစားများ၊ ကြက်တူရွေးနှင့် ခွေးနှစ်ကောင်ကို ဖောင်ကာ ဘုန်းကြီး ကျောင်းသို့ ပို့ခဲ့၏။

ကျွန်မကမူ စက်ဘီး စီး၍ မီးရထား အလုပ်သမားများ၏ ဘန်းလျားသို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ထိုနေရာတွင် မိသားစု အတော်များများ

နေထိုင်လျက် ရှိကြောင်း မူလကပင် သိထားပါသည်။ ထိုနေရာတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော မိသားစုများ အားလုံး၏ ပြောရေး ဆိုခွင့် ရှိသ မှတ်တရ နက်ဒီကရ (၈) နှင့် တွေ့ဆုံ၍ ၎င်းတို့အနေနှင့် မည်သို့ စီစဉ် ထားကြောင်း မေးမြန်းပါသည်။

သူတို့၏ လက်ရှိနေရာနှင့် ခြောက်မိုင်မျှ ဝေးကွာသော 'ဘရာ ဘတ်တီးယား' ကျေးရွာတွင် သွပ်မိုးထားသည့် ကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ သူတို့လူစုအား ခိုလှုံခွင့်ပြုမည်ဟု သက်ဆိုင်ရာမှ အသိပေးထားကြောင်း ဖြင့် သူက ပြောပြပါသည်။ နောက်ထပ် လူနှစ်ယောက်အတွက် နေရာ ရှိသေးကြောင်း ဆော့ချာသည်ဟု သူက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် အိမ်သို့ပြန်သွားပြီး တွင်ဆောင်နိုင်သမျှ ပစ္စည်းတို့ကို ယူ၍ မီးရထားတန်းလျားသို့ပြန်လာခဲ့ရာကျွန်မအား ဘရာဘတ်တီးယား ကျေးရွာသို့ မသွားသေးမချင်း သူတို့နှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့် ပေးပါသည်။

နောက် တစ်နေ့ နံနက် ခြောက် နာရီခန့် တွင် ကျွန်မသည် တန်းလျားကို သန့်ရှင်းရေး လုပ်နေစဉ် လေယာဉ်ပျံသံများကို ကြားရ သည်။ လူတွေက သူတို့၏ အခန်း အသီးသီးမှ ထွက်လာကြပြီး အယ် (L) ပုံသဏ္ဍာန် လုပ်ထားသည့် ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ ပြေးလွှားသွားရင်း ကျွန်မကိုလည်း သူတို့ နောက်သို့ လိုက်လာရန် အော်သွားကြသည်။

ကျွန်မကလည်း သူတို့နှင့်အတူ ပြေးလိုက်သွားမည်ပြုစဉ် မျက်စိ ထောင့် တစ်နေရာမှ ကြက်တူရွေးကလေး ကေငုံကီသည် ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်စွာ အခန်းတွင်း၌ ပြေးလွှား ခုန်ပေါက် အော်မြည်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မ သူ ကို လမ်းဖမ်းသည်ကို လွတ်အောင် တိမ်းရှောင်နေ ပါသည်။ ကျွန်မသည် စားပွဲအောက်သို့ ဝပ်တား ဝင်သွားပြီး ပါးစပ်မှ လည်း သူ ကို ချောသံပေး၍ ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်စဉ် ပထမဆုံး ဗုံးကျက် ပေါက်ကွဲပါသည်။ တစ်အိမ်လုံး တုန်ခါသွားပါသည်။ အတိအပိုင် အစပျား စားပွဲပေါ်သို့ ကျလာပါသည်။ စားပွဲက ခံနိုင် မှီ၍ တော်ပါ သေးသည်။

ကေငုံကီကို ပွေ၍ အပြင်သို့ ပြေးထွက်လာရာ ဘန်ခြံသို့ အံ့ကြံဖွယ်ဆိုဆိုနေသည်ကို သတိပြုမိပါသည်။ မီးခိုးနှင့် ဖြင့်မှုန်မှုန် ထလူလူ ထနေသည့်ကြားထဲမှ အသံတစ်သံမျှ ထွက်ပေါ်မလာပါ။

၁၇၆ ဦးမြင့်စွာ (မြီး)

ကျွန်မသည် ဗုံးခိုကျင်းရှိရာသို့ ပြေးသွားခဲ့၏။ ဗုံးခိုကျင်းအတွင်း၌ လူ ဆယ်သုံးယောက်စလုံး သေဆုံးကုန်ကြပါပြီ။ သူတို့၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် မတွေ့ရပါ။ မျက်နှာများကမူ ပြာနှမ်းနေသည်။ ဗုံး၏ ပေါက်ကွဲမှုဒဏ်က အဆုတ်ကို ကြွေမှု သွားစေသည်ဟု ယူဆရပါသည်။

သူတို့ကို ကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်ရန် ကျွန်မတို့တွင် အချိန်မရပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဗုံးခိုကျင်းကိုပင် ပြန်ဖို့ပြီး သဂြိုဟ်လိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဤနေရာ၌ လိုသည်ထက် ပိုနေပါက မိုက်မဲရာ ကျပါလိမ့်မည်။ ကျွန်မသည် လက်တန်းလှည်း တစ်စီးကို ငှားရမ်းကာ ဖခင်နှင့် အထုပ် အစီးများကို တပ်ဆောင်၍ မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာ ခဲ့သည်။

‘ဒီတစ်ခါ ဘယ်ကို သွား ကြမလဲ’ ဟု ဖခင်က နှမ်းရိစွာ မေးပါသည်။

‘ဘရာဘတ်တီးယားရွာကို သွားမယ်’ ဟု ကျွန်မက ပြန်ဖြေ ပါသည်။

‘အဲဒါ ဘာနဲ့ တူသလဲ’

‘ကျွန်မတော့ မသိဘူး၊ ဟိုရောက်မှပဲ သိရတော့မယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် အသုံးပြုရမှပဲ’ ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောသည်။

ဖခင်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်ထားလိုက်ပြီး သက်သောင့် သက်သာနေပါသည်။ တချိန်က ဖခင်၏ ကိုယ် အလေးချိန်သည် ၂၂၄ ပေါင်မျှ ရှိခဲ့သော်လည်း ကျွန်မ၏ မျက်စိရွေ့တွင်ပင် တဖြည်းဖြည်း ပိန်ချိုးလာရာ ယခုအခါတွင် အရိုးပေါ်အရေတင် ဖြစ်နေပါပြီ။

နှစ်သစ်ကူးလာပါပြီ။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့အတွက် ပျော်ရွှင်ရန် အရေးမှာ အလွန် ဝေးကွာလျက် ရှိနေပါသေးသည်။

၆

ဘရာဘတ်တီးယား ရွာကလေးသည် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများ နေထိုင်သော ဘဝဖြစ်၍ အများစုမှာ ဗြိတိသျှတို့အပေါ် ငွေနှပဲကြီးစွာ သစ္စာ စောင့်ဆို သည့် စစ်သားဟောင်းကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဂျပန်များ၏ တုံ့ပြန်မှုကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် မြန်မာ လူမျိုးများ အနေဖြင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ့ကို လက်ခံ မထားလိုကြပါ။ ဤ နေရာတွင် ဂေါ်ရခါးနှင့် မြန်မာတို့၏ ခြားနားချက် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ မြန်မာ မျိုးများက သဘောထားကြသည်ကို ကျွန်မ အနေနှင့် အပြစ်မတင် သော်လည်း ဝမ်းတော့ နည်းမိပါသည်။ ဂျပန်များသည် မြန်မာ ဘားအား ကယ်တင်ရန် အတွက် ရောက်လာကြသည်ဟု ဆိုသည်။ သော် ဗြိတိသျှတို့၏ ကိုလိုနီစနစ်သည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု မရှိပါ။ ကိုလိုနီဘဝမှ လွတ်မြောက်သွားကြ၍ မြန်မာများ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် အရှင်သခင် တစ်ဦး၏ လက်အောက်မှ အခြား အရှင်သခင်တစ်ဦး၏ လက်အောက်သို့ပြောင်းသွားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ဖရဿာအခါ အချိန် နှောင်းသွားပါပြီ။ မြန်မာများ အနေဖြင့် နောက် ရောက်လာသည့် လူသစ်များအပေါ်တွင် လျှင်မြန်သော အချိန် တွင် ရှေ့မှန်းသွားကြသော်လည်း လူထောင်းများကိုမူ ချစ်ရန် မဖြစ်နိုင် ကြပါ။ တိုင်းပြည်အတွင်းမှ မြန်မြန်ထွက်သွားရန် မြန်မာများက လိုသား ကြသည့် လူမျိုးများအတွက် သူတို့အသက်ကို ပေး၍ ကာကွယ်ရာ မျှော်လင့်၍ မရပါ။

ဂေါ်ရခါး လူမျိုးများကမူ ဗြိတိသျှ လူမျိုးများ အပေါ်တွင် အစဉ်တစိုက် သစ္စာခံလာကြသူများဖြစ်၍ မြန်မာများနှင့် နှိုင်း၍ရမည်

မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့သည် သူတို့၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ အကူအညီ လိုနေသည်။ သူတို့က ကျွန်မတို့ နားနေ ခိုလှုံရန်အတွက် နေရာပေးသည်။

ဖခင်ကြီးအား နေရာချထားပေးပြီးနောက် မေမြို့သို့ ပြန်သွားကာ ကျန်နေသော ရှိစုမဲ့စုပစ္စည်းများ ယူခဲ့သည်။ ကြက်တူရွေးကေခိုက်က ကျွန်မ၏ ပခုံးပေါ်တွင်၊ ခွေးနှစ်ကောင်က ကျွန်မ၏ ခြေထောက်ပေါ်တွင်၊ ကျွန်မက စက်ဘီးပေါ်တွင် အိုးခွက် ပစ္စည်းများ တင်၍ ငါးမိုင်မျှဝေးသော ဘရာဘတ်တီးယား ရွာသို့ လှည်း လမ်းကြောင်း အတိုင်း စက်ဘီးကိုတွန်း၍ လာပါသည်။ ရွာသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် မြေကြီး ပေါ်သို့ အိပ်ချလိုက်ပြီး ဤအကြိမ်သည် နောက်ဆုံးလှုပ်ရှားမှုသာ ဖြစ်ပါစေတော့ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ မျှော်လင့်မိ၏။

ကျွန်မတို့သည် ယခင်က ကျောင်းလုပ်ထား သည့် သွပ်တန်းလျားကြီး တစ်လုံးတွင် နေရပါသည်။ ထိုတန်းလျားကြီး အတွင်း လူပေါင်း ရှစ်ရာမျှ နေရာ ချထားပေးသည်။ များသော အားဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ လူစိမ်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။ အချို့နှင့်မူ သိဟောင်ကျမ်းဟောင်းများ ဖြစ်နေကြ၍ မိမိတို့၏ အတွေ့အကြုံများကို အပြုအလှန် မေးမြန်း ပြောဆိုကြပါ၏။

အနေအထိုင် ဆင်းရဲသော်လည်း ဗုံးကြဲမည့်နေရာနှင့် ကင်းဝေးရသဖြင့် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။ ကျွန်မနှင့် ဖခင်ကြီးအား အဆောင်အအုံ၏ အစွန်တွင် နေရာချထားပေး၍ ပြတင်းပေါက် အနားတွင် နေရသဖြင့် ဖခင်ကြီးမှာ ဝရန်တာသို့ ထွက်ကြည့်နိုင်ပြီး သန့်ရှင်းသော လေပြည်လေညင်းများကို ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံးသည် ကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် နေရသဖြင့် ညည်းညူနေ၍လည်း အရာရောက်မည် မဟုတ်ပါ။ စိတ်ဓာတ်ကို မြှင့်တင်ထားပြီး ဖြစ်လာသမျှကို ပြုံးပြုံးကလေး ရင်ဆိုင်ရန်သာ ရှိပါတော့သည်။ ကျွန်မတို့သည် ကျရာနေရာ၌ အခြေအနေနှင့်အညီ ကျင့်သုံးနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အုတ်နီခဲနှစ်လုံးကို တစ်ဖက် တစ်ချက်မှာ စီပြီး ထား

များကို အလယ်ကောင်တွင်ထိုး၍ မီးဖိုလုပ်ကာ ထမင်း ချက်စားကြသည်။ သန့်ရှင်းရေးကို အထူးဦးစားပေး၍ လုပ်ဆောင်ကြရသည်။

နောက်ဆုံး၌ မလ္လာမရွှေောင်သာဘဲ ကျွန်မ၏ အသက် မွေးမပညာမှာ လိုအပ်လာသဖြင့် ကျွန်မသည် ခရိုင်သူနာပြု ဆရာမတစ်ဦးလို ဖြစ်လာရပြန်ပါသည်။ ဘရာဘတ်တီးယားရွာမှာ ဗုံးဒဏ် မခံရစေကာမ ဗုံးဒဏ်ခံရသော မေမြို့မှဒဏ်ရာရသူများ ကျွန်မတို့ရွာသို့ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ ရောက်လာသော လူနာများကို လက်မလည်အောင် ပြုစုနေရပြီး ကျောင်းအတွင်း၌ ဖျားနာသူများနှင့် ရောဂါ အမျိုးမျိုးနှင့် ရောက်လာကြသော ဂေါ်ရခါးများကိုပါ အချိန်ပြည့် ဆေး ကုသပေးရပါသေးသည်။

အစားအသောက်များက ရှားပါးလာလေ၊ ရောဂါ စွဲကပ်သူများ ပိုလာလေ ဖြစ်နေသည်။ အစားအစာ မဝရေစာ စားရလေ၊ ရောဂါများကို ခုခံနိုင်အား မရှိလေ ဖြစ်လာရသည်။

သို့ဖြင့် လူအတော် များများမှာ ငှက်ဖျားရောဂါ၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါများ စွဲကပ်လာကြသည်။ လက်သည်းနှင့် မတော်တဆ ခြစ်ဇာသည်ပင် ဖက်ခွက်နာများ ဖြစ်လာကြသည်။ ဤရောဂါ များမှာ အများဆုံး ဖြစ်လေ့ရှိသော ရောဂါများ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သည့် ဆရာဝန်မဆို ထိုအချိန်၌ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ရောဂါဘယ အမျိုးအစား အများအပြားကို ကြံဖူး တွေ့ဖူးကြမည် မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးသွားတိုင်း မိမိကိုယ်ကို မလှုပ်ချင်မသယ်ချင် ဖြစ်ရသည်။ ဤရွာသည် သေးငယ်သည် မှန်သော်လည်း လူနေက ထူထပ်လှသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဒေသများသို့ မိုင်ပေါင်း များစွာ ခြေကျစ်လျှောက်သွားပြီး ဆေးကုသ ပေးရသဖြင့် ပင်ပန်းလှပါသည်။

ဖခင်တတ်ထားသော ဆေးပညာများကို ကျွန်မအား သင်ကြားပေးမည်ဆိုပါက ထိုအချိန်တွင် များစွာ အကူအညီ ရပေလိမ့်မည်။ ဖခင်က သူ၏ ပညာများကို သင်ကြားပေးမှု မရှိ၍လည်း မကြာခင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်မသည် ဖျားနေသူတစ်ဦးထံမှ စစ်ဆေး တွေ့ရှိချက် များကို သူ့ထံသို့ တင်ပြ၍ ရောဂါဇာတ်မြစ် ဖော်ထုတ် ပေးပါရန် ထောင်းထောင်း

ခဲသော်လည်း ဖခင်ကြီးက အစဉ်အမြဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် စကားအခြေအတင် ပြောရသည့်အခါများ၌ နာမကျန်းသူ များအား ပျောက်ကင်းအောင် အသက်ထက်ဆုံး ကုသပေးပါမည် ဟူသော ဆရာဝန်တိုင်း ကတိသစ္စာ ဆိုထားရသည်ကို သတိ ပေးပါသည်။ သို့သော် သူက မတုန်မလှုပ်။ ကျွန်မ ဘာပဲပြောပြော သူက ပြန်လည် ဆွေးနွေးသမှု မပြုခဲ့ပါ။

ထိုသဘောထားကို ဖခင်ကြီး မည်သည့်အတွက်ခံယူသွားကြောင်း ကျွန်မ မသိပါ။ သူ၏ ပင်ကို စိတ်နေစိတ်ထားနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေပါသည်။ သူ၏ အသက်အရွယ်နှင့် ခံစားရမှုများက သူ၏ ပင်ကို စိတ်ဓာတ်ကို ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဘာတွေ့ဘယ်လို ဖြစ်နေကြောင်း သူ၏ စိတ်အသိဉာဏ်ကို စေစားနိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မ အသက်အရွယ် ခပ်ငယ်ငယ်က သူသည် လူနာများ ခံစားနေရသော ရောဂါများ၊ ကုထုံးကုနည်းများကို ရှင်းပြပြောဆိုပြီး ကျွန်မ ကိုလည်း မေးခွန်းများ အမျှင်မပြတ် မေးရန် တိုက်တွန်းလေ့ ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မသည် ဆေးကုသပေးမှုတွင် စိတ်ပါဝင်စားလာခဲ့ပါသည်။

ဖခင်ကြီးတွင် ဆီးချိုရောဂါ စွဲကပ်လာခဲ့ရာ အင်ဆူလန်ဆေး ရှာမရ၍ စိတ်ညစ်ရသည်။ ဂေါ်ရခါးအမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက ဖခင်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည်။ ရုံးပတ်သီးကို ဘစ်ညလုံး ရေစိမိထားပြီး နံနက်ပိုင်းရောက်မှ အရည်ကို ညစ်ထုတ်၍ ဆေးအဖြစ် မှီဝဲရပါသည်။ ရုံးပတ်သီး၌ ဆီးချိုရောဂါကိုနိုင်သော မည်သည့်အာနိသင် ပါဝင်သည်ကိုတော့ မသိပါ။

ငွေကြေး ချမ်းသာသော မိသားစု၏ အကြီးအကဲတစ်ဦး ဖြစ်သော ဗဟာဒူးဆိုသူ တစ်ဦးသည် ကျွန်မထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်လာပါသည်။ ဤဒေသတွင် သူ့ကို လူအများက တယ်ပြီး မနှစ်မြို့ကြပါ။ ကျွန်မကလည်း သူ့အပေါ်တွင် ယုံကြည်မှု မရှိပါ။ သူသည် ဂျပန်စကားကို ရေလည်စွာ ပြောတတ်ပြီး ဂျပန်များနှင့် ထွေးရောယှက်တင် နေလွန်းအားကြီး၍ ကျွန်မ ကြည့်၍ မရခဲ့ပါ။ သူသည် ဂျပန်တို့၏ ဘက်ထော်သား ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲရန်ကား ကျွန်မတွင် အထောက်

အထားမရှိပါ။ အခွင့်အလမ်း ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သော် မိမိ၏ အကျိုးအမြတ် ထွက်စေရန် ဂျပန်များကို လိုက်လိုက်လျှော့လျှော့ ပေါင်းသင်းနေခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ တစ်ဖက်တစ်လမ်းအားဖြင့် အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မက စည်းကမ်းချက် တစ်ရပ်ကို ချမှတ် ထားခဲ့သည်။ လူတိုင်းကို တန်းတူညီမျှ ဆက်ဆံခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ကဲ့သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ပူးပူးကပ်ကပ်-နေထိုင်ကြရသူများအတွက် တစ်ဦးဦးကို ဘက်လိုက်လျှင် စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုများ ပေါ်ပေါက်လာပါမည်။ ဆရာဝန်၏ အလုပ်တာဝန်သည် လူမမာအား ရောဂါ ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးရန်သာ ဖြစ်၍ လူမမာ၏ အပြုအမူနှင့် သဘောထားကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ဟု ကျွန်မက လက်ခံ ကျင့်သုံးပါသည်။ ကျွန်မသည် ယင်းသဘောထားကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်းသိမ်းခဲ့ပါသည်။ မခံမရပ်နိုင်သော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံကြိုက်ခဲ့သော် ဖောက်ဖျက်မိကောင်း ဖောက်ဖျက်မိပါလိမ့်မည်။

‘ကျွန်တော့် ညီမနှစ်ယောက် ဖျားနေပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါ’ ဟု ဗဟာဒူးက ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် သူနှင့်အတူ သူ၏ အိမ်သို့ လိုက် သွား ပါ သည်။ ညီအစ်မ နှစ်ဦးစလုံးသည် အူရောင်ငန်းဖျားရောဂါ ဖြစ်နေကြောင်း ချက်ချင်းပင် သိလိုက်ပါသည်။ အလွန်တရာ စိတ်ပူစရာ ကောင်းလှပါသည်။ သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးအတွက်သာ မဟုတ်ပါ။ လူဦးရေ ထူထပ်စွာ နေထိုင်ကြသော ကျွန်မတို့လူစုအတွက် နွေခေါင်ခေါင် တောမီးလောင်သလို ရောဂါ ကူးစက်သွားမည်ကို စိုးရိမ်မိပါ၏။

သူတို့အား ဆေးကုသပေးရသည်ကား မလွယ်လှပါ။ တစ်အိမ်လုံး အိမ်ထောင် ပရိဘောဂများနှင့် ရှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ခက်ခက်ခဲခဲ လှုပ်ရှားရပါသည်။

သူတို့ ညီအစ်မတွင် ဆာရီစတ်ထည်များ မကုန်နိုင် မသုံးနိုင် ဟု ပြောပါသည်။ ဆာရီစတ်ထည်တွင် ကိုက်ပေါင်း များစွာ ရှိပြီး ထိုအဝတ်များကိုပင် ဝတ်ထားပါရစေဟု ခေါင်းမာ နေကြပါသည်။ ဆာရီအတော်များများကို ခြောက်သွေ့စေရန် ကြိုးတန်းတွင် လှန်းထား

၁၈၅ ဦးမြင့်ဆွေ (၂၆)

ကြသည်။ ထိုဆာရီများသည် ဧရာဝတီကူးစက်နိုင်ရန် အလားအလာများ ရှိသောကြောင့် ညီအစ်မနှစ်ဦးမှ လှူ၍ ဆာရီများနှင့် အိမ်သူအိမ်သား အားလုံးကို ရွှေ့ပြောင်း သွားစေခဲ့ပါသည်။

သူတို့ညီအစ်မနှစ်ဦးအတွက် အိုးခွက်များ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ဇွန်းခက်ရင်းများ သီးသန့် ထားရှိစေပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအား အခြားသူများနှင့် သီးခြားခွဲခြားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ထိုအိမ်တွင် နေ့စဉ် နာရီပေါင်း များစွာ နေပြီး ပြုစုပေးခဲ့ပါသည်။ ဗဟာဗ္ဗက ကျွန်မအား ပိုက်ဆံ ပေးပါသည်။ ကျွန်မသည် အစဉ်တစိုက် ဆေးကုသခဲ့ရာတွင် ငွေကြေးကို လက်မခံဘဲ ဆီ၊ ဆန်၊ ငရုတ်သီး စသော စားစရာများနှင့် ပစ္စည်းများကိုသာ လက်ခံလာခဲ့ရာ ယခုကိစ္စတွင်လည်း ယင်းကျင့်ဝတ်အတိုင်း ကျင့်သုံးပါသည်။

ငွေကို လက်မခံခြင်းကပင် ကျွန်မအတွက် ခပ်ကောင်းကောင်းပါ။ ဂျပန်များနှင့် ဆက်ဆံနိုင်သူဖြစ်၍ အခြား နေရာများတွင် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မရနိုင်သော စားစရာ ပစ္စည်းများကို သူ့ထံတွင် အမြဲလိုလို တွေ့ရပါသည်။ ပစ္စည်းအချို့ကို ကျွန်မအား ခွဲဝေပေးခဲ့သဖြင့် ကျွန်မ၏ ဖခင်ကြီးကို ဝလင်အောင် ကျွေးမွေးနိုင်ခဲ့ပါ၏။

သူတို့ ညီအစ်မ နှစ်ဦးအား အချိန်အတန်ကြာယူ၍ ဆေးကုသပေးမှ သက်သာလာခဲ့ကြရာ နောက်ဆုံး၌ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားကြပါ၏။ ဗဟာဗ္ဗက ကျွန်မအား တစ်နေ့နေ့ တချိန်ချိန်တွင် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါမည်ဟု ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပြောပြပါသည်။ ထိုသို့ သူ ကတိပေးခဲ့သည်မှာ သင်္ကြန်အမြောက်မျိုး မဟုတ်ပါ။ သူသာ ကျေးဇူး ပြန်ဆပ်ပါက ကျွန်မ၏ အဖြစ်အပျက်များကို ဤနေရာတွင် ပြန်လည်တင်ပြနိုင်ခြင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါ။

သည်လိုဖြင့်ပင် နိစ္စဓူဝ ပုံမှန်အလုပ်များကို စနစ်တကျ လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျောင်းခန်းအတွင်း နေထိုင်ကြသူများသည် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးအချို့၏ အကူအညီဖြင့် နွားချေးများ၊ ဖျက်ထားသောတဲများမှ ပစ္စည်းများနှင့် ခွဲစိတ်ကုသဆောင်တစ်ခုကို ကျွန်မအား ကျေးဇူးသို့ပြန်သောအားဖြင့် ဆောက်ပေးခဲ့၏။ ကျွန်မသည် ဝမ်းသာလှပါ၍ ဆောင်ကို အခမ်းအနားနှင့်ဖွင့်လှစ်ရန် အတန်တန်တိုက်တွန်းခဲ့ရသည်။

ယင်း ဖွင့်ပွင့်၌ ဘာသာရေးဆိုင်ရာတံဆိပ် တစ်ခုကို မြေကြီးထဲတွင် တူး၍ မြှုပ်နှံခဲ့ပါသည်။

ဘရာဘတ်တီးယားရွာ၌ စစ်ဘေး ခိုလှုံနေရသည်ကို ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေမိသည်။ ဂျပန်များက ကျွန်မတို့ကို ဘေးမဲ့ ပေးထား၏။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဗုံးချသံများကြားနေရသည်ကပင် မကြာမီအချိန်အတွင်း ဗြိတိသျှများ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာကာ ကျွန်မတို့အား ကယ်တင်လိမ့်မည်ဟု သတိပေးနေသလိုလို ထင်မှတ်ရလေသည်။

နေ့ရက်များမှသည် ရက်သတ္တပတ်သို့ လည်းကောင်း၊ ရက်သတ္တပတ်များမှသည် လသို့ လည်းကောင်း အကြိမ်ကြိမ် ကူးပြောင်း လာခဲ့ပါသည်။ ယင်းနောက် ဆိုင်းမဆင့်ပတ်မပျိုးဘဲ ကျွန်မတို့၏ သာယာလှပနေသော ကမ္ဘာသည် ပျက်သုဉ်းသွားခဲ့ရပေသည်။

အာဂါခန် မင်းသားကြီး ဂိုဏ်းဝင် အိမ်တွင်းပုန်း ခိုဂျာ အမျိုးသမီးကို မျက်နှာ မြင်ပေးရန်အတွက် မေမြို့သို့ အလျင်အမြန် လာရောက်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံထားသော စာတစ်စောင်ကို လက်ခံ ရရှိပါသည်။ ထိုအမျိုးသမီး၏ ပထမ သားဦးကို မွေးပေးရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆေးအိတ်ယူပြီး ဖခင်ကိုလည်း ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်၍ သုံးရက်ခန့် ကြာဖွယ်ရှိကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါ၏။ ဗုံးများ ကြချနေသည့် ကြားမှ ၁၉၄၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကလေးကို အောင်မြင်စွာ မွေးပေးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ မိခင်ရော ကလေးပါ သက်သောင့် သက်သာ နေရာ ချပေးပြီး ဘရာဘတ်တီးယားရွာသို့ ပြန်ရန် စီစဉ်ပါသည်။

သို့သော် ရပ်ကွက်တွင်ရှိသော ဆရာဝန် တစ်ဦးထံ သွားရောက်၍ ကျွန်မ၏ မီးနေသည်အတွက် လိုအပ်သောဆေးကို တောင်းရသည်။ သူ၏ ဆေးခန်းမှ ထွက်လာစဉ် ဂျပန်စစ်ကား တစ်စီးသည် ကျွန်မ အေးသိမောင်းလာပြီး ဂျပန် ကပ်ပေတိုင်တစ်ဦး ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ 'မင်းခမ်းလိုက်ပြီ'ဟု ပြောပါသည်။

'ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းရတာလဲ' ဟု ကျွန်မက တအံ့တဩ ပြန်မေးစေသာမူ သူက ကျွန်မအား အဖက်လုပ်ပြီး ပြန်မဖြေပါ။ ကျွန်မကို ကားနောက်ခန်းသို့ အတင်း ထိုး၍ တင်ပါသည်။ အခြား ပုလိပ်သားတစ်ဦးက

ကျွန်မ၏ လက်များကို နောက်သို့ ဆွဲလှန်ပြီး လက် နှစ်ဖက်စလုံးကို နောက်ပြန် လက်ထိတ် ခတ်လိုက်ပါသည်။ ယင်းနောက် မျက်နှာကို အဝတ်စည်းလိုက်ပါ၏။

ထိုသို့ ထိတ်လန့်စွာကြား ဖြစ်ပျက်နေချိန်တွင် ကျွန်မအား မည်သည့်အတွက် အလွန် အရေးပါသည်။ တရားခံ တစ်ယောက်သဖွယ် သဘော ထားရပါသည်။ ငါ့အား ဘယ်များ ခေါ်သွားမည်နည်း ဟူ၍ တွေးမိအောင် တွေးလိုက်ပါသေးသည်။

ကျွန်မမှာ ကြောက်ရွံ့နေပါ၍ ဇောချွေးများ ပြန်နေခဲ့၏။ ခေတ်ဟောင်းက ရန်ကုန်မြို့၌ ကျွန်မ ကြည့်ခဲ့ဖူးသော လူဆိုးဂိုဏ်းများ ပါဝင်သည့် ရုပ်ရှင်ထဲက လိုပင်ဖြစ်၍ စိတ်သက်သာစရာ မရှိပါ။ ကျွန်မအား ခေတ်နတ်နှင့်ပစ်သတ်ပြီး ကားပေါ်မှ ရေမြောင်းထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေမလား၊ ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်မ၏ ရုပ်အလောင်းကို လူတွေ တော်တော်နှင့် တွေ့လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသော အတွေးများ ဝင်လာခဲ့၏။

‘ဒါက ဘာလုပ်တာလဲ’ ဟု စိတ်ဆိုးဟန် ဆောင်ပြီး လေသံ ခပ်မာမာနှင့် ကျွန်မက မေးပါသည်။ သို့သော် လက်သီး ပြင်းပြင်း တစ်ချက် မျက်နှာကို အထိုးခံရ၍ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မိုင်လေးဆယ်ဝေးသော မန္တလေးမြို့သို့ တစ်လမ်းလုံး တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် လိုက်လာကြသည်။ ပုလိပ်များသည် ကျွန်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး မည်သို့သော သတင်းများကို ရရှိ ဖမ်းဆီး အရေးယူခြင်း ပြုပါသည်နည်းဟူ၍ အံ့ဩနေမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ဦးနှောက်ကို ခြစ်ခြွတ်၍ အသုံးချကြည့်သော်လည်း သူတို့က ကျွန်မအပေါ်တွင် သံသယ ရှိနိုင်ရန် အကြောင်းအချက်ကို စဉ်းစားဖော်ထုတ်၍ မရပါ။

သက်ဆောင်သက်သာ ခရီး သွားရခြင်းမျိုးကား မဟုတ်ပါ။ ပုလိပ်နှစ်ယောက်၏ အကြားတွင် ထိုင်ပြီး လိုက်ပါခဲ့ရသည်။ ကားက အကွေ့များ၌ ဘယ်လိမ့်ညာလိမ့် ဖြစ်သွားတိုင်း သူတို့နှစ်ဦးကို ကျွန်မ၏ ကိုယ်လုံးနှင့် ဖိမိသည်။ ထိုအခါ သူတို့က မနှစ်မြို့သည့်အလား ကျွန်မ၏ နံရိုးများကို လက်သီးနှင့် ထိုးကြပါသည်။

ကျွန်မအား အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့လိမ့်မည်ဟူ၍ လုံးဝ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါ။ ကားရပ်သွားသောအခါ စိတ်သက်သာရာ ရခဲ့ပါသည်။ ယင်းနောက် သံတံခါးကြီး ဖွင့်သံ ကြားရသည်။ ကားက ရွေ့သွား အနည်းငယ် ရွေ့လာပြီး ကျွန်မကို ကားထဲမှ ဆွဲထုတ်ကြပါသည်။ တံခါးမကြီးဘူး ပြန်ပိတ်သွားလေပြီ။ ကျွန်မ၏ မျက်နှာတွင် ဖုံးအုပ်ထားသော အဝတ်ကို ဖြေပေးကြသည်။ လက်ထိတ်ကို ဖြုတ်ပေး ကြသည်။ ခေါ်အခါကျမှ မန္တလေးထောင်ကို ရောက်နေပါပေကောဟု အသိတရား ဝင်လာခဲ့ပါ၏။

ကျွန်မက ထပ်၍ ‘ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဖမ်းရတာလဲ’ ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။ ၎င်းတို့၏ တုံ့ပြန်မှုမှာ လက်သီးတစ်ချက် အထိုးခံရခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ စားပွဲခုံကြီးတစ်ခု၏ နောက်ဝယ် တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်နေသော ဂျပန်အရာရှိတစ်ဦးရှိရာ ရုံးခန်း ကျဉ်းကျဉ်းကလေး တစ်ခုသို့ ကျွန်မအား အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ် သွားကြပါသည်။

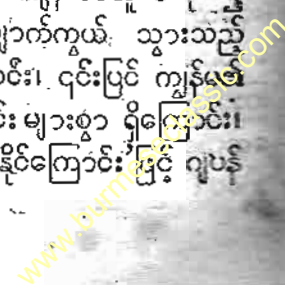
‘ကျွန်မကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ခေါ်လာကြတာလဲ’ ဟု ကျွန်မက မေးပါသည်။

‘မင်းဟာ မြိတ်သျှင် စပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်လို့ပဲ’ ဟု ဂျပန်က ကျွန်မကို ခြည့်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

‘ဒါဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး၊ ဘရာဇာတ်တီးယား တစ်ရွာလုံးကို အကြည့်ပါ။ ကျွန်မဟာ လူမမာတွေကို ဆေး ကုပေးတာ ကလဲ့လို့ ဘာမှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သူတို့ သက်သေခံလိမ့်မယ်’ ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။

‘မင်း သက်သက် ညာနေတာပဲ’ ဟု ဂျပန်က ခပ်တည်တည် ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ‘ကျွန်မ၏ ဖခင်မှာ ကောင်းစွာ ကျန်းမာသူ မဟုတ်၍ သက်သွယ်ခွင့်ပေးရန်၊ ကျွန်မ ရှုတ်တရက် ပျောက်ကွယ် သွားသည့် အတွက် စိတ်ထိခိုက်ပြီး ကွယ်လွန် သွားနိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းပြင် ကျွန်မ၏ သားကလေးအပေါ်တွင် မှီခိုနေကြသော လူပေါင်း များစွာ ရှိကြောင်း၊ ကျွန်မ၏ စောင့်ရှောက်မှု မရပါက သေဆုံးသွားနိုင်ကြောင်း ပြင် ဂျပန် အရာရှိအား ပြောပြပါသည်။

သူက လုံးဝလက်မခံပါ။ သူက ခေါင်းကို လှုပ်ယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်ရာ ကျွန်မကို ဖမ်းလာသူ နှစ်ဦးက ကျွန်မ၏ လက်များကို ဘယ်ညာဆုပ်ကိုင်၍ အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ် လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မအား အနှံ့အသက် ဆိုးရွားသည့် အချုပ်ခန်း ကျဉ်းကျဉ်းထဲတွင် တည့်ထားပါသည်။

သံတိုင်များနှင့် ကာရံထားသော ပြတင်းပေါက်ကလေး တစ်ခုရှိရာ ညစ်ပတ်ပေရေနေသော ကွက်လပ် တစ်ခုကို ထိုပြတင်းပေါက်က တစ်ဆင့် မြင်နိုင်ပါသည်။ ရေချိုးရန်နှင့် နောက်ဖေးနောက်ဖီ သွားရန် ဖွဲ့စည်းများ မရှိပါ။

ကံကြမ္မာ၏ အပြောင်းအလဲကြောင့် အံ့ဩ တုန်လှုပ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် စပိုင်တစ်ယောက် မဟုတ်ကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာတော့ သိနေပါသည်။ မည်သည့်အတွက် ဂျပန်တွေက သဲသဲမဲမဲ ဖြစ်နေကြပါလိမ့်။ သည်အဖြစ်မျိုး မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ရတိုင်း ကျွန်မသည် အပြစ်ကင်းစင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို သူတို့ လက်ခံလာအောင် ရှမ်းပြန်နိုင်ခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ယခင်ကကဲ့သို့ ရှမ်းပြန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်မကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ရှိပါသည်။

ကျွန်မသည် အေးစက်နေသော အချုပ်ခန်း နံရံကို မှီ၍ နှစ်ဖက်ကို ပူးကပ်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ချုပ်ကိုင်ပြီး ထိုင်နေပါသည်။ အခွင့်အရေးသာ ရခဲ့သော် သက်သေများကို ခေါ်ယူ၍ ရှမ်းပြန်နိုင်မည် အပြင် သူတို့သည် ကျွန်မအား မှားယွင်းပြီး ဖမ်းထားခြင်းသာ ဖြစ်ကြောင်း လက်ခံသဘောပေါက်အောင် ပြောပြနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်နေမိပါသည်။

ဂျပန်များတွင် ကျွန်မ၏အမှုကို မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးပြတ်သွားစေလိုသော ဆန္ဒ မရှိကြပါ။ ကျွန်မအား မည်သူမှလာမတော့ဘဲ တစ်ညလုံး နောက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ထားခဲ့ပါသည်။ မည်သူမျှ အနားသို့ပင် မလာကြပါ။ နောက်တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် အစောင့်နှစ်ဦး ကျွန်မ ထံသို့ ရောက်လာကြပြီး တံခါးကို ဖွင့်၍ ကျွန်မအား စစ်ဆေး မေးမြန်းရန် ဆွဲခေါ် သွားကြပါသည်။

စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းဟူသော အသုံးအနှုန်းကို မသုံးသင့်ပါ။ စားပွဲတွင် ထိုင်နေသော ဂျပန်အရာရှိသည် မည်သည့် မေးခွန်းကိုမျှ မမေးဘဲ သူ၏ ပါးစပ်မှ

‘မင်းဟာ စပိုင်ပဲ၊ တို့မှာ သက်သေခံ အထောက် အထား အပြည့်အစုံ ရှိတယ်၊ မင်းသိသမျှအားလုံးကို ပြောပါ’ ဟူ၍ တတုတ်တတုတ် ပြောနေခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သူ၏ စပိုင်ချက်ကို ကြက်တုရွေးကဲ့သို့ ထပ်ခါတလဲလဲ ငြင်းဆိုပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသံကို ကျွန်မ ပြန်ကြားနေရပြီး တစ်ဖက်သား နားဝင်မည် မဟုတ်ဟု သိနေပါသည်။

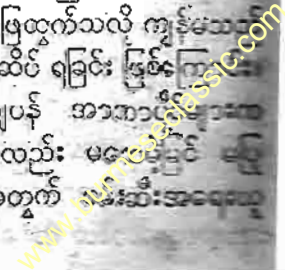
စစ်မေးခြင်းမှာ နာရီဝက်ထက် ပို၍ မကြာပါ။ ထို့နောက် သူ၏ လက်ကို ဖျတ်လတ်စွာ ငွေယမ်းပြလိုက်ရာ အစောင့်များက ကျွန်မအား ပြန်ခေါ်သွားကြပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ခေါ်ယူ စစ်မေးရာ၌ ပိုမို ပြင်းထန်လှပါသည်။

ကျွန်မအား အပြင်သို့ထုတ်၍ စစ်ဆေးသည်မှအပ အချုပ်ခန်းထဲ၌ တစ်ဦးတည်း ၃၁ ရက်တိုင်တိုင် နေခဲ့ရပါ၏။

ကျွန်မအား မည်သည့်အတွက် ဖမ်းသည်ကို နောင် လ ပေါင်း များစွာ ကြာပြီးမှ သိရပါသည်။ အိန္ဒိယပြည်တွင် ရောက်နေသော ကျွန်မ၏ မိခင်က ကမ္ဘာ့ ကြက်ခြေနီ အသင်းများမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မထံ စာတစ်စောင်ရေးခဲ့ကြောင်း စာဖတ်သူများ သိပြီးပါပြီ။ ထိုစာထဲတွင် တောင်ကြီးမြို့တွင် ရှိစဉ်က လုပ်ရပ်တစ်ခု ကြောင့် ကျွန်မအား ‘ဂျော့တံဆိပ်’ ဆူပေးကြောင်းဖြင့် စာထဲတွင် ထည့်ရေးခဲ့သည်။ ဂျပန် ဆင်ဆာဌာနက စာများကို ဖောက်ဖတ် စစ်ဆေးရာတွင် ထိုတံဆိပ်သည် စစ်တပ်မှ တွဲတံဆိပ်ဖြစ်ကြောင်း ယူဆသွားကြပါသည်။

နှစ်နှင့်နှစ်ပေါင်းသော် ‘လေး’ ဟု အဖြေထွက်သလို ကျွန်မအား မြေအောက် လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ကြောင့် ဆူတံဆိပ် ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြတိုင်း စပိုင်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဂျပန် အာဏာပိုင်များက သုံးသပ်ကြပါသည်။ သူတို့၏ သုံးသပ်ချက်ကိုလည်း မထင်မတနာ ဖြစ်သင့်ပါ။ သူတို့သည် ကျွန်မအား မည်သည့်အတွက် ဖမ်းဆီးအရေးသ

ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဖွင့်ဟပြောဆိုခြင်း မရှိသောကြောင့် သူတို့၏ သံသယကို ပြေလည်အောင် ပြန်လည် ရှင်းပြခွင့် မရပါ။ ကျွန်မ အနေနှင့် အခွင့်အရေး တစ်ဝက်တစ်ပျက်ရလျှင်ပင် ကျွန်မက အဖြစ် အပျက် အမှန်ကို ရှင်းပြနိုင်ပါမည်။

ထိုနှစ်က မန္တလေးမြို့တွင် နေရပ်ထဲ၌ပင် အပူရှိန် ၁၀၄ ဒီဂရီ ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ အချုပ်ခန်းမှာ သစ်ခွပင်များ စိုက်ပျိုးသော မှော်လှောင်အိမ်ကဲ့သို့ ပူပြီးအိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေသဖြင့် ညစဉ် အိပ်၍ မရဘဲ ရှိခဲ့သည်။

တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဆိုသလို အချုပ်ခန်းသည် အလီရမ္မက် ကြီးလှသော ခြင်္သေ့အုပ်စု၏ လှောင်အိမ်သဖွယ် ဖြစ်နေပြီး အကာအကွယ် မဲ့နေသော ကျွန်မ၏ သွေးများကို တပျော်တပါး စုပ်ယူကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကွက်လပ် မကျန်အောင် ကိုက်ခဲရက်ကြပါပေ သည်။ ညတိုင် ကျပြုဆိုပါက ကျွန်မ၏ အဝတ်အစားများကို ချွတ်၍ ခေါင်းအုံး လုပ်ရသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကာအကွယ်မဲ့ပြီး 'ခြင်' များ၏ ခံမာန်လို ဖြစ်နေပါသည်။

တချိန်တုန်းက ကျွန်မသည် ဂျပန်များအား လှည့်ဖျားပြီး လူ့ အချို့ကို ကျောက်ပေါက်လေဟန် ကိုယ်တွင် အနီစက်များ ခြယ်ပေးခဲ့ သလို ခြင်္သေ့ကိုက်ဖုများကား တစ်ကိုယ်လုံး ရစရာမရှိတော့ပါ။ ခြင်္သေ့ကိုက်ဖု များက ယားယံလှသဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံးကို မကုတ်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ကျွန်မ အနေနှင့် ခြင်္သေ့ကိုက်ဖုများကို ကုတ်ခြစ်ခဲ့သော် အရေခွံများ ပဲ့ပြီး အနာ ဖြစ်မည်။ အနာ သေးသေးမှ တစ်ဆင့် ဖက်ခွက်နာ ဖြစ်မည် ဟူသော သဘောတရားကို သိနေစေကာမူ မကုတ်ဘဲ မနေနိုင်ခဲ့ပါ။

နေ့စဉ် နံနက်ပိုင်း၌ တံခါးတွင် ဖောက်ထားသော ဖွင့်၍ ပိတ်၍ ရသည့် အပေါက်ကလေးမှ တစ်ဆင့် ထမင်း အနည်းငယ်နှင့် ဆားနှင့် ဖောက်ထားသော ဂျင်းတက် တစ်ဖတ်ကို အစောင့် လုပ်သူက အုန်းမှုတ် ခွက်ထဲထည့်ပြီး လာချပေးပါသည်။ ဆေးကြောရန်နှင့် သောက်သုံးရန် ရေကိုလည်း ပေးပါသေးသည်။

ကာလ ရှည်ကြာစွာ တစ်ဦးတည်း နေရသောအခါ ရူးများ သွားလေမှလားဟု တစ်ခါတစ်ခါ စိုးရိမ်မိပါသည်။ စိတ်လေလွင့်နေမည်

စိုး၍ သမ္မာကျမ်းစာများကို ရွတ်ဆိုမိသည်။ ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဂဏန်း ပုစ္ဆာများကို စိတ်တွက် တွက်ကြည့်သည်။

ညဘက်တွင် မကြာခဏ မိုးရွာပါသည်။ မိုးသီးမိုးပေါက်များက ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျရောက်ပြီး ထွက်လာသော အသံများမှာ ငြီးငွေ့ စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ထွက်ပေါ်လာသော ဆူညံသံများကို ကျွန်မသည် အခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျွန်မ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ မည်သည့် အကျဉ်းသား ရှိကြပါသေးသနည်းဟု ဟစ်အော် မေးမြန်းပါသည်။ မေးမြန်းသည် ဆိုခြင်းထက် သီချင်းဆိုသည် ဆိုပါက ပို၍ မှန်ကန်ပါသည်။ ကျွန်မကို ဖမ်းထားသူများ မရှိမိစေရန် မေးခွန်းကို တုံတိုးမမေးဘဲ သီချင်းလုပ်၍ မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မကို ဖမ်းထားသူများကလည်း တစ်ယောက်တည်း ထားရာမှ စိတ်ဖောက်သားပြီဟု ယူဆလေသလား မသိ၊ ကျွန်မ သီချင်း ဆိုနေ သည်ကို တားမြစ်ခြင်း မပြုပါ။ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ညစ်ပတ် ပေရေနေပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခြင်္သေ့ကိုက်ဖုများ ဖုံးလွှမ်းလျက် စုတ်ပြတ် နေသော အဝတ်အစားများနှင့် သံကုန် ဟစ်၍

'ကျွန်မကတော့ ဟယ်လင်ရောဒရစ် (စ်) ပါ။ ဒီနား တစ်ဝိုက် ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်တလေ ရှိပါသလား' ဟူ၍ သီချင်းဆိုသလို ဟစ်အော်နေသော ရှုခင်းသည် ပဲ့ထဲမှ ပြကွက်တစ်ခုလို ထင်မြင်မိပါ သည်။ ကျွန်မ၏အဖြစ်က ပဲ့ထဲကဲ့သို့ တခမ်းတနား မရှိသော်လည်း ရယ်စရာတော့ ပိုကောင်းပါသည်။

အနည်းဆုံးတော့ ခရီးရောက်ပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဆက်စပ်လျက် ရှိသော အချုပ်ခန်းများ၌ ဥရောပတိုက်သား နှစ်ဦး အကျဉ်းချထားခြင်း ခံနေရပြီး ၎င်းတို့ထံမှ သီချင်းသံနှော၍ 'ဘရင်ဂျီဘာသာဝင် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးသည်လည်း ဤ ထောင်ထဲ၌ အကျဉ်းခံနေရကြောင်း' တို့ကို ပါသည်။

ကျွန်မ၏စိတ်ဓာတ်များ အလွန်အမင်း ကျဆုံးနေသော တစ်ည ဖြစ်ပါသည်။ အလွန် ညဉ့်နက်မှ တံခါးကို လာဖွင့်ကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ဖက် တစ်ချက်စီ ဆွဲလျက် စကြိုလမ်း တစ်လျှောက်

ဆဲခေါ်သွားပြီး မီးရောင်များ ထိန်ထိန် လင်းနေသော အခန်းထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်ပါသည်။

အခန်းထဲ၌ အလွန်ကြီးမားသည့် စားပွဲကြီးနောက်ဝယ် ထိုင်နေသော ဂျပန်အရာရှိ တစ်ဦးနှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်ရပါသည်။ ကျွန်မတွင် အဝတ်အစား လုံးဝ မရှိပါ။ အစောင့်များက ကျွန်မအား အဝတ်အစားဝတ်ရန်ပင် အခွင့်အရေး မပေးခဲ့ပါ။ အစောင့်များက ကျွန်မကို ကုလားထိုင် တစ်လုံးဆီသို့ တွန်းပို့ပြီး သူတို့က ကျွန်မ၏ နောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြပါ၏။

‘မင်းတို့ရဲ့ စပိုင်အုပ်စုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောရမယ်’ ဟု ဂျပန် အရာရှိက မေးပါသည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမှ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျွန်မမှာ ပြောစရာမှ မရှိဘဲ’ ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။

‘မင်းတို့ အုပ်စုမှာ မင်းဟာ နံပါတ် ခြောက်ပါ’ ဟု အရာရှိက စွပ်စွဲမြဲ စွပ်စွဲနေသည်။ သူသည် ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝနှင့် ပြောနေသည်။

ကျွန်မသည် စိတ် ကုန်ခန်းသော အမူအရာဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်ပြီး

‘ရှင် ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး၊ ကျွန်မကို ယုံကြည်ပါ။ ရှင်ကို ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း ပြောပြနေတာပါ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။

ဂျပန်အရာရှိသည် ကျွန်မအပေါ် မယုံကြည်ကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ အစောင့် နှစ်ဦးအား ခေါင်းတစ်ချက်ညီတိုင်း အချက်ပေးလိုက်ပါသည်။ သူတို့က လုံစွပ်အပြားနှင့် ကျွန်မ၏ ပခုံး၊ ခေါင်းနှင့် လည်ကုပ်တို့ကို ရိုက်နှက်ကြပါသည်။ ဦးခေါင်းခုံမှာ ပေါက်ကွဲသွားလေမလားဟု ခံစားရပါသည်။ အလွန် နာကျင်နေသည့် ဝေဒနာကို ခံစားနေရခိုက်

‘မင်း သိတာတွေ တစ်လုံးမကျန် ပြောပြပါ၊ မင်းကို ဗြိတိသျှတွေက သူတို့အတွက် စပိုင်လုပ်ခိုင်းဖို့ ချန်ထားခဲ့တာ မဟုတ်လား’ ဟု

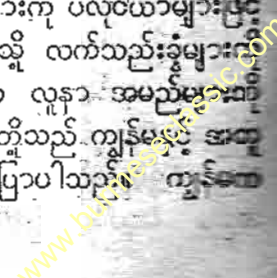
ဂျပန် အရာရှိသည် အေးဆေးသော လေသံဖြင့် ထပ်ခါတလဲလဲ မေးနေသည်ကို ကြားနေရသည်။

‘မဟုတ်ရပါဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ လူနာတွေကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ ကျွန်မဘာသာ တမင်တကာ နေခဲ့တာပါ’ ဟု အရဲစွန်းပြီး ပြန်ပြောပါသည်။

မေးခွန်းများကို ထပ်ခါတလဲလဲ မေးရင်း ကျွန်မ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးများကို အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ကြပါသည်။ ကျွန် မ အ နေ နှင့် မည်မျှကြာအောင် ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်း ခံနေရသည်ကို မသိပါ။ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ ဘယ်တော့မှ အဆုံးသတ်မှာလဲဟု တွေးနေခိုက် ဂျပန် အရာရှိက အချက်ပြလိုက်သဖြင့် အစောင့်များက အချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မအား ညစဉ်ညတိုင်း ခေါ်ယူစစ်ဆေး ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းနေကြပါသည်။ တစ်ကြိမ်ထက် တစ်ကြိမ် ပို၍ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လာကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ လက်နှင့်ခြေထောက်များကို စီးကရက်မီးများနှင့် တို့ကြပါသည်။ ညှဉ်းပန်းမှု ဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက် အျသွားတိုင်း ကျွန်မ၏ ဆံပင်ကို ဆွဲ၍ မတင်ကြပါသည်။ ကျွန်မကလည်း သံကုန်ဟစ်၍

‘ရှင်တို့ အကြီးအကျယ် မှားနေကြပြီ၊ ကျွန်မဟာ စပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးသူနာပြုဆရာမပါ’ ဟု အသံပြာလာသည်အထိ ထပ်ခါတလဲလဲ ပြောနေမိသည်။ ကျွန်မ၏ ပြောသမျှကို ခေါင်းမာမှုဟု ယူဆကြဟန် တူပါသည်။ ကျွန်မကို အဆက်မပြတ် ရိုက်နှက်ကြပြန်ပါသည်။ သူတို့သည် ရိုက်နှက်ရလွန်း၍ ငြီးငွေ့လာကြသောအခါ ကျွန်မအနေနှင့် ထုတ်ဖော်ဝန်ခံလာအောင် ပိုမိုကောင်းမွန်သော နည်းသစ်ကို အသုံးပြုလာကြသည်။ ကျွန်မ၏ လက်သည်းများကို ပလတ်စတစ်များဖြင့် ညှပ်၍ တစ်ခုချင်း ခွာကြပြန်ပါသည်။ ယင်းသို့ လက်သည်းခွဲများကို ခွာနေခိုက် ဂျပန်အရာရှိသည် ကျွန်မ မသိသော လူနာ အမည်များကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ဖော် ပြောဆိုနေပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မနှင့် အတူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောပါသည်။ ကျွန်မက ဘယ်လိုပဲငြင်းငြင်း သူတို့က မယုံကြည်ကြပေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များ၊ မီးလောင်ခံရသော ဒဏ်ရာများနှင့် အချုပ်ခန်းသို့ ပြန်ပို့ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းရင်း သူတို့ ရွတ်ပြသော စပိုင်ဆိုသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ သိမနေပါ၍ သူ့ရူးသခင်ကို ကျေးဇူးအနန္တ တင်မိပါသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်မသိနေသူ တစ်ဦးဦး ပါဝင်ပါက သစ္စာဖောက်ခံလေမလား မပြောတတ်ပါ။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း 'ငါ့နှယ်နော်၊ တကယ်ပဲ စပိုင် ဖြစ်လို့က်ပါတော့၊ ဒါမှ သူတို့မေးတဲ့အခါ ဝန်ခံနိုင်မှာပေါ့' ဟုလည်း တွေးမိပါသေးသည်။

သို့ဖြင့် ရက်များ ကြာညောင်းလာသော အခါ စစ်မေးသူ အရာရှိကလည်း စိတ်ရှည်ရှည် မထားနိုင်တော့ပါ။ ရိုက်နှက်ညှဉ်းပန်းကြသူများကလည်း အပျော်သက်သက်လိုဖြစ်လာကြသည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်မအား ခေါ်မထုတ်ဘဲထားသည်။ ကျွန်မသည် ဒုက္ခ အပေါင်းကင်းဝေးလေပြီဟု ဘုရားသခင်အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

မဟုတ်ပါ။ မနက်မိုးလင်းသည်နှင့် ဂျပန်အရာရှိသည် အချုပ်ခန်းသို့ ပေါက်ချလာပြီး ကွက်လပ်ကို မြင်နေရသော ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အတင်းဆွဲခေါ်သွားပါသည်။

'မင်း အမှန်အတိုင်း မပြောလို့ရှိရင် မင်း ဘာဖြစ်သွားမလဲဆိုတာ သေသေချာချာကြည့်' ဟု သူက အော်ဝေါက်ပြီး ပြောပါသည်။

လူတစ်စုံကို ခေါ်ထုတ်လာပြီး နံရံကို ကျောပေး၍ မတ်တတ်ရပ်စေပါသည်။ အဝတ်စအဖြစ် အလယ်ကောင်တွင် အနီပြောက်ဆိုးထားသော အဝတ်များဖြင့် မျက်နှာကို စည်းထားကြသည်။ သူတို့အားလုံးကို ကျွန်မရွေ့တွင်ပင် သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လိုက်ကြပါသည်။

ဤမျှ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော မြင်ကွင်းမျိုး၊ လူအများအား အေးဆေး ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်သော အတွေ့အကြုံမျိုး ကျွန်မ၏ တစ်သက်တာတွင် တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပါ။ ကျွန်မက ကြောက်ရွံ့လွန်း၍ မကြည့်ရဲသဖြင့် ခေါင်းကို နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်မရပါ။ ကျွန်မ၏ ခေါင်းကို ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ အတင်း

ပြန်လှည့်ပေးသည်။ ကျွန်မ အလွန် ဝမ်းနည်းမိပါသည်။ အမှန်အတိုင်း တယ်လိပ်ပြောပြော အရိုက်အနှက် ခံရသည်။ နိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုက ပို၍ ပို၍ ကလာသည်။ သူတို့ ယုံကြည်လာအောင် ဘာများ လုပ်ရပါလဲဟု တွေးနေမိသည်။

ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဂျပန်အရာရှိကို မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

'ကျွန်မကို ဘာဖြစ်လို့ ပစ်သတ်တာလဲ၊ ကျွန်မကို သတ်ပြီးရင် ကျွန်မ အဖေကိုပါ ပစ်သတ်ပါ။ သူ့မှာ ကြည့်မယ်ရှုမယ်လူ မရှိဘူး' ဟု ပြောပြီး ကျွန်မကိုယ်ကို လူသေကောင်ကဲ့သို့ စိတ်ကို လျော့ချလိုက်သည်။ တကယ်လို့များ ထိုအချိန်က ကျွန်မကို သတ်ခဲ့သော် ဝမ်းပန်းစသော ကြံ့ဆိုမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

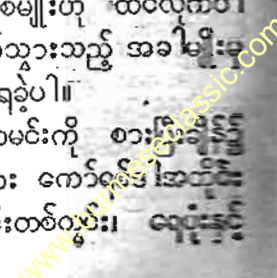
ဂျပန်အရာရှိသည် စကား တစ်ခွန်းမျှ မပြောဘဲ အချုပ်ခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ အချုပ်ခန်းတံခါး ပိတ်သွားသည်။

နောက်ထပ်လည်း လူတွေကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ထပ်၍ သတ်ခဲ့ကြပါသည်။ ယင်းသို့ လူသတ်ပုံလုပ်တိုင်း ကျွန်မအား ပြတင်းပေါက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး အတင်းအဓမ္မ ကြည့်စေပါသည်။

ထို့နောက် သွေးအေးအေးနှင့် သတ်ဖြတ်မှုများ၊ ကျွန်မအား ခေါ်ယူ နိပ်စက် မေးမြန်းမှုများသည် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မသိရဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအား အုန်းမှတ်ခွက်နှစ်ခြမ်းကို ယှက်ပြီး အပေါက်ငယ်ကလေးမှ ပေးနေကျ အစောင့်သည် တစ်နေ့တွင် 'မင်းကို မကြာခင် အပြင်ထွက်ခွင့် ပေးလိမ့်မယ်' ဟု ပြောသွားလေသည်။

ကျွန်မကတော့ မယုံကြည်ပါ။ ကျွန်မ၏ ခေါင်းမာမှုအတွက် နောက်ထပ် ထွင်လိုက်သော ဒဏ်ပေးခြင်း တစ်မျိုးဟု ထင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မအား ညှဉ်းဆဲနိပ်စက်ရန် ခေါ်ထုတ်သွားသည့် အခါမျိုးအပင် ကျွန်မသည် အပြင်လောက၌ ခြေချခွင့် မရခဲ့ပါ။

တစ်နေ့တွင်မူ မဝရစာပေးသော ထမင်းကို စားပြီးချိန် အစောင့်က တံခါးလာဖွင့်ပါသည်။ ကျွန်မအား ကော်ရစ်ဒါအထိ မြေကွက်လပ်သို့ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ ရေတွင်းတစ်လွှား၊ ရေပုံးနှင့်

၃၉၅ ဦးမြင့်ဆွေ (မြူး)

ငင်ရန် ကြိုးတပ်ပြီးသား ရေတူနိုး နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် တင်ထားသည့် ကျွန်မ၏ အသားများ၊ အရိုးအဆစ်များတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော နာကျင်မှုကို ခံစားရုံမျှသာ သက်သာသွားစေရန် တစ်စုံတစ်ရာ စဉ်းစားခြင်း မပြုဘဲ ရေတင်းဆီသို့ ပြေးသွားမိသည်။ ရေတစ်ပုံး အမြန်ငင်ကာ ရှေ့က ခေါင်းမှ လောင်းပြီး ချိုးလိုက်မိပါသည်။

အစောင့်တစ်ယောက်က ကျွန်မထံမှ ရေပုံးကို လှူယူပါသည်။ အနီးတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော အရာရှိက

‘မင်း ရေချိုးချင်ရင် ဘုန်းကြီးရှေ့မှာ ချိုးပြမှု ရေချိုးခွင့် ပေးမယ်’ ဟု ပြောပါသည်။

‘ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး’ ဟု ပြန်အော်သည်။ သူသည် အရေးမကြီးသည့်ဟန်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို လှုပ်ခါနဲ့ ‘သူ သတိထားမိမှာ မဟုတ်ပါဘူး’ ဟု ပြောပါသည်။

သူ ကြည့်နေသည့် အက် သို့ လှမ်းကြည့်သောအခါ ဘုန်းကြီး တစ်ပါး ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဘုန်းကြီးသည် အလွန်ပိန်လှိုပြီး အရပ်ရှည်ပါသည်။ ခေါင်းက ဆံပင်များက နီညိုရောင် သန်းနေပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးများရှိသဖြင့် ခရစ်တော်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင် မုတ်ထင်ရပါ သည်။ သို့သော် ဘုန်းကြီးမှာ အရှူးလုံးလုံး ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ၏ ကိုယ်ကျပ် အင်္ကျီမှာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ စုတ်ပြတ်နေပါသည်။ သူ၏ ပုတီးကုံးမှ ပုတီးစေ့များကို မျိုချနေပါသည်။

ကျွန်မက စကား ပြောကြည့်ပါသေးသည်။ သူ ပြန်ပြောသော စကားများကိုတော့ တစ်လုံးတလေမှ နားမလည်ပါ။

နောက်တစ်ကြိမ် ကျွန်မ အပြင်ထုတ်ခွင့်ရသောအခါ ရူးနေသော ဘုန်းကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ အခြားအကျဉ်းသား တစ်ယောက်ထံ စုံစမ်း ကြည့်ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် အီတာလျံ လူမျိုးဖြစ်၍ ရေနံမြေ ဘက်မှ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဂျပန်များ၏ ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ ရူးသွားကြောင်း သိရပါသည်။ သူ၏ ဘာသာကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောဆို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြောင်းနှင့် သူသည် သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်မအား စစ်ဆေးခြင်းမပြုဘဲ ထားသည့်အချိန်က တိုတောင်း လှပါသည်။ ကျွန်မအား ထိအခွင့်အရေး အာကြောင့် ပေးသည့်ကို လည်း ကျွန်မ နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ညစဉ်ပင် ထုတ်ပြီး ရိုက်နှက်စစ်ဆေး သမှု ပြုကြပြန်ပါသည်။

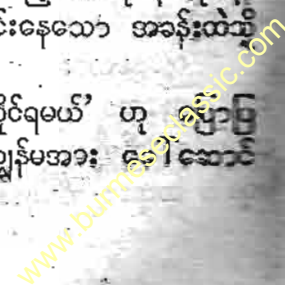
ကျွန်မသည် အင်အား ချညှန် နေပြီဖြစ်၍ ဦးနှောက်ကိုလည်း မစေစားနိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် လက်မရွံ့ အာဏာသား များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည့် ရက်ကိုသာ စောင့်စား နေမိပါသည်။ သူတို့နှင့် ရှင်ဆိုင်ရသည့်ခဏ၌သာ ကြောက်ရွံ့နေရပြီး ခဏ အကြာတွင် ကိစ္စများအားလုံး ပြီးပြတ်သွားမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်မသည်လည်း အေးချမ်းသော ဘဝသို့ ရောက် သွားမည် မဟုတ်ပါလားဟု တွေး နေမိပါသည်။

ယင်းနောက် ကျွန်မအား ညစ်ပတ်ပေရေနေသော အချုပ် ခန်းထဲ၌ အထီးကျန် ပစ်ထားကြပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ကြမ်းပြင် ပေါ်၌ လဲလျောင်းနေပြီး တံခါးကို မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမိ ပါသည်။ လူအမြောက်အမြားကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် ကွက်လပ်သို့ အတင်းအဓမ္မ ဆွဲခေါ်သွားပြီး နံရံကို ကျောပေး၍ မတ်တတ်ရပ်နေစေရန် အတွက် အစောင့်များက တံခါး လာဖွင့်သည်ကို စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာ သည် အထိ တံခါး လာ၍ မဖွင့်ကြပါ။

တံခါးကို စိုက်ကြည့်နေရသည်မှာလည်း ကျွန်မ စိတ်ကို ပြန်၍ ခြောက်လှန့်နေသလို ထင်မိပါသည်။ ကျွန်မကို အိပ်မေ့ချထားလေ သလား မသိ။ တံခါးကို ဖွင့်ကြည့်ချင်နေသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကြောက်စိတ်က ဝင်လာသည်။

ညတစ်ညတွင် တံခါးက ဖြိုခွဲခန်း ပွင့်သွားခဲ့သည်။ အသစ် တစ်ဖန် ပြန်၍ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ကြဦးမည်။ လခမည့်အေးကို ရင်ဆိုင်ရန် အားတင်းလိုက်ပါသည်။ မီးများ ထိန်ထိန်လင်းနေသော အခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြရာ အရာရှိက

‘ခုံရုံးအဖွဲ့ ရွှေမှောက်မှာ မင်း တရားဆိုင်ရမယ်’ ဟု ပြောပြ ပါသည်။ အသေးစိတ် ရှင်းပြခြင်း မပြုဘဲ ကျွန်မအား ခေါ်ဆောင်

သွားရန် အချက်ပြလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အခန်းသို့ ပြန်ပို့သဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ဂျပန်အရာရှိ ပြောပြချက်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် သုံးသပ်နေမိပါသည်။

တရားခံရုံးဆိုတာက ရုပ်ပြပါ။ ငါ့ကို သေဒဏ်ပေးမှာပါ။ အမူ စစ်ဆေးသည်မှာလည်း ကြာမည်မဟုတ်။ အမိန့်ချသည်က ပို၍ မြန်လိမ့် မည်ဟု ထင်မြင် ယူဆနေမိပါသည်။

အမူစစ်ဆေးမည့်နေ့တွင် ကျွန်မအား တရားရုံး လုပ်သားသော နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြပါသည်။ အူရောင်ရောင် ဖြစ်၍ ကျွန်မ ဆေးကုပေးခဲ့ရသည့် ညီအစ်မ နှစ်ဦး၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဗဟာဒူးကို တရားရုံး၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည်။ ဗဟာဒူးက

ကျွန်တော် အပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချပါ။ ခင်ဗျားဟာ စပိုင် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ညီမတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ စကား တစ်ခွန်းတလေမျှ မပြောပါနဲ့။ ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ စကားပြန် အဖြစ်နဲ့ ခင်ဗျားဟာ မကျန်းမမာ ဖြစ်နေတဲ့ လူတွေအပေါ်မှာ ဘဝကို ဘယ်လို မြှုပ်နှံထားသူ ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါမယ် ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ပါးစပ်က ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက် သည်။ ကျွန်မ၏ အသက်ကို သူ၏ လက်ထဲ ထည့်ထားရုံမှအပ ကျွန်မ အနေနှင့် လုပ်နိုင်သည့်အရာ မရှိပါ။ သူ၏ ရှင်းလင်းချက်များ အပေါ် တွင်လည်း ကျွန်မက မျှော်လင့် အားကိုးခြင်း မရှိပါ။

အဖမ်းခံရစဉ်ကပင် ကျွန်မ၌ အပြစ် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ စိတ်ဆိုး နာကြည်းစွာနှင့် အော်ပြောခဲ့ရပေမိန်း များလှပြီ။ ယုံကြည် သက်ခံခြင်း မရှိခဲ့ကြပါ။ တရားခံရုံးက လူကြီးများကို ဗဟာဒူးက မည်မျှ ဖျောင်းဖျ တင်ပြနိုင်ပါစေ လက်ခံခိုင်စရာ အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မရှိ ဟူ၍ ကျွန်မ ထင်မြင် ယူဆပါသည်။

ဂျပန်စကားကို တစ်လုံးတလေမှ မတတ်သားသဖြင့် စင်မြင့်တွင် ထိုင်နေကြသော ခံရုံး အဖွဲ့ဝင်များအား ဗဟာဒူးက ရှည်လျားစွာ ဘင်ပြနေသည်ကို မည်သည့်အချက်အလက်များ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကြံဆ၍ ရပါ။ တရားသူကြီးများ၏ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားက တစ်စုံတစ်ရာ

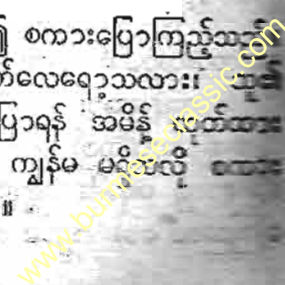
ပြောင်းလဲမှုကို မတွေ့မြင်ရသောကြောင့် ဗဟာဒူး၏ တပ်ပြချက်များ သည် အရေးပါ အရာရောက်လိမ့်မည် မဟုတ် ဟူ၍ပင် ယူဆပါသည်။ မည်သည့် တရားသူကြီးကမှ ခေါင်းညိတ်သည်ကို မတွေ့ရ။ မှတ်တမ်း အနေဖြင့် ရေးမှတ်သည်ကို မမြင်ရ။ မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကဲ့သို့ ထိုင်နေကြပြီး သူတို့တစ်တွေ နားထောင်နေကြသည်ဟူ၍ပင် မထင်ရပါ။

လနှင့်ချီပြီး ခံစားရမည့် ဒုက္ခများ ပြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ သလို ပြီးဆုံးချင်တော့လည်း ပြုန်းခနဲ မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးဆုံးသွားခဲ့ ပါသည်။ ခံရုံးအဖွဲ့ဝင်-လူကြီးများသည် တရားစစ်ဆေးခြင်းကို ရပ်နား၍ အတွင်းခန်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။ ရုံးခန်းအတွင်းသို့ တစ်ဖန် သူတို့ ပြန်ဝင်လာကြသောအခါ ကျွန်မက မတ်တတ်ရပ်နေပါသည်။

ခံရုံးသဘာပတိက ဂျပန်လို စကား အနည်းငယ် ပြောပါသည်။ ကျွန်မ၏ နောက်တွင် ရပ်နေသော အစောင့်တစ်ဦးက ပခုံးကို လာပုတ်ပြီး 'တရားရုံးမှ ထွက်ခွာသွားရန်' အချက်ပြပါသည်။ တရားရုံးက ကျွန်မကို စွဲချက်တင်သည်၊ လွတ်ပစ်သည်ကို ကျွန်မ မသိပါ။ ဗဟာဒူး၏ ပြုံးရွှပ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မျှော်လင့်ချက် ရှိသည် ဟူသော အသိဖြင့် ဝမ်းသာမိပါသည်။

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ကျွန်မကို အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ်လာ ပါသည်။ ရပ်ထားသော လော်ရီကား၏ နောက်ခန်းတွင်းသို့ တုန်းတင် လိုက်ပြီး မေ့မြို့သို့ လိုက်ပို့သည်။ မီးကင်နေရသလို ပူပြင်းသော မန္တလေးမှ အပူချိန် ရေခဲမှတ်အောက် ရောက်အောင် ချမ်းအေးလှသည့် မေ့မြို့သို့ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ဖြတ်ဖြတ်နှင့် ရောက်သွားရသော ကျွန်မမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်နေမိသည်။ သွားချင်းကြိတ်သံကလည်း ထွက် ပေါ်နေပါသည်။

ကျွန်မက အစောင့်လုပ်သူအား စမ်း၍ စကားပြောကြည့်သော် အစောင့်သည် မြန်မာစကားပင် မပြောတတ်လေရော့သလား၊ ဟူ၍ အထက်လူကြီးများက ကျွန်မနှင့် စကားမပြောရန် အမိန့် လွှတ်ထား လေသလား မသိပါ။ လောကအလယ်တွင် ကျွန်မ မရှိသလို တရား မပြောဘဲ တောင်တောင်ကြီး ထိုင်နေပါသည်။

ဂျပန်ကင်ပေတိုင် ရုံးချုပ်ရွှေတွင် ကားကို ရပ်ပြီး ကျွန်မကို ဆွဲထုတ်ပါသည်။ အိမ်ခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီး ခွဲရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် ကျွန်မကို အိပ်ရန် ပြောပါသည်။ ကျွန်မမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းနေသဖြင့် သူ၏ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပြီး ကျွန်မ ပခုံးပေါ် တင်ပေးပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မအား မျက်နှာသုတ် ပဝါ၊ သွားပွတ်ဘဲ၊ သွားတိုက်ဆေးများ ထုတ်ပေး၍ အပြင်ဘက်ရှိ ရေပိုက်တွင် ဆေးကြော သန့်စင်ခွင့် ပြုပါသည်။ စစ်သားများနှင့် တန်းတူဆင်စားရန် တန်းစီရပါသည်။ ယင်းနောက် ကျွန်မအား ရုံးခန်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပြီး စာရွက် တစ်ရွက်နှင့် ကလောင်တံတစ်ချောင်းကို ကျွန်မရွှေတွင် ချပေးပါသည်။ အရာရှိလုပ်သူက

‘လက်မှတ်ထိုးပါ’ ဟူ၍ ပြောပါသည်။

‘ဒါက ဘာလဲ’ ဟု ကျွန်မက ပြန်မေးသည်။

‘ဒါက ကြေညာချက်ပါ။ မင်းကို တို့က ဖမ်းမထားဘူး ဆိုတာရယ်။ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခြင်း မရှိဘူး ဆိုတာရယ် ကြေညာချက်ပါ။ နောက်ပြီး မင်း ဘာတွေဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူ့မှ ပြန်မပြောဘူး။ ယုတ်စွာအဆုံး မင်းရဲ့ ဖခင်ကိုတောင် ပြန်မပြောပါဘူးလို့ ဝန်ခံတတ်ပေးရမယ်’ ဟု ဂျပန်အရာရှိက ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ခေါင်းယမ်းပြုပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင်

‘အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားမယ်။ ဖတ်ကြည့်လို့လဲ၊ ရမယ် ဆိုရင် လက်မှတ်ထိုးမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ကျွန်မ လက်မှတ် မထိုးနိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ အသက်ကို ဝန်ခံကတိပေးပြီး စွန့်လွှတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် လက်မှတ်မထိုးနိုင်ဘူး’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘လှည့်စားထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မင်းကို တို့ပြောပြတဲ့အတိုင်း ရေးထားတာပါ’ ဟု ဂျပန်အရာရှိက ပြောပါသည်။

ကျွန်မအား ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများ မပြုကြောင်း ကတိဝန်ခံချက်ကို မည်သည့် အတွက် အလို့ရှိပါသနည်း ဟူသော အချက်ကို ညှဉ်းစား၍ မရပါ။ ကျွန်မက အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်တက်ပြီး ထိုသတင်းကို ကြေညာပါစေ။ ကျွန်မ တွေးမိသလောက်ဆိုလျှင် ဂျပန်များက မှုစရာ

မလိုပါ။ တရားဝင် တိုင်ကြားလျှင်လည်း မည်သူကမှ လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများကို ထိုသတင်း ပြောပြလျှင် လေကုန်ရုံသာ ရှိပါမည်။

လူတွေ အတော်များများက ကျွန်မထက်ပင် ကုသိုလ် ဆိုးကြသေးသည်။ ဂျပန်များက လူတွေကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ညှဉ်းပန်းသည်ကို လူအများအပြား သိနေကြပါပြီ။

ဂျပန်အရာရှိ ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်မတွေးနေသလို တွေးမိနေဟန် တူပါသည်။ လက်မှတ်ထိုးရန် အတင်းတိုက်တုန်းခြင်း မပြုတော့ပါ။ သူ၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်မ ခေါင်းမာမှုကို တစ်နည်းတစ်ဖုံ လေးစားနေသည်ဟု ကျွန်မက ထင် မြင် မိပါသည်။ သူသည် အသေးစိတ် ရှင်းပြမနေဘဲ

‘မင်း လွတ်လပ်စွာ သွားနိုင်ပါပြီ’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။ ဘုရားတော်တီးယား ရွာသို့
ဆက်ရှိရန် ခုနစ်မိုင်မျှ လမ်းလျှောက် ရပါဦးမည်။ ဖခင် ကြီးနှင့်
ပြန်လည် တွေ့ဆုံရတော့မည်ဖြစ်၍ အားသစ်အင်သစ်များ ဝင်လာသည်ဟု
ထင်မှတ်ရသည်။

ကိုက် ရာပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာ သွားရပါသေးသည်။
ခြံထောက်များ မခိုင်တော့ပါ။ ကိုယ်ကို မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲကျသွားပါ
သည်။ ကျွန်မသည် လမ်းဘေး၌ တစ်နာရီခန့် နားနေပြီး အားပြန်
ပြည့်လာပြီဟု ထင်မှ ကြိုးစား လျှောက်ကြည့်ပါသည်။ ကိုက်အနည်း
ငယ်မျှသာ သွားရပါသေးသည်။ လမ်းပေါ်၌ လဲကျသွားပြန်ပါသည်။
အစ်ကြိမ်လဲပြီးတိုင်း နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တရန် ကြိုးစားရာ၌ ပိုမို ခက်ခဲ
လာပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြန်မထနိုင်၍ လေးဖက် ထောက်ပြီး
သွားသွားရပါ၏။

တဖြည်းဖြည်း နေစောင်း၍ သွားပါသည်။ အကူအညီတောင်း
ခိုရန် အတွက် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မတွေ့ဆုံရသေးပါ။ ကျွန်မ
အုပ်အားများ ကုန်ခန်းနေပါ၍ မည်သည့်အတွက် လမ်းမပေါ်၌
အသွားအလာ ရှင်းနေသည်ကို မတွေ့တတ်ပါ။ ဒီနေ့ည အဖို့တော့
ညီရာခရီးကို ရောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ကြောင်း စိတ်နှလုံး ထုံးတား
ပုံမိပါသည်။ လမ်းဘေး၌ပင် ထိုနေ့ည အိပ်စက်နားနေ၍ နောက်
ထစ်နှောနံနက် အားအင် ပြန်လည် ဖြည့်ပြီးလာမှ ခရီးဆက်ရန် စိတ်ကူး
မိပါသည်။

ထိုနောက် ကျွန်မသည် တစ်ခွဲခွဲပုံမြည်နေသော မြင်းနှာသံကို
ကြားရပါသည်။ အစာရေစာ ကောင်းမွန်စွာ မစားရ၍ ပိန်လို့နေသော

မြင်းတစ်ကောင် ဆွဲလာသည့် မြင်းလှည်းတစ်စီး၊ ချဉ်းကပ်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရပါသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော မြင်းလှည်းမောင်းသူ ကြားလောက်အောင် ကျွန်မက အော်ဟစ် အသံပြုပါသည်။ မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းငေါက်ကြီးကို ဆွဲပြီး ကျွန်မ၏ ဘေး၌ လာရပ်ပါသည်။ ရွှံ့များနှင့် ပေကျုံးနေသော ကျွန်မကို အကဲခတ်ရင်း

‘တက်လေ’ ဟု ပြောပါသည်။
ကျွန်မ တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လုပ်နေပါ၍
‘ဘာဖြစ်နေတာလဲ’ ဟု သူက မေးပါသည်။
‘ကျွန်မမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး’ ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။
‘ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တက်သာ တက်ပါ’ ဟု သူက ပြောသည်။
ကျွန်မသည် လှည်းနောက်မြီးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကို

ပိတ်ထားပါ၏။
ဘရာဘတ်တီးယား ရွာဘက်ဆီသို့ မြင်းလှည်းသည် တရွေ့ရွေ့ သွားနေပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်မတို့ ဟူရူသို့ ပျံသန်းလာသော လေယာဉ်ပုံသစ်ကို နားထဲတွင် ကြားရပါသည်။ လမ်းမများပေါ်၌ လူအသွားအလာ ရှင်းနေသည်ကို ယခုမှ သဘောပေါက်ပါသည်။ မြိတ်သို့ လေယာဉ်ပျံများသည် အညှာအတာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် မေ့မြို့ကို ဗုံးကြဲနေကြဆဲ ရှိပါသည်။

လေယာဉ်ပျံ၏ စက်သံက တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင် လာသောအခါ ဗုံးချရန်လာသော လေယာဉ်ပျံဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိလိုက်ပါ၏။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ခေါင်းထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာသော အသံစိတ်ဖြင့် မြင်းလှည်းထဲမှ လမ်းဘေးရှိ မြောင်းထဲသို့ ခုန်ချလိုက်ပါသည်။

စက္ကန့် အနည်းငယ် အကြာတွင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသံကို ကြားရပြီး ကျွန်မ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ရွှံ့များ ဖုန်များနှင့် လွှမ်းခြုံ၍ သွားပါသည်။

မြောင်းထဲမှ ကျွန်မ ထွက်လာသောအခါ ညောင်နွံ ရပါသည်။ မြင်းလှည်းမှာ ဇောက်ထိုး မှောက်ခုံ ဖြစ်နေပါသည်။ ဘီး တစ်ဘီးက လည်နေပါသည်။ သစ်သား အတိုအစများမှာ မီးခြစ်ဆံချောင်းများ

ကဲ့သို့ တစ်စစီ လောင်နေပါသည်။ မြင်းသည် လှည်းတံရိုးနှစ်ခု ကြား၌ သေနေပါသည်။ မြင်းလှည်း မောင်းသမားကမူ ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့် ဝေးသော အမှိုက်ပုံပေါ်၌ လဲကျနေပါသည်။

လေသူရဲက ကျွန်မတို့၏ မြင်းလှည်းကို တမင်သက်သက် ရွေးပြီး ပစ်မှတ် အဖြစ် ဗုံးကြဲချခြင်း ဟုတ်ပုံ မရပါ။ လမ်း ပျက်စီးသွားစေရန် ကြံချဟန် တူပါသည်။ ထိုအချိန်၌ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုများက အလွန် နည်းနေသဖြင့် လေသူရဲက ကျွန်မတို့၏ မြင်းလှည်းကို သတိ မူမိ ဟန် တူပါသည်။

မြင်းလှည်းဆရာအတွက် ကျွန်မ ဘာတစ်ခုမျှ လုပ်မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။ သူက ကျွန်မအပေါ်တွင် စေတနာ ထားခဲ့သဖြင့် ကျွန်မကြောင့် သေရ လေသလား၊ ကျွန်မအတွက် အချိန်လင်းခဲ့၍သာ ဗုံးထိမှန်ခံရလေသလား၊ ကျွန်မဘက်က သူ့အပေါ်တွင် တံရားမျှတမှု မရှိဟု ထင်မြင်မိပါသည်။

လေယာဉ်ပျံ စက်သံ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားခဲ့သည်။ ပြန်လှည့် လာလေဦးမလားဟု စိတ် တထင့်ထင့်ဖြင့် သစ်ပင်များ အောက်၌ ခိုလှုံ နေမိသည်။ သို့သော် ကောင်းကင်းယံတွင် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ် နေသည်။ ထိုနေရာမှ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်မသည် အိပ်မက် ထဲတွင် လမ်းလျှောက်နေရသလို အရိုး အဆစ်များ ကိုက်ခဲနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ဒဏ်ရာ ရသော နေရာများမှ နာကျင် နေသည်ကို လည်းကောင်း သတိ မထားနိုင်။ သံပတ် ပေးထားသလို တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပါသည်။

ကျေးရွာများ၌ တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ အချက်ပေး သတင်းပို့မှုသည် မြန်လည်း မြန် မှန်လည်း မှန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် လမ်းခရီး၌ မြင်းလှည်းသမားက လွဲ၍ မည်သူနှင့်မျှ မတွေ့ဆုံရသေး စေကာမူ ကျွန်မကို ကပ်ပေတိုင်များက ထိုနေ့ မနက်က လွတ်လိုက်သည့် သတင်းကမူ ဘရာဘတ်တီးယားရွာသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ဂျော့နီကိုလတ် (ခေါင်းဆောင်သော မိတ်ဆွေ တစ်စုသည် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ စမ်းချောင်း ဖြတ်ကူးသော တံတားထိပ်၌ ကျွန်မကို စောင့်ကြိုနေကြပါသည်။ ဂျော့သည် ကျွန်မကို ကြည့်ရင်း

‘ဟယ်လင်ရေ ... ရွာ အရောက် လမ်းလျှောက်နိုင်ပါ့မလား’ ဟု ကြင်နာစွာ မေးပါသည်။

‘ကျွန်မ ဒီအထိ ရောက်နေမှတော့ ကျွန်မကို ဘယ်သူ ဟန်တား နိုင်တော့မှာလဲ’ ဟု ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝနှင့် ပြန်ပြောမိပါသော်လည်း ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင်ကတော့ သေချာရောရသည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် ဖုန်တထောင်းထောင်းထနေသော လမ်းမပေါ်၌ ဟိုလူ့ပခုံးကို မှီလိုက်၊ သည်လူ၏ပခုံးကို အားပြုလိုက်နှင့် ဂေါ်ရခါး ရွာနှင့် မလွမ်းမကမ်းတင်ရှိသော ဂျိုးနှင့် မေဘယ်ဒင်နီရယ်(၈)တို့၏ အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

သူတို့၏ အိမ်သည် အမိုးအကာများနှင့် သပ်ရပ်စွာ ဆောက်ထား ပါသည်။ ထိုသို့တင်စား၍ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်ကြမည်။ ကျွန်မ အနေနှင့် မိုးသားစွာ တင်ပြရပါမူ လွန်ခဲ့သော တစ်ရက် နှစ်ရက်က အချုပ်ခန်း၏ နံရံ လေးဘက် လေးတန် ရွှေတွင် ဤနေရာသည် နောက်ဆုံး မြင်တွေ့ ရသော နေရာပါကလား၊ ဤအခန်းထဲ၌ နေရသည်ကပင် အသက် ရှင်သန် နေပါသေးကလားဟု သာယာမိပါ၏။

ဒင် နီရယ် (၈) မိ သား စု မှာ နှစ်သက်စရာ ကောင်းသူများ ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို ရေချိုးပေးကြ၊ ထမင်း ကျွေးကြပါသည်။ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော အိပ်ရာ၊ စောင်၊ ခြင်ထောင် များနှင့် အိပ်ရပါသည်။ မေဘယ်က

‘သူမသည် ဂျပန်အရာရှိများနှင့် တွေ့တိုင်း ကျွန်မ စပိုင်တစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း၊ သူမ အနေနှင့် တာဝန်ယူကြောင်း၊ ကျွန်မအား ပြန်လွှတ်ပေးပါမည့် အကြောင်း ပြောဆို တင်ပြခဲ့ပါသော်လည်း ဂျပန် များသည် ခေါင်းများကို ခါသမ်းလျက် အကူအညီ မပေးနိုင်ကြောင်း ပြန်ပြောခဲ့သည်’ ဟု ကျွန်မကို ပြောပြပါသည်။ သူတို့အနေနှင့် ကျွန်မ၏ ကိစ္စတွင် မစွမ်းဆောင်နိုင်ကြပါဟု ပြန်ပြောကြောင်း သိရပါသည်။

မီးရထား ဌာနတွင် ဂျိုးနှင့် သူ၏ သားနှစ်ယောက်က အလုပ် လုပ်နေသဖြင့် သူတို့၏ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုမရဘဲ အရေးကြီးသော အစိတ်အပိုင်းများကို ကိုင်တွယ်နိုင်ခြင်းမရှိ၍ ဂျပန်များက မျက်နှာသာ ပေးကြသည်။

ဂျပန်များ မေမြို့သို့ ရောက် လာ ကြ သော အခါ သူတို့တွင် မီးရထား အလုပ်သမား စာရင်းတစ်ခု ပါလာသည်။ အင်ဂျင်မောင်း၊ ဆီထိုး၊ မီးထိုး၊ ဂါတ်ဗိုလ် စသည်ဖြင့် နာမည်ပါတဲ့၍ ပါလာသူ အလုပ်တာဝန် အသီးသီးသို့ ပြန်လည် ခန့်ထားသောအခါ မည်သူမှ ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုဘဲ အလုပ် ဝင်လုပ်ကြပါသည်။ အကယ်၍ ငြင်းဆန် နေပါကလည်း သေနတ်စာကျွေးပြီး မိသားစု ထမင်းတော်မည့်ကိန်း ဆိုက် ပါလိမ့်မည်။

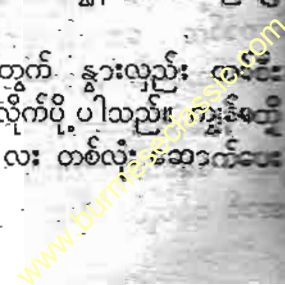
သူတို့အား လစာများ ရက်ရက်ရောရော ပေးသည့်အပြင် အိမ် လွတ်များတွင် ငှားရမ်းနေထိုင်ခွင့် ပေးပါသည်။ သူတို့၏ အိမ် တံခါးမ ကြီးများ၏ အပေါ်၌ ဘူးသီးငါးပေါင်းကြော် စာတန်းများ ကပ်ထား ခြင်းအားဖြင့် မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကမျှ ထိပါ နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုရဲတော့ပေ။

ကျွန်မ အဖမ်းခံနေရစဉ် အချိန်များ၌ ကျွန်မ ကဲ့သို့ သူနာပြု တစ်ဦး ဖြစ်သူ၊ ကျွန်မနှင့်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ ရန်ကုန်၌ အလုပ်တူ လုပ်ခဲ့သူ မေဘယ်က ကျွန်မ၏ ဖခင်အိုကြီးကို ခေါ်ယူ စောင့်ရှောက် ထားခဲ့ပါသည်။ သူမသည် အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် လုပ်ပေး ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေး ဆုတ်ယုတ်ပျက်စီးသွား သည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်မ ထိတ်လန့်မိပါသည်။

ဖခင်ကြီးသည် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ရုံသာ မကသေး၊ ဆီးချိုနှင့် နှလုံးရောဂါပါ စွဲကပ်နေပါသေးသည်။ မိခင်ကြီးနှင့် တကွတပြား ဖြစ်နေ၍ စိတ်နှလုံး ထိခိုက်နေဆဲ ကျွန်မကပါ ပျောက်သွားသဖြင့် သူ ခမျာ မီးလောင်ရာ လေပင့် ဖြစ်သွားခဲ့ရရှာပါသည်။

‘သူ အနေနှင့် လောကကြီးမှာ အသက်ရှင်သန် မနေချင်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်၊ အခုလို မင်း ကျန်းကျန်းမာမာ ပြန်ရောက်လာတာ သိရင်တော့ ပြန်ပြီး နှာလန် ထနိုင်ပဲတယ်’ ဟု မေဘယ်က ကျွန်မအား ပြောပြ ပါသည်။

မည်သို့မဆို ဂျိုးသည် ကျွန်မတို့အတွက် နွားလှည်း တစ်စီး ငှားလာပြီး ကျွန်မတို့ သားအဖကို ရွာသို့ လိုက်ပို့ ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတွက် ရွာတွင် ကျန်ရစ်ကြသူများက တံလေး တစ်လုံး ဆောက်ပေး

၅၀၆ ဦးမြင့်စွာ (၂၆)

ထားသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်မိပါသည်။ ကြည့်၍ ပသာဒရိုသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ မြေကြီးကို ရွှံ့နှင့် မိထားသော အခင်းပေါ်၌ ဝါးကပ် မိုးထားခြင်းပါ။ ကျွန်မတို့အတွက် သီးသန့် ဖြစ်၍ အိမ်ဟုတ် ခေါ်ရပါ သည်။ ကမ္ဘာဦးအစက အိမ်မျိုးပင် ဖြစ်ပါစေ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်း အသင်းများက အချိန်ကုန် လှပန်းခံကာ ကျွန်မတို့အတွက် ဆောက်လုပ် ပေးထားသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မ အနေနှင့် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်ပါ။

ရက်ပေါင်းများစွာ အချုပ်ခံထားရသောဒဏ်၊ နေ့စဉ်ရက်ဆက် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းခံရမှု ဒဏ်တို့မှ နာလန်ထရန် ရက်ပေါင်းများစွာ ကြာ ညောင်းခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ အိပ်ရာမှ ထနိုင်သည့်နေ့တွင်ပင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဂျပန် စစ်သားများက ကျွန်မတို့၏ နေရာကို လာရောက် ဝိုင်းထားကြပါသည်။ သူတို့၏ အကျဉ်း စခန်းသို့ ကျွန်မတို့ တစ်အုပ်ကြီးကို နွား မောင်းသလို မောင်းချသွားကြပါသည်။ ဘရာဘတ်တီးယားရွာ၌သာ ဆက်နေရလျှင် ကျွန်မ၏ ကျန်းမာရေးသည် မူလ အခြေအနေထိ ပြန်လည် ကောင်းမွန် လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မှု ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေရလျှင် ကျွန်မသည် ခံနိုင်ရည် ရှိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု သိနေပါသည်။

ကျွန်မ၏ ကိုယ် အလေးချိန်သည် အဖမ်းခံနေရစဉ် အတွင်းတွင် ၈၄ ပေါင် (ခြောက်စတု) ထိအောင် ကျဆင်းသွားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းပြင် ကျွန်မမှာ စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းမှုဒဏ်များကို ခံစားနေရပါ သေးသည်။

ကျွန်မ မရှိစဉ်အတွင်း ဂျပန် စစ်သား တစ်ဦးက အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ ကျွန်မ၏ ကြက်တူရွေးကလေးကေခွဲကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် သွား ခဲ့ပါသည်။ ခွေးကလေး နှစ်ကောင် မွေးထားရာတွင် တစ်ကောင်က သေဆုံး သွား ၍ 'ရှိတ်ကီ' ဆိုသော ခွေးကလေး သစ်ကောင်သာ ကျန်တော့သည်။

သာမန်အချိန်များ၌ ယင်းဆုံးရှုံးမှုများကို စိတ် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရုံထက် မမီသော်လည်း ယခုကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေချိန်၌မူ သည်းမခံ နိုင်အောင် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများ ဖြစ်လာကြပါသည်။

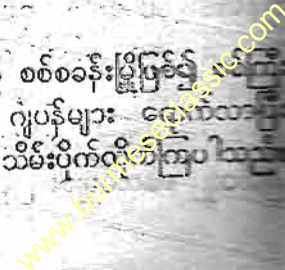
ဂျပန်များသည် ကျွန်မတို့အား လုံးဝ စကားမပြောပါ။ ရက်စက် ခက်ထန်ကြပါသည်။ တစ်ခန်း တလေမျှ မရှင်းပြဘဲ နွားအုပ်ကြီးကို ဝိုင်းရံထားသလို ဝိုင်းထားကြပြီး 'ချီတက်' ဟူ၍ အမိန့်ပေးပါသည်။

မြန်မာမိတ်ဆွေ အချို့က ဖခင်ကြီးကို သူ၏ အိပ်ရာနှင့်အတူ နွားလှည်းပေါ်သို့ တင်ပေးကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ တစ်တွေက ခြေကျင် လျှောက်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ပိုင် ရနိုင်သမျှ ပစ္စည်းများကို တောင်း တစ်လုံးထဲ စုထည့်ပြီး မြန်မာလူမျိုးများ၏ ထုံးစံအတိုင်း ခေါင်းပေါ် တွင်ရွက်ပြီး သယ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် အိုးသစ်အိမ်သစ်ရှိရာသို့ ထွက်လာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဘယ်မှာ ရှိသည်၊ ဘယ်လိုဆောက်ထား သည်ကိုတော့ မသိကြသေးပါ။

ကျွန်မတို့ အထဲမှ နောက်ကျကျန်နေပါက ဂျပန်များက သူတို့၏ လုံစွပ်များနှင့် ထိုးဆွပေးခြင်းဖြင့် လျှင်မြန် သွက်လက်ပေးပါသည်။ ကျွန်မတို့ လူစုထဲမှ မလိုက်ပါနိုင်တော့၍ လမ်းဘေးတွင် လဲ ကျ နေမည် ဆိုပါက ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဝေဒနာ မခံစားရလေအောင် ကျည်ဆန် သို့မဟုတ် လုံစွပ်ဖြင့် ကုစားပေးကြမည်ကို ကျွန်မတို့က သိနေပါသည်။

ဗြိတိသျှတို့၏ ဗုံးကြဲမှုသည် ကျွန်မ အဖမ်းခံနေရသည့် ကာလ အတွင်း ရပ်နားသွားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ ဂျပန် များက သူတို့ တစ်တွေ ဗုံးဒဏ်မှ သက်သာသွားစေရန် ဟူသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် ကျွန်မတို့ လူစုကို အတင်းအဓမ္မ ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဂျပန် များက ကျွန်မတို့တစ်တွေ သူတို့၏ စစ် စခန်းများ၏ ဗဟိုတွင် ရောက်နေမည် ဆိုပါက ဗုံးကြဲ လေယာဉ်ပျံ များသည် ဗုံးကြဲ ရပ်သွားလိမ့်မည်ဟု ဖျော်လင့်နေကြပါသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အား သူတို့ အနီးအနား တစ်ဝိုက်သို့ ရွှေ့ပြောင်း ထားသည်ကို မဟာမိတ် လေသူရဲ များက သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ် ဟူသော အတွေးအခေါ်ကမူ ဂျပန် များ၏ ခေါင်းထဲ ဝင်မလာပါ။

ငြိမ်းချမ်းသော အချိန်က မေမြို့သည် စစ်စခန်းပြုပြင်၍ ဖြစ်သည်တွင် ဗြိတိသျှများ စွန့်ခွာသွား၍ ဂျပန်များ လေကြောင်း အဆောက်အအုံများ၊ စစ်တန်းလျားများကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြပါသည်။

ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော အလက်ဇန္ဒားတန်းလျားများကို ဂျပန်များ သိမ်းထားပါသည်။

ကျွန်မတို့ လူစုကို သိဆူးကြီးများနှင့် ကာရံထားသော ဝင်းထဲ၌ နေရာချထားပါသည်။ တစ်ထပ်တိုက် တန်းလျားများသည် ဝင်းထဲ၌ ရှိနေပြီး တစ်ထပ်တိုက် တစ်ခုကို မြန်မာ ဆက်သွယ်ရေး တပ် အသုံးပြုနေပါသည်။

ထိုနေရာသည် ကျွန်မငယ်ငယ်က စာသင်ခဲ့ရသော စိန်ဂျိုးဇက် ကုန်ဗင့် ကျောင်းနှင့် ကပ်နေပါသည်။ တစ်ကြိမ်က ကျောင်းသားကလေးများ၏ ရယ်မောသံ များနှင့် ဖုံးလွှမ်း နေခဲ့သော ကျွန်မတို့ ကျောင်းတွင် အိန္ဒိယ အမျိုးသား တပ်မတော်မှ တပ်စခန်းချနေပါသည်။ အမှန်အားဖြင့် သူတို့တစ်တွေသည် စစ် အကျဉ်းသားများသာ ဖြစ်၍ ဂျပန်များထံတွင် သစ္စာခံပြီး ဂျပန် ဘက်တော်သား ဖြစ်သွားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့၏ အလုပ်အကျွေးပြုမှု၏ ဆုလာဘ်သည် လွတ်လပ်သော အိန္ဒိယပြည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်နေကြပါသည်။

၎င်းတို့၏ ခေါင်းဆောင်မှာ ဆူဘတ် (စ) ချန္နရာဘို (စ) ဖြစ်၍ ဗြိတိသျှနှင့် ကုလားလူမျိုးအချို့က သစ္စာဖောက်ဟူ၍ သတ်မှတ်ပြီး အချို့ကမူ သူရဲကောင်းဟု လက်ခံထားကြသည်။

မီးရထား ဘူတာရုံသည်လည်း မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိ၍ အောက်စိန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဝင်းအတွင်း၌ ဂျပန် အမြောက်တပ်က စခန်းချထားပါသည်။ ဗြိတိသျှ ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများအတွက် ကျွန်မတို့၏ နေရာသည် အကောင်းဆုံး ပစ်မှတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် နာမည်များပင် စွန့်လွှတ် လိုက်ရ ပြန်ပါသည်။ သစ်သားပြားကလေး တစ်ခု ပေါ် တင် နံပါတ် များ ရေးထား၍ လူတစ်ဦးစီကို ပေးထားသည်။ ကိုယ်ပိုင် နံပါတ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ နံပါတ်မှာ ၄၁ ဖြစ်၍ ကျွန်မနေသော အခန်း၏ နံပါတ် ကလည်း ၄၁ ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ဖခင်ကြီး၏ နံပါတ်မှာ ၄၂ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် တန်းလျား၏ ဝင်ပေါက်တွင် မတ်တတ်ရပ်လျက် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်များ ပြန်လည် စင်ရောက် လာသည်အထိ ဤနေရာ

ဤဒေသသည် 'ငါ၏ အိုး အိမ် ပါ တ ကား' ဟု တွေးနေမိပါသည်။ ဘယ်အချိန်ဘယ်အခါမှ ရောက်လာမည်ကိုတော့ ဘုရားသခင်မှ တစ်ပါး အခြား မသိနိုင်ပြီ။

ကောင်းကင်ပြင်၌ မဟာမိတ် လေယာဉ် ပျံ များက ကြီးစိုးနေသည်ကို ကျွန်မတို့တစ်တွေ သိနေကြပါသည်။ နယ်စပ်တွင် စစ်အခြေအနေ မည်သို့ရှိသည်ကို မသိကြပါ။ ဤတန်းလျားသည် တစ်ကြိမ်က စစ်သားများ ခေတ္တနားနေရန်အတွက် ကြားစခန်း လုပ်ထားသော နေရာပင် ဖြစ်ပါသည်။ နံရံ ပတ်ပတ်လည်တွင် ခုံရုံညှပ် နိမ့်နိမ့်ကလေးများကို ဝါးများဖြင့် ခွဲစိတ် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

စစ်သားများက ကျွန်မတို့အားလုံးကို တန်းလျား အတွင်းသို့ မောင်းသွင်းပြီး သော့ခတ်လိုက်ပါသည်။ ခုံရုံညှပ်ကလေး များသည် စားပွဲလို တစ်မျိုး၊ အိပ်ရာ ခုတင်လို တစ်သွယ် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သက်သောင့်သက်သာတော့ ရှိသည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မတို့သည် မိမိတို့ အသုံးပြုမည့် နေရာကို ရွေးချယ်ကြပြီး အဖမ်းခံကြရသော ပထမညကို ကုန်လွန်စေပါသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ရယ်စရာ တစ်ရပ် ကြုံတွေ့ရပါသည်။ ပိန်းပိတ် အောင် မှော့စီ နေသည့် ကြားထဲမှာ အပေါ်အပါး သွားချင်စိတ် ပေါက်လာ၍ အိပ်ရာမှ ထလာခဲ့သည်။ ကိစ္စပြီးသောအခါ ကျွန်မက ဖခင်၏ အိပ်ရာကို စမ်း၍ ရှာဖွေခဲ့သည်။ နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသော အခါ ငယ်ရွယ်သော လင်မယားနှစ်ယောက်နှင့် ပူးကပ်၍ တစ်ညလုံး အိပ်နေခဲ့သည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့ရပါသည်။

အချိန်များ ကုန်သွားခဲ့ရာ ကျွန်မတို့သည် နိစ္စဓူဝအလုပ်များကို သတ်မှတ် လုပ်ကိုင်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး နီးနီးကပ်ကပ် နေကြရသဖြင့် တင်းကျပ်သော စည်းကမ်းများ မသတ်မှတ်နိုင်ခဲ့လျှင် လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး အဖြစ် ရပ်တည်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ ကြေးတိုင်နှင့် မြေစာရင်းဌာနတွင် လုပ်ခဲ့ဖူးသော ဂျော့နီကိုလပ် (စ) ကို စခန်း၏ ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျွန်မတို့ တင်မြှောက်ကြပါသည်။ ကျွန်မကိုလည်း စခန်း၏ ကျန်းမာရေးမှူးအဖြစ် တာဝန် ပေးကြပါသည်။

ဖခင်မှာ အတော်ပင် မကျန်းမမာ ဖြစ်နေသောကြောင့် အခန်း
၏ အစွန်ဆုံးတွင် သီးသန့် နေရာချပေးထားကြသည်။ ပြတင်းပေါက်
နားတွင် ဖြစ်၍ အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်မသည် အဝတ်စ
များ၊ ကင်းဗတ်စများ ရှာပြီး ကန့်လန့်ကာ ကာပေးသဖြင့် သူ့ အနေ
နှင့် သီးသီးသန့်သန့် ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်မတို့၏ စခန်းကို အုပ်ချုပ်သော ဂျပန်စစ်ဗိုလ်သည် တော
ဝက် တစ်ကောင်နှင့် နှိုင်းရသည်ကပင် သူနှင့် မတူမတန်သေးပါ။ ကျွန်မ
တို့အပေါ် ဂရုတစိုက်မရှိပါ။ ကျွန်မတို့ အားလုံးအား ဂျပန်ပန်စစ်သား
များကို အကာအကွယ်ပေးသည့် ဘန်ကာသဲအိတ်များသဖွယ် သဘော
ထားပါသည်။ ကျွန်မတို့အား မသေရုံတမည် ကျွေးမွေး၍ ကျွန်မတို့
တောင်းဆိုသော ဆေးဝါးများကိုလည်း မကြားလေဟန် ပြုနေပါ
သည်။ ဒီလူတွေ သေချင်သေသွားကြပါစေဟူသော သဘောထားမျိုး
သူတို့တွင် ရှိနေသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါသည်။

ဂျပန်များက ကျွန်မတို့အား ဆန်(ဆန်ကွဲ) ထုတ်ပေးပါသည်။
ဆန်ကို အမှန်ကြိုက်၍ မုန့်လုပ်စားကြပါသည်။ မုန့်လုပ်ရာတွင် အနံ့
အသက်နှင့် ပြည့်စုံရန် အမွှေးအကြိုင်များ ထည့်ကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်၌ ကျောက်ခဲပြားပြားတစ်လုံး
ကို ရှာဖွေပြီး ဆန်မှုန့်ကြိတ်ရာတွင် အသုံးပြုပါသည်။ ပထမတွင် ဆန်
ကြိတ်ရသည်မှာ စိတ်ရောလူပါ နာကျင်ပင်ပန်းလှပါသည်။ ကျွန်မမှာ
ခန္ဓာလေးတွင် လက်သည်းခွဲ အခွာခံခဲရာ၌ ပြန်မပေါက်သေးသောကြောင့်
လက်ထိပ်နှင့် ကြမ်းတမ်းသော ကျောက်ပြား မျက်နှာပြင်တို့ ထိတွေ့
ထိမ်း သွေးများ ဝှက်ပြီး နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် လက်ထိပ်များက အရည်ထူလာပြီး ကျွမ်းကျင်
လာသည်။ မုန့်သည် ထူးကဲသော အရသာ မရှိသော်လည်း စာမ
မစားရသည်ထက်တော့ များစွာ ကောင်းမွန်ပါသည်။ ရက်သတ္တပတ်
ပေါင်း များစွာကြာသည်အထိ ဆန်နှင့်လုပ်သောမုန့်သည် ကျွန်မအတွက်
အဓိက ပုံမှန်အစားအစာ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေကြရသဖြင့် အကျဉ်းခံရသူမျိုးထဲမှ
အတော်များများ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာကြအံ့၏။ အံ့ဩစရာ
မဟုတ်ပေ။ ကျွန်မကလည်း ဆေးဝါး မရှိစေ့ဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ပါ။
အသည်းအသန် ဖြစ်နေသူက ကလေးလေးယောက်၏ ဖခင် ဂျေဇောကင်း
ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အား ဆေးရုံတင်ပြီး ကောင်းမွန်စွာ ဆေးကုသခွင့်
ရခဲ့သော် ဆူသည် အသက်ရှည်ကြာစွာ ရှင်နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။
သူကလည်း သူ့အဖြစ်ကို ကြိုတင် သိနေဟန် တူပါသည်။ တစ်နေ့တွင်
ကျွန်မအား သူ၏ ခုတင်အနီးသို့ ခေါ်ယူပြီး

‘ဟယ်လင် မင်း ငါ့ကို ကတိတစ်ခု ပေးပါလား’ ဟူ၍ ဝမ်းနည်း
နေကြကဲ့သို့နှင့် ပြောပါသည်။

‘ကျွန်မ တတ်နိုင်တာဆိုရင် ကတိပေးမှာပေါ့’
‘ငါသေသွားရင် ငါ့ကလေးတွေကို ဇောင့်ရှောက်ပါ’ ဟု ပြော
နာပါသည်။

နှုတ်ဆွဲစွာဖြင့် ကျွန်မက ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ သေအံ့ဆံဆံ
ထုတစ်ယောက်ကို ကျွန်မ ဘာများ ပြောနိုင်မှာပါမည်နည်း။ ကတိပေးရ
သည်မှာ အတော်တော့ ဆန်းပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ၏ နာမည်
အပြည့်အစုံကိုပင် သိသူ မဟုတ်ပါ။ ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ
သူ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ပေးထားသောကတိကို
အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့ပါ၏။

နေ့ချင်းညချင်းပင် ကျွန်မသည် မဝရေစာ စားသောက် နေရ
မှာသော ကလေး လေးယောက်၏ အဒေါ် ဖြစ်လာခဲ့၏။ သူတို့ထဲမှ
အကြီးဆုံးမကလေး ဒေါ်ရစွမာ ဝက်ဂူးပြန်ရောဂါ ရှိနေပါ၍ ကျွန်မမှာ
ဆုံးပေါ်၌ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး ထမ်းထားရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

မိသားစုဦးရေ တိုးလာပါသော်လည်း ဂျပန်များက ဧရာဝတီ
ကျွန်းပေါ်ကို ဖခင်ကြီးအား ခံတွင်းတွေမည့် အစားအစာများကို
ကျွေးမွေးပါသည်။ အထူးအထူး လုပ်ပေးနိုင်သည်တော့ မဟုတ်ပါ။
ကျွန်မတို့တစ်တွေကမူ ဖြစ်သလို စားကြပါသည်။ ကလေးတွေကလည်း
ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေထိုင်နိုင်ကြသည်။ သူတို့၏ ဝမ်းနည်း

ကြောက်မူများကို ပြောပြောကိုင်ခံကြပြီး သူတို့၏ တဝသစ်တွင် နေသား ကျသွားကြပါသည်။

နောက် လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ လက်ရှိ မိသားစုကမင် နည်းနေသေးသည် ထပ်သလား မသိပါ။ နောက်ဆုံး မိဘမဲ့ကလေး သုံးယောက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ကျွန်မထံမိသားစု၌ ထိုးလက်ခံပြန်လေ သည်။

ဂျပန်များ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ဝင်ရောက် လာကြစဉ်က မိသားစု အတော်များများသည် မြစ်ကြီးနားမြို့မှ လေယာဉ်ပျံနှင့် အိန္ဒိယပြည်သို့ ဖမ်းပြေးရန် မြစ်ကြီးနားမြို့သို့ ရောက်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးခေါက် လေယာဉ်နှင့် ပါမသွားနိုင်ကြသူများကို မြစ်ကြီးနားတွင် အကျဉ်းစခန်း ဖွင့်၍ နေရာ ချထားသည်။ အကျဉ်းသား အတော်များများကို မော်မြို့သို့ ပို့လိုက်ပါသည်။ ထိုသူများထဲ၌ ယဗုန်နှင့် လက်စလေပတ်(ခ)တို့ ပါလာကြသည်။ သူတို့ မိခင်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ မစ္စကပ်ပတ်(ခ)သည် ဦးပု ဆိုသော မြန်မာ တစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်ထားစေကာမူ ကလေး များ၏ အမည်ကို အင်္ဂလိပ်ဆန်ဆန် ပတ်(ခ)ဟု ပြောင်းထားပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိစလင်အန်ဒါဆင် ဆိုသော ကလေးမလေး တစ်ဦးပါ ပါလာခဲ့၏။

ရိုစလင်မှာ အသက် ၁၇ နှစ် အရွယ် ဆံပင် ညိုနီထောင်နှင့် ချောမောလှပသော အင်္ဂလိပ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ဒုက္ခပေါင်းစုံ ရင်ဆိုင်လာခဲ့သူလေးဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ခြေထောက်များတွင် အသားများ ပဲ့ကွာပြီး ဒဏ်ရာရနေပါသည်။ သူမ၏ ခေါင်းနှင့်ခြေထောက်တွင် ရှိနေသော အနာများတွင် ပိုးကောင် များပင် ရှိနေပါသည်။ တွေ့ကြုံ ခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုးများ ကြောင့် စိတ်ဓာတ်များ လုံးဝ ချောက်ချားနေပါသည်။ အသက်အရွယ် ငယ်ပြီး လှပသော မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးသည် အလွန် သနားစရာ ကောင်းသော အဖြစ်သို့ ကျဆင်းသွားသည်ကို မြင်တွေ့နေရသည်ကပင် ရင်နှာစရာ ကောင်းလှပါ၏။

လက်စလေနှင့် ယဗုန်တို့မှာ မြန်မာသွေး ထစ်ဝက် ပါသူများ ဖြစ်၍ ရိုစလင်ထက် ဆင်းရဲပူဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည် ရှိကြပါသည်။ ရိုစလင်ကမူ

ပန်များ မြန်မာပြည်ထဲ မရောက်သေးမီအထိ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေလာ သူကလေး ဖြစ်ပါသည်။ သူမ၏ ဖခင်သည် ရန်ကုန်မြို့၌ ထင်ရှား၍ သိများသော မင်တိုမင်ရှင် ဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပါသည်။ သူမနှင့် ဖခင်ထက်တစ်စ ရင်းနှီးလာမှ ရိုစလင်က သူမ၏ အတွေ့အကြုံ များလုံးကို တစ်ခု မကျန် ကျန်မအား ပြောပြရှာပါသည်။

ဂျပန်များ ဝင်လာသောအခါ သူမ၏မိခင်၊ အစ်မ ပက်ထရစ်ရှာ နှင့် သူမတို့သည် မြစ်ကြီးနားလေဆိပ်၌ အိန္ဒိယပြည်သို့ သွားရန် ရောက်နေ ကြသည်။ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများက မြစ်ကြီးနား လေယာဉ်ကွင်းတို့ ကို ကြိုစက်သေနတ်များနှင့် ပစ်ခတ်ကြသဖြင့် လေယာဉ် အဆင်းအတက် ညစ်ရန် အသုံးမပြုနိုင်တော့ပါ။ ထိုအချိန်၌ လူပေါင်း ခုနစ်ရာမျှ ထို လေဆိပ်၌ သေင်္ဂတင်နေခဲ့ကြပါသည်။

ရိုစလင်တို့မိသားစုနှင့် အသက် ၇၆ နှစ်အရွယ် အဘွားအိုတစ်ဦး၊ နှလေးငါးယောက်နှင့် မိခင်တစ်ဦး အပါအဝင် လူ အတော်များများ သည် အိန္ဒိယပြည်သို့ ကုန်းလမ်းမှ သွားရန် ဆုံးဖြတ် ထိုက်ကြသည်။

ကချင် လမ်းပြ တစ်ဦးက ခေါင်းဆောင်ကာ သစ်ပင်များ ခုထပ်စွာ ပေါက်နေသော သစ်တောများကို ဖြတ်၍ တောလမ်းဖြင့် ခယ်လေးရက်တိုင်တိုင် ခြေကျင် လျှောက်လာကြသည်။ မိုးကောင်းသို့ ရောက်သောအခါ ဂျပန်များက သူတို့ထက် အလျင် စောရောက်နေ စည်ကို တွေ့ကြရ၏။

သူတို့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် စောတွင်း စိရစ္ဆာန်များ ရန်မမုနိုင်စေရန် ဉာဏ်များ၌ မီးလင်းဖိုကြီးများကို ကြွေရသည်။ မိုးကောင်းအနီးရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် ဖျက်စီး နေသော တံတစ်လုံးကို တွေ့ရသဖြင့် မိုးတွင်း သုံးလပတ်လုံး ထိုအိမ် ကလေး၌ ခိုလှုံနေကြရသည်။ သူတို့သည် ဆန်နှင့်ဆားကို မှီဝဲပြီး အသက် ခင်သန်ရေးကို အားထုတ်ကြပါသည်။

သူတို့အားလုံးပင် ငှက်ဖျားမိပြီး ဖက်ခွက်နာများ ပေါက်နေ ကြပါသည်။ သူမ၏မိခင်မှာ အဖျားရောဂါကို ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေ ကြပါသည်။ ဆေးဝါးနှင့် နွားနို့ စသော အာဟာရ ရှိသည့် အစားအစာ မတိုက်ကျေးနိုင်၍ မကြာမတင် သေဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ ဟင်းနောင်

ပုဒ်စုံ စိုးမြင့်စွာ (၂၅)

အဘွားအိုနှင့် ကလေး အငယ်ဆုံး၊ ရှိစလင်၏ အစ်မ ပက်ထရစ်ရှာ စသည်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ကောက်ကာငင်ကာ သေဆုံး ကုန်ကြပါသည်။ သူမတို့ လူစုမှ လူကိုးယောက် သေဆုံးသွားကြပါသည်။ စည်းစိမ်ရှိရှိ နေလာခဲ့သော ရှိစလင်သည် အလွန်ဆိုးရွားသော ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရင်း မသေမပျောက် ကျော်လွှား နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် သူမ၏ ကြံ့ခိုင်သော စိတ်ဓာတ်နှင့် ယုံကြည်မှုတို့ကို ဂုဏ်ပြုဆင်ပါသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သစ္စာဖောက် မြန်မာ တစ်ယောက်၏ လက်ထောက်ချမှုဖြင့် သူမတို့ထံသို့ ဂျပန် စစ်သားများ ရောက်လာကြ ပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသာရှိသော ယောက်ျားကို သေနတ်နှင့် ပစ်သတ် ၍ မိန်းကလေးများအား မိုးကောင်းရှိ ဂျပန်စစ်ဗိုလ်ထံ ခေါ်သွားကြ သည်။

အလွန် ကံကောင်းလှပါသည်။ ဂျပန်ဗိုလ်မှူးမှာ လူတစ်ဖက်သား အပေါ် ကြင်နာ သနားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ မိန်းကလေးများကို အိမ်တစ်လုံး သတ်သတ် ပေးထားပြီး ဂျပန် စစ်သားများနှင့် ရွာသား များကပါ မစော်ကားနိုင်အောင် စောင့်ရှောက် ခဲ့ပါသည်။ အလုပ် ကတော့ လုပ်ရပါသည်။ ဂျပန် အရာရှိများ အတွက် ထမင်းချက်၊ စားပွဲထိုး စသော အလုပ်များကို သူတို့အားလုံး လုပ်ပေးကြရသည်။

တစ်ညသို့ အရက် အလွန်အကျွံ မှူးနေသော ဂျပန် အရာရှိ တစ်ဦးက သူ၏ ဓားကို ထုတ်၍ လိုက်သဖြင့် ရှိစလင်ခံမျှာ တစ်တံပြီး တစ်တံ ကွေကာရှောင်ကာ ပြေးခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမက ဂျပန် အရာရှိကို မျက်ခြည် ဖြတ်နိုင် ခဲ့သည်။ ဂျပန် ဗိုလ်မှူးအား ထိုအဖြစ်အပျက်ကို တိုင်ကြားသောအခါ ဂျပန်အရာရှိမှာ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်နှက်ခံရကြောင်း ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြခဲ့ပါသည်။

နောက်လ အနည်းငယ်အကြာတွင် သူတို့တစ်တွေကို မြစ်ကြီးနားမှ မေ့ဦးသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေးလိုက်သဖြင့် ကျွန်မ၏ မိသားစု ဖြစ်လာပါတော့ သည်။

သူမသည် ရွှေစွန်းကို ပါးစပ်တွင်တပ်၍ ရွှေပုံပေါ်၌ စံစားလာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူမတို့ မိသားစု နေထိုင်ခဲ့သော 'အိ(စ)ရစ်(ချ်)' စံအိမ်မှာ

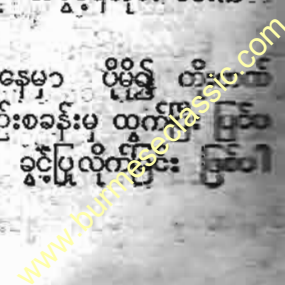
ခမ်းနား ကြီးကျယ်ပြီး ပန်းခြံများ၊ သာယာလှပသော ရွှံ့မျှော်ခင်း များနှင့် ယင်းဒေသ၌ ကျော်ကြားလှပါသည်။

မြိတိန်နိုင်ငံ ဘုရင်မကြီး အယ်လီဇဘက်၏ ညီမ မားဂရက် မင်းသမီး၏ ချစ်သူ လေသူရဲကပုတိန် ပီတာတောင်ဆင်၏ ဖခင်သည် ငါ့ခူးတိုင်းမင်းကြီးဘဝနှင့် တိုင်းပြည်ပြု ဥပဒေအမတ်အဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့စဉ်က အဆိုပါ စံအိမ်၌ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ ဘေးဆိုး အန္တရာယ် အသွယ်သွယ်ကို အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ရင်ဆိုင်ခံစားလာသူကလေး၏ အဖြစ်အပျက်များသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။

ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် ယခင်က အကောက်ခွန်ဌာန၌ လုပ်ခဲ့ သော မစ္စတာပိုလီဂျစ် (မီ) ဆိုသူကို ကျွန်မက ခေါ်ယူ ကျွေးမွေးထားရ ပြန်ပါသည်။ သူသည် အားကစားသမား ပုံစံမျိုး အရပ် ရှည်ရှည်နှင့် ကိုယ်ကာယ တောင့်တင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ယခု အချိန်၌မူ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့ပြီး အရိုးပေါ် အရေတင် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ အတွက် တစ်စုံတစ်ဦးက တာဝန်ယူရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် မည်သူမှ တာဝန် မယူ၍ ကျွန်မကပင် စောင့်ရှောက်ရန် တာဝန်ယူလိုက်ရာ ဖခင်နှင့် ကျွန်မ အိပါအဝင် ပါးစပ်ပေါက်မှာ ဆယ်ပေါက် ဖြစ်လာပါ သည်။

ကုသိုလ်ကံကောင်းသူများမှာ သူတို့တွင် ကျန်ရှိ နေသေးသော ငွေများနှင့် စားစရာများကို ဝယ်ယူ စားသောက် နိုင်ကြပါသည်။ ငွေကြေး မရှိသူများမှာမူ ဂျပန်များက ပေးကမ်း စွန့်ကြဲ သမျှကို အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီး စားသောက်ကြရပါသည်။ ကျွန်မကို လည်း လူမမာများက မကြာခဏ လာရောက် ခေါ်ယူ ကြသဖြင့် ကျွန်မ၏ ဆေးကုသမှုကို စားသောက်ကုန် ပစ္စည်း များနှင့် ဖလှယ် ကြသည် ဖြစ်၍ ပုံမှန် စား သောက် နိုင်ပါသည်။ မေတယ်ဒင်နီဒယ် ကလည်း ကျွန်မတို့ထံသို့ အစားအစာများကို အခွင့်ရတိုင်း ပေးကမ်း ထောက်ပံ့လျှက် ရှိပါသည်။

ယင်းနောက် ကျွန်မတို့၏ အခြေအနေမှာ ပိုမို၍ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာပြန်သည်။ ကျွန်မအား အကျဉ်းစခန်းမှ ထွက်ပြီး ပြင်ပ လူနာများထံသို့ သွားရောက် ဆေးကုသရန် ခွင့်ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ

ပျော်စရာ (၆)

သည်။ အကျဉ်းစခန်းထဲတွင် ကျွန်မ-စာပေထောက်တည်းသာ အပြင် ထွက်ခွင့် ရပါသည်။ ကျွန်မ ဘယ်နေရာကို သွားပါသည်။ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့ပါသည်တို့ကို အကျဉ်းစခန်းမှူးထံ အသေးစိတ် တင်ပြရပါသည်။

အစပထမတွင် ကျွန်မ တင်ပြအစီရင်ခံချက်များ မှန်မမှန် လိုက်လံ စစ်ဆေးပါသေးသည်။ သို့သော် အချိန် ကြာမြင့်လာသော အခါ ကျွန်မက အမှန်အတိုင်း တင်ပြနေသည့်ဟု ယုံကြည် သွား လေ ရော့ သလား သို့မဟုတ် စိတ်ပဲ မဝင်စားလေရော့သလား မပြောတတ်ပါ။ သူတို့က ဘာမျှ မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း မပြုတော့ပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်မသည် ထွက်ချင်သည့်အချိန်တွင် တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်နိုင် ထွက် နိုင်ခွင့် ရပါသည်။ အစောင့်-လုပ်သူအား ကျွန်မတို့ ချီသော သစ်သား နံပါတ်ပြားကလေးကို မြရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာနိုင်ခွင့် ရသောကြောင့် အပိုရိက္ခာ များကို တောင်းခံခွင့် ရရှိမှုမက ပရိဘောဂအစိတ်အပိုင်းများ၊ အိမ်သုံး ပစ္စည်းများကို ကျွန်မတို့ ရထားသော-နေရာအတွက် အသုံးချနိုင်ရန် ယူလာနိုင်ခဲ့ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရိုစလင်၏ ဖက်ခွက်နာများက ပျောက်ကင်း သွားကြသည်။ အရပ်ဆိုးလှသော ခွက်နေသည့် နေရာများတွင် အသား များ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်လာသည်အထိ အချိန်ယူ၍ စောင့်ရသည်ဟု သူမက ရဲရင့်စွာ ခံယူထားပါသည်။

လောက်ကောက်များသည် အမြင်တွင် ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်သော်လည်း အနာများကို ပိုးမဝင်အောင် ကာကွယ် ပေးကြပါသည်။ သူတို့သည် အနာကို သန့်စင်အောင် လုပ်ပေးသည့်အပြင် မပြန့်ပွား အောင်လည်း ထိန်းထားပေးကြပါသည်။

ရိုစလင်သည် ဂျပန်စစ်ဆေးရုံတွင် လူနာများနှင့် လူမမာများ အား ဆေးပေးခြင်း၊ စောင့်ရှောက်ခြင်းတို့ကို သွားရောက် လုပ်ကိုင် ပါသည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို ယူ၍ သူမသည် ဆေးအနည်းအကျဉ်းကို အိမ်အပြန်တွင် ခိုးယူလာလေ့ ရှိပါသည်။

ဆောင်းရာသီက တစ်စထက် တစ်စ ချဉ်းကပ်လာနေပြီ ဖြစ်၍ ဝရန်တာမှ အပေါက်များ ပိတ်ရန် သစ်သားများကို ယူလာပါသည်။

ညနေခင်းများ၌ ကျွန်မသည် အကျဉ်းစခန်း အပြင်ဘက် တစ်ဝိုက်၌ သံများ၊ ထံခါးမင်းတုပ်များ၊ မှန်အကွဲအစများ၊ သံပြား အပိုင်းအစ များကို ကောက်ယူလာခဲ့ပါသည်။

လေယာဉ်ပျံလာကြောင်း အချက်ပေး ဥက္ကဋ္ဌတပ်သည်နှင့် ကျွန်မ သည် အစောင့်အား လူနာများကြည့်ရှုရန်ဟု အကြောင်းပြု၍ မြို့ထဲသို့ ထွက်လာပါသည်။ လူနာများထံ မသွားဘဲ လက်လှမ်းမီရာ ပစ္စည်း များကို ခခါင်းတွင်ရွက်၍ ပြန်လာလေ့ ရှိပါသည်။ အစောင့်လုပ်သူက ကျွန်မ မည်သည့်ပစ္စည်းတွေ သယ်ပိုးလာကြောင်း သူ၏ အလုပ် မဟုတ် သလို စစ်ဆေးခြင်း မပြုပါ။ တပ်မှူးက ကျွန်မကို အပြင်ထွက်ခွင့် ပေးထားရာ ကျွန်မအပြန်တွင် မည်သည့်ပစ္စည်း သယ်ဆောင်လာပါစေ သူတို့နှင့် မဆိုင်ဟု ယူဆထားဟန် တူပါသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မသည် ပြတင်းပေါက် ပေါင်များ၊ မှန်များ၊ ပျဉ် ပြား များနှင့် အခြား အတို အထွာ ပစ္စည်းများကို စုဆောင်း မိပါသည်။ ကြိုးစ တစ်စ၊ အိတ်ဟောင်း တစ်ခု၊ သွပ်ပြား တစ်ပိုင်း တွေသမျှ ပစ္စည်းများမှာ ကျွန်မအတွက် ရှေ့မှန်ရွှေခဲများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ အတွက် သီးသန့် ပေးထားသော နေရာ အခန်းတွင် အသုံး ပြုပါသည်။ သွပ်ပြားကို ပြန်ပြုသွားအောင် အပင်ပန်းခံ ထ၍ စီးဖို့ လုပ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နေရာကိုလည်း သီးသန့် ကာရံထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့တွင် ထမင်းစား စားပွဲတစ်လုံး ရှိလာသည့်အပြင် ငရုတ်သီး၊ ချင်းနှင့် စားပင်များ စိုက်ပျိုးနိုင်သည့် မြေအိုးများကို ပိုင်ဆိုင်လာကြ ပါသည်။ ဖခင်ကြီးအတွက်လည်း ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းတစ်စုံကိုပင် ရွာပေး နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့ နေထိုင်လျက် ရှိသော အကျဉ်းစခန်း အတွင်း၌ အဆောက်အအုံများကို တိုက်ရိုက် ဗုံးထိမှန်ခြင်း မရှိသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဗုံးပေါက်ကွဲမှုများကြောင့် အမိုးနှင့် ကြမ်းခင်းများ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ကြွပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပြုပြင်ထားသော အခန်းများကို မကြာခဏ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရပါသည်။ သစ်ပင်များ ပျိုးထားသော အိုးများသည်လည်း ကွဲကုန်ကြပါသည်။

ရိစလင်က ကျွန်မကို ပလတ်စတစ်ဖြင့် ပုံ သွင်း ထား သော ဗာဂျင်းမေရီ ရုပ်တုကို လက်ဆောင်ပေးရာ ကျွန်မ၏ အိပ်ရာ အနီး၌ စားပါသည်။ ရိစလင်က 'ဤရုပ်တုသည် သူမ ကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ သော ဘေးအန္တရာယ်အသွယ်သွယ်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်အောင် အားအင်နှင့် စတ္တိကို ပေးကြောင်း' ဖြင့် ကျွန်မကို ပြောပြခဲ့ပါသည်။ ဗုံးအကြိမ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရာတွင် ဤရုပ်တုသည် စာစီကြိမ်တစ်ခါမျှ လဲကျခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

အဖမ်းခံနေရသူများ အားလုံး ကျွန်မတို့ နေထိုင်လျက် ရှိသော နန်းလျား တစ်ခုတည်း၌ စုပေါင်းနေကြခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ အခြား နန်းလျားဟောင်းများနှင့် တဲများတွင်လည်း နေရာ ချထားပေးထား ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အထဲတွင် အုပ်စုငယ်ကလေးများ ပေါ်ထွက်လာပါ သည်။ ဘရင်ဂျီဘာသာဝင်များ၊ ပရိုတက်စတင့် ဘာသာဝင်များ၊ ဂျူး ဝမ်းများ၊ အာမေးနီးယန်းလူမျိုးများ စသည်ဖြင့် ပေါ်ထွက်လာ ပါသည်။ မိမိတို့ ယုံကြည် ကိုးကွယ်သော ဘာသာအလိုက် တရား ခံယူကြ သဖြင့် မိမိတို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ကြပြီး စိတ်ဓာတ် များ တက်ကြွလာကြပါသည်။

လူပေါင်း မြောက်မြားစွာကို သိဆူးကြီးကွာရုံ၌ ဝင်းခြံကြီးတစ်ခု တွင် ထိန်းသိမ်းခြင်း ခံနေကြရစေကာမူ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခိုက်ရန် နှစ်ဦးမှ မရှိသလောက် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကိုယ်ကောင်း ကြံသူ လူ များစုများ ရှိပါသည်။ သူတို့သည် တစ်ဖက်သားကို နစ်နာအောင်ပြုပြီး ကိုယ်ကျိုး ရှာသူများ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့သော လူများကို လက်ဆုပ် ဝက်ကိုင် မိခံပါလျှင် ကျွန်မတို့နည်း ကျွန်မတို့ ဟန်ဖြင့် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ထိခတ်လေ့ ရှိပါသည်။ ထိုနည်းမှာ မြန်သည်၊ ထိရောက်သည်၊ ဖြစ်သည်။ သို့သော် အလွန် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သူများပင် အများ စကျိုးအတွက် ကောင်းရာကောင်းကြောင်း မလုပ်ခဲ့သော် မိမိ ကိုယ်ကို ထိခတ်သလို ပါလား ဟူ၍ နားလည်သွားကြပါသည်။ သူတို့သည် လူ ပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ဝင်းခြံ တစ်ခုတည်းတွင် အတူ နေကြရသော် လည်း လူအများက ကြည့်ထားခြင်း ခံရသောအခါ အထီးကျန် ဘဝသို့ ရောက်သွားကြပါသည်။

အကျဉ်းစခန်း အုပ်ချုပ်သော ဂျပန် စစ်ဗိုလ်သည် အချိန်များ တစ်ရွေ့ရွေ့ ကုန်လာသည့်တိုင် ငဲ့ညှာ ထောက်ထားခြင်း မရှိခဲ့ပါ။ သူ အနေနှင့် ပိုမို ရက်စက်လာပါသည်။ အခြား အကျဉ်းခံနေရသူများထံမှ သိရသည်မှာ ကျွန်မတို့အထဲမှ မိန်းမပျိုလေးခြောက်ဦးကို ဂျပန် အရာရှိ ရိပ်သာ၌ ခေါ်ယူခိုင်းစေလျက် ရှိကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန် အထိ ကျွန်မတို့ နေထိုင်သောတန်းလျားမှ ခေါ်ယူခြင်း မခံရသေးပါ။ သို့သော် ကျွန်မတို့၏ အလှည့် မကြာမီ ရောက်လာမည်ကို သိနေပါသည်။ တစ်ညနေတွင် စစ်သား တစ်ဦး ကျွန်မထံ ရောက်လာပြီး 'မိန်းကလေး ခြောက်ဦးကို အသင့် စုဆောင်းထားရန်' ပြောပါသည်။

ကျွန်မက 'မင်းရဲ့အရာရှိထံ ပြန်သွားပြီး ပြောပြပါ။ အလကား အချိန်ကုန် မခံချင်ပါနဲ့လို့' ဟု ပြောပါသည်။

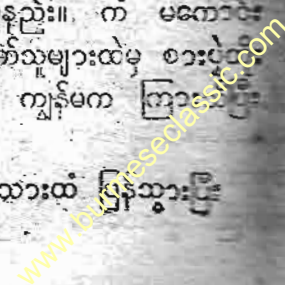
စစ်သားကမူ ကျွန်မ၏ စကားကို လက်မခံပါ။ လက် နှစ်ဖက်ကို ထောင့်၍ တစ်ဖက်က ငါးချောင်း၊ တစ်ဖက်က တစ်ချောင်း၊ လက် ခြောက်ချောင်းကို ပြကာ

'မိန်းကလေး ခြောက်ယောက်' ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် စစ်သားအား စောင့်နေရန် ပြော၍ မစွတာ ဂျော့နီကို ဖိတ် (စ) ထံ အကျိုး အကြောင်း သွားပြောသည်။ မိန်းကလေးရှင် မိဘများနှင့် ချက်ချင်း အစည်းအဝေးလုပ်ကြပါသည်။ အားလုံး မလွတ်ရန် တင်းခံကြပါသည်။ မိန်းကလေးတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အရာရှိ ရိပ်သာသို့ မလွတ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

ကျွန်မတွင် မွေးစားသမီးများ ရှိနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်မ ကိုယ်ကို သမီးရှင် တစ်ဦးအဖြစ် ခံယူထားပါသည်။ မိန်းကလေးများကို စားပဲ ထိုးရန် သက်သက်ပါ ဟု အခေါ်လွှတ်သူ စစ်သား၏ ပြောစကားကိုလည်း ညည်သို့လျှင် အလေးအနက် ထားနိုင်ပါသည်။ ကံ မကောင်း အကြောင်း မလှ၍ အရာရှိရိပ်သာသို့ ရောက်သူများထံမှ စားပဲထိုး အလုပ်အပြင် အပိုတွေ မည်မျှ ပါသည်ကို ကျွန်မက ကြားရခြင်း မဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် စောင့်ဆိုင်းနေသော စစ်သားထံ ပြန်သွားပြီး

၂၂၀ ဦးမြင့်စော (၆၆)

မင်း ပြန်သွားပြီး စခန်း အုပ်ချုပ်ရေးအရာရှိကို ပြောပြပါ။ မိန်းကလေးများကိုတော့ မရနိုင်ဘူး၊ တကယ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်လဲ မိန်းမ အသက်ကြီးကြီးတွေ ရမယ်လို့ ပြန်ပြောလိုက်ပါ။ ဟု အလေးအနက် ပြောပြလိုက်ပါသည်။

သူ အလိုရှိသော အသက်အရွယ် ငယ်ငယ် မိန်းကလေးများကို ညှဉ်းခံပုံအတိုက် မရခဲ့လျှင် ကျွန်မတို့ကို လက်ခံလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု မျှော်လင့်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ တင်းခံနေမှုနှင့်အတူ ကင်းလွတ်ခွင့် ရမည် မရမည်ကို မသိပါ။ ကျွန်မကမူ ဟန်ဆောင် နေရစေကာမူ တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေပါသည်။ မိန်းကလေးများအတွက် ကျွန်မတွင် တာဝန် ရှိပါသည်။ ကျွန်မ၏ အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် တည်မြဲ နေသမျှ အရက်မူးသမား၊ ဂျပန် တဏှာအိုးများ၏ ကစားစရာ အရပ် များသဖွယ် ထင်ရာစိုင်းခြင်းကို ငှံခံနေမည် မဟုတ်ပါ။

စခန်း အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိက ကျေနပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် အလကားရတဲ့နွား သွားဖြူကြည့်မနေနှင့် ဟူသော စကားပုံကို လက်ကိုင်ထားလေ့ရောသလား မသိပါ။ ကျွန်မတို့၏ အဆိုပြုချက်ကို လက်ခံလိုက်ပါသည်။ မိန်းမကြီးကြီးခြောက်ယောက်သည် တစ်ယောက် မျှ မရသည်ထက်တော့ ကောင်း သေးသည် ဟူ၍ သဘောထားဟန် တူပါသည်။

စားပွဲထိုး လုပ်မည့်သူများကို မိမိတို့ ဆန္ဒအရ စာရင်းပေးသူ များထံမှ ခြောက်ဦးကို ရွေးပါသည်။ အလွန် အန္တရာယ်များ၍ ဒုက္ခ ချောက်နိုင်သော အလုပ်ဖြစ်၍ သန်သန်သန်မာမာ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် အမျိုးသမီးများကို ရွေးထုတ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ စေ့ဆော်ချက်ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ အရေးတော်ပုံ ပပင်ပေါက်လာသည်ဖြစ်၍ ကျွန်မကိုလည်း စားပွဲထိုး စာရင်းတွင် ထည့်ကြပါရန် တိုက်တွန်း ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ လူအုပ်သည် ဂျပန်တဏှာအိုးများစိတ်ကို ထကြွအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်စွမ်းရှိသော မိန်းမချော မိန်းမလှကလေးများ မဟုတ်ပါ။ အဝတ်အစားများမှာ ယက်ချည်ထက် ချုပ်ချည်က များပါသည်။ အစားဝဝ မစားရ၍ ကိုယ်ကာယ အလှကလည်း မရှိ။ အသားအရေ ကလည်း မွဲတေတေ၊ မွဲခြောက်ခြောက်နှင့်ပါ။

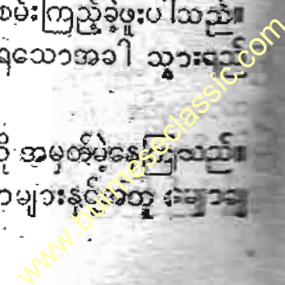
တချိန်က ဘုန်းတော်ကြီး မစွတာ စလေတာ၏ စောင့်ကုန်း ဆောက်ထားသော အလွန်လှပသည့် တစ်ထပ်တိုက် ကံလေးကို အရာရှိ ရိပ်သာ လုပ်ထားသည် ဖြစ်၍ ကျွန်မတို့တစ်တွေ စောင့်ကုန်း ပါ သို့ တက်လာကြပါသည်။ ထိုအိမ်ကို စစ်တပ်က သိမ်းထားသော် လည်း မစွတာစလေတာ ဂုဏ်ယူ ပြောလေ့ရှိသော နှင်းဆီ ဥယျာဉ်မှာ အလွန်လှပသော အဖူးအပွင့်များဖြင့် ဇွေးကြိုင်လျက်ပင် ရှိပါသေး သည်။

အချိန် ကြာမြင့်ပြီဖြစ်၍ နာမည်များကို မေ့ပျောက် သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း မျက်နှာ များ ကိုတော့ မြင်ယောင် နေမိပါသည်။ ကျွန်မတို့ လူထုထဲမှ အလွန် စွဲမက်စရာ ကောင်း သော အမေရိကန်သူ အရီထွန်းလှအောင်ကိုတော့ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပါသည်။ သူမ၏ နှိပ်ပန်း ပုလိပ်အရာရှိ ဦးထွန်းလှအောင်မှာ တစ်နေရာရာတွင် ထိုအချိန်၌ အဖမ်းခံနေရပါသည်။

စားပွဲရှည်ကြီးတွင် ထိုင်ပြီး စား သောက် နေကြသည့် ဂျပန် အရာရှိများအား ဟင်းခွက်များ လိုက်လံချပေးရသည်ကပင် နှိပ်စက် နေရသလို ခံစားမိသည်။ ကျွန်မတို့သည် နေ့စဉ် ချိုချိုတုံတုံစားသောက် နေကြရသူများဖြစ်၍ လူချင်း ဆိုမိလျှင် ဤစစ်ကြီးသာ ပြီးသွားပါက ဘယ်လို အစားအစာတွေကို စားကြမည်ဟု မစားရ ဝေမန်း ရသေ့ စိတ်ဖြေ ပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ ညစာ စားပွဲများ ကျင်းပခဲ့လျှင် ဘယ်လို အစားအစာများနှင့် ညှဉ်းသည်များကို ညှဉ်းဝတ်ပြုမည်ဟူ၍ နာရီပေး နှီး များစွာ အိပ်မက် မက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု သူတို့ စားသောက် နေသည်ကို ကြည့်ပြီး အနှိပ်စက်ခံနေရသလို ဖြစ်ရ၏။

သို့သော် သာယာမိပါသည်။ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်ထဲမှ အစား အစာများကို ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် စိတ်ထဲမှ မြည်းစမ်းကြည့်ခဲ့ပေးပါသည်။ သူ့ ထို အစားအစာများကို ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့ရသောအခါ သွားချင် သိမ့်ပါသည်။

ဂျပန်များက ကျွန်မတို့၏ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို အမှတ်မဲ့နေကြသည်။ သူတို့သည် ဆာကေကို တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် အစားများနှင့် အတူ အတူ

၂၂၂ ဦးမြင့်စွာ (၆၁)

နေကြပါသည်။ အရက် များများ သောက်လိုက်ကြသောအခါ ပျိုဆူဆူညီညီ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးပန်းကန်ကို သိမ်းဆည်းပြီးသောအခါ စခန်းမှူး ဂျပန်စစ်ဗိုလ်က အရက်မှူးမှူးဖြင့် ယိုင်တိယိုင်တိုင် မတ်တတ်ရပ်၍ ကျွန်မတို့ကို သူတို့နှင့်အတူ ညှော်ခန်းသို့ လိုက်ခဲ့ရန် ညွှန်ပြသည်။ အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မတို့သည် စားကြွင်း စားကျန် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြော သန့်စင်ရန်သာ ရှိပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်များကမူ အမျိုးသမီးများသည် သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့အလုပ်ကို လုပ်ရန် မဟုတ်။ ဂျပန်စစ်သည်တော်များကို ဖြေဖျော်ရမည့် တာဝန်သာ ရှိသည်ဟူ၍ မှတ်ယူထားကြပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဂျပန် အရာရှိများသည် အရက်မှူးနေကြရုံမက ထကြွ သောင်းကျန်း နေကြပါသည်။ တစ်ယောက်သော ဂျပန်က မေရီအား သဲသဲမဲမဲ ငမ်းနေပါသည်။ အခြား ဂျပန် တစ်ယောက်ကမူ ကျွန်မ မျက်နှာကို တဏှာ မျက်လုံးများနှင့် စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ အခြား တစ်ယောက်ကမူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချ၍ မရလေဟန် တွေ့ရသည်။

သူတို့၏ အမူအရာများကို ကြည့်၍ ကြောက်နေမိသည်။ ယခုအချိန်အထိ ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲဝယ် ဂျပန်များသည် အများသူငါ ရွှေမှောက်၌ သိက္ခာရှိရှိ နေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ ယခုမူ သူတို့သည် တိရစ္ဆာန်များပမာ ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် အသံကုန် အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာလည်း ဂျပန်စကား တတ်ထားကြသူများ မဟုတ်ပါ၍ သူတို့တစ်တွေ အရူးလို အော်ဟစ်နေသည်ကို တစ်လုံး တစ်ပါဒမှ နားမလည်ကြပါ။ သူတို့ တစ်တွေ မည်သို့ ယုတ်ယုတ်မာမာ ကြံစည်နေသည်ကိုလည်း တွေးတော၍ မရပါ။

ကျွန်မအား အတင်းအဓမ္မ မုဒိမ်းကျင့်ပါက နောက်မှဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေ၊ မည်သည့် နည်းနှင့်မျှ ခေါင်းငွံခံနေမည် မဟုတ်ဟု သိန္နီဇွန်ချထားသည်။ မိန်းမနှင့် ယောက်ျား ဗလက္ခာရ လုပ်နေကြသည့် မြင်ကွင်းများကို ကျွန်မအနေနှင့် ကြည့်၍မရပါ။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ကျွန်မက လှည့်လည် ကြည့်လိုက်သောအခါ မေရီ ထွန်းလှအောင်၏ ရင်ဘတ်တွင်

ပင်အုပ်ဖြင့် တွယ်ချိတ်ထားသော ရင်ထိုးကို သွား တွေ့ပါသည်။ ရင်ထိုးတွင် ကျောက် တစ်လုံး စီထားပါသည်။ အနားသို့ ကပ်သွားပြီး ရင်ထိုးကို ကျွန်မ ပေးထားပါ။ ရှင်တို့ အားလုံး ပြတင်းပေါက် နားမှာ သွားပြီး နေကြပါ။ ကျွန်မက ထွက်ပြေးကြလို့ အော်ပြောရစ်ပြီတင်းပေါက်က ခုန်ချပြီး ထွက်ပြေးကြပါ' ဟု တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

ပင်အုပ်မှာ ရှည်မျောမျော သံချောင်းကလေးဖြစ်၍ လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

အရက် မှူးပြီး ဆူပူသည်မှအပ တစ်စုံ တစ်ရာ မဖြစ်သေးပါ။ သူတို့သည် ရဲဆေးတင်ရန် အရက် လိုနေသေးဟန် ရှိပါသည်။ နောက်ဆုံး ခြေလှမ်းကို လှမ်းနိုင်ရန် သူတို့ တစ်တွေ အခန်းထဲမှ ထွက်ပြီး အရက်သောက်ကြပြန်သည်။ ကျွန်မကို သဘောကျနေသော ဂျပန် တစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ ဂျပန်သည် ကျွန်မ အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပါသည်။ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည့် အချိန်ကား နီးကပ်လာလေပြီဟု သဘောပေါက်မိပါသည်။

သူသည် လျင်မြန်စွာလှည့်၍ ကျွန်မကို ချုပ်ကိုင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်မက 'အချိန်ရောက်ပြီ' ဟု သံကုန် အော်ဟစ်ရင်း သူ၏ စစ်ဝတ်စုံ အပေါ်မှနေ၍ ရင်ဘတ် တည့်တည့်အပေါ်သို့ ရင်ထိုးနှင့် စိုက်ချလိုက်ပါသည်။ တစ်လက်မ သို့မဟုတ် တစ်လက်မ သာသာတော့ သူ့အသားထဲ စိုက်ဝင်သွားမည် ထင်ပါသည်။

သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် အော်ဟစ်နေစဉ် ကျွန်မတို့သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချကြပါသည်။ မစ္စတာ စလေတာသည် သူ၏ နှင်းဆီခန်းများကိုကြည့်၍ ဂုဏ်ယူ ဝမ်းသာမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်မကမူ နှင်းဆီချိုများ အပေါ် တန်းတန်းမတ်မတ် ခုန်ချမိ၍ ကျိန်ဆဲမိပါသည်။ ကျွန်မ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သောအခါ ဂျပန်သည် သူ၏ ဆာမိုင်းခန်းကို ဆွဲထုတ်ထားပြီး ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ခုန်ချရန် ဟန်ပြင်နေပါသည်။

'အသက်ကို ဖက်နဲ့ ထုပ်ပြီး ပြေးကြ' ဟု ကျွန်မက အော်သည့်အခါ အော် ပြေးလည်း ပြေးပါသည်။

သူ၏ ဓားသည် လရောင် အောက်၌ လူ၏ ဦးခေါင်းများကို ဖြတ်နေလေဟန် တလက်လက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်မတို့၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်လာပါသည်။

ကျွန်မ၏ အဖော်များသည် ခွေးအလိုက်ခံရသော ယုန်သူငယ် များပမာ ကြွက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်သွားကြ၏။ ကျွန်မတို့မှ ခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာ များ ကလည်း မပျောက်သေး၊ မူလကပင် ခြေထောက်တစ်ဖက် 'ဆာ' နေပါ၍ ကောင်းကောင်း မပြေးနိုင်ခဲ့ပါ။

သို့သော် ဂျပန် ကိုင်သားသောဓားသည် တစ်ချက် လှုပ်လိုက် သည်နှင့် ကျွန်မ၏ ဇက် ပြတ်ထွက်သွားနိုင်သည် ဟူသော အသံက ခြေထောက်တွင် တောင်ပံတပ်ထားသလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။ နာနာနှင့်ပင် ဆက်ပြေးခဲ့ပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ ကလီစာများ ပေါက်ထွက်ကုန် မလွှားဟု ထင်ရပါသည်။

အခြား အမျိုးသမီးများသည် ဝင်းတံခါးမကြီး အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်၍ အုတ်ဖြင့်တည်ဆောက်ထားသော မီးဖိုကြီး၏ နောက်ကွယ်၌ ပုန်းအောင်း နေကြပါသည်။ ကင်းအလှည့်ကျသူများသည် ညအချိန်၌ ထိုမီးဖိုတွင် မီးလှုံလေ့ ရှိကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ နောက်မှ ပြေးလိုက် လာသော ဖိနပ်ခွာသံကို ကြားနေရသည်။ 'ရပ်၊ ရပ်' ဟူ၍ အော်ပြော နေသော ဂျပန်၏ အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ကျွန်မသည် အစောင့်ကို ဖြတ်ကျော်၍ မီးဖိုနောက်သို့ ဝင်ပြီး မြေကြီးပေါ်၌ လှအိပ်လိုက်သည်။ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ အစောင့်လုပ်သူသည် တံခါးကို ပိတ်လိုက်ပြီး ကျွန်မနောက်မှ ပြေးလိုက် လာသူကို လှံစွပ်နှင့် ချိန်ထားပါသည်။ အရာရှိသည် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားပြီး သူ့အား တံခါး ဖွင့်ပေးရန် တောင်းဆိုလျက်ရှိသော်လည်း အစောင့်က ခေါင်းကို တင်တင်ခါယမ်း ပြနေသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်၏ သံမဏိ စည်းကမ်းကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ အစောင့်တွင် 'မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ ခွင့်ပြုမိန့် မပါဘဲ မဝင်ရ' ဟူ၍ ထုတ်ပေးထား သည့် အမိန့်က ရှိနေသည်။ ထို အမိန့်သည် အခြားသော သူများအတွက် ဖြစ်သလို သူတို့၏ အရာရှိများအတွက် လည်း ဖြစ်ဖွယ် ရှိပါသည်။ သို့တည်းမဟုတ် ပြေးလွှား လာကြသော

အမျိုးသမီးများကို သနား၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ အရက်ပေး ပြေးလိုက်လာခြင်းကို မနှစ်သက်၍လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

အရာရှိက ဓား တယမ်းယမ်းနှင့် အော်ဟစ် နေသော်လည်း စစ်သားကမူ တစ်ရွေးသားမျှ လျော့ မပေးပါ။ နောက်ဆုံးတွင် အရာရှိသည် ဓားအိမ် အတွင်းသို့ ဓားကို ပြန်သွင်းပြီး ပါးစပ်ကလည်း တဖျစ်တောက်တောက် ပြောဆိုလျက် ယိုင်တိယိုင်တိုင်ဖြင့် အရာရှိ ရိပ်သာသို့ ပြန်သွားပါသည်။

စခန်းတွင် ယောက်ျားလုပ်သူများက စိတ်ပူနေကြ၍ မအိပ်နိုင် ကြသေးဘဲ ကျွန်မတို့ကို စောင့်နေကြပါသည်။ ဂျော့နီကိုလပ်(စ)က 'ဘာဖြစ်လို့ ဆူဆူညူညူ ဖြစ်ရတာလဲ၊ မင်းတို့လူစု ဘာတွေ ဖြစ်လာကြသလဲ' ဟု ကျွန်မကို ဆီးမေးပါသည်။

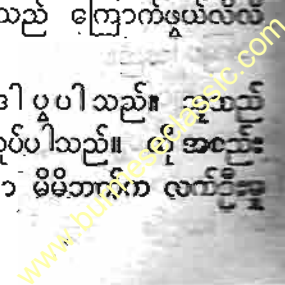
'မနက်ဖြန်ကျမှပဲ ပြောကြတာပေါ့' ဟု ပြန် ပြော လိုက်ရပါ သည်။

သန်းခေါင်ကျော် မနက် နာရီပြန်နှစ်ချက်ခန့် ရှိပါပြီ။ ကျွန်မတို့ အားလုံးလည်း အင်အား ကုန်ခန်းနေကြပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ လုပ်ရပ် အတွက် ဂုဏ်ယူမိစေကာမူ တွေ့ကြုံခံစားခဲ့သော ဒုက္ခများကိုမူ ညဉ့်နက် သန်းခေါင်အချိန်တွင် ပြန်ပြောလိုစိတ် မရှိကြပါ။ မေရီ၏ ရင်ထိုးကြောင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ သိသိကလေး လွတ်မြောက် လာခဲ့ရသည်ကိုလည်း မပြောလိုပါ။

မနက် မိုးလင်းသောအခါ ဂျော့အား ဖြစ်ကြောင်း ကုန်စင် ပြောပြလိုက်သည်။ ရင်ထိုးမှ သံဆူးနှင့် ဂျပန် တစ်ဦးကို ထိုးခဲ့သေး ကြောင်း၊ ကျွန်မတို့စခန်းကို ဂျပန်များက လက်စားချေဖွယ်ရာ ရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်ပါသည်။

ဂျပန်များသည် ထိုအစဉ်းသူများ ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏သိက္ခာကို ထိခိုက်သည်ဟု ယူဆခဲ့သော် လက်စားချေမှုသည် ကြောက်ဖွယ်လိလိ ရှိပါလိမ့်မည်။

ဂျော့ကလည်း အကြီးအကျယ် ဒေါပူပါသည်။ သူသည် လူအများက ခေါ်ယူ၍ အစည်းအဝေး လုပ်ပါသည်။ ထို အစည်း အဝေးတွင် ရန်သူကို အကောင်းဆုံးခုခံနည်းမှာ မိမိဘက်က လက်ဦးနှု

၁၂၆ ဦးမြင့်စွာ (မြူး)

ရန်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ ပြန်လည် လက်စားချေမှုကို ကြိုတင် ကာကွယ်သော အနေဖြင့် စခန်း အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိထံသို့ ကန့်ကွက်စာပေးရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

စာတွင် 'အမျိုးသမီးများကို ထင် သ လို သုံး၍ ရ နိုင် သော စောက်တိုမည်ရ ပစ္စည်းများအဖြစ် သဘော မထားဆင့်ကြောင်း၊ စခန်းမှူးနှင့်တကွ သူ၏ အရာရှိများ၏ အပြုအမူသည် ဂျီနီဗာ အစည်းအဝေးမှ ချမှတ်ထားသော ဥပဒေ စည်း ကမ်း များနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ဖြစ်ကြောင်း၊ မိမိတို့သည် နိုင်ငံတကာ ကြက်ခြေနီ အဖွဲ့သို့ တိုင်ကြားရ လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း' ဖြင့် ပြင်းပြင်း ထန်ထန် ရေးသား ကန့်ကွက်ခဲ့ ပါသည်။

ဂျပန်များထံမှ တန်ပြန်ပေး ကာကွယ်မည်ကို ကျွန်မတို့စောင့်မျှော် နေကြပါသည်။ မည်သည့် တုံ့ပြန်မှုမှ မရှိပါ။ ကျွန်မတို့၏ ခြောက်လှန့် မှုကပင် ထိရောက်၍လော၊ ဆွဲတည်းမဟုတ် သူတို့၏ အပြုအမူကို ပြန်ပြီး ရှက်ရွံ့နေသလော ဆိုသည်ကို ကျွန်မတို့ သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။ အရေး အကြီးဆုံးမှာ ကျွန်မတို့ထံမှ စားပွဲထိုးရန် မိန်းကလေးများ ထပ်မံ မတောင်းတော့ခြင်းနှင့် လက်စား မချေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ အပေါ် ယခင်ကထက် တင်းကျပ်စွာ အုပ်ချုပ်ခြင်းနှင့် ထုတ်ပေးနေကျ အစားအစာ လျော့ချ လိုက်ခြင်းတို့သည် သူတို့၏ ကျေနပ်မှု သဘောထားကို ထုတ်ပြလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့အတွက် ယခုထက်ပိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်မတို့ကို မင်တီရုံ ထမည် ကျွေးမွေးပြီး သူတို့က ဝဝလင်လင် အလျှံပယ် စားနေကြသည်။ ကူးကြီးတွေနှင့်နွားများကို နှန်မှန် သယ်ဆောင်လာကြသည်။ နွားတွေက သူတို့ တစ်တွေကို ခားသတ်ရုံ ပို့တော့မည်ကို သိလေသလား မသိပါ။ ဆူညံစွာ ဧအင်ဟစ် ဟာကြပါသည်။

ဂျပန်များက အသား များများစားပြီး ကျွန်မတို့ တစ်တွေကို အချိုးပေးပါသည်။ အသားများမရှိတော့သည့် အရိုးကိုပင် သဘောထား ပြည့်ဝသော မစ္စတာနီကိုလပ်(စ)က အလွန် လိုအပ်စွာများကိုသာ ခွဲဝေ ပေးပါသည်။ အသက် ခြောက်ဆယ်ထက် ကြီးသူများနှင့် အသက်

ဆယ်ခြောက်နှစ် မပြည့်သေးသူများကို ဦးစားပေး၍ ရွေးစေပါသည်။ ကျန်နေသော အရိုးများကိုမူ အခြား သူများကို ဝေပေးပါသည်။ ကျွန်မ ရရှိသော အရိုးကိုမူ ထပ်ခါတလဲလဲ ကျိုပြီး စွပ်ပြုတ်အဖြစ် သောက်ကြပါသည်။ ဗိုက်မဝသော်လည်း အာဟာရဓာတ် ပါရှိသဖြင့် အသား လုံးစ မစားရသည်နှင့်စာသော် များစွာ ကောင်းမွန်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ထို့နောက် စခန်းကို အုပ်ချုပ်သည့် ရွံ့မှန်းဖွယ်ရာ ကောင်းသော စခန်း အုပ်ချုပ်သူ ဂျပန် စစ်ဗိုလ်၏ နေရာသို့ ကပ္ပတိန် မူရန်နို ဆိုသူ ရောက်လာပါသည်။ သူသည် စစ်ကြိုခေတ်က ရွှေနေတစ်ဦးဖြစ်၍ ယခင်က အုပ်ချုပ်ခဲ့သော စစ်ဗိုလ်နှင့် အဖက်ဖက်တွင် ကွာခြားလှပါ သည်။ သူ့အနေနှင့် စစ်ယူနီဖောင်းများကို ဝတ်ဆင် ထားစေကာမူ ငြိမ်းချမ်းသော အချိန်က လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် အလုပ်၏ အစဉ်အလာများကို ရှိသေလေးစား နေပါသေးသည်။

သူသည် တိကျ၍ စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည်။ သူမတူအောင် တရားမျှတသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ထံသို့ ချဉ်းကပ်တင်ပြခွင့် ရခြင်း သည် ကောင်းသော အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ ယခင်က စစ်ဗိုလ် သည် အကျဉ်းသားများ အားလုံးနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနေသူ ဖြစ်ပါ သည်။

ကျွန်မက မူရန်နိုထံ ချဉ်းကပ်၍ ထိုးဆေးများ၊ စားဆေးများ ထုတ်ပေးရန်နှင့် အချို့သောသူများကို ဆရာဝန်ထံ သွားရောက် ပြခွင့် ပေးရန် ပြောဆိုသောအခါ သူသည် တောင်းဆိုချက်များကို အတတ် နိုင်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပါသည်။

မဟာမိတ်တပ်များ ချီတက်လာမှုသည် နှေးကွေး သော်လည်း မှန်မှန်ချီတက်လာသဖြင့် ကျွန်မတို့နှင့် နီးလာလေ အစာရေစာများက ရှားပါးလေဖြစ်၍ ကျွန်မတို့အတွက် ရာရှင်များကို သူ့ အနေနှင့် တိုးထက် ကောင်းမွန်အောင် မလုပ်ပေးနိုင်ပါ။ သူ၏ စစ်သားများအတွက် ရာရှင် ရိက္ခာကို ဦးစားပေးနေရပါသည်။

ကြာရှည်စွာ တည်ရှိလာခဲ့သော တင်းကျပ်သည့် စည်းကမ်းများ ကိုစော့ လျော့ချပေးပါသည်။ အကျဉ်း သား များ အားလုံးကို

မီးလင်းက ညနေအထိ အပြင်ထွက်ခွင့် ပြုပါသည်။ လူများ အားလုံး အပြင်ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ပြီး ငွေရှာနိုင်ကြသည်။ ရလာသော ငွေနှင့် စားစရာ ဝယ်နိုင်ကြသည်။ ၎င်းပြင် မိမိတို့ သိမ်းထားသော ပစ္စည်းများနှင့် ဆား၊ သကြား၊ သစ်သီးများနှင့် ဖလှယ်နိုင်ကြသေးသည်။

ကိုဒါမသည် သူ ရရှိသော ရာရှင်များမှ ခွဲဝေ၍ မကြာခဏ ဆိုသလို ကျွန်မထံ ပို့ပေးပါသည်။ ထိုသို့ သူ ပို့ပေးသည်ကို လက်ပူးလက်ကြပ် မိခင်သော် စစ်ခုံရုံး အတင်ခံရမည် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မ၏ ဝင်းခြံပတ်ဝန်းကျင်ကို လိုက်လံ ကြည့်ရှုခိုက် လှင့်ပစ်ထားသော နွား ခြေထောက်မှ ခွာ ပါသည့် အောက်ပိုင်းကို အမှတ်မထင် သွားတွေ့ပါသည်။ အရိုးအရင်းများကို ဂျပန်များက မစွတာ နီကိုလပ်(စ)အား မပေးဘဲ နွားသတ်၍ အပြင်ဘက်တွင် လှင့်ပစ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူမျှ မမြင်အောင် ၎င်းနွားခြေထောက်များကို ကောက်ယူလာခဲ့ပါသည်။

နောင်သော် မည်သူမျှ အရေးတယူ မရှိသဖြင့် ကျွန်မသည် မှန်မှန်သွား၍ ကောက်ယူလာလေ့ ရှိပါသည်။ စခန်းသို့ ရောက်သော အခါ ရစ်ချတ်ကင်းက အမွေးများကို မှန်ကွဲနှင့် ရိတ်ပစ်ပါသည်။ သူ၏ လက်တွင် မှန်ကွဲ ရှရာခြစ်ရာများနှင့် ပြည့်နေသော်လည်း ညည်းညူခြင်း မရှိပါ။ ယင်းနောက် ကျွန်မသည် နွားခြေထောက်ကို မီးဖိုထဲသို့ ထည့်၍ ခုတ်ပါသည်။ နွားခွာကို ထုနှက်ပြီး ခွာထုတ်နိုင်သည်အထိ ဖုတ်ရပါသည်။ ၎င်းနောက် ရဲတင်းနှင့် နွားခြေထောက်ကို ခုတ်ဖြတ်၍ နာရီပေါင်း များစွာကြာအောင် ပြုတ်ရပါသည်။ အကောင်း ဆိုးသော အက်ရည်ကို ရရှိပါသည်။

အမဲရိုးများကို ပြုတ်ရသည်မှာ အချိန် အလွန်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဤအတောအတွင်း လေယာဉ်ပျံများ ဗုံးလာကြလျှင် ပြဿနာ တစ်ရပ် ဖြစ်နိုင်ရတော့သည်။ လေယာဉ်ပျံများ လာနေပြီဟူသော အချက်ပေးသံ ကြားလျှင်ကြားချင်း စခန်းအတွင်း မီးများအားလုံး ငြိမ်းသတ်ရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။ မီးမငြိမ်းဘဲ ထားခဲ့သော် လေယာဉ်များအတွက် အချက်ပြမီးများ ဖြစ်နိုင်၍ အပေါ်မှ ဗုံး အလွယ်တကူ ဖြစ်နိုင်ပေမည်။ လေကြောင်းအန္တရာယ် ကင်းရှင်းပြီဟူသော အချက်

ပေးသံ ထွက်ပေါ်လာလျှင် မီးပြန်မွှေးခွင့် ရှိပါသော်လည်း ထင်းများ ရေစိုကုန်ပြီဖြစ်၍ ပြန်မွှေးရန် မလွယ်ကူတော့ပေ။

နွားခြေထောက် ကော်ရည်စုပ်ပြုတ်သည် ကျွန်မတို့ မိသားစုအသက် ရှင်သန်ရေးအတွက် အဓိကအစာ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ အကျဉ်းခံနေရစဉ်အတွင်း သူတို့သည် ပြင်းပြင်းထန်ထန် မကျန်းမမာ မဖြစ်ကြပါ။

မီးကို ရေနှင့်ငြိမ်းသတ်ရာတွင် ကုသိုလ်ကံမကောင်းသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ကြုံတွေ့ရပါသေးသည်။ အကျဉ်းစခန်း၏ စည်းကမ်းများသည် အကျဉ်းစခန်းရှိ လူအများစုအတွက် ကောင်းသော်လည်း လူနည်းစုအတွက် ပြောင်းပြန် ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူတို့သည် လေယာဉ်ပျံ ရောက်လာသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူကာ သူတို့၏ အိမ်နီးချင်းများထံမှ ရတတ်သမျှကို ခိုးယူတတ်ကြသည်။ ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပင် အမဲရိုးများ၊ နွားခြေထောက်များ ပြန်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်သောအခါ အိုးထဲ၌ မချိတော့သည်ကို တွေ့ရတတ်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်မသည် ဂျပန်များထံမှ နွားလျှာ တစ်ခုလုံးကို ခိုးလာခဲ့သည်။ ငတ်နေသည်မှာ နှစ်နှင့်ချီ၍ ကြာနေပြီဖြစ်၍ မရက်နိုင်တော့ပါ။ ရှားရှားပါးပါးရှာထားရသော ပစ္စည်းသည် လေယာဉ်ပျံ ဗုံးလာကြချိန်၌ ပျောက်ဆုံး သွားခဲ့ပါသည်။ ဤကိစ္စကို မည်သူ့ကိုမျှ တိုင်ကြား၍ မဖြစ်ပါ။ ပထမ အချက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းမှာ 'သူခိုးလက်မှ သူ့စုက်လူခြင်း' မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

လေယာဉ်ပျံများ ဗုံးလာချသော အချိန်များ၌ မီးလင်းနေလျှင် ပစ်မှတ် ဖြစ်သွားနိုင်၍ မီးများကို ငြိမ်းသတ်ထားရန် ကျွန်မကပင် မစွတာ နီကိုလပ် (စ) ကို အကြံပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က လူတွေက လက်မခံလိုကြပါ။ ယခုလို အမှောင်ချထားခိုက်တွင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် အခိုးခံရသည်ကို သိပါက လူအချို့က 'တော်တော်လျှာရည်တဲ့ ကောင်းဖြစ်တာတောင် နည်းသေးတယ်'ဟု အပြစ် တင်လာနိုင်ပါသည်။

အခြား အမိန့်တစ်ခုမှာ ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများ ဗုံးကြဲခံနိုင်စွမ်း လူအားလုံး ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ဝင်နေရမည်ဟူသောအချက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့၏ ဗုံးခိုကျင်းထဲ၌ ရေမှာ ခါးဝက်လောက်အထိ ရှိနေပါသည်။

င်းပြင် ဗုံးတစ်ခါလာကြပြီဆိုလျှင် သုံးနာရီထက်မနည်း ကြာတတ်သည်။ ရင်၍ ရေထဲတွင် သုံးနာရီကျော်ကျော် ရေစိမ့်နေရသဖြင့် ဖျားနာ ဘုန်းကြသည်။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ကြီးကိုလည်း ဗုံးခို ကျင်းထဲ အရောက် သယ်မသွားနိုင်ပါ၍ ယင်း အမိန့်ကို မနာခံဘဲ ပြင်း ဆန် ခဲ့ ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ စားပွဲအောက် ဝင်၍ ပုန်းအောင်းလေ့ ပါသည်။

ကပ္ပတိန်မုရန်နီက စိတ်ဆိုးသည်။
 'မင်းဟာ တခြားလူတွေလို ငါ့အမိန့်ကို နာခံရမှာပေါ့၊ ဗုံးခို ကျင်းထဲသွားပြီး ရှောင်နေရမှာပေါ့' ဟု ကျွန်မကို ပြောပါသည်။
 'ကျွန်မတော့ မ သွား နိုင် ဘူး၊ ရှင်ပဲ သွားပြီး ခါး အထိ ရှိတဲ့ နေထဲမှာ မတ်တတ်ရပ်နေကြည့်ပေါ့၊ ဗုံးခိုကျင်းကို အမိုး မိုးပေးနိုင်သမျှ ကျွန်မတော့ စားပွဲအောက်မှာ ဝင်ပုန်းရတာကိုပဲ ပိုသဘောကျတယ်' ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

ကပ္ပတိန်မုရန်နီသည် ယခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကျိုးကြောင်း ဖြစ်၍ သည်းခံနိုင်သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခေါင်းမာမှုကို မသိကျိုးကျွန် လုပ် နေ ခဲ့ သည့် အပြင် ဗုံးခိုကျင်းများကို လည်း ဝါးကပ်များ မိုးပေးပါသည်။

ဖခင်၏ ကျန်းမာရေးမှာလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျဆင်း နေပါသည်။ မူလက ပုံမှန်ရှိခဲ့သော ကိုယ်အလေးချိန်၏ တစ်ဝက်ပင် မရှိတော့ပါ။ မိခင်ကြီးနှင့် ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရတော့မည် ဆိုသော အသိ စိတ်ဓာတ် တစ်ခုတည်းဖြင့် အသက် ရှင်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အနာရီ အသင်း များနှင့် နေတတ်သူ မဟုတ်ပါ။ တစ်ဦးတည်း အေးအေးဆေးဆေး နေပြီး စာပေ လိုက်စားသူ ဖြစ်ပါသည်။ စာဖတ် ခြင်းကို အလွန် ဝါသနာပါသူ ဖြစ်၍ တောင်ကြီးမြို့ ကရိတ်မိုးအိမ်မှ စာကြည့်တိုက်ကို အောက်မေ့ သတိရနေပါသည်။

သူသည် နာရီပေါင်းများစွာ အိပ်ရာပေါ်မှာထိုင်ရင်း ဟာလာ ဖင်းလင်းဖြစ်နေသော အာကာသကို ငေးမောကြည့်ရှုနေတတ်ပါသည်။ သူ စာဖတ်နိုင်ရန် ကြိုးစား၍ ဖြည့်တင်းပေးရပါသည်။ မေမြို့သို့ ရောက် သည့်အခါများတွင် လက်လှမ်းမီသမျှ စာရွက်ပေါ်တွင် ပုံနှိပ်ထားသော

ထုတ်ဝေစာပေများ၊ အစိုးရ နှိုတစ်စာများ၊ ရုပ်ပြောင်များ၊ မင်းမင်း စာရွက်ပါ မကျန် ရှာဖွေ၍ ဖခင်ကြီးကို ပေးရသည်။ ဖခင်ကြီး သည် ဖတ်ပြီးသား စာလုံးများကိုပင် ထပ်ခါ တလဲလဲ ဖတ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

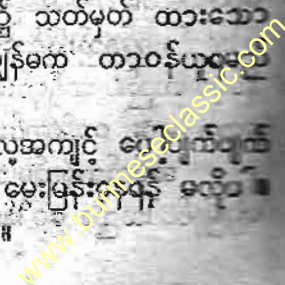
ကျွန်မ၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုများကို တင်းကျပ်စွာ ချုပ်တည်း ထားခြင်း မရှိတော့ပါ၍ လူများ စွန့်ခွာသွားသည့် အိမ်များသို့ စင်ရောက်ကာ စာအုပ်များကို ရှာဖွေယူလာနိုင်ခဲ့ရာ အချိန် အတန်ကြာ သောအခါ စာကြည့်တိုက်ကလေးပင် ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် စာအုပ် တစ်အုပ်လုံးကို ရသည်ထက် တစ်ပိုင်း တစ်စ ဖြစ်နေသော စာအုပ်က ပိုများပါသည်။ ဒါက အရေးမကြီးပါ။ ဖခင်ကြီး ဝမ်းသာ နေခြင်းက အဓိကပင် ဖြစ်ပါသည်။

သူ ဖတ်ခဲ့ရသောစာအုပ်များအပေါ်တွင် ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွားလေ့ ရှိသော ဖခင်ကြီးသည် စာတိုပေစများကို ဖတ်ပြီး တီးတိန် ရောင်ရဲနေ သည်ကို ကြည့်၍ ကျွန်မမှာ သနားစိတ်များ တဖားဖား ပေါ်လာခဲ့ ပါ၏။ အကျဉ်းချ ခံထားရခြင်းက လူ၏ စိတ်ကို ပြောင်းစေးလိုက်ခြင်း ပါ။

အချိန်များသည် နှေးကွေးစွာဖြင့် ကုန် ဆုံး သွား ခဲ့ သည်။ ကျွန်မတို့၏ လွတ်မြောက်ရေး မျှော်လင့်ချက်မှာ ပို၍ လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ လူတွေ၏ စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းမှုမှာ ပျက်စီး ယိုယွင်းစ ပြုလာပါသည်။ ထိုသို့ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သတိ ထားမိဟန် တူသော ကပ္ပတိန် မုရန်နီက တစ်နေ့တွင် ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းပါသည်။ သူက

'ကျွန်မ တစ်ဦးတည်းသာ အစိုးရ အသိအမှတ်ပြုသော သူနာပြု ဆရာမဖြစ်၍ စခန်းအတွင်းရှိ သန့်ရှင်းရေးနှင့် ပတ်သက်သမျှ တာဝန်ခံ အဖြစ် ကျွန်မကို ခန့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ စခန်း၌ သတ်မှတ် ထားသော နည်းကမ်းများကို တိတိကျကျလိုက်နာရန် ကျွန်မက တာဝန်ယူပေး ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

စခန်းတွင်းရှိ လူအများအပြား၏ အလေ့အကျင့် ပေါ်ပျက်မှုကို ဖြစ်နေသည်ကို ပါရဂူတစ်ဦးဦးအား ခေါ်ယူ မေးမြန်းနေရန် လိုသော ကျွန်မတို့အနေနှင့် ဝန်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ ယူရမည့်တာဝန်မှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ လူငယ်ဖြစ်၍ လူကြီးများက ကျွန်မ၏ အမိန့်ကို နားထောင်ကြ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူတို့၏ အေးစက်စက် ထုံပေပေ လုပ်နေမှု ပြုပြင်ရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်သော အခါက မိမိတို့ အိမ်ထဲ များ နေထိုင်သော အိမ်များကို ဂရုတစိုက် သန့်ရှင်း စင်ကြယ် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့ကြသူများပင် ပျင်းရိပြီး မသန့်မပြန့် ဖြစ်လာကြသည်။

ကလေးသူငယ်များကိုလည်း ဘေးမဲ့ ပစ်ထားကြ၍ မကျန်းမာ ဖြစ်သူများက တိုးတက် များပြားလာပါသည်။ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပြောဆို ကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ဖခင်ကြီးက လုံးဝ သဘော မကျပါ သူ့ရှေ့တွင် ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းကို ခွင့်မပြုပါ။ ကျွန်မက 'မိမိ ချမ်းပေးထားသော စည်းမျဉ်းကို ဖောက်ဖျက်လျှင် လူတွေကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပြောဆို ကိုင်တွယ်ရလိမ့်မည်' ဟု ရှင်းပြပါသည်။ ဖခင်သည် ကျန်းမာစေ အလွန် ချီတဲ့ နေသည်ဖြစ်၍ ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး 'မင်း ကောင်းတယ် ထင်ရင် လုပ်ပါ။ ဒါပေမယ့် ဝါမကြားပါရစေနဲ့' ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

နေ့ချင်း ညချင်း ကျွန်မသည် မိန်းမရိုင်းကြီး ဖြစ်လာခဲ့၏။ ကျွန်မ စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကလန်ကဆန် လုပ်သူများက ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ် ခဲ့ပါသည်။ သွားလေရာရာ သို့ ထမ်းပိုင် တစ်ချောင်း ယူသွားလေ့ ရှိပြီး ညစ် ပတ် စုတ်ပဲ့ ဆူများအား လက် မနှေးတမ်း ဆုံးမလေ့ ရှိပါသည်။

ရေသွား မြောင်းများကို အိမ်သာအဖြစ် အသုံးပြု သူများက လက်ပူးလက်ကြပ်မိလျှင် ချက်ချင်း အပြစ်ဒဏ် ပေးလေ့ ရှိပါသည်။ စခန်းအတွင်း ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားလာပါက လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်သော ယောက်ျားများကို စခန်းအပြင်ဘက်၌ အိမ်သာတွင်းများ တူးဖော် စေပါသည်။ ကပ္ပတိန်မူရန်နီထံမှ ထုံးများ မှန်မှန်ထုတ်ပေးရန် တောင်း ပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ရောဂါများ မကူးစက် မပြန့်ပွားအောင် ကာကွယ် နိုင်ခဲ့ပါသည်။ သန့်ရှင်းရေးကို ဂရုတစိုက် ကျင့်သုံးခဲ့၍လည်း အခြား ရောဂါများ စခန်းတွင်း၌ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပေ။

အမှိုက်သရိုက်များ၊ အညစ်အကြေးများကိုလည်း တွင်းတူး၍ မြေမြှုပ်ပါသည်။ ခေါင်းတွင် 'သန်း' ကောင်များ တွေ့လျှင် ခေါင်းတုံး

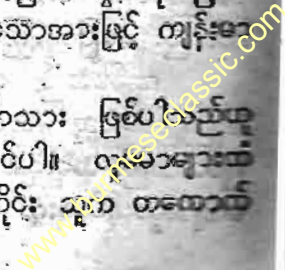
တုံးပစ်ပါသည်။ အချို့သော အမျိုးသမီးများက သူတို့၏ ဆံကေသာကို အထုတ်အမြတ်ထားကြသဖြင့် ငြင်းဆန်စေကာမူ အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဘဲ ကြပါ။ အချို့ကလည်း သူတို့၏ 'သန်း' ကောင်ထိုက်ကို သူတို့ဘာသာ ဖယ်ရှားပစ်ပါရစေဟု တောင်းဆိုကြသော်လည်း တစ်ညအတွင်း မြောက် မြားစွာ တိုးတက်လာမည်ကို သိနေ၍ ခွင့်မပြုခဲ့ပါ။ အိပ်ရာများကိုလည်း ဂရုတစိုက် စစ်ဆေးပါသည်။ 'ကြမ်းပိုး' တစ်ကောင် တွေ့မိပြီဆိုပါက 'ကြမ်းပိုး' သုတ်သင်ရေးမှာ တာဝန်ကြီးပြီး လက်ဝင်လှပါသည်။

ကျွန်မသည် မိုးလင်းမှ မိုးချုပ် အလုပ် လုပ် ခဲ့ပါသည်။ ကလေးများ ရှိ၍ဆွာ ကျွန်မမှာ ရူးမသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ အကူအညီကို ရခဲ့သဖြင့် ကျွန်မအနေနှင့် ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်နိုင်မှု၊ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုတို့ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် သူတို့နှင့်အတူ သီချင်းများ ဆိုသည်။ ကစားသည်။ စာရားစာများ အတူရွတ်ဆိုသည်။ သူတို့တစ်တွေအား ကျွန်မ၏ သား သမီးများသဖွယ် မြတ်နိုး၍ သူတို့ကလည်း ကျွန်မအပေါ်တွင် အလွန် ချစ်ခင် တွယ်တာကြပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ သားသမီးများနှင့် ပျော်ပျော် ပါးပါး နေထိုင်ရသည့်အတွက် ဂျပန်များကို ကျေးဇူးတင်ရပါသည်။

ဝက်ရူးပြန်ရောဂါ စွဲကပ်နေသော ဒေါ်ရစ္စ သေဆုံးသွားပါ၍ ကျွန်မ အနေနှင့် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။ ကျွန်မက မည်သို့ပင် ကြိုးစား ကုသစေကာမူ သူမ၏ အသက်ကို ကယ်တင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ ဝက်ရူးပြန် ရောဂါ ဖြစ်နေသည့်ကြားမှ သူမတွင် အရိုးနှင့်အဆစ်များ ရောင်သော ရောင်ပါ။ စွဲကပ် နေပြန်ပါသေးသည်။ ကလေးမလေးကို ဆေးရုံတင် ကုသရန် လိုပါသည်။ ကျွန်မ၏ မွေးစားသမီးများထဲမှ အခြားကလေးများမှာမူ ပြင်းပြင်းထန်ထန် နာမကျန်းခြင်း မရှိကြပါ။ သူတို့တစ်တွေသည် မကြာခဏ ဖျားတတ်ခြင်း၊ သွားကိုက်ခြင်း၊ မိုက်နာခြင်းတို့နှင့် မကင်းကြသော်လည်း များသောအားဖြင့် ကျန်းမာ ပျော်ရွှင်နေကြပါသည်။

ကျွန်မသည် သားဆုမန်ပြီး ရလာသောသား ဖြစ်ပါသည်။ ရစ်ချက်ကင်းကို တင်စားရလျှင် လွန်အံ့ မထင်ပါ။ လူမာများထံ လှည့်လည်၍ ကျွန်မ ဆေးကုသွားသည့် အခါတိုင်း သူက တကောင်

ကောက် လိုက်ပါပြီး ဆေးထည့်ပေးခြင်း၊ ပတ်တီး စည်းပေးခြင်းတို့ဖြင့် ကူညီတတ်ပါသည်။ မေးခွန်းပေါင်း များစွာကိုလည်း မေးတတ်ပါအောင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်မကို သူတို့ ကလေးများအားလုံးက အန်တီ ဖယ်လစ် ဟု ခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံကြစေကာမူ သူတို့အတွက် အစားထိုး မိခင် အဖြစ် နားလည်ထားကြပါသည်။

ကျွန်မက သူတို့ တစ်တွေ လူ့အဖိုးတန်များ ဖြစ်လာစေရန် မြေတောင် မြှောက်ပေးခဲ့ပါသည်။ 'ငွေ ကြေး ချမ်းသာခြင်းသည် သာမညသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုရားတရား ကြည်ညို ကိုးကွယ်ခြင်း၊ သစ္စာ သမာဓိရှိပြီး ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်းတို့ကသာ ငွေကြေး သူတို့ ကြုံရမည့် ဒုက္ခအပေါင်းကို ရင်ဆိုင် ကျော်လွှားနိုင်မည်ဖြစ်၍ အဓိကက ကြောင်းဖြင့် မကြာခဏ သွန်သင် ဆုံးမပါသည်။ ကျွန်မ အနေနှင့် သမ္မာကျမ်းစာအုပ်ကို ကိုးကားခြင်း မပြုပါ။

ဘုရားကျောင်းသို့ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သွားရောက်သူတိုင်း အံ့သရ တရား ကိုင်းရှိုင်းသည်ဟု မသတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း၊ အရားဆစ်ဆစ် နေရာတကာတွင်ရှိနေသဖြင့် ဘုရားရှိခိုးရာတွင် စေတီပုထိုး၏ခြေရင်းတွင် ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ ဘုရားကျောင်းအတွင်း၌ ရှိခိုးသည်ဖြစ်စေ အတူတူပင် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရှင်းပြပါသည်။

သူတို့လေးတွေသည် သူတို့၏ အသက်အရွယ်ထက် အသိဉာဏ်က နည်းပါးနေသည်။ ကျောင်းတွင် စာသင်နေရမည့် အချိန်၌ စာမသင်နိုင် ရွာကြပါ။ သူတို့က ကျွန်မ၏ ဆုံးမစကားများကို တန်ဖိုးထား၍ ခံယူကြ ပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထား၍ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မ ကိုယ်ကို ပြန်ပြီး နမူနာ ပြရပါသည်။ ကျွန်မနှင့် ဖခင်ကြီးတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းများ အားလုံး တစ်ခု မကျန် ဆုံးရှုံးကုန်ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထို အကြောင်းကို စကား စပ်၍ပင် မပြောဖူးကြပါ။ ဝမ်းနည်းစကား ကိုလည်း မပြောဖူးကြပါ။

ကျွန်မသည် ဘဝင် မြင့်နေသူ မိမိလုပ်သမျှ မှန်သည်ဟူ၍ ယုံကြည်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ လက်တွေ့ကျကျ တွေးခေါ်တတ်သူသာ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုလိုအချိန်အခါမျိုး၌ အသက်ရှင်သန်နိုင်ရေးနှင့် ဘဝကို ကျော်လွှားနိုင်ရေးက အရေးအကြီးဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မိမိ၏ ဘဝ၌

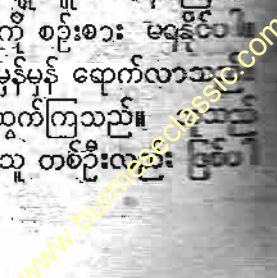
ကုသိုလ်ကံ မကောင်း၍ အကြောင်း မလှသည်ကို အိပ်မပျော်သည့် အခါများ၌ နဖူးပေါ် လက်ထပ်ပြီး စဉ်းစားနေ၍ မဖြစ်ပါ။ တဖန် တောက်တောက် ညည်းညူနေ၍လည်း မရပါ။

ဂျပန်များသည် ညွှန်ကြားချက်များ၊ အမိန့်များကို ထုတ်ပြန် ရာ၌ အကြောင်ကြောင်နိုင်လှသည်ကို မကြာခဏ ကြံဖူးနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မအတွက် မဆန်းတော့ပါ။ သိမ်မွေ့ လေးနက်လှပါ သည် ရည်မှန်လှပါသည်ဟု ကျွန်မတို့ ထင်နေသော ဂျပန်စစ်ဗိုလ် မူရန်နို သည်လည်း ဒီပုလဲထဲက ဒီပုလဲ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့ စခန်းအတွင်းရှိ အကျဉ်းသားအားလုံးသည် နောင် နောင်တွင် မြန်မာဘာသာ သို့မဟုတ် ဂျပန်ဘာသာဖြင့်သာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပြောဆိုရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်မမှာ များစွာ အံ့ဩမိပါသည်။ ကျွန်မတို့အပေါ် ထားရှိသော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သဘော ထားဟု ကျွန်မ မထင်မှတ်ပါ။ ဤအမိန့်သည် အထက်က ကျလာသော အမိန့် ဖြစ်ဖို့ များပါသည်။

သူ၏ အမိန့်ကို တိတိကျကျ လိုက်နာနိုင်ရန် အတွက် စခန်း အတွင်းရှိ ကလေးများကို ဂျပန်စာသင်ပေးဖို့ ဂျပန်စကားပြန် တစ်ဦးကို စေလွှတ်ပေးပါသည်။ ဂျပန် ကျောင်းဆရာ ရောက်လာခြင်း အတွက် ကျွန်မ ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာ အတော်များများမှာ လျော့နည်း သွားခဲ့ပါသည်။ ကလေးများသည် ဂျပန် ကျောင်းဆရာနှင့် လက်ပွန်း တတီး ဖြစ်နေကြ၍ လပေါင်း များစွာအတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် ကျွန်မမှာ အချိန်အားများကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

သူက ကလေးများကို ချစ်မြတ်နိုး ပါသည်။ ကလေးများ အနေဖြင့် အကောက်ဉာဏ်သုံး၍ သူ့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးနေကြောင်း တွေ့နေရသဖြင့် ကျွန်မမှာ သူ၏ သဘောထားကို စဉ်းစား ဗေဒနာ သူသည် ကလေးများကို စာသင်ပေးရန် အချိန်မှန်မှန် ရောက်လာသည့် ယင်းနောက် မေမြို့တစ်ဝိုက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ကြသည်။ သူသည် သဘော အလွန်ကောင်းပြီး ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါ သည်။

ကလေးများကို မေမြို့တစ်ဝိုက်ရှိ ရေမြေတောတောင် သဘာဝ အခြေအနေကို သင်ကြားပေးသည်။ ပန်းများ၏ အမည် အမျိုးမျိုး၊ သစ်ပင်များ၏ မှည့်ခေါ်ပုံ အသွယ်သွယ်နှင့် ငှက်များ၏အမည် အဖုံဖုံ တို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် သင်ကြားပေးသည်။ ကလေးများ စခန်းသို့ ပြန်လာကြသောအခါ သူတို့အသီးသီး၌ ငှက်ပျောသီးများ၊ ခြေပဲများ၊ အချိုမုန့်များ အသီးသီး ဖါလာတတ်ပါသည်။ သူသည် သာမန် ခဲဘော် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်လေရာ သူ ရသော လခထဲမှ အတော်ပင် ကုန်ခန်းသွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကလေးများကို ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် မြင်နေရသည်ကပင် သူ့အတွက် ဆုလာဘ်ဟု ယူဆထားလေသလား မသိပါ။

မြန်မာ များ အသုံးပြုသော စကားပုံတစ်ခု ရှိပါသည်။ 'ကျေးဇူးမတစ်ဖင်လှန်ပြီ' ဆိုသလို ကလေးတွေက သူ့ကို ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ပေးကြသည်။ သူ၏ စက်ဘီးကို လေလျော့ ထားသည်။ သူ၏ ဖင်ထိုင်ခုံ ဝက်အူကို လျော့ထားသည်။ သူ့ စက်ဘီးစီးရန် ဖင်ထိုင် ခုံမော် အတက် ဖင်ထိုင်ခုံ လည်ထွက်သွားပြီး စက်ဘီးရော လူပါ လဲကျသွားလျှင် ကလေးများက ပျော်ကြသည်။

သူ့ကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ဒုက္ခပေးကြသော်လည်း သူက အပြုံး မပျက်၊ ဘုရား ဆုပန်ထားလေသလား မသိပါ။ သူ၏ ပစ္စည်း များကို ကလေးများက ခိုးငှက်ထားခဲ့လျှင် သူက ပြန်လည်ပေးပါရန် တောင်းပန် တတ်သည်။ ထိုအခါ ကလေးများက သူတို့တွင် လုံးဝ အပြစ်ကင်းစင် သော အမှုအရာများနှင့် ပြုံးရယ် နေကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ၏ ပြုမူဆက်ဆံပုံမှာ ပျော်စရာ ပြက်စရာနှင့် မတူပါ။ သူတို့၏ ဆရာအပေါ် တွင် ရက်စက် ရာ ကျ သည်ဟု မြင်ပါသဖြင့် ကျွန်မ၏ ထမ်းပိုးနှင့် ကလေးများကို ရှိုက်နက် ဆုံးမ ရတော့သည်။ ထို အခါများတွင် သူကိုယ်တိုင် အရှိုက်ခံနေရသလို သူ၏ မျက်နှာတွင် အထင်းသား ပေါ်နေပါသည်။

ကလေးများသည် တို့ထောင်းသော ကာလအတွင်း ဂျပန်စာကို အတတ် မြန်ကြပါသည်။ ကျွန်မလည်း ကလေးများထံမှ တစ်ဆင့်

ပြန်လည် သစ်ဖူးမြန်ရာ တို့ထောင်းသော အချိန်အတွင်းမှာပင် ဂျပန်စကားကို ရေလည်စွာ ပြောနိုင်လာပါသည်။

ကျွန်မထက် သင့်လျော်သူ မရှိတော့၍လား မသိပါ။ ကျွန်မ စခန်း၏ ဂျပန် စကားပြန်အဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါကျ စောစောကတည်းက သင်ထားလိုက်ရင် ပိုကောင်းမှာပဲဟု တွေးမိလ ပါသည်။ ဂျပန်များက သူတို့၏ ဘာသာစကားဖြင့် ဆက်ဆံပြောဆိုသူ အခါများ၌ ပိုမို၍ လိုလိုလားလား ရှိကြောင်း တွေ့ရပါသည်။ သူတို့ ရန်လိုဆူများဟု မထင်တော့ပါ။

ကျွန်မက စခန်း သန့်ရှင်းရေးကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ချုပ်ကို ထားခဲ့ရာ အကျိုးအမြတ် ဖြစ်ထွန်းလေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ လူငယ် ကျန်းကျန်း မာမာ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် ရှိလာကြပါသည်။ အဆော တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ကြားတွင်ရှိသော လမ်းများသည် အမှိုက်သရိုက်မ ပြောင်မြောက်စင်စင် ရှိပြီး အိမ်နီးချင်းကောင်း ပီသစွာ ဆက်ဆံကြသည်

ညနေခင်းတွင် အမျိုးသမီးများနှင့် သူတို့၏ သားသမီးများသို့ သူတို့အချင်းချင်း တစ်စုတစ်ဝေး ပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြရန် သို့မဟုတ် အစားရှိခိုးကြရန်အတွက် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကြသည်။ ယောကျ်ား များကလည်း အချင်းချင်း တွေ့ဆုံ၍ ယခင်က ရွှေထီးဆောင်းခံရသူ တို့ကို စားမြို့ပြန်ရင်း အနာဂတ်အတွက် စီမံကိန်းများ ချမှတ်ကြ သည်။

တချိန်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆံ့မှုများသည် ကွယ်ပျောက်သွား ခဲ့ပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကူညီခိုင်းပင်းလိုကြသော စိတ်ဓာတ်များသာ ရှိကြသည်။ အားလုံးတော့လည်း စင်းလုံး မချောနိုင်ပါ။ စုန်းဦးမျှ ကတော့ ကျန်မည်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂျပန်များက ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးများအား အနှောင်အဖွဲ့ မပေးတော့သဖြင့် ကံကောင်းသည်ဟု သတ်မှတ်ရပါမည်။ ဂျပန်များအား ဖြေဖျော်ရန် ကိုရီးယားအမျိုးသမီးများ ထောက်ကြံ့ ကြပါသည်။ ကျွန်မသည် သူတို့အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ရှိနေသည်ကိုတော့ ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။

အချိန်အားများ ရလာသည့် အတွက် မန္တလေးတွင် ကျွန်ုပ်
 စစ်ဆေးခံနေရစဉ် ကျွန်ုပ်အား စစ်မေးခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောင်း၍ သတိရ
 နေမိသည်။ ဂျပန် အရာရှိက စစ်မေးရာ၌ 'အင်္ဂလိပ် စပိုင်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့
 ကြောင်း၊ ၎င်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်သူများမှာ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊
 ၎င်းသူများနှင့် ကျွန်ုပ် ဆက်သွယ်ရမည် ဖြစ်ကြောင်း' ပြင်ထပ်ခါတလဲလဲ
 ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုနာမည်များသည် ကျွန်ုပ်၏ ဦးခေါင်းထဲ၌ 'စွဲ'ပြီး
 ကျန်နေရစ်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ၎င်းသူများနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်ပါမည်
 သွား၊ မြို့ထဲသို့ သွားသည့် အခါများ၌ ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ သွားလာ
 သွင်ရွာမှုများကို ကျွန်ုပ်က သိနေပါသဖြင့် အကူအညီ ပေးရလျှင်
 ကောင်းလေမည်လားဟု တွေးခေါ်နေမိပါသည်။

သတင်းရရန်အတွက် စပိုင်တစ်ယောက်လို အထူးတလည် လိုက်လံ
 စစ်ဆေးနေရန် မလိုပါ။ သတင်းများကသာ ကျွန်ုပ်ထံ အလိုလိုရောက်လာ
 ကြပါသည်။

မေမြို့သည် အမြင့်ပေ ၃၀၀၀ ကျော်တွင် ရှိနေ၍ ရွှေတန်း၌
 စစ်ပန်းလာကြသော ဂျပန်များအတွက် အနားပြေရန် ဒေသ ဖြစ်လာ
 သည်။ ညဘက် အချိန်များ၌ ရထား အသွားအလာ အလွန်များပြား
 လှသည်။ ဂျပန်များက မီးရထားကိုသာ အားကိုးအားထားပြုကြသည်။
 မီးရထားဌာနတွင် စစ်ကြိုခေတ်က အများဆုံး လုပ်ကိုင်နေကြသူများမှာ
 ကုလားနှင့် အင်္ဂလိပ်ကပြားများ၊ မြန်မာနှင့်အင်္ဂလိပ်ကပြားများ ဖြစ်ကြ
 သည်။ သူတို့ကိုပင် ယခုအချိန်၌ ဆက်လက် အသုံးပြုနေကြသည်။ သူတို့
 သည်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ရင်းနှီး ခင်မင် သူများ ဖြစ်ကြပါ၍ တပ်
 အင်အား စုစည်းမှု၊ ရွှေတန်းသို့ ချီတက်မှု၊ ဆုတ်ခွာလာမှု စသည့်
 အဖိုးတန် သတင်းများကို ကျွန်ုပ်အား ပေးကြပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် ရောက်နေသော နာမည်ပိုင်ရှင်များနှင့်
 ဆက်သွယ်မှုရရန် ကြိုးစားကြည့်သော်လည်း အချည်းနှီးပင် ဖြစ်ပါ
 သည်။ သူတို့တစ်တွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်
 တပင် ကျွန်ုပ် 'အ' ရာ 'န' ရာ ကျပါသည်။ ဂျပန်များကပင် သူတို့တွင်

ရှိနေသော အဆက်အသွယ်များနှင့် ရှာ၍ မရခဲ့သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့
 အောင်မြင်ရန် မည်သို့လျှင် 'လမ်းစ' ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ဂျပန်များနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ် ရရှိသော သတင်း
 အသုံးချ၍ ရမည် မဟုတ်တော့ဟု စိတ်နှလုံး တိုးတိုးချမိပါသည်။ ထို
 အခွင့်အရေးကို လက်လွတ်လိုက်တော့မှ မမျှော်လင့်သော တစ်နေရာ
 ယင်းအခွင့်အရေးကို ရရှိခဲ့ပါသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးသော ဘရာဘတ်တီးယားရွာ
 စကားပြန် ဗဟာဒူးသည် တစ်ညနေတွင် စခန်းသို့ ရောက်လာပြီး
 ကျွန်ုပ်အား အရေးကြီးသောစကား ပြောလိုကြောင်းဖြင့် အစောင့်ထံ
 ခွင့်ပန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား စခန်း၏ တံခါးဝသို့ ခေါ်လာပြီး ဗဟာဒူး
 ပြောမည့် စကားကို အစောင့်က ဂရုစိုက်ပြီး နားစွင့်နေပါသည်။

'ကျွန်တော် မိန်းမ နေ့စေ့ လစေ့ နေ့ပြီး မီးဖွား ခါနီး လို
 အကူအညီ လာတောင်းတာပါ' ဟု ဗဟာဒူးက ပြောပါသည်။
 'ကျွန်မ ချက်ချင်း လိုက်ခဲ့ပါမယ်' ဟု ကျွန်ုပ်က ကတိပေးပါ
 သည်။

ထိုစကားများကို ကြားရဖန် များနေပြီ ဖြစ် သော ကြောင့်
 အစောင့်သည် ဆက်လက် နားထောင်ခြင်း မရှိတော့ဘဲ တစ်နေရာသို့
 ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ထိုအခါကျမှ တကယ်အရေးကြီးသော စကားကို
 ဗဟာဒူးက ပြောပါသည်။

'ဒီ အနီးအနားမှာ ဗြိတိသျှ အရာရှိ တစ်ဦး ရောက်နေတယ်၊
 ရေလှောင်ကန်နားမှာ သူ များနေတယ်။ သူ့မှာ စားစရာလဲ မရှိဘူး၊
 အဆက်အသွယ်လဲ မရသေးဘူး' ဟု ဗဟာဒူးက တိုးတိုး ပြောပါသည်။

'ကျွန်မ အိမ် ပြန်ယူစရာ ရှိတာ ယူပြီး ဒီနေရာကို ပြန်လာ
 ပါမယ်၊ ရှင်နဲ့ မိနစ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပြန်တွေ့မယ်' ဟု ပြန်ပြော
 ပါသည်။ တချိန်က ဗဟာဒူးအပေါ် ဂျပန်တို့၏ ကြေးစားအလိုထောက်
 ဟု ထင်မြင်မိခဲ့သည်တို့ကို သတိရပြီး လိပ်ပြာ မလိုသလို ရှိမိပါသည်။

ဗဟာဒူးက 'ဆေးဝါးနှင့် စားစရာများကို ယူခဲ့ရန်နှင့် သူ့အား
 စခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောတွင်း တစ်နေရာ၌ လာတွေ့ပုံနှင့် ထိုထို
 တိတ်တိတ် မှာကြားသွားပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ထုပ်ပိုးပြီး သူ ချိန်းထားသည့် နေရာသို့ သွားပါသည်။

‘ဟိုနေရာက နှစ်မိုင်လောက်ဝေးသေးတယ်၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူ သွားလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော်က ရွှေက သွားနှင့်မယ်၊ လမ်းစချိန်ထားမယ်၊ ခင်ဗျား နောက်ကလိုက်ခဲ့ပါ’ ဟု ဗဟာဒူးက ပြောပါသည်။

ညဘက် မှောင်စပျိုးချိန်၌ သူ့နောက်က လမ်းစရှာပြီး လိုက်ရသည်မှာ မလွယ်လှပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မိလားခဲ့သည်။ ကွက်လပ်တစ်နေရာတွင် ကျွန်မကို စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်မ ရောက်သွားသောအခါ လက်တစ်ချောင်းကို သူ၏ နှုတ်ခမ်းတွင် တွေ့ကာ ငှက်အော်သံကဲ့သို့ အသံပြု၍ အချက်ပေးပါသည်။

မိနစ်ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်သွားပြီးနောက် အမှောင်ထုထဲမှ ပိန်ခြောက်နေသော လူရိပ်တစ်ခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ လူခမ်းက

‘သူသည် ကပ္ပတိန် ဝါဒဖြစ်ကြောင်း’ ပြောပါသည်။ သူက ‘ရက်သတ္တ အတန်ကြာကပင် အသံလှင့်စက်နှင့် အတူ လေထီးနှင့် ဆင်းသက်လာခဲ့ကြောင်း၊ သူ့အား ဖက်ဆစ်ဆန်ကျင်ရေး လုပ်နေသော အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဂျပန်စစ်တပ်များ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုများကို သတင်းပို့ရန် ညွှန်ကြားထားကြောင်း’ ပြောပြပါသည်။ သူသည် ပေးအပ်လာသော တာဝန်ကို မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်မည်ဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ဟန် မတူပါ။ သူတို့၏ စစ်ဆစ်မှုသည် အပျော်တမ်းလို ဖြစ်နေပါသည်။

သူသည် အလွန်အမင်း ဆာလောင် မှတ်သိပ် နေပါသည်။ ကျွန်မ ယူလာခဲ့သော အလွန်မာကျောနေသည့် ‘ချပါတီ’ ကိုပင် အမဲသား ခိုပြန်ဟင်း စားရသလို အားရပဲ ရစားနေပါသည်။ ‘သူ့တွင် ငှက်ဖျားဆရာက စွဲကပ်နေကြောင်း၊ ငှက်ဖျားတက်လာသော အချိန်များ၌ သတိလစ်သွားပြီး သူ့ ပို့ခဲ့သော သတင်း များကို ပြန်လည် မမှတ်မိတော့ကြောင်း’ ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

သူသည် ခိုက်ခိုက်တုန်နေသောကြောင့် ကျွန်မ ယူဆောင်လာခဲ့သော အမဲ ဘီ ၆၉၃ ဆေးလုံးများ၊ ဝမ်းကိုက်ပျောက် ဆေးလုံးများ၊ ပတ်တီးစများ၊ အနာထည့်သော ဆေးများကို ပေးလိုက်ပါသည်။

‘ကျွန်မ နောက်တစ်ခေါက် အလာမှာ စောင်ယူလာခဲ့မယ်’ ဟု ဆက်ပေးခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မှောင်ရိပ်မည်းမည်းထဲ၌ ထိုင်၍ စကားတိုးတိုး ပြောကြပါသည်။ သူ့အား အကူအညီပေးမည့်သူနှင့် အဆက်အသွယ်ပြု ဖြစ်၍ အားတက်နေဟန် ရှိပါသည်။ ကျွန်မက ‘အဖိုးတန်သော သတင်းများကို ရရှိပါက သူ့ထံသို့ သတင်းပို့ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အစားအစာနှင့် ဆေးဝါးများကို ရက်သတ္တ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် နှိမ့်မှန် ပို့ပေးရန် ကြိုးစားမည် ဖြစ်ကြောင်း’ ပြောပြပါသည်။

ဗဟာဒူးကလည်း သူ ယူဆောင်လာသော ကြက်ဥပြုတ်များကို ပေးပါသည်။ ကျွန်မတို့ ပြန်ရန် ပြင်ဆင်နေချိန်ဝယ် ကပ္ပတိန် ဝါဒမှာ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေပါသည်။

အပြန်ခရီးတွင် စိတ် လှုပ်ရှားနေသော ဗဟာဒူးက ‘အစောင့်ကို အယ်လို ပြန်ပြောမလဲ’ ဟု မေးပါသည်။

‘စိတ်ပူမနေနဲ့၊ စကားပြောဖို့ ကျွန်မတာဝန်ထားပါ’ ဟု ပြန်ပြော ခိုက်ရသည်။

အစောင့်က ကျွန်မကို တား၍ ‘အမျိုးသမီး အခြေအနေ အယ်လိုလဲ’ ဟု မေးပါသည်။

‘ကလေးရောမိခင်ပါ နေကောင်းကြပါတယ်၊ ယောက်ျားလေးဘဲ၊ သိပ် ချစ်စရာ ကောင်းတယ်၊ ခုနစ်ပေါင် ရှိတယ်’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ နောက်မှပါလာသော ဗဟာဒူးက သားလစ်ယောက်ဆီ ခပ်ဖြစ်လှသဖြင့် ဝင့်ကြားသော အပြုံးကို ဆောင်လျက် ရှိပါသည်။

၈၄၂ ဦးမြင့်စော (၆၂)

ကျွန်မသည် တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်ကျ ပန်းခိုနေသော ကပ္ပတိန် ဝါဒကို သွားရောက်တွေ့ဆုံ၍ ကျွန်မ စုဆောင်းရရှိသော သတင်းများကို ပေးပါသည်။ အစောင့်အား ကလေး မျက်နှာမြင်ရန် အကြောင်းပြု၍ အပြင်သို့ ထွက်ပါသည်။ သားဖွားပေးရန်ဟု မှန်မှန် ဆင်ခြေပေးသော်လည်း အစောင့် စစ်သားများက သားဖွားမှုနှုန်း ရုတ်တရက် တိုးတက်လာသည်ကို အံ့အားသင့်ခြင်း မရှိကြပါ။

သူ့ရည်းစားနဲ့ ချိန်းပြီး တွေ့နေတာကို တို့ကပဲ ငန့်ငအတွေ့မိ မသိဘူးလို့များ ထင်နေသလား ဟု ထင်ကောင်း ထင်နေကြပါလိမ့်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် နောက်ဆုံး ရယ်ရမည့်သူမှာ မည်သူ ဖြစ်သည်ကို ကျွန်မက သိနေပါသည်။

ကျွန်မသည် ကပ္ပတိန် ဝါဒထံသို့ နှစ်လ ကျော်ကျော် သွားရောက်၍ လျှို့ဝှက်တွေ့ဆုံခဲ့ပါသည်။ ကျောက်ခဲသဖွယ် မာကျောနေသော ချပါတီ များနှင့် အခါအခွင့်သင့်တိုင်း အမဲသား ပြုတ်ကြော်များကို ယူဆောင် သွားခဲ့ပါသည်။

အမဲသားကို ဆားနှင့်နယ်၍ ရေတွင် ပြုတ်ပါသည်။ နွေရာသီ၌ ကြာကြာခံရန် ဤနည်းကို သုံးရပါသည်။ ကျွန်မက အမဲသားပြုတ်ကျော် ကို မစားမီ ကြာကြာ ရေစိမ်ထားရန် မှာကြားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကြက်ဥပြုတ်များအပြင် ကြက်သားကို ချက်ပြုတ်၍ သူ့ထံသို့ တစ်ခါတစ်ရံ ယူသွားတတ်ပါသည်။ ယင်း အစားအစာ များသည် သူ့အတွက် ရက် အကန့်အသတ်မရှိ အသက် ရှင်သန်နိုင်ရန် မဟုတ်ပေ။ သူ၏ ငှက်ဖျားရောဂါကို တန့်သွားအောင် ရက်အတန်ကြာ ကုသပေးနိုင်ခဲ့သော်လည်း သူ၏ အခြေအနေက တစ်နေ့တခြား ဆိုးရွား လာခဲ့ပါသည်။

သူသည် တချို့ နေရာများ၌ ထူးဆန်းနေပါသည်။ သူသည် သတ္တိကောင်းသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှု ရှိသည်။ သို့သော် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံခြင်းကား မရှိပါ။ ကျွန်မ ပေးသမျှ သတင်းများကို ဖိတ်အားထက်သန်စွာ လက်ခံပါသည်။ သူ ပြောနေကျ စကားများကမူ ဗြိတိသျှတပ်များ၏ အခြေအနေ ကောင်းနေသည်၊ စစ်ပြီးဆုံးရေးမှာ မကြာတော့ ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဗြိတိသျှတို့ အပေါ်တွင် သစ္စာဖောက်သွားကြသော အိန္ဒိယ အမျိုးသား တပ်မတော်၏ ခေါင်းဆောင် ဆူဘတ်(စ)ချန်ဒရာဘီ(စ)နှင့် ကျွန်မ တွေ့ဆုံခွင့် ရခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ကပ္ပတိန်ဝါဒနှင့် ကျွန်မထံ

၂၄၄. ဦးမြင့်ဆွ (မြူး)

ပထမအကြိမ် တွေ့ပြီးစက ဖြစ်ပါသည်။ အိန္ဒိယအမျိုးသားများက သူ့အပေါ်တွင် အထင်ကြီးပြီး လေးစား ကြည်ညိုမှုများ ရှိနိုင်စေကာမူ ကျွန်မ အမြင်တွင်မူ သူ့အား သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်ဟု ယူဆပါသည်။

အိန္ဒိယအမျိုးသား အများအပြားက သူ့အား ထောက်ခံကြခြင်း မရှိကြပါ။ ဂျပန်များ၏ အဖမ်းအဆီး ခံခဲ့ရင်သာ စစ်သား အချို့က သူ၏ စစ်တပ်တွင် ပါဝင် အမှုထမ်းကြသော်လည်း သူတို့၏ မူရင်း စိတ်ဓာတ်ကမူ ဗြိတိသျှတို့အပေါ်တွင် လိုလားလျက် ရှိကြပါသည်။ သူတို့အတွက် ပေးလာသော အလုပ်က အကျဉ်းစခန်းတွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေရမည်ထက်တော့ အခွင့်အရေး သာနေပါသည်။

ဗြိတိသျှတို့ အပေါ်တွင် သစ္စာရှိကြသဖြင့် အနှိပ်စက်အညှဉ်းဖန်း ခံနေရသည်ကို သူတို့အနေနှင့် ကိုယ်တိုင် မြင်တွေ့နေကြရပါသည်။ ခွေးတစ်ကောင်ကို ထည့်ထားရန်ပင် ကျဉ်းကျပ်နေသော အခန်းများထဲတွင် အရာရှိများ အကြပ် တပ်သားများကို လပေါင်း များစွာ ထည့်လှောင်ထားသည်ကို သူတို့က တွေ့မြင်နေကြပါသည်။ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ခုအပေါ်တွင် သစ္စာရှိနေရာမှ အခြားနိုင်ငံ တစ်ခုထံသို့ ကူးပြောင်းသော ခံခြင်းဖြင့် ယင်းသို့သော ကံကြမ္မာဆိုးများမှ လွတ်မြောက်သွားသည်ဖြစ်၍ သူတို့၏ အပေါ်တွင် အပြစ် မမြင်သင့်ပါ။

ကျွန်မနှင့် ဘွဲ့ (စ) တို့ ဆုံတွေ့ကြရမ့်မှာ အတော်ပင် ဆန်းကြယ်လှပါသည်။ ကျွန်မတို့စခန်းတွင် ကုလားဆရာဝန် တစ်ယောက်၏ ဇနီးအင်္ဂလိပ် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ရှိပါသည်။ သူ့ ယောက်ျားက ဂျပန်စစ်ဆေးရုံ တစ်ရုံတွင် အလုပ် လုပ်နေပါသည်။ သူမမှာ စိတ္တဇဝေဒနာ စွဲကပ်နေပါ၍ ကပ္ပတိန်မူရန်နီအား သူမ၏ ယောက်ျားနှင့်အတူ နေထိုင်ခွင့် ပေးသင့်ကြောင်း၊ သို့မဟုတ်ပါက သူမ၏ စိတ်ရောဂါ ပျောက်ကင်းလိမ့်မည်ဟု တာဝန်ယူနိုင်ကြောင်း တင်ပြပါသည်။

ကျွန်မ၏ အကြံပေး တင်ပြချက်ကို ဘွဲ့ (စ)ထံ ထပ်မံတစ်ပြုစု ဘွဲ့ (စ)က ကျွန်မအပေါ်တွင် အထင်အမြင် လွှဲများခဲ့ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်မအား စစ်သားနှစ်ဦး စောင့်ကြပ်လျက် အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ အိမ်ဖြစ်ဖွယ်ရှိသော ခမ်းနားသည့် အဆောက်အအုံ တစ်ခုသို့

ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့၏။ ကျွန်မကို အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခိုင်းရာ ကုလားလူမျိုးတစ်ဦးနှင့် ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံပါသည်။

‘ငါဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိရှိလား’ ဟု ဘွဲ့ (စ)က မေးပါသည်။

‘တွေ့လို့ မရပါဘူး’ ကျွန်မက ရိုးသားစွာ ပြန်ပြောပါသည်။ ‘မင်း သိချင်သလား’

‘ရှင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မအဖို့ ဘာထူးမှာလဲ’ ‘ဆူဘတ် (စ) ချန်ဒရာဘွဲ့ (စ) ဆိုတာ ငါပဲ။ အခု ငါ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်း သိသွားပြီ မဟုတ်လား’ ဟု သူက ဆက်မေးပြန်ပါသည်။

‘မဟုတ်ဘူး၊ ရှင်ကို ကျွန်မ မသိဘူး။ ကျွန်မတို့ စခန်းမှာ ဘာသတင်းမှမရဘဲ ပဲ။ ဆူဘတ် (စ) ချန်ဒရာဘွဲ့ (စ) ဟာ ဘာလဲဆိုတာ ကျွန်မ ဘယ်လိုလုပ် သိမလဲ’

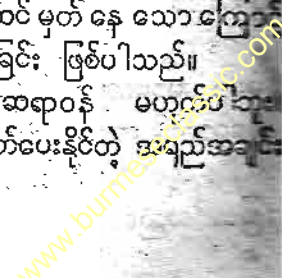
ကျွန်မ၏ ရိုးသားမှု မရှိသော အဖြေကို သူက ကျေနပ်ပုံမရပါ။ သို့သော် ပိုပြီးမမေးတော့ပါ။ သူက ‘ကျွန်မသည် စခန်း အုပ်ချုပ်သူအား အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို သူ့ယောက်ျားနှင့်အတူ နေနိုင်ဖို့ စခန်းမှ ထွက်ခွာခွင့်ပေးရန် အကြံပေးသည် ဆိုခြင်းမှာ မှန်ပါသလား’ ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်မက ‘မှန်ပါတယ်။ စခန်းမှာ ဆက်ထားရင် စိတ်ဖောက်ပြန် သွားမှာဖြစ်လို့ ဒုတိယ အကြံပေးရတာပဲ’ ဟု ပြန်ပြောပါသည်။

‘မင်းက ငါ့ကို ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက် ပြီး အထောက်အထား လက်မှတ် ထုတ်ပေးနိုင်သလား’ ဟု မေးပါသည်။

ကျွန်မကို ထောင်ချောက် ဆင်လေသလားဟု သူ့အပေါ်တွင် နှုတ်တရက် ချက်ချင်း သံသယ ဝင်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မက သူမကို ဆေးရုံသို့ စေလွှတ်ရန် အကြံပေးခြင်းမှာ သတင်း ထောက်လှမ်းရန် အတွက် သက်သက် ဖြစ်ကြောင်း သူက ထင်မှတ်နေသောကြောင့် သက်သေခံ အထောက်အထား တောင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ကျွန်မဟာ သူနာပြု ဆရာမပါ။ ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အထောက်အထားလက်မှတ် ထုတ်ပေးနိုင်တဲ့ အချက်အချာ မရှိပါဘူး’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

သို့ (စ) က ပြုံးရယ်၍ ကျွန်မအား 'တစ်ခုခု စားမလား၊ ဘာသောက်မလဲ' ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မက ငြင်းလိုက်သောအခါ သူက 'မင်းတို့ရဲ့ စခန်းအတွင်းမှာတော့ သကြားနဲ့ လိမ္မော်သီး ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းများ မလိုချင်ဘူးလား' ဟု မေးပါသည်။

'ကျွန်မတို့က အဆီအဆိမ့်မပါဘဲ စားလာတာ ကြာပါပြီ' ဟု ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။ ဝမ်းထဲကမူ ယင်းပစ္စည်းများကို လက်ခံလိုစိတ် တဖွားဖွား ပေါ်နေပါသည်။

သူက ကျွန်မကို လာဘ်ထိုးပြီး စည်းရုံး၍မရသောအခါ အစောင့် နှစ်ယောက်ကို အချက်ပြ၍ စခန်းသို့ ပြန်ပို့ခိုင်းပါသည်။

ဘို့ (စ) သည် ထူးဆန်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အပေါ် တွင် ကြည့်ညှိ လေးစားသူများရှိသလို မုန်းတီး သူ များကလည်း ရှိနေပါ သည်။ သူ့အား မကြာခဏ မြင်တွေ့ နေရသော်လည်း စကားတော့ မပြောဖြစ်တော့ပါ။ သူနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသဖြင့် သင်ခန်းစာ တစ်ရပ် ရခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မအနေနှင့် သတိအမြဲမပြတ် ရှိနေရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သံသယရှိစေမည့် အချက်အလက် အနည်းငယ်တို့ပင် သတင်း ပို့ချင်သူ တွေက ရှိနေပါသည်။ လုံးဝအပြစ်မရှိသော အမူအကျင့်ကို လိုရာဆွဲပြီး မကောင်းသတင်း ပေးမည့် သူများကလည်း အများအပြားပင် ရှိနေ ကြသည်။

နောက် ရက်အနည်းငယ် ကြာသောအခါ ကျွန်မသည် ကပ္ပတိန် ဝါဒီထံသို့ နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သွားရောက် တွေ့ဆုံပါသည်။ သူသည် အတော်ပင် ကျန်းမာရေး ချိုတဲ့နေပါသည်။

'ငါ့အနေနဲ့ အသံလွှင့်စက်ကို အသုံးမပြုနိုင်တော့ဘူး၊ ဘယ်လို သတင်း ပို့ရတယ်ဆိုတာ မင်းကို ငါ သင်ပေးမယ်၊ ဒီစက်ကို မင်းနဲ့ တစ်ပါတည်း ယူသွားပါလား' ဟု သူက အဆိုပြုသည်။

'ရှင် ကျွန်မကို ဘာတာဝန်တွေပေးနေတယ်ဆိုတာကော သိရဲ့လား၊ ကျွန်မမှာ မမာမကျန်း ဖြစ်နေတဲ့ ဖခင်ရယ်၊ ကလေးတွေရယ်ကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန် ရှိတယ်၊ ကျွန်မကို မိသွားရင် သတ်ပစ်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး သူတို့တွေကိုလဲ ချမ်းသာပေးမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု ကျွန်မက ပြန်ပြောပါသည်။

ကျွန်မကို ဂျပန်များက ခံဝန်ချုပ်နှင့် လွတ်ထားသည့် အခက် အခဲက ရှိနေမိသေးသည်။ ဂျပန်တွေ၏ ယုံကြည်စိတ်ချမှုကို အလုံလုံစား ပြုရာ ရောက်နေသည်။ ယင်းသို့ ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ ပေးနေသော် လည်း ခရီးမရောက်ပါ။ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မက ဂျပန်တို့၏ ယုံကြည် မှုကို ဖောက်ဖျက်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။ ခုအချိန်ကျမှ သူတို့အပေါ် စိတ်သဘောထား တစ်မျိုး ပြောင်းလို့ မရတော့ပါ။

ကပ္ပတိန် ဝါဒီက တာဝန်ယူရန် တဖွဖွ ပြောနေပါသည်။

ဗဟာဒူးကလည်း 'သိပ်လဲ' စိတ်ပူမနေပါနဲ့၊ ကျွန်တော် တို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီမှာပေါ့' ဟု ပြောလာပါ၍ သူ၏ စကားကို လက်ခံပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရပါသည်။

ကပ္ပတိန် ဝါဒီက အသံလွှင့်စက်အား မည်သို့မည်ပုံ အသုံးပြုရ မည်ကို နားလည် သဘောပေါက်လာသည်အထိ သင်ပြပေးပါသည်။ အသံလွှင့်စက်ကို ကျွန်မတို့စခန်းသို့ သယ်ယူရန်အတွက် စီစဉ်ကြပါသည်။

ယခု ကိစ္စမှာ သတိ အလွန်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျမည်။ အများ အလွှား အစီအစဉ်ရှိ၍ အစောင့်က သင်္ကာမကင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မကို ရှာဖွေ ခဲ့သော် အားလုံး ဒုက္ခဖြစ်ကြမည်။ ကြက်တစ်ကောင်ကို ကျွန်မ သတ် လိုက်ပြီး ကြက်သွေးကို ပုလင်းတစ်လုံးထဲ ထည့်၍ ကျွန်မ သွားဖွား အိတ်ကို ယူကာ စခန်းမှ ထွက်ခဲ့သည်။ အစောင့်အား ထိုးစီအတိုင်း ကလေးမျက်နှာ မြင်ပေးရန် အပြင်သို့ သွားမည်ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ အစောင့်က လက်ပြ၍ သွားခွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဗဟာဒူးက စောင့်နေကျ နေရာမှ စောင့်နေပါသည်။ ကျွန်မနှင့် အဖော်အဖြစ် လိုက်လာခဲ့၏။ အသံလွှင့်စက်ကို ထုပ်ပိုး၍ ကျွန်မ၏ သေတ္တာထဲသို့ ထည့်သည်။ အပေါ်က ပတ်တီးနှင့်ပတ်သည်။ ကပ္ပတိန် ဝါဒီအား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာကြသည်။ သူ့ကို ဖျားနေလျက်နှင့် စွန့်ခွာလာခဲ့ရ၍ ကျွန်မကိုယ်ကို အပြစ်ရှိသူ တစ်ယောက်လို ထင်နေပါ သည်။ သူကလည်း 'စိတ်ချလက်ချသာ သွားကြပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်မယ့် လူတွေ ရှိပါတယ်' ဟု ပြောလာပါသည်။ စခန်းသို့ ကျွန်မ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ရင်ထဲက တဒိတ်ဒိတ် ခုန်နေ၍ ကျွန်မ၏ ရင်ခွန်သံကို အစောင့်လုပ်သူ ကြားများ သွားစေ

၅၅၀ ဦးမြင့်စော့ (၆၁)

မလားဟု စိုးရိမ်မိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရွှေဘက်မှ အဝတ်အစားများမှာ ကြက်သွေးများနှင့် ပေကျံလျက် ရှိပါသည်။ အမှတ်တမဲ့ နေတတ်သူများပင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။ အစောင့်ကမ္မ သွေးကွက်များကို မြင်တွေ့သွားသော်လည်း မျက်နှာကမူ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်မလာပါ။

‘ကလေးက ခက်ခက်ခဲခဲ မွေးပေးခဲ့ရတယ်’ ဟု ကျွန်မက အစောင့်အား ပင်ပန်း နှမ်းရိစ္စာဖြင့် ပြောပါသည်။ သူကတော့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။ အင်္ကျီအဝတ်အစားများကို ကြက်သွေးအပေခံပြီး ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လိမ်ညှာရန် လိုပါသည်။ ဟုပင် တွေးကြည့်မိပါသည်။ ရေကို ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့က ရာရှင်စနစ်နှင့် သုံးနေရပါသည်။

ကျွန်မ၏ အခန်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ထိုင်ချပြီး စိတ်သက်သာရာရသော အနေဖြင့် သက်ပြင်းချမိသည်။ အသံလွှင့် စက်တော့ရလာပြီ။ စိတ်ချရသော နေရာ ကောင်းကောင်း ရှာ၍ ဝှက်ထားရဦးမည်။ အသံလွှင့်စက်မှာ ခပ်သေးသေးနှင့် အလွယ်တကူ သယ်၍ရသော စက် ဖြစ်စေကာမူ ကျွန်မတို့၏ ခန်းမ၌ လုံခြုံအောင် ဝှက်စရာ နေရာမရှိပါ။ ထိုစဉ် ကျွန်မမွေးထားသော ကြက်မလေး ‘ဟင်နီပင်နီ’ ကို သတိရမိပါသည်။

ကြက်မကလေး လေးကောင် စုမိရန် အတွက် လအတန်ကြာ ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်မအတွက် အလွန် လိုအပ်သော ကြက်ဥများ ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကြက်မကလေး သုံးကောင်က မှန်မှန် ဥများ ဥပေးရှာပါသည်။ ဟင်နီပင်နီကမူ အပိုသက်သက် ဖြစ်ပါသည်။ လုံးဝ မဥပါ။ ကြက်မသည် ဝပ်ကျင်းအတွင်း၌ ဝပ်ရင်း တကော်ကော် အော်နေတတ်ပါသည်။ ကျွန်မကတော့ တစ်နေ့နေ့တွင် ကြက်ဥ ဥပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့် အားထားနေမိပါသည်။

ကြက်မ စိတ်ဆတ်၍ ဝရန်တာတွင် သံပြားစများ သွပ်နန်းကြီးများနှင့် လုပ်ပေးထားသော သူမ၏ ဝပ်ကျင်းအနီးသို့ မည်သူမျှ အကပ်မခံပါ။

ကျွန်မက သူမ၏ ဝပ်ကျင်းကိုပင် ရွေး ချယ် လိုက် ပါ သည်။ ညအချိန် လူအများ အိပ်ပျော်နေခိုက် ဝပ်ကျင်းတွင် ရှိနေသော

ကောက်ရိုးများ အောက်တွင် အသံလွှင့်စက်ကို ကျွန်မ ဝှက်ထားလိုက်ပါသည်။

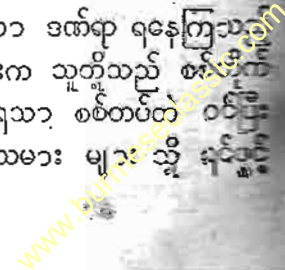
ထိုအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မသည် ဖခင်ကိုပင် ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ။ ကြက်မကလေး ဟင်နီပင်နီနှင့် ကျွန်မတို့နှစ်ဦးတည်းသာ သိပါသည်။

ကဗွတ်ဝါဒက ရေလှောင်ကန်အနီး သူပုန်းနေသော နေရာ၌ သင်ကြားပေးခဲ့သည့် ပညာကို ကျွန်မက တစ်ကြိမ်သာ အသုံးပြုနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ အသုံးပြုရာတွင် ကျွန်မ ပို့ပေးသော ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းသတင်းက တစ်ဖက်မှ အဆက်အသွယ်ပြု လက်ခံသူ လက်သို့ ရောက်မရောက် ကျွန်မ မသိပါ။ မရောက်ဖို့က များပါသည်။ ကျွန်မ ပို့လိုက်သော သတင်းသည် စစ်ရေး အခြေအနေကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားနိုင်လောက်အောင် တန်ဖိုးရှိလှသည့် သတင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ့မှာ စစ်သတင်းများကို မကြားမသိရစေကာမူ စစ်ကြီး မကြာမီ ပြီးဆုံးတော့မည် ဟူသော ကောလာဟလ သတင်းများကတော့ ထွက်နေပါသည်။ ယင်းသတင်းများ မှန်သည် မှားသည်ကို စစ်ဆေးနိုင်ခွင့် မရှိကြသော်လည်း မှန်ပါစေဟူ၍ မျှော်လင့်နေကြပါသည်။ ကောလာဟလ သတင်းများနှင့် ဂျပန်များထံမှ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့ သိကြရသော သတင်း အစအနတို့မှာ တစ်ခုနှင့်တစ်ခု မတူကြပါ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်နေသော အခြေအနေများက အကောင်းဘက်သို့ ရောက်နေကြောင်း ကျွန်မတို့ ရိပ်စား မိကြပါသည်။ ဂျပန်များ၏ စိတ်ဓာတ်မှာမူ ပြိုကွဲ ကျဆင်းနေပါပြီ။

ထူးဆန်း၍ သေးမွဲသော အဖြစ်အပျက် များက ဤစစ်ကြီး မကြာမီပင် ပြီးဆုံးတော့မည်ဟု ကျွန်မအား သက်ဝင် ယုံကြည်လာစေပါသည်။

မေမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြသော ဒက်ရာ ရနေကြသည့် စစ်သားများ၊ ဖျားနာနေသော စစ်သားများက သူတို့သည် စစ်ကြီးကို လိုသော ဆန္ဒမရှိကြောင်း၊ အထက်အမိန့်အရသာ စစ်တပ်တံ ဝင်၍ စစ်တိုက် ရကြောင်းကို မီးရထား အလုပ် သမား များ သို့ ရင်ဆိုင်ကြကြောင်း သိရပါသည်။

အချို့ စစ်မြေပြင်သို့ ထွက် သွား ကြသော ဂျပန်များကလည်း အရပ်သားများထံမှ အဆောင်များ လက်ဖွဲ့များ ငှားသွားကြကြောင်း၊ ရွှေတန်းမှ မသေမပျောက် ပြန်ရောက်ကြသောအခါ အဆောင်လက်ဖွဲ့ များကို ပြန်ပေးပြီး သူတို့၏ အသက်သခင်များ ဖြစ်ပါသည်ဟု ချီးမွမ်း ထောမနာပြုကြသည်ဟု သိရပါ၏။

ဂျပန်များအတွက် အခြေအနေ မကောင်းတော့ ကြောင်း ညွှန်ပြချက် တစ်ရပ်မှာ ကိုဒါမ တစ်ယောက် ကျွန်မထံ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူက ရွှေတန်းစစ်မျက်နှာသို့ ခရီးထွက်ရမည်ဟု ကျွန်မကို လာရောက် နှုတ်ဆက်ပါသည်။ စစ်သား မဟုတ်သော သတင်းစာ သမားကို ရိုင်ဖယ်ပစ်တတ်လျှင် ပြီးရောဆိုပြီး ရွှေတန်း ပို့နေရခြင်းသည် ဂျပန်များ အဖိခံနေရပြီ ဟူသော သရုပ်ကို ဆောင်နေပါသည်။

သူက 'ကျွန်မနှင့် အဆက်အသွယ် မပြတ်ရန် အစွမ်းကုန်ကြိုးစား မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အကယ်၍ ပြတ်သွားခဲ့သော် စစ်ကြီး ပြီးသွားခဲ့လျှင် ကျွန်မကို ရှာဖွေ စုံစမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း' ပြောသွားပါသည်။ ကျွန်မ ကလည်း သူ့ကဲ့သို့ပင် ပြန်လည် ကတိပေးပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦး လိုက်လိုက်လဲလဲ နှုတ်ဆက်ခြင်း မပြုကြပါ။ အကယ်၍ ကျွန်မတို့နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦးဦးက အသက်ရှင် ကျန်နေရစ် ခဲ့သော် ထိုကျန်နေသူက သေဆုံးသူ၏ မွေးရပ်ဌာနေသို့ အလည်အပတ် သွားရန်ကိုလည်း နှစ်ဦးစလုံး သဘောတူကြပါသည်။

ကိုဒါမက မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ရင်ဆိုင် နေရသော ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှသည့် စစ်သားများသည် ဂျပန်လူမျိုး အစစ် အမှန်များနှင့် အလွန်တရာ ခြားနားပါကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျွန်မ အနေနှင့် သဘော မပေါက်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်နေပုံ ရပါသည်။

ကျွန်မကလည်း သူတို့ လူမျိုးများအပေါ်၌ ရှိရာ မုန်းတီးသော စိတ်ထားမျိုး ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးတွင် မရှိပါကြောင်း၊ ဂျပန် လူမျိုးများအပေါ် အထင်မှားမည်ကို မပူပန်သင့်ကြောင်းဖြင့် လေးလေး နက်နက် ကတိပေးလိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် မသေချာ မရေရာလှသော အခြေအနေမှ စစ်ကြီး မကြာမီ ပြီးဆုံးတော့မည်ကို သေချာဂန သိလာရသည်။

ကျွန်မသည် အနီးအနားတွင် ရှိသော ကျေးရွာ တစ်ရွာ သို့ သွားရောက်စဉ် လမ်းတွင် ညောင်ပင် တစ်ပင် အောက်၌ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်များ၊ သစ်သီးဝလံများ ပုံ၍ ရောင်းချနေသော အဘိုးအို တစ်ဦးကို မြင် တွေ့ပါသည်။ အဘိုးအိုထံတွင် ရှိသော အာလူး နှင့် ကြက်သွန်နီဥတို့ကို ကျွန်မတွင် ပါလာသော ပစ္စည်းနှင့် အလဲအလှယ် လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေခဲ့ကြ

‘နောက်က လိုက်ခဲ့ပါ’ ဟူ၍ အသံတစ်သံက ပြောပါသည်။

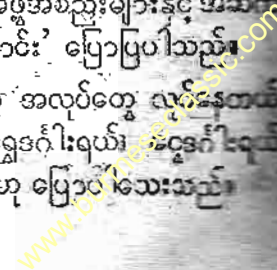
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် စုတ်ပြတ်နေပြီး နွားချေး များ ရွံ့နှစ်များ လိမ်းကျလျက်ရှိသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင် ထားသည့် ဂေါ်ရခါး အဘိုးကြီး တစ်ဦးကို တွေ့ရပါသည်။ ဆံပင် များကလည်း ရှုပ်ပွဲ ညစ်ပတ်နေပါသည်။ ကျွန်မမှာ အံ့အားသင့်နေပြီး မည်သို့မျှ မပြောဘဲ သူ့နောက် သို့ အသာ လိုက် သွား ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်၏ ပြောစကားကို မည်သူမျှ မကြားနိုင်တော့မှ သူက

‘ငါ့ကို မှတ်မိပြီလား၊ အာနီ ဒီ ဗာလရက် (၈) လေ’ ဟု ပြောပါ သည်။

ကျွန်မကို တစ်စုံတစ်ဦးက ပေါက်ဆိန်နှင့် ပေါက်ချ လိုက်သလို အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားမိပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရွှေတည်တည်ခွဲရပ်နေသော လယ်သမားကြီးသည် တောင်ကြီးမြို့ ရှမ်း စော်ဘွားများ ကျောင်းမှ ဘားကျမ်းဆရာ ဖြစ်နေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်စွာ တွေ့မြင်နေရပါသည်။ သူက

‘ဂျပန်များ ဝင်လာသောအခါ အိန္ဒိယ ပြည်သို့ ထွက်သွားခဲ့ပြီး စစ်တပ်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်း၊ မကြာခင်ကမှ မြန်မာ ပြည်အတွင်းရှိ မြေအောက် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့အစည်းများနှင့် အဆက် အသွယ်လုပ်ရန် လေထီးနှင့် ဆင်းသက်ခဲ့ကြောင်း’ ပြောပြပါသည်။

‘မင်းကတော့ အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကြားပြီးပြီ၊ ငါ့မှာ ဆေးရယ်၊ ရွှေဒဂါးရယ်၊ ငွေဒဂါးရယ် ပါလာတယ်၊ မင်း လိုချင်သလောက် ယူပါ’ ဟု ပြောပုံ သေးသည်။

ကျွန်မကတော့ ဆေးပဲယူမယ်၊ ရွှေခင်္ဂါး ငွေခင်္ဂါးတွေ ကိုတော့ မယူပါရစေနဲ့၊ တကယ်လို့ အသုံးလိုလို့ ဒီပစ္စည်းတွေကို သွားလဲရင် ဘယ်က ရလာတယ်ဆိုတာ အရင် ရှင်းပြရဦးမယ်၊ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က ဗြိတိသျှတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်နေတယ်ဆိုပြီး သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လိမ့် မယ်ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

အာနီကို တွေ့ရသည်မှာ ကျွန်မ အပေါ်၌ ဖိစီးနေသော ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကြီး တစ်ခု ကျသွားသည်ဟု ထင်မှတ်မိပါသည်။ ကျွန်မသည် ကပ္ပတိန်ဝါဒအကြောင်း၊ ကျွန်မအဖမ်းခံရစဉ်က ကြားသိ မှတ်မိနေသော နာမည်များ အကြောင်းနှင့် ဂျပန် စစ်တပ်များ၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှု သတင်းများကိုပါ ပြောပြလိုက်ပါသည်။

အာနီနှင့် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထိုနေရာ၌ပင် တွေ့သောအခါ စစ်သတင်းများကို ပေးလိုက်ပါသည်။ အသံလွှင့်စက်အကြောင်းကိုလည်း ပြောပြပါသည်။ အာနီက 'သူသည် မကြာမီ ဤနေရာမှ သူ၏ တပ်ဖွဲ့ များနှင့် ပြန်လည် ပူးပေါင်းရန် ထွက်ခွာသွားတော့မည်' ဟု ပြောပြ ပါသည်။

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မတို့ အဖမ်းခံနေရသော အကျဉ်းစခန်း နေရာကို ပြောပြပြီး ၎င်းစခန်းကို ဗုံးကြဲခြင်း မပြုရန် စစ် အာဏာပိုင် များထံ တင်ပြပေးဖို့ မှာကြားလိုက်ပါသည်။ ယခု အခိုက်အတန့်၌ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ၏ အစိုးရိမ် အကြောင့်ကြဆုံးကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့မှာ ယနေ့တိုင် မသေ မပျောက် ရှိနေခဲ့ပြီးမှ ကိုယ့်ဘက်က ဗုံးဒဏ်ကြောင့် အသက် ဆုံးရှုံးခြင်း မခံလိုကြပါ။

အာနီက ပြုံးနေပြီး ထိုသတင်းကို အထက်သို့ ပို့ပေးလိုက်ပါမည် ဟု ကတိ ပေးသွားခဲ့ပါသည်။

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ ရေဆုံးရေဖျား ရောက်ခါ နီးလာလေ စခန်းတွင်းရှိ လူများမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဆတ်ဆတ်ထိ မခံလေ ဖြစ်လာကြသည်။ ကိုယ့်အရိပ်ကိုပင် ပြန်၍ ကြောက်နေကြသလို ဖြစ်နေကြပါသည်။ ဂျပန်များကို မမှန်သတင်း ပေးသူက ပေးကြသည်။

ဂျပန်များကလည်း စခန်းလျှံခြုံရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ပုံကြီးချဲ့လာ ခဲ့၏။ စခန်းအတွင်း၌ သာမန်စစ်ဆေးမှုများမှ ရှောင်တခင် ဝင်ရောက်

ရှာဖွေမှုများအဆင့်သို့ တက်လာခဲ့သည်။ ရှောင်တခင် စစ်ဆေးမှုများကို နေ့ည မဟူ နာရီမရွေး လုပ်ကြပါသည်။

စခန်းတွင်းရှိ အခြားသူများအတွက်မှာမူ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်ခဲ့မှ အပ ထူးခြားမည် မဟုတ်သော်လည်း အသံလွှင့် အသံဖမ်းစက် ဝှက်ထား မိသော ကျွန်မအဖို့မူ အသည်း တထိတ်ထိတ် ရင် တဖို့ဖို့ ဖြစ်ရပါသည်။ ကပ္ပတိန် ဝါဒနှင့် ဗဟာဒူးတို့က ၎င်းစက်ကို လက်ခံရန် ပြောစဉ်က အလွယ်တကူ သဘော တူလိုက်မိသော မိမိအဖြစ်ကို ပြန်၍ ဒေါသ ထွက် နေမိပါသည်။

ဂျပန်များ၏ အဖမ်းအဆီးများက တစ်နေ့ တခြား ပိုများလာ ပါသည်။ ယခင် အချိန်များက ဆူဆူပူပူ မလုပ်သူများထဲမှပင် အဖမ်း အဆီးများ ရှိနေပါသည်။ သူတို့သည်လည်း စိတ်ဓာတ် ချောက်ချား နေဟန် ရှိပါသည်။ မည်သည့်အတွက် လူ အချို့ကို ဖမ်းဆီးပါသနည်း ဟူ၍ တွေးဆရန် ခက်ခဲလှပါသည်။ အချို့သော အဖမ်းခံရသူများမှာ အင်္ဂလိပ်ငွေစက္ကူများကို လက်ဝယ်တွေ့ရှိမှုကြောင့်ဟု ကျွန်မ ကြားသိ ရပါသည်။ သူတို့သည် အင်္ဂလိပ် ငွေစက္ကူများကို လက်ခံယူခြင်းကပင် ခိုက်မဲရာကျပါသည်။

ဂျပန်များက ကျွန်မတို့အား ပိုမို တင်းကျပ်စွာ စောင့်ကြပ်လာ သောအခါ ကျွန်မစိတ်ထဲ၌ တစ်စုံ တစ်ယောက်က ကျွန်မအား စောင့် ကြည့်နေပြီဟု သဘော ပေါက်လာခဲ့၏။ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း သင်း သဘောထားမျိုး ရှိနေသည်မဟုတ်ပါ။ လူတိုင်းကပင် သတိထားပြီး အပြောအဆို ဆင်ခြင်လာကြပါသည်။ လပေါင်း များစွာ ခင်မင်ရင်းနှီး သာသော မိတ်ဆွေကိုပင် ဂျပန်ဘက်သားလားဟု ဇဝေဇဝါ ဖြစ်လာ ကြသည်။

ပထမအကြိမ်အဖြစ် ကျွန်မတို့သည် စစ်ဘေးဒုက္ခကန္တာရကပ်မှ ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီကို ရဲရဲကြီး ပြောနိုင်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ဆုံး အခြေအနေ ရောက်လာမှ ဘဝကို အဆုံးမခံနိုင်ကြပါ။ သို့ဖြင့် ကျွန်မ တို့သည် သတိလွန်ကဲရာမှ သံသယစိတ်များပါ ဝင်လာကြသည်။

ကျွန်မတို့ စခန်းအတွင်း၌ ဂျပန်အလိုတော်ရိ နှစ်ဦးရှိရာ နှစ်ဦး စလုံးပင် ဗြိတိသျှ လူမျိုးများ ဖြစ်ကြပါသည်။ သူတို့ အပေါ်တွင်

အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ မရှိသော်လည်း လူတိုင်း သိနေသော ကိစ္စ ဖြစ်ပါသည်။ သေနတ်ဖြင့်ပစ်၍ ကျလာသောငှက်ကို ခွေးက အနံ့ခံပြီး ရှာဖွေသလို ကျွန်မတို့ကလည်း မည်သူသည် ဂျပန် ဘက်သား ဖြစ်သည်ကို အနံ့ခံတတ်နေပါပြီ။

သူတို့သည်ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်ကြသည်။ စခန်း အစောင့်များနှင့် တီးတိုးတီးတိုး ပြောကြသည်။ သူတို့အား ဂျပန်များက ရန်မရှိကြ။ ယင်းသို့သော အမှတ်အသားများက သူတို့၏ ဘဝကို ရုပ်လုံးဖော်ပြ နေသည်။ ကျွန်မတို့ အားလုံးသည် အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိ ဂျပန်နှင့် ပူးပေါင်း နေကြရသူများ ဖြစ်သည်မှာ မှန်ပါသည်။ သူတို့ပေးသော အမိန့်ကို နာခံကြရပါသည်။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံကြရပါသည်။ ဒါကလည်း ကျွန်မတို့အားလုံး၏ ကိုယ်ကျိုးအတွက် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်မတို့တစ်တွေသည် ကိုယ်နှုတ် စောင့်စည်း ကြပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်များကို တက်တက်ကြွကြွ ထောက်ခံနေကြသူများနှင့် မိမိတို့အပေါ် ကျရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို မြင်၍ ပူးပေါင်းကြသူ များ၏ အကြားတွင် ကွာခြားမှု များစွာ ရှိပါသည်။

ဂျပန်၏ အလိုတော်ရှိ တစ်ဦးက ကျွန်မ၏ သွားလာ လှုပ်ရှားမှု များကို မျက်ခြည်ပြတ်မခံဘဲ ခြေလှမ်း အများကို စောင့်ကြည့် နေပါ သည်။ ကျွန်မတို့ သက်သေခံ အထောက်အထား မရှိသော်လည်း စိတ်ထဲက အလိုလို သိနေပါသည်။ ကျွန်မတို့နည်း ကျွန်မတို့ဟန်ဖြင့် သူ့အား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်ရန်ပင် အခွင့်အရေး မရှိသေးပါ။

ကျွန်မက သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ပါ။ သူသည် မီးရထား ဌာနတွင် တစ်ကြိမ်က လုပ်လာခဲ့ပြီး ခါးသီး၍ မျက်နှာပေါက်ဆိုးသူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။ သူ့မိန်းမက သူ့ကို ပစ်သွား သဖြင့် ယခုအချိန်တွင် သူတစ်ဦးတည်း ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဆောင်ရွက် နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ စခန်းအတွင်းရှိသူများသည် ဘဝတူများ အဖမ်း ခံကြရလျှင် ဝိုင်းဝန်း ကူညီနေကြသော်လည်း သူကတော့ အကူအညီ မပေးသည့်အပြင် အခွင့်အရေးပင် ဝင်ယူလိုက်ပါသေးသည်။

သူသည် အပြင်သို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ သွားလာ နိုင်သည့်အပြင် လက်ဖျား၌ ငွေသီးနေသူ ဖြစ်ပါသည်။ တခြား လူတွေ မစား

တစ်ချက် စားရ တစ်ချက် ဖြစ်နေချိန်ဝယ် ဆူက ကောင်း ကောင်း မြက်မြက် စားနေရသည်။ အပြင်ထွက်၍ စားစရာ မဝယ်နိုင်ကြသည့် နာမကျန်း ဖြစ်နေကြသူများကို ဈေးအဆမတန် ယူ၍ ရောင်းချပါ သည်။ သူ ဤမျှ ဝက်ထောနေသည်မှာ 'ဂျပန်သတင်းပေး' မှတစ်ပါး အခြား မရှိပြီ။

လူတွေကို ပို၍ ပို၍ ဖမ်းလာကြသည်။ မြောင်ချက်ပေးရန် အတွက် ပို၍ ရိုက်နှက် ညှဉ်းပန်း လာကြသည်။ သူ့အပေါ် ကျွန်မ၏ သံသယများက ပိုလာပါသည်။ ကျွန်မအတွက် သတင်းများ စုဆောင်း ပေးနေကြသော ဂျိုးနှင့် အီလီးရ(စ)ဆိုသော သူငယ်လေးနှစ်ဦး ရှိပါ သည်။ သူတို့သည် မီးရထားဌာနမှ ဒင်နီရယ်(စ)၏ သားများ ဖြစ်ပါ သည်။ သူတို့က

'ဂျပန်တပ်များ မန္တလေးနှင့် မေမြို့အကြား သွားလိုက် လာလိုက် လုပ်နေကြကြောင်း၊ သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် ထူးခြား တုန်လှုပ်မှု များကို မြင်တွေ့ နေကြောင်း၊ ဂျပန်များ အနေနှင့် ရေဆုံးရေခန်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မဟာမိတ် တပ်များနှင့် ပူးပေါင်း ကြသူများကို ဖမ်းမိလျှင် မညာမတာ ရက်ရက် စက်စက် ကိုင် တွယ် လိမ့် မည် ဟူ၍ လေးလေး နက်နက် ယုံကြည် နေကြောင်း' ကျွန်မကို ပြန်ပြောပြပါသည်။

သူတို့နှစ်ဦးက ကျွန်မကို ယင်းသို့သတိပေးပြီး မကြာမတင်မှာပင် ဂျပန်များ စခန်းတွင်းသို့ ညအချိန်မတော်ကြီး ဝင်ရောက် လာကြပါ သည်။

'ကျွန်မတို့အားလုံး မတ်တတ်ရပ်စေပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ခေါင်းပေါ် တင်ထားကြရန်၊ သူတို့ပစ္စည်းရှာ၍ မပြီးမချင်း ယင်းပုံစံ အတိုင်း နေကြရန်' အမိန့် ပေးပါသည်။

ကျွန်မအနေနှင့် သူတို့အား တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မြင်တွေ့ဖူးခြင်း မရှိသဖြင့် ကျွန်မတို့ စခန်းကို ဝင်ရောက် ရှာဖွေရန်အတွက် သယ်ယာ တာဝန် ပေးလိုက်သူများ ဖြစ်ဟန် တူပါသည်။ သူတို့ကို တင်းယာက် ယောက်က တစ်စုံတစ်ရာ သတင်း ပေးထားဟန် တူပါသည်။ အရာ၌ လုပ်သူက

၅၅၆ ဦးမြင့်စွာ (၂၅)

‘ဝက်ထားတဲ့ ရေဒီယိုတစ်လုံး လာရှာတာပဲ’ ဟု ပြောပြချက်အရ ကျွန်မ၏ အတွေးက ခိုင်လုံ သွားပါတော့သည်။

စခန်း အတွင်း၌ အခြား ရေဒီယိုများ ရှိနိုင်ကောင်းသော်လည်း ကျွန်မကတော့ ဘာမှ မသိပါ။ မည်သူကများ ကျွန်မထံတွင် ရေဒီယို ရှိသည်ဟု သွားရောက် သတင်း ပေးသနည်း။ ကျွန်မ၏ ဖခင်ပင် ထိုရေဒီယို အကြောင်းကို မသိပါ။ သတင်းပေး လုပ်သူသည် ကျွန်မထံ တွင် ရေဒီယိုရှိကြောင်း သိနေသော်လည်း ဝက်ထားသည့် နေရာကို မသိ၍ တော်ပါသေးသည်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ပဒုကောင်များပမာ အံ့ပွဲ၍ ကျွန်မတို့၏ အဆောင်ကို မြေလှန် ရှာကြသည်။ ကြမ်းခင်းများကို ခွာသည်။ ခေါင်မိုးပါမကျန် ရှာသည်။ ကြောင်အိမ်များ၊ အဝတ်ထွာများကို သွန်မှောက်၍ ရှာသည်။ ကလေးသုငယ်များက ငိုယိုကြသည်။ အသက် ကြီးသူများက ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်နေကြသည်။ ကျွန်မတို့၏ ခန္ဓာကိုယ် များကိုလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကိုင်တွယ်ပြီး ရှာဖွေကြသည်။ ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် ဂျပန်များသည် ရေဒီယိုကို ကျွန်မတို့၏ ကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေ နေသည်ဟု မထင်ပါ။ အင်္ဂလိပ် ငွေစက္ကူ သို့တည်းမဟုတ် အင်္ဂလိပ် များနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်သော အထောက်အထားများကို ရှာဖွေ ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

‘ဟင်နီပင်နီ’ ကတော့ စိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနှင့် တကော်ကော် အော်နေပါသည်။

‘ဂျပန်တွေက သူ့ကို ဂရုမစိုက် စိုက်အောင် လုပ်နေတာပဲ’ ဟု ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ကျွန်မ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဂျပန်စစ်သား တစ်ဦးက ကြက်မ လှောင်အိမ်သို့ သွား၍ သူ၏ လှံစွပ်ကို သံတန်းများကြားမှ အထဲသို့ ထိုး သွင်း ပါ သည်။ ကြက်မကလည်း ဒေါသတကြီးဖြင့် တောင်ပံ နှစ်ဖက်ကို တဖြန်းဖြန်းခတ်ပြီး နှုတ်သီးနှင့် လှံစွပ်ကို ပြန်ဆိတ်ပါသည်။ ဂျပန်က ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့် ပြန်ဆုတ်သွားပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ပြန်ကျနေသော ကျွန်မ၏ ပစ္စည်းများကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် ရှာဖွေပြန်ပါသည်။

မစ္စတာ နီကိုလပ်(စ)က ကျွန်မဘက်သို့ လှည့်၍ ‘နေမကောင်း ဘူးလား ဟယ်လင်’ ဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မသည် မည်သည့်အထက် ချွေးတွေ့ပြန်ပြီး တုန်လှုပ်နေသည်ကို ပြောမပြောပါ။

စစ်သားများ ပြန်သွားကြသော အချိန်မှာ မနက်ဝေလီဝေလင်း တွင် ဖြစ်ပါသည်။ လူတွေအားလုံးသည် တချိန်လုံး မတ်တတ်ရပ်နေကြ ရပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို မြှောက်ထားကြရသည်။ အသက်အရွယ် အိုမင်း ကြ သူ များသည် စိတ် က ယောင်ချောက် ချား ဖြစ် ကုန် ကြ သည်။ ဇူးထောက်၍ အုရားရှိခိုးကြသည်။ ကလေးများကိုမူ နာ ရီပေ ဝင်း အတော်ကြာအောင် ချော့မော့၍ သိပ်ရသည်။

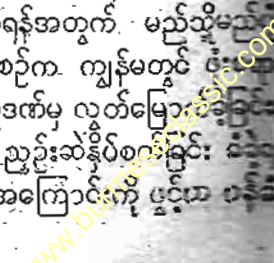
မနက် မိုးလင်းသောအခါ ကျွန်မက သတင်းပေးဟု ဆင်နေသူ သည် ကျွန်မထံသို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရောက်လာသည်။

‘ရောဒရပ် (စိ)၊ မင်းဟာ ဂျပန် ဆန်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်နေတယ်လို့ ငါက ပုလိပ်ကို သတင်းပို့ထားတယ်’ ဟု သူက ပြောပါ သည်။

‘ရှင်က ကျွန်မကို မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲနေတာပဲ၊ ရှင် ပြောတဲ့အတိုင်း ကျွန်မ တစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး၊ ကျွန်မ လုပ်တာတွေ အားလုံးဟာ ဒီစခန်းက လူတွေရဲ့ ကောင်းရာ ကောင်းကြောင်းတွေ ချည်းပဲ’ ဟု ဒေါသ ထွက်ထွက်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါက မင်းပြောတာပဲ၊ ငါကတော့ တစ်မျိုး သိထားတယ်၊ ငါကသာ သတင်းပို့ပြီးရင် ဂျပန်တွေက သူတို့ဘာသာ အဖြေရှာတွေ လိမ့်မယ်’ ဟု သူက ပြောပါသည်။

သူ လုပ်တာကို ဒီအတိုင်း လွှတ်ထား၍ မရပါ။ မန္တလေးမြို့တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်တို့က ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲဝယ် လတ်ဆတ်နေပါသေးသည်။ ဂျပန်တွေက ကျွန်မအား ထုတ်ဖော် ဝန်ခံရန်အတွက် မည်သို့မည် သို့ စစ်ဆေးမည်ကို ကျွန်မက သိနေပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်မတွင် ဝမ်းဗိုက် ဝှက်စရာ မရှိခဲ့၍ မပြောနိုင်ခဲ့သဖြင့် ညည်းဆဲမှုဒဏ်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခု တစ်ကြိမ် အသစ်တစ်ဖန် ညည်းဆဲနှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ သော် ကျွန်မက အားတင်းပြီး အသံလွှင့်စက်အကြောင်းကို ပြောသော ဝန်ခံ

ခြင်းမပြုဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တာဝန် မခံနိုင်တော့ပါ။ မယုံကြည်နိုင်တော့ပါ။

ကျွန်မ၏ ခန်းမဆောင်သို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်သူ လက်စလီအား ခေါ်ယူ၍

‘ဟို လူကို လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် လုပ်ပေးစမ်း၊ ညနေဘက် သူ လမ်းလျှောက် ထွက်တဲ့အခါ မင်း ကိုယ်တိုင် မယောင်မလည် လိုက် သွားပြီး သူ့ ရဲ့ ခွေးတွေ ဒဏ်ရာရသွားအောင် လုပ်ပါ။ ဒီလူဟာ လေးဖက် တွားပြီး ဂျပန်ဆီ သွားနိုင်ရင်တောင် သွားမယ့် လူ၊ ဒါကြောင့် မင်း တာဝန်ကို ကျကျနန သေသေ ချာချာ လုပ်ပါ’ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။

ကျွန်မက အိပ်ရာခုတ်စုန်းတွင်ထိုင်၍ စောင့်နေပါသည်။ မည်မျှ ကြာသည် မသိ။ လက်စလီ တစ်ယောက် အခန်း ထောင်မှ ခေါင်းပေါ် ထွက်လာပြီး လက်မ တစ်ချောင်း ထောင်ပြ သွားပါသည်။ သူ့ကို ပေးထားသော ကိစ္စ ပြီးသွားပြီဟု ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါသည်။

မကြာမီ ဂျပန်သတင်းပေးလုပ်သူ၏ ညီမ ကျွန်မထံ ရောက်လာ ပါသည်။

‘ဟယ်လင်ရှေ... မြန်မြန်လာပါ။ ကျွန်မ အစ်ကို ခိုက်မိလို့ ဒဏ်ရာ တော်တော်ပြင်းတယ်၊ အတော်ပဲ ဝေဒနာ ခံစားနေရတယ်၊ အိပ်ဆေး ထိုးပေးပါဦး’ဟု ပြောပါသည်။

ထိုဆေးသည် ကျွန်မထံ၌ ရှိနေကြောင်း သူတို့ မောင်နှမ နှစ်ယောက်စလုံးက သိနေပါသည်။ သူတို့၏ မိခင်သည် ကင်ဆာရောဂါ ကျမ်းနေပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်မက ထိုဆေးကို ထိုးပေးနေပါသည်။ ထိုအချိန်က အလွန် အဖိုးတန်သော ဆေးပါ။

‘ရှင် အစ်ကိုကို ထိုးပေးဖို့ ဆေးမရှိဘူး၊ သူ ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ် လေ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ လိုက်ကြည့်ပေးပါမယ်’ ဟု ကျွန်မက ပြောပါ သည်။

လက်စလီက လက်သံ ပြောင်ပါသည်။ လူယုတ်မာ ကောင်သည် အိပ်ရာထဲ၌ ဒဏ်ရာရပြီး လူးလိမ့် ညည်းတွားနေပါသည်။ ကျွန်မကတော့

နည်းနည်းလေးမှ မသနားပါ။ သူ ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို ကြည့်ပြီး ဝမ်းတောင် သာမိပါသေးသည်။

‘လူ တစ်ယောက် ည အမှောင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ဝင်ရိုက် သွားတယ်၊ ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိဘူး၊ သူနဲ့ ထိုက်မိပြီး ခွေးမှာ ဒဏ်ရာ ရသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို မော်ဖီးယား ထိုးပေးပါဦးဗျာ’ဟု သူက ပြောသည်။

‘ကျွန်မမှာ အက်စပရင်ဆေးပြားပဲရှိတယ်၊ အဲဒါပဲသောက်ပေါ့’ ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။

‘ကျွန်တော့်ကိုတော့ မော်ဖီးယား ထိုးပေးပါဗျာ၊ ဒဏ်ရာက ပြင်းတော့ မခံနိုင်အောင် နာနေပါတယ်၊ ဟယ်လင်ရှယ်... နည်းနည်း ဖြစ်ဖြစ် ထိုးပေးပါဗျာ’

‘ရှင်ကို ထိုးပေးလို့မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ အတွက် ချန်ထား တယ်ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်’ဟု ကျွန်မက ဇုတ် ငြင်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဟယ်လင်ရှယ်... ထိုးပေးပါဗျာ’ဟု သူက တောင်းပန်နေသည်။ ကျွန်မကတော့ လုံးဝ မသနားပါ။

‘ရှင် ကင်ပေတိုင်ဆီ မသွားနိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်၊ ရှင် သွားလို့ မဖြစ်တော့ရင်လဲ ရှင် ပေးချင်တဲ့ သတင်းကို ကျွန်မ သွားပို့ ပေးမယ် လေ’ဟု ကျွန်မက ပြောပါသည်။

သူ့ကို ကျွန်မက စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက ပြန်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ခွေးကို လက်နှင့် ပွတ်နေပါသည်။

‘ရှင်ဟာ ကိုယ့်တိုင်းပြည်အတွက်တော့ ဆန်ကုန် မြေလေးပဲ’ဟု ပြောပြီး ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရက် အနည်းငယ် ကြာသောအခါ မစ္စတာ နီကိုလပ်(စ)က ကျွန်မထံ လာတွေ့ပြီး သတင်းပေးလုပ်သူက ညမှောင်ထဲတွင် အချိန် ခံရကြောင်းဖြင့် လာရောက် တိုင်ကြားထားရာ သူ့ အနေနှင့် စခန်း လူကြီး ဖြစ်နေ၍ စုံစမ်းရန် တာဝန်ရှိကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်စုံတစ်ရာ သိရှိပါ သလားဟု မေးပါသည်။ ကျွန်မကလည်း ဘူးကွယ် လိုက်ပါသည်။ သူကတော့ ပြုံးနေပါသည်။ ယခု အလောအထင်အ

တော့ ကျွန်မအတွက် လျှို့ဝှက် ရသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိနေပါသည်။

မစ္စတာ နီကိုလပ်(စ)က သူသည် ထိုကိစ္စကို သေချာ ကျနစွာ စံခမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူအား တစ်စုံ တစ်ဦးက မလိုမုန်းထား၍ ရိုက်နှက်ခြင်းဖြစ်သည်ကို မတွေ့ရကြောင်း၊ မတော်တဆထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခြင်းသာ ဖြစ်နိုင်ကြောင်းဖြင့် တိုင်ကြားသူအား ပြန် ပြော မည် ဟု ပြောသွားပါသည်။

သတင်းပေး လူဟုတ်မာသည် ဂျပန်များထံသို့ သွား၍ ကျွန်မ၏ အကြောင်းကို သတင်းပို့ပါသည်။ သို့သော် ဂျပန်များက ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါ။ သူတို့ ပြဿနာနှင့်သူတို့ ရှင်းလို့ မကုန်နိုင်ပါ။ သူတို့အတွက် အသုံးမကျတော့ပြီ ဖြစ်သော လူ တစ်ယောက်၏ အချိန်ခံရမှုသည် လည်းကောင်း၊ အရေးပါအရာရောက်သူ မဟုတ်သော သူနာပြု ဆရာမ တစ်ဦးက ရန်သူ အင်္ဂလိပ်နှင့် ဆက်သွယ်မှုသည် လည်းကောင်း သူတို့အတွက် အချိန်ပေးနိုင်သော ပြဿနာ မဟုတ်တော့ပါ။

မဟာမိတ်တပ်များ ရောက်လာသောအခါ သူ၏ အကြောင်းကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်း၏ တပ်ဖွဲ့များအား ကျွန်မက တိုင်ကြားလိုက်လေရာ သူသည် လပေါင်း အတော်ကြာကြာ အဖမ်းခံနေရပါသေးသည်။

ထိုအချိန်အတောအတွင်း၌ ဂျပန် စစ်သားတစ်ဦးသည် ကျွန်မ၏ နာမည် ရေးထားသော စာရွက်တစ်ရွက် ကိုင်လျက် ရောက်လာသည်။ ကျွန်မက စာရွက်တွင် ပါရှိသော နာမည်ပိုင်ရှင်ပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ လိုက်လာရန် ခေါ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ဘေးရန်များနေသော အချိန်မျိုးတွင် လူစိမ်းစစ်သားတစ်ဦးနှင့် ဘုမသိ တာမသိ လိုက်သွားရမည်မှာ ရူးမိုက်ရာကျမည်ဖြစ်၍ မည်သည့်အရပ်သို့ သွားမည်နည်းဟု ကျွန်မက မေးပါသည်။ သူသည် ဘေးအန္တရာယ် အသွယ်သွယ် ရှိသည့် နေရာသို့ ကျွန်မကို ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက

‘ရှင် နေရာ အစီအကျ မပြောရင် ကျွန်မကတော့ မလိုက်နိုင်ဘူး’ ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

စစ်သားက ‘ခင်ဗျားမှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေ အစ်ယောက်ရှိ သတင်းကို ပေးချင်လို့ ပါ’ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မမှာ တူဆိုးဆိုး ဖြစ်သွားပါသည်။ ခုနောက်သို့ လိုက်ရမည်ကိုလည်း လိုက်ချင်စိတ် မရှိပါ။ သို့သော် သူ ကိုလည်း ယုံကြည် စိတ်ချရသူဟု စိတ်ထဲက ယုံကြည်နေသည်။ နောက်ဆုံး၌ သိချင်စိတ်က သတိကို အနိုင် ယူသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မြို့၏အစစ်ဖက်ခြမ်း ဂျပန် အရာရှိများ နေထိုင်ရာ ရပ် ကွက် ရှိ တစ် ထပ် တိုက် ကလေး သို့ ရောက် သွား ကြ ပါ သည်။ ထိုအိမ်တွင် ဂျပန် စစ်သက်မှ ဆရာစန့် တစ်ဦးက ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆီးကြိုပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ကြပ်နှာသော အသံဖြင့် ပြောပါသည်။

သူက ကျွန်မ၏ ပန်းကန်ထဲသို့ လက်ဖက်ရည် ထည့်ပေးနေစဉ် သူနှင့် ကိုဒါမထံမှာ လူချင်း ခင်မင်ဆူ၊ ကောလိပ် ကျောင်းတွင် ကျောင်းနေဖက်များ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

‘သူက ကျွန်တော့်ဆီ စာရေးလိုက်တယ်၊ ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ အကူအညီပေးဖို့နဲ့ ခင်ဗျားနဲ့ လူချင်းတွေဖို့ စာရေးလိုက်တယ်၊ သူကတော့ တော်တော်နဲ့ နောက်တန်းကို ပြန်လာရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သတင်းထူးရင်တော့ ကျွန်တော့်ဆီ အကြောင်းကြားမှာပဲ ဟု ပြောပါသည်။

ကိုဒါမ၏ သတင်းများကို ကြားရမည်ဆိုပါက များစွာကျေးဇူး တင် မည် ဖြစ် ကြောင်း၊ သူ တွင် ဆေး ဝါးများ ရှိ ပါ က မျှပါမည် အကြောင်း ပြောရာ သူက ဆေး ဝါးများမှာ ဒဏ်ရာ ရသူများနှင့် မကျန်းမာသူများကို ကုသဖေးရာတွင်ပင် မလုံလောက်၍ မပေးနိုင် သည်ကို ဝမ်းနည်းပါကြောင်း၊ ပတ်တီးလိပ်များ၊ ပိုးသတ်ဆေး များကိုမူ ပေးလိုက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကိုဒါမထံမှ သတင်းများ ရောက်လာပါက လူ လွတ်၍ အကြောင်းကြား မည် ဖြစ် ကြောင်း ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ‘ကိုဒါမထံ သူ၏ ဆေးရန် ကင်းရှင်းရေး အတွက် ဘုရားမှာ ဆုတောင်းလျက် ရှိကြောင်း၊ သူ့အပေါ်တွင်လည်း များစွာ

ချစ်ခင် လေးစားပါကြောင်းကို သတင်း ပို့ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ သူကလည်း လေးစားနက်နက် ကတိပေးပါသည်။ ကျွန်မကို လာခေါ်သော စစ်သားကပင် ကျွန်မကို စခန်းသို့ ပြန်ပို့ပါသည်။

ရက်အတန်ကြာသောအခါ ထိုစစ်သားပင် ဆရာဝန်က ကျွန်မကို တွေ့လိုကြောင်းဖြင့် လာခေါ်ပြန်ပါသည်။ ကျွန်မသည် သူ့ကို နေထိုင်သော ဘန်ဂလိုအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောအခါ သူ မျက်နှာမှာ မသာယာနှင့် ကျွန်မအား ထိုင်ရန် မပြောသေးမီ ဦးခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ် ညှစ်သဖြင့် သတင်းဆိုးတော့ ကြားရတော့မည်ဟု အလိုလို သိနေပါသည်။

‘ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စမ်းနည်းစွာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေ၊ ကိုဒါမ တစ်ယောက်တော့ ရွှေတန်းမှာ ကျဆုံးသွားပါပြီ’ ဟု သူက ပြောပါသည်။

သတင်းဆိုးကို မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ယခုလို သတင်းဆိုးကို တကယ် ကြားရသောအခါ အထူးပင် စိတ် ကုန်လှုပ်သွားခဲ့ပါသည်။ ကိုဒါမကို ကျွန်မ လေးစား ကြည်ညိုခဲ့သည်။ သူ့အား မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမျှန်အဖြစ် သဘောထားခဲ့သည်။ သူ၏ အသက်နှင့် ရင်း၍ ကျွန်မတို့ သားအဖကို အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ကူညီခဲ့ပါသည်။

‘ကိုဒါမ တစ်ယောက် ကောင်းရာ သူ့ဂတိသို့ လားပါစေ’ ဟု ကျွန်မက ပြောပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာဖြင့် စခန်းသို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း လမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံစဉ်က တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကတိကဝတ် ပြုခဲ့သည်တို့ကိုလည်း ထန့်နု့တေးလာခဲ့မိသည်။ ကျွန်မ ပေးခဲ့သော ကတိကို တည်စေရမည်။ ကျွန်မသည် တစ်နေ့နေ့တွင် ဂျပန်ပြည်သို့ သွားလည်မည်ဟု တိုးတိုးကလေး သံစွာဆိုမိပါသည်။

မေမြို့ဘူတာရုံတစ်ဝိုက်ကို ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံ နှစ်စင်း အချိန်မှန်မှန် ရောက်လာလေ့ ရှိပါသည်။ ကျွန်မက ထိုလေယာဉ်ပျံ နှစ်စင်းကို အေမို(စ)နှင့် အင်ဒီဟု နာမည်ပေးထားသည်။ မဟာမိတ် တပ်များ ကျွန်မတို့နှင့် နီးလာလေလေ ဗုံးကြဲမှု ပိုမို များပြားလာလေ ဖြစ်ပါ

သည်။ လေယာဉ်ပျံများက ဗုံးကြဲရန်အတွက် ကျွန်မတို့၏ စခန်းပေါ်သို့ နိမ့်ဆင်းလာလေ့ ရှိရာ လေယာဉ်ရှေ့ခန်း၌ ထိုင်နေသော လေယာဉ်မောင်းသူကိုပင် အထင်းသား မြင်တွေ့ရပါသည်။

လေယာဉ်ပျံများ ရောက်လာတိုင်း ဟိုက်ကိုးဘူး(လေယာဉ်ပျံ) ဟု အော်သံများ တစ်ပြိုင်တည်း ပေါ်ထွက်လာမြဲ ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် လေယာဉ်ပျံများ ဗုံးကြဲနေသည်ကို ကျွန်မက စောင့်ကြည့်နေစဉ် မီးရထားခေါင်းတို့ တစ်တူသည် ငှက်မွေးကလေးပမာ လေထဲသို့ မြောက်တက်သွားပြီး အလုပ်ရုံတစ်ခုပေါ်သို့ ဇောက်ထိုး ကျသွားသည်ကို မြင်ရပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အပျက်အစီးများကို သွားကြည့်သောအခါ ရေကန်ငယ်ပမာဏ ရှိသော ရေများဝင်နေသည့် ဗုံးကျင်းများကို မြင်တွေ့ခဲ့ရုံသာမက မပေါက်ကွဲသေးသော ဗုံးများကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရပါသေးသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲ၌ မဟာမိတ် တပ်များ ကျွန်မတို့ဆီသို့ ရောက်လာမီ လေယာဉ်ပျံများ၏ ဗုံးကြဲမှုကြောင့် ကျွန်မတို့ တစ်တွေ့အသက်နှင့် ခန္ဓာကိုယ် အိုးစားကွဲတော့မှာပဲ ဟူသော စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့သည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ပိုမို ခိုင်လုံလာပါသည်။ ကျွန်မတို့ စခန်းသည်နေရာတွင် ရှိနေကြောင်း အာနိက လေတပ်သို့ တင်ပြပါ၏လား ဆိုတာကလည်း မသေချာလှပါ။ တင်ပြသည့်ပဲ ထားပါဦး၊ တကယ် ဗုံးကြဲနေသော လေသူရဲများလက်သို့ ထိုသတင်း ရောက်ပါမလားဟု သံသယ ဖြစ်မိပါသည်။

များမကြာမီ စခန်းမှူး ကပုတိန်မူရန်နီက မစ္စတာနီကိုလပ်(စ)နှင့် ဩကြီးနစ်ဦးအပြင် ကျွန်မကိုပါ သူ၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်တွေ့ပါသည်။ သူက ကျွန်မတို့အား ခါးကို ကုန်း၍ အလေးပြုပါသည်။ စခန်းတွင်း၌ ကျွန်မတို့၏ ဆောင်ရွက်မှုများကို ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုပါသေးသည်။

ကျွန်တော် တွေဖူးတဲ့ စခန်းတွေထဲမှာ ဒီစခန်းဟာ အကောင်းဆုံးပါ’ ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်မအာက်သို့ လှည့်၍ အလေးပြုပြီး ‘ဆရာမကတော့ ခင်ဗျားတို့ လူမျိုးတွေကို အံ့ဩရာကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ပေးတာပဲ၊ လူ့ အသေအပျောက် အလွန် နည်းတယ်

၂၆၄ ဦးမြင့်စွာ (၂)

နောက်ပြီး ဆိုးဆိုး ရွားရွား စူးစက်တတ်တဲ့ ရောဂါလဲ ဒီစခန်းမှာ မဖြစ်ဘူး၊ လူတွေကို ကျန်းကျန်းမာမာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီစခန်းက ကလေးတွေရဲ့ ရယ်မောသံတွေဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားမှာ ခံစားနေရတဲ့ ဝမ်းနည်းနေမှုကို မြှင့်တင် ပေးခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားဟာ ငယ်ရွယ်ပေမယ့် သတ္တိအပြည့်ရှိတယ်။ အခု ကျွန်တော် သွားရတော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ တယ်'ဟု ဆက်လက် ပြောပါသည်။

ရန်သူ့ထံမှ ချီးကျူးမှုကို လက်ခံ ရယူစရာ အကြောင်း မရှိပါ။ သို့သော် ကပ္ပတိန် မူရန်နီ၏ ပြောစကားများသည် ကျွန်မအား ကြည်နူး နှစ်သိမ့်စေသည်ကတော့ အမှန်ပါ။

ကျွန်မနှင့် ဂျော့တို့ကလည်း 'ကျွန်မတို့ အပေါ် တရား မှုတစွာ နှင့် ကြင်ကြင်နာနာ အုပ်ချုပ်ခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကြောင်း၊ လူအများ အပေါ်တွင် ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ ဥပဒေ တစ်မျိုးစည်း ထားခဲ့သည့်အတွက် တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် ကျေးဇူးဥပဿာရ တင်ရှိ ပါကြောင်း'ဖြင့် ပြောပြပါသည်။

'ခင်ဗျားတို့လူတွေ ပြန်ရောက်လာရင် ခင်ဗျားတို့ ပျော်ကြမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဒီမှာပဲနေပြီး တစ်ယောက်မကျန် သေသည်အထိ ပြန်တိုက်ရမယ်။ ဂိုက်မှာစောင့်နေတဲ့ စစ်သားတွေကို မထားတော့ဘူး။ စစ်တိုက်ဖို့ လူတွေ သိပ်လို့နေပြီ' ဟု ကပ္ပတိန် မူရန်နီက ပြောပါ သေးသည်။

အစောင့်များ မရုပ်သိမ်းရန်၊ ရုပ်သိမ်းလျှင် ကျွန်မတို့အား သေတွင်းသို့ ပို့သည်နှင့် အတူတူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက ပြောပါသည်။ သူတို့ ရုပ်သိမ်းသွားသည်ကို လူဆိုးများ သိသွားခဲ့သော် ကျွန်မတို့ ထံတွင် ရှိနေသော ပစ္စည်းများ၊ အစားအစာများကို လုယက်ရုံသာ မက လူ၏ အသက်ကိုပါ အန္တရာယ် ပေးလာလျှင် မခက်ပါလားဟု ကျွန်မက တင်ပြသည်။

'ကျွန်တော့်လူတွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ ဘယ်လို ကျင့်ကြံမယ် ဆိုတာ ပြောလို့ မရဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကာကွယ် ပေးပါမယ်။ အခု အတော်အတွင်းမှာတော့ ဘေးမှာ ကာထားတဲ့

အကာအကွယ်တွေကို အတွင်းဘက်ရွှေ့ပြီး ကာဖို့ ကောင်းတယ်။ နေရာ ကျဉ်းသွားတော့ ကာကွယ်ရတာ လွယ်တာပေါ့' ဟု သူက အကြံပေး ပါသည်။

ကပ္ပတိန် မူရန်နီသည် ကျွန်မတို့ လူစုကို အလေးပြုပြီးနောက် ထွက်ခွာသွားပါသည်။ ကျွန်မလည်း ငိုမိပါသည်။ ကျွန်မက ဂျော့အား 'ဒီအချိန်ဟာ ကျွန်မတို့အတွက် အဆိုးဆုံး အချိန်ပဲ။ ဗြိတိသျှ တပ်တွေကတော့ သိပ် မဝေးတော့ဘူး။ ခုအချိန်မျိုးကျမှ ကျွန်မတို့ ညီညွတ်မှု ပျက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး' ဟု ပြောပါသည်။

ဂျပန် အစောင့်များ စခန်းမှ ရုပ်သိမ်းသွားသောအခါ ကျွန်မ သည် ကျန်းမာသန်စွမ်းသူ အမျိုးသား အမျိုးသမီး လူငယ်များကို စုရုံး၍ စခန်း၏ အကာအရံများကို ဖြုတ်ပြီး အတွင်းဘက်ကျကျသို့ ရွှေ့ကာပါသည်။

တောင်ပေါ်သားများသည် ယနေ့တိုင် ရှေးထုံးစဉ်လာမပျက် ဝါးလုံးကိုပင် လက်နက်သဖွယ် အသုံးပြုနေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ဖူး ပါသည်။ ကျွန်မသည် စခန်းအတွင်းရှိ လူများကို ဓားများ၊ ရဲတင်း များ ယူဆောင်စေ၍ ဝါးများ ခုတ်ခိုင်းပါသည်။ ဝါးကို အရင်း ဘက်မှ ချွန်၍ မီးသင်းလိုက်ရာ လှံကဲ့သို့ ချွန်မြဲ၍ ကျောက်ကဲ့သို့ မာကျောလာပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဂျော့တို့က စခန်းတွင်းရှိ အသက်အရွယ် အိုမင်းသူ များမှ အပ ကလေးများ အမျိုးသမီးများပါ မကျန် အလှည့်ကြ ကင်းစောင့်ရန် တာဝန်ပေးကြပါသည်။ ကျွန်မတို့အား မည်သူကမျှ လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိပါ။ အကာအကွယ်များ ကြိုတင် ပြုလုပ် ထားရှိလော မပြောတတ်ပါ။ ကြိုတင် ကာကွယ်မှု မပြုလုပ်လျှင်လည်း လုံခြုံနိုင်ပါသည်။ ကျွန်မ အစိုးရိမ် လွန်ခဲ့မိသည် ကတော့ အမှန် ဖြစ်ပါသည်။

ရက်များ ကုန်လွန်လာခဲ့ရာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လ ၁၁ ရက်နေ့ မှာပင် ဗြိတိသျှတပ်များသည် မေမြို့ကို သိမ်းပိုက်လိုက်ပါသည်။

ထိုနေ့ညဘက်တွင် ကျွန်မနှင့် ဂျက်စီတို့နှစ်ဦး ကင်းစောင့်ကြရ ပါသည်။ နံနက်လင်းရောင်ခြည် ပေါ်စပြုချိန်၌ မြင်းများ ဟိုသံနှင့်

လည်းပေါ်၍ လှည်းဘီး လိုဗိုသံများကို ကြားရပါသည်။ အဝတ်
လျှော်သော တဲခေါင်မိုးပေါ်သို့ ကျွန်မကတက်ရာ ဂျက်စီက အောက်က
မ'တင်ပေးပါသည်။

ဂေါ်ရခါး စစ်သားများ ခြံရံလျက် လေးလံသော ပစ္စည်း
များကို ဆွဲလာသော နွားလှည်းများကြောင့် ဖုန်တထောင်းထောင်း
ဆနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ရပါသည်။ လှည်းများ၌ မိုးအုပ်
ထားသော အဖြူရောင် အမိုးသည် လေထဲ၌ တလှလှ လွင့်နေပေရာ
ပုပ်ရှင်များ၌ ကြည့်ခွဲရသော လှည်းတန်းကြီး၏ မြင်ကွင်းကို သတိရမိ
ပါသည်။

လှည်းတန်းကြီးက တဖြည်းဖြည်း နီးလာသောအခါ လှည်း
ခေါင်မိုးများမှာ လေထိုးစများ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။
လှည်းတန်း ရှည်ကြီးကို ဦးဆောင်လာသူများမှာ အလွန် လှပသော
မြင်းနှစ်ကောင်အပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ဗြိတိသျှ စစ်ဗိုလ်
နှစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

အရာရှိ တစ်ယောက်က လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်ပြုပြီး အမိန့်
ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ဂေါ်ရခါး စစ်သားများက သူတို့နှင့်
ပါလာသော အမြောက်များကို နေရာချထားပြီး ကျင်းတူး၍ ဝပ်နေ
ကြပါသည်။ သူတို့၏ အမြောက်ပြောင်းဝသည် ကျွန်မတို့၏ စခန်းထဲသို့
ချိန်ထားသည်ကို ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရပါသည်။

ကျွန်မသည် ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကပျာကယာ ခုန်ချပြီး ဂျက်စီ
ဘိုလည်း ကျွန်မ၏ နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး
သည် စစ်သားများရှိနေသောနေရာသို့ အားဆွန်ခွန်စိုက် ပြေးသွားရာ
လမ်းတွင် ချိုင့်များ၊ ခဲများကြောင့် ခလုတ်တိုက် လဲကျပြီး ပွန်းခွဲကာ
သွားများ ပေကျနေသည်ကိုပင် ဂရုစိုက်နိုင်ကြပါ။ ပြေးရင်းလွှားရင်း
'မပစ်ပါနဲ့၊ မပစ်ပါနဲ့၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ နေရာပါ' ဟူ၍ အဆက်မပြတ်
အော်ဟစ် သွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် မြင်းပေါ်မှ ကပ္ပတိုန် ထံသို့ အူယားဖွား ယား
ပြေးသွားပြီး အသက်ပင် မရှုနိုင်ဘဲ

'အဲဒီစခန်းဟာ ကျွန်မတို့ နေတာပါ။ ကျွန်မတို့ကို ဖမ်းဆီး
ထားတာပါ။ ကျွန်မတို့ လူပေါင်း ၄၀၀ ရှိပါတယ်။ မပစ်ဖို့ ရှင့်လှ
တွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါရှင်' ဟု ပြောပါသည်။

သူက ခါးကို ကုန်းလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့မြင်းပေါ်သို့
ကျွန်မကို ဆွဲတင်လိုက်ကာ 'မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်က လာတာလဲ' ဟု
မေးပါသည်။

ကျွန်မတို့ စခန်းမှာ ကင်းစောင့်နေစဉ် သူတို့တပ် ချီတက်လာ
သည်ကို တွေ့ရပါကြောင်း၊ စခန်းကို အမြောက်နှင့် အပစ်ခံရမည်စိုး၍
ကမန်းကတန်း မြေးလာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်မတို့ ဤစခန်းတွင်
နေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ကိုးလ ရှိပြီဖြစ်၍ ယခုအချိန်တွင် မသေ
လိုတော့ပါကြောင်းဖြင့် သူ့ကို ရှင်းပြရပါသည်။

သူသည် ကျွန်မ၏ ပခုံးကို လက်နှင့် ပုတ်၍ ပြုံးပြီး 'စိတ်ပူ
မနေနဲ့တော့၊ အခုမှတော့ ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး' ဟု ပြောပါသည်။

ဂျပန်စစ်တပ်က မီးရထားဝင်း တစ်ခုကို တွင် စုရုံးလျက် ရှိပြီး
ကျွန်မတို့ထံသို့ အချက်ပေးခြင်း မရှိဘဲ အမြောက်များနှင့် စတင်
ပစ်ခတ်ရာ ပထမဆုံး အမြောက်ဆန်သည် ကျွန်မတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင်
ကျရောက်ပေါက်ကွဲပါသည်။

ကျွန်မကို မြင်းပေါ်မှ ဖယ်ရှားပြီး အရာရှိက သူ့လူများအား
အမိန့်ပေးပါသည်။ သတိရသောအခါ ကျွန်မနှင့် ဂျက်စီ နှစ်ဦးစလုံး
ဗုံးခိုကျင်းထဲသို့ ရောက်နေကြပါသည်။ ကျည်ဆန်များ၏ လေကို ခွင်း၍
လာနေသံများနှင့် ထပ်ခါတလဲလဲ ပေါက်ကွဲနေသော အမြောက်ဆန်
များ၏ အသံမှာ မိုးကြိုး အကြိမ်ကြိမ် ပစ်နေသည်နှင့် တူလှပါသည်။

အမြောက်သံများ ရုတ်တရက် ရပ်သွားသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုမှာ
ကြောက်စရာ ကောင်းလှ၏။ ကျင်းနှုတ်ခမ်းပေါ် ကျော်၍ ကြည့်လိုက်
သောအခါ ဂေါ်ရခါးတစ်ဦးက မတ်တတ်ရပ်နေပြီး ကျွန်မတို့အား
မနက်စာစားရန် ခေါ်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ဂျက်စီတို့ ကျင်းထဲမှ ထွက်လာကြသောအခါ ကျွန်မ
တို့၏ နှာခေါင်းများက အနံ့မျိုးစုံကို ရှုခိုက်မိကြပါသည်။ ကြက်ဥ
ကြော်၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်၊ ပေါင်မုန့်ပူငွေ့ငွေ့၊ ပဲမျိုးစုံနှင့် ယက်

ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနဲ့ မျိုးစုံ ဖြစ်ပါသည်။ ဤမျှ အမျိုးပေါင်းစုံလင်လှသော စားစရာများသည် မည်သို့လျှင် ရွှေတန်းစစ်မျက်နှာသို့ ရောက်နေရသနည်း ဆိုသည်ကိုတော့ ဘုရားသခင်မှ တစ်ပါး မည်သူမျှ မသိနိုင်ပြီ။ ကျွန်မကတော့ ယင်းကိစ္စကို စုံစမ်းမေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပါ။

ကျွန်မတို့နှစ်ဦးအား ထမင်းစားခန်း လုပ်ထားသော တဲတစ်ခုသို့ ခေါ်သွားပြီး ရွှေတွင် စားစရာ ပန်းကန်မျိုးစုံ ချပေးပါသည်။ ညအချိန်များ၌ ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရသော စားစရာများပင် မဟုတ်ပါလော့။ ပေါင်မုန့်ကို မီးကင်၍ ယို ထောပတ်၊ မားမလိတ်တို့ပင် ပါပါသေးသည်။ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်က လက်တွေ့ ဖြစ်လာသော အချိန်တွင် မစားနိုင်၍ ဘေးသို့ ဖယ်ထားရသည်။ ကျွန်မ သောက်ရသော ကော်ဖီ တစ်ခွက်မှာ နှစ်နှစ်အတွင်း ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မက ကပုတိန်အား

‘ရှင် ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘူးဆိုရင် ကျွန်မတို့ကို စခန်းပြန်ခွင့် ပြုပါနော်၊ စခန်းမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူတွေက ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ပျောက်နေလို့ စိတ်ပူနေပါလိမ့်မယ်’ ဟု ပြောပြပါသည်။

ကပုတိန်နှင့် အစောင့်အရှောက် အနည်းငယ်က ကျွန်မတို့အား စခန်းသို့ ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ စခန်း အပေါက်ဝ၌ ကျွန်မတို့ အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ စောင့်နေကြသော မစ္စတာ နိုကိုလပ်(စ)နှင့် မိတ်ဆွေအချို့ကို တွေ့ကြပါသည်။

‘ဒီအမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကြောင့် မဟုတ်လျှင် ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေ သေကုန်ကြပြီ၊ လူတချို့က ဒီနေရာဟာ ဂျပန်တွေရဲ့ ခံတပ်ပဲဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့က စခန်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်သွားအောင် ပြုပစ်တော့မလို့ဘဲ ဟု ကပုတိန်က ပြောပါသည်။

ထိုနေ့ မုန်းလုံပိုင်းတွင် နွားလှည်း တစ်စီးတိုက် အစားအစာများ၊ စီးကရက်များ၊ ဝိစက်များ လာပို့ပါသည်။

မေမြို့ တိုက်ပွဲမှာ တိုတောင်းစွာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့သော်လည်း အသေအပျောက် များလှပါ၏။

မန္တလေးမြို့သို့ ချီတက်နေသော တပ်မမှ တပ်မဟာ တစ်ခုသည် အရှေ့မြောက် အရပ်ဆီသို့ ဘိန်းချသူများ အသုံးပြုသော လမ်းအတိုင်း

တောင် နှစ်လုံးကို ကျော်၍ လေးရက်တိုင်တိုင် ချီတက်ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်မြို့စောင့်တပ်မှာ အငိုက်မိသွားကာ တချို့က ဘူတာရုံတွင် ရပ်ထားသော ရထားပေါ်တက်ပြီး ထွက်ပြေးကြသည်။ များသောအားဖြင့် အိမ်များအတွင်း၊ ဘန်ဂလိုများအတွင်းနှင့် လမ်းမများပေါ်၌ ဂျပန် စစ်သားများမှာ သုတ်သင်ခြင်းခံကြရပါသည်။ မော်တော်ကား အုပ်စု တစ်ခုမှာ အငိုက်မိခံရပြီး စစ်မော်တော်ယာဉ် အစီး လေးဆယ်ကို မြိတ်သို့ တပ်များက သိမ်းယူလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေ မျှော်လင့် အားထား စောင့်ဆိုင်း နေသော အချိန်သို့ ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတိမမူမိကြသေးပါ။ သတိပြုမိချိန်တွင် ကျွန်မတို့ အရူးအမူး ပျော်ရွှင်ကြပါသည်။ အမျိုးသမီးများက ငိုယိုကြသည်။ စစ်သားများ၏ ပခုံးကို ဖက်၍ အနမ်းမိုးရွာချကြသည်။ ယောက်ျားများကမူ အားပါးတရ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။

‘လွတ်လပ်ပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီ’ ဟူသော စကားသုံးလုံးကို မူလတိုင်းက ကြွေးကြော်ကြပါ၏။

ကျွန်မသည် အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ဒူးတုပ်၍ ဘုရားသခင်အား ရှိခိုးပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ အခြေအနေမျိုး ရောက်လာရသည်ကို ယုံကြည်ရန် ခက်နေမိပါသည်။

၉

မြတ်သျှတပ်များ ရောက်လာပြီး မကြာမီ တစ်နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်မသည် အိပ်ရာခုတ်ထက်၌ ထိုင်နေစဉ် အပေါ်မှ ပျံသန်းသွားသော လေယာဉ် ပျံသံနှင့် စက်သေနတ်သံများကို ကြားရပါသည်။

တိုက်ပွဲများ မရှိတော့၍ ကိစ္စအဝဝ ပြီးဆုံးသွားပြီဟု အယူအဆ လွှဲများရန် ပိုမို လွယ်ကူစေပါသည်။ ပစ်ခတ်သံများသည် အတိတ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဟု ကျွန်မက ထင်မှတ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်မ အနေနှင့် လွတ်လပ်သော နယ်မြေ၌ ရောက်နေစေကာမူ စစ်ကြီးက မပြီးဆုံး သေးပါ။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ လက်နက် မချဘဲ ဇွဲနပ်ကြီးစွာနှင့် ခခဲနေ သော ဂျပန် အကြွင်းအကျန်များကို မြတ်သျှတပ်က လိုက်လံ သုတ်သင် နေသဖြင့် ပစ်သံ ခတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မြတ်သျှ လေယာဉ်ပျံများက တစ်နေရာရာမှ သဲဆဲမမဲ ခခဲနေသော ဂျပန် များအား စက်သေနတ်နှင့် ပစ်သတ်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ခပ်သွမ်းလှမ်းမှ ဗုံးပေါက်ကွဲသံများပါ ကြားနေရရာ ဂျပန် စစ်တပ်များအနေနှင့် အလူးအလဲ ခံနေရပြီဟု တွေးမိပြီး စိတ်တုန်လှုပ် ပိပါသည်။ မကြာမီ သွေးပျက်မတတ် ဖြစ်နေသော အိန္ဒိယ အမျိုးသား တစ်ဦးသည် ကျွန်မတို့၏ စခန်းသို့ အပြေးအလွှား ရောက်လာကာ ဒဏ်ရာ ရသူများကို ကူညီပံ့ပိုး လူများကို လာခေါ်ပါသည်။

မြို့၏ မြောက်ဘက် ခြောက်မိုင် ခန့်ခိုင်ခန့် ဝေးသော နေရာတွင် ရွာသစ်တည်၍ နေထိုင်ကြသူများကို ရန်သူဟု အထင်မှားပြီး စက်သေနတ်နှင့် ပစ်၍ လူပေါင်းများစွာ ထိခိုက် သေဆုံး ကြွားကြွား သိရပါသည်။ ဤနေရာတွင် 'အထင်မှားပြီး' ဟု ရေးရသည်မှာ အိန္ဒိယ

အမျိုးသားက ပြတီသို့ လေယာဉ်ပျံဟု ပြောနေ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့စခန်းမှ လူများအားလုံးမှာ မည်သည့်ဘက်က လေယာဉ်ပျံ ဟူ၍ မည်သူမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်လိုက်ရပါ။ ကျွန်မကမူ ဂျပန်လေယာဉ်ပျံ များက နောက်ဆုံးအကြိမ် ရမ်းကားသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆေးဝါးပစ္စည်းများကို စုဆောင်း၍ လိုက်ပါ အကူအညီပေးကြမည့် လူများနှင့်အတူ ရွာသစ်သို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ပြတီသို့တစ်ဖက်မှာ ရန်သူဂျပန်များနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသဖြင့် သူတို့ထံမှ ယာဉ် အကူအညီ မတောင်းတော့ပါ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ မီးခိုးလုံးကြီးများ ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးတက်နေသဖြင့် ရွာကို အထူးတလည် ရှာဖွေရန် မလိုတော့ပါ။

ထိုရွာသစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်မသည် ကောလာဟလ သတင်းများ အမှတ်မထင် ကြားခဲ့ရသည်။ သို့သော် ထိုရွာသို့သွားရန် အကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါ။ ငွေကြေး ချောင်လည်သော ဟိန္ဒူ၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ မူဆလင် စစ်ဇွေးများသည် မိမိတို့ ကိုးကွယ်သော ဘာသာနှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့ကို ဘေးချိတ်၍ စိုက်ပျိုး မွေးမြူရေးကို စုပေါင်း လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြကြောင်း သတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

မီးလောင်ပျက်စီးနေသော ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသော အခါ မြေကြီးထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် ရှည်လျားသော ညည်းညူသံကြီးကို ကြားရပါသည်။ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေသော သူတို့ အိမ်များ အောက်၌ လူများ ပိတ်မိနေပြီဟု ကျွန်မ နားလည်သွားသည်။

လူအများအပြားသည် မီးလောင်နေသော ပျဉ်ပြား ကြမ်းခင်းများကို ဖယ်ရှား၍ ပိတ်မိနေသူများကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားနေကြပါသည်။ လေထဲတွင် အသားများ မီးလောင်သော ညှော်နံ့မှာ ပျံ့နှံ့လျက် ဖန်တထောင်းထောင်း ထနေသော လမ်းများပေါ်၌ မြင်းသေ၊ နွားသေ၊ ခွေးသေ၊ ကြောင်သေနှင့် လူသေ အလောင်းများဖြင့် ပြန့်ကျဲနေပါသည်။

တုန်လှုပ် ဝမ်းနည်းနေဟန် ရှိသော ရွာသား တစ်ဦးက 'သူတို့အားလုံးပင် ကြမ်းပြင်အောက်၌ ဗုံးခိုကျင်းများ တူးထားကြပြီး လျှို့ဝှက်

စံခါးဖြင့် ကျဇင်းထဲ ဝင်ကြကြောင်း၊ ယင်းသို့ဖြင့် ရန်သူ လေယာဉ်ပျံများ လာသောအခါ အိမ်ကို စွန့်ခွာသွားရန် မလိုတော့ကြောင်း ပြောပြပါသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ အိမ်ခေါင်မိုးတည့်တည့်၌ ဗုံးများ ကျလာသောအခါ ဗုံးခိုကျင်းများ ပိတ်ကုန်ပြီး လူတွေ ထွက်ပေါက် မရှိတော့ပါ။

ကျွန်မသည် ဒဏ်ရာ မရသူများ၊ ဒဏ်ရာ ရစေကာမူ လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင် ရှိသူများအား ပိတ်စများ၊ ဒိုတီ၊ ဆာရီ၊ အိပ်ရာခင်း စသော ပစ္စည်းများပေးမကျန် ရနိုင်သမျှ ရအောင် စုဆောင်းပေးရန်နှင့် ရွာအတွင်း အိမ်အသီးသီး၌ ကျန်နေသော ဆီအားလုံး၊ ပဲဆီ၊ ကြက်ဆီများပါ မကျန် ယူလာရန် ညွှန်ကြားပါသည်။

ကျွန်မသည် ရွာသားများကို မီးများ ဖိုစေ၍ အိုးများတွင် ရေနှင့် ဆီ ထည့်၍ ကျိုစေပါသည်။ ပိတ်စများ ရောက်လာသောအခါ ရေနှင့် ရောနေသော ဆီ အိုးထဲသို့ အဝတ်စများကို ထည့်၍ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာ စိမ်ထားစေပါသည်။ ယင်းနောက် အဝတ်စများကို ပြန်ယူ၍ အအေးခံစေပါသည်။

မီးလောင်ပြင်ထဲမှ ဆွဲထုတ်လာသော လူနာများကို မြေကြီးပေါ်တွင် တန်းစီ၍ သိပ်ထားစေပါသည်။ စစ်ကြီးအတွင်း နှစ်ပေါင်းများစွာ သူနာပြုလုပ်ငန်းကို စာစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အလုပ် တစ်ခုကို လုပ်နေပြီဆိုပါက ထို အလုပ်ထဲမှ လွဲ၍ စိတ်ကို အပြင် မရောက်ရန် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့သော အလေ့အကျင့် ရနေပုံ သို့ပါသော်လည်း ဤရွာကလေးအတွင်း၌ ကယ်ပါယူပါ တစာစာနှင့် ညည်းညူနေကြသော အသံများကိုမူ ကျွန်မ စိတ် မည်မျှပင် ခိုင်မာခဲ့သော်လည်း နားထဲမှ မထွက်တော့ပါ။

မီးလောင်ခံရသော ကလေးများကို စတင် ကုသပေးပါသည်။ ဤမျှ ပြင်းထန်သော မီးလောင်ဒဏ်ရာမျိုးကို ယခင်က ကြုံခဲ့ဖူး မရှိပါ၍ ဖျားချုပ်သလိုလို ဖြစ်လာသော စိတ်ကို အားတင်း၍ ထိန်းချုပ် ခဲ့ရပါ၏။ နံရံတွင် ကပ်ထားသော စက္ကူများ ကွာကျသောသကဲ့သို့ သူတို့၏ လက်များ၊ မြေထောက်များ၊ ရင်ဘတ်များ၊ မျက်နှာများ အရေခွံများ အချုပ်လိုက် တွဲလောင်း ကျနေပါသည်။ လူနာ

ခြေဖဝါးနှင့် လက်ဖဝါး နေရာများတွင် အရေခွံ အထူဆုံး ဖြစ်စေကာမူ
၎င်းနေရာများ၌ မီးလောင်ထားသည်မှာ အရိုး ပေါ်သည်အထိ ရှိပါ
သည်။

အဖတ်လိုက် ဆွာကျနေသော အရေခွံများကို ကတ်ကြေးနှင့်
ဖြတ်၍ ဖြတ်စများကို ပုံး တစ်ပုံးအတင်းသို့ ထည့်ပါသည်။ ယင်းသို့
ပြုလုပ်ပြီးသော လူနာများကို ဆီ စိမ့်ထားသော ပတ်တီးစများနှင့်
မီးလောင်သော နေရာများကို စည်းပေးပါသည်။ အချို့ တစ်ကိုယ်လုံး
မီးလောင်ထားသူများကို ပတ်တီး စည်းပေးပြီးသောအခါ အီဂျစ်ပြည်မှ
မိမိ ရုပ်တုများနှင့် ဆင်တူ ဖြစ်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ အနီးမှ လူ
အချို့မှာ မကြာခဏ သတိ လစ်သွားကြသဖြင့် ရမ် အရက်နှင့် ရေကို
ရော၍ တိုက်ပေးနေရပါသည်။

ကျွန်မက လူနာများကို ဆက်လက်၍ ပတ်တီး စည်းပေးနေရာ
ပင်ပန်းလွန်းလှ၍ အားပြတ်ပြီး လဲကျလှလှ အခြေအနေသို့ ရောက်လာ
ပါသည်။ ကလေးများကို ပထမ အမျိုးသမီးများကို ခုတ်ယ ဦးစား
ပေးပြီးမှ ယောက်ျားများဘက်သို့ အလှည့်ပေးပါသည်။

မီးလောင်ခံထားရသော မြင်းများက နာကျင်စွာ အဆက်
မပြတ် ဟီနေကြသည်။ အိမ်တွင် မွေးထားသော တိရစ္ဆာန်များကလည်း
ဖုတ်ထဲတွင် လူးလိမ့် ညည်းညူနေကြသည်။ သူတို့ကို ကျွန်မက မည်သို့မျှ
ကုသပေးနိုင်သည် မဟုတ်သောကြောင့် သူတို့ တစ်တွေ ကြာရှည်
ဝေဒနာ ခံစားခဲ့ခြင်း မရှိမိမ့်သောငှာ ရွာသားများအား လက်စ
တုံးပစ်ရန် ညွှန်ကြားရပါသည်။

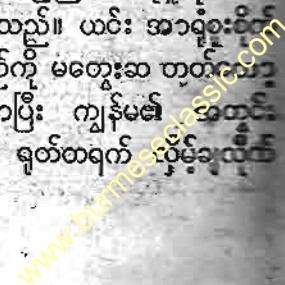
ဗုံးခိုကျင်းထဲမှ မထွက်နိုင်ဘဲ မီးလောင်ခံရသူများမှာ သေဆုံး
ကုန်ကြပါသည်။ ကျွန်မက ရွာသားများအား ကျင်း ကြီးကြီး တစ်ခု
တူးစေပြီး အလောင်းများကို စုပေါင်း မြှုပ်နှံပါသည်။ အချို့သော
အလောင်းများမှာ မမှတ်မိနိုင်တော့ပါ။ သို့သော် မဟာမေဒင် လူမျိုး
များကိုတော့ သီးခြား ရွေးထုတ် မြှုပ်ပေးရပါသည်။ လူတွေက
မီးလောင်ခံထားရ၍ ရှုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြရာ တချို့က မီးသွေး
တုံးနှင့် ခြားနားခြင်း မရှိတော့ပါ။

ည မိုးချုပ်၍ အလုပ် ဆက်လုပ်ရန် မဖြစ်သောအခါ ကျွန်မနှင့်
တကွ လိုက်ပါ ကူညီသူများကို သူကြီးက နွားလည်းဖြင့် စခန်းသို့
ပြန်ပို့ပေးပါသည်။ သူက နောက်တစ်နေ့တွင် သူတို့ထံသို့ ပြန်လာပါရန်
အကူအညီတောင်းသဖြင့် ဤမျှဝေးသောခရီးသို့ ခြေကျင့် မလျှောက်နိုင်
ပါကြောင်း ပြန်ပြောပါသည်။ အကူအညီ လိုခဲ့လျှင် သူတို့သည် ယာဉ်
တစ်ခုခုကို စီစဉ်ပေးသင့်ပါသည်။

ရွာအတွင်း၌ မီးလောင်ခံရသော ဒဏ်ကြောင့် ဝိုကြွေးကြသူ
များ၏ အသံမှာ တစ်လမ်းလုံး နားထဲတွင် ကြားယောင်နေပါသည်။
သူတို့သည် တစ်နေ့နေ့တွင် စစ်ကြီး ပြီးသွားလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်
လင့်ချက် ရောင်ခြည်ဖြင့် အားအင်များ ရှိလာကြပြီး ဤအချိန်အထိ
ကြုံကြုံခံ၍ အသက် ရှင်နေကြပါသည်။ ဒုက္ခများ ကင်းဝေးသွားပြီ
ဟူ၍ ယုံကြည် ထင်မှတ်နေသော အချိန်သို့ ရောက်ခါမှ သူတို့၏ ဘဝ
အစတေးခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့၏ဘဝ နိဂုံးချုပ်ရပုံမှာ ဝမ်းနည်း
ကြေကွဲဖွယ်ရာအတိ ဖြစ်ပါ၏။

မီးလင်းသည်နှင့် တစ်ဖြိုင်နက် ရွာသစ်မှ မြင်းလည်းတစ်စီး ရောက်
လာရာ ကျွန်မနှင့် ကူညီမည့်သူများ လိုက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်မ
ရောက်သွားသောအခါ မီးဖိုများ ဖိုပြီးပါပြီ။ ရေနှင့်ဆီ ရော၍ မီးဖို
ပေါ်၌ ကျိုနေကြပါပြီ။ နေဖူရှိန်အောက်၌ ကျွန်မ ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့မြင် ခဲ့ကြသဖြင့် နေရိပ်အောက်၌ အလုပ်
လုပ်နိုင်ရန် ရွာသားများက လေးတိုင်စင်ထိုး၍ အမိုး မိုးပေးကြပါသည်။
ပို၍ အမြော်အမြင် ရှိကြပုံမှာ ကျွန်မ ကုန်းကုန်း ကွကွ မဖြစ်စေရန်
လူနာတင် စားပွဲ ရှည်မျောမျောတစ်ခု လုပ်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ အလုပ်ထဲတွင် ရာခိုင်နှုန်း အပြည့် အာရုံစူးစိုက်ကာ
တစ်မနက်ခင်းလုံး လူနာများကို ကုသပေးပါသည်။ ယင်း အာရုံစူးစိုက်
မှုမှာ မည်သည့် အတွက် ပျက်ပြားသွားရသည်ကို မတွေးဆ တတ်သော
ပါ။ ချက်ချင်း ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာပြီး ကျွန်မ၏ အတွင်း
စိတ်ဓာတ်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် မြေကြီးပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပြန်ခဲ့လိမ့်
မိပါသည်။

ယင်းသို့ လှိမ့်ချလိုက်စဉ် ကျွန်မ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ကျည်ဆန်က တစ်ဝိုက်ဖြင့် ဖြတ်ကျော်သွားပါသည်။ ကျွန်မကို ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ်သွားသူ နောက်သို့ ရွာသားများ ဝိုင်းအုံ လိုက်သွားကြသဖြင့် ရုတ်တရက်သံ ဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူတို့က ထိုလူအား ဖမ်းမိလာပြီး ကျွန်မထံသို့ ခေါ်လာခဲ့ပါ၏။ သူကြီးက ထိုလူမှာ လူစိမ်း တစ်ဦး ဖြစ်၍ အခြားဒေသမှ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြပါသည်။

‘ကျွန်မကို မည်သည့် အတွက် သေနတ်နှင့် ပစ်ရပါသနည်း’ ဟု မေးမြန်းသောအခါ ထိုလူက ‘ဒဏ်ရာရသူများကို ကုသပေးသူမှန်သမျှ ပစ်သတ်ရမည်’ ဟု မြန်မြောခဲ့၏။ ထိုမှ တစ်ပါး အခြား ဘာမျှ မေး၍ မရပါ။

ထို အတွေ့အကြုံက ကျွန်မအား ကြောက်စိတ်များ ဝင်လာပြီး တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်လာစေပါသည်။ ယင်း အားနည်းမှုကို မေ့ပျောက်အောင် ကြိုးစား၍ လူနာများအား ဆက်လက် ကုသပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုအတောအတွင်း ရွာသားများက ထိုလူအား တောထဲသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြပါသည်။ ထိုလူ၏ ကံကြမ္မာကို တွေးမနေတော့ပါ။

မီးလောင်သည့် ဒဏ်ကို စစ်တပ်မှ ကြားသိ သွားသောအခါ မော်တော်ကားများ စေလွှတ်၍ ဒဏ်ရာရသူများကို မေ့မိ စစ်ဆေးရုံသို့ သယ်ယူ သွားကြပါသည်။ သူတို့တစ်စွေ ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံရသော ကံကြမ္မာ ဆိုးရွားပုံကို ကျွန်မ ပြန်ပြောင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ မြိတ်သူများ ပြန်အလာကို သုံးနှစ် သုံးမိုး စောင့်မျှော် နေရပြီးမှ သူတို့၏ မတ်မီးမစောင်းသော သစ္စာရှိမှုကို ဆုချီးမြှင့် လိုက်သလို ဖြစ်ပါသည်။ ခံရသူများအနေနှင့် ခါးခါးသီးသီး ဖြစ် နေ ကြသည်ကို နားလည်ခွင့်လွတ် နိုင်စေချင်ပါသည်။

မြိတ်သူ စစ်တပ်များသည် မေ့မိ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရန်သူ အကြွင်းအကျန်များကို ဆုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီးနောက် ကျွန်မထံသို့ ရောက်လာကြပါသည်။ ကျွန်မတို့နှင့် ပတ်သက်သမျှသော နာမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အိန္ဒိယသို့ ရောက်သွားကြသော ဆွေမျိုးများနှင့် အခြား အချက်အလက်များကို ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ရေးမှတ်ယူကြပါသည်။

ယင်းသို့ စာရင်း ကောက်နေခိုက် ပစ္စတာ နီကိုလပ် (၈) နှင့် ကျွန်မတို့သည် စခန်းအတွင်း၌ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှု စစ် ဆေး သည်။ တစ်ယောက်တလေမျှ မကြွင်းကျန်ရစ်စေရန် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ စခန်းကို ကာရံထားသော ဝင်းခြံ အပြင်ဘက်ဆီမှ အပုပ်နံ့များ ပြန့်လွင့်လာသည်ကို သတိ ထားမိပါသည်။ ကျွန်မတို့ သွားရောက် စုံစမ်းကြည့်ရှုရာ မိမိ၏ ဦးခေါင်းကို သေနတ်နှင့် ပစ်ပြီး သေဆုံးသွားသော ပုပ်ပူနေသည့် ကမ္ပူတီနီ မူရန်နီ၏ ရုပ်အလောင်းကို ခလုတ်တိုက်မိမိလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါသည်။

ခရစ်ယာန် သင်္ချိုင်း၌ သူ့အား ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။ သူသည် အလွန်တရားမျှတသူ တစ်ဦး ဖြစ်ရုံမက တောင်းဆိုသမျှကို အထူးသဖြင့် ကလေးနှင့် လူကြီးများ အပေါ် လိုက်လျှောက်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့အား ကိုယ်စွမ်းရှိသမျှ ကူညီခဲ့သူတစ်ဦးအပေါ်တွင် ကျွန်မတို့၏ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်မှုက အသေးအဖို့ပါ။

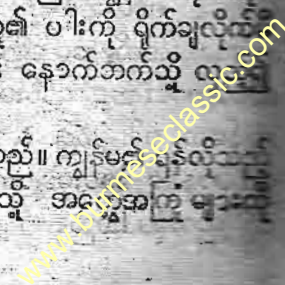
ထိုနေ့ညနေတွင် ကျင်းပမည့်ကပွဲသို့ အမျိုးသမီး သုံး လေးဆယ် ခန့် တက်ရောက်ပါရန် လာရောက် ပိတ်ကြားသော မြိတ်သူ စစ်သားများ ရောက်လာခိုက် ကျွန်မတို့က ကပွဲတိုက်မှုရန်နီ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ထမ်းစင်ပေါ်သို့ တင်နေခိုက် လူချင်း ဆုံမိကြပါသည်။

မြိတ်သူ အရာရှိ တစ်ဦးက ကျွန်မ၏ ပါးပြင် နှစ်ဖက်တွင် မျက်ရည်များ တတွေ့တွေ့ စီးကျနေသည်ကို မယုံကြည်နိုင်သော မျက်လုံးများနှင့် ကြည့်၍

‘ကျွန်တော်တို့ အသက်စွန့်ပြီး စစ်တိုက်ခဲ့တာ ဒီလိုဖြစ်နေတာကို ကျွန်တော်တို့က သူတို့ကို သတ်တယ်၊ သူတို့အတွက် ခင်ဗျားတို့က ဝိုကြတယ်’ ဟု ဒေါသတကြီး ပြောပါသည်။

ကျွန်မ အလွန်အမင်း စိတ်ဆိုးသွားပါသည်။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင် လုပ်ထားသော ခံဖိနှပ် တစ်ဖက်ကို ချွတ်၍ သူ၏ ပါးကို ရိုက်ချလိုက်သည်။ သူသည် တောင်တောင်ကြီးဖြစ်သွားပြီး နောက်ဘက်သို့ လှည့်ပြန်ထွက်သွားခဲ့၏။

ကျွန်မမှာ ဖျားချင်သလိုလို ဖြစ်လာပါသည်။ ကျွန်မ၏ နှုတ်ထုတ် စိတ်ဆတ်မှုကို ထိန်းသိမ်းသင့်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ အသေအကြံ များစွာ

ရင်ဆိုင်ရသော အရာရှိ တစ်ဦးအနေနှင့် မည်သည့် စကားကို ပြောရမည်နည်း။ သူ့ စစ်သား အများအပြားကို ဂျပန်တို့က ဆတ်ခဲကြပြီဟုတ်ပါလား။ ဂျပန်များက သူတို့အတွက် ငိုယိုကြပါလား။

ရန်သူ၏ အသိုင်းအဝိုင်းမှပင် ဖြစ်ပါစေ၊ မြင့်မြတ်သူ တစ်ဦးအသုံးသွားမှုအတွက် ကျွန်မတို့ ငိုယိုကြသည်ကို နားလည် သဘောပေါက်ရမည်ဟု မည်သို့လျှင် မျှော်လင့်၍ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

ဂျော့နီကိုလပ် (၈) က ကျွန်မ၏ ပခုံးကို ပုတ်၍ 'မင်းကို အပြစ်တင်စရာ မလိုပါဘူး ဟယ်လင်း၊ ဒီကိစ္စကို မေ့ပျောက်လိုက်ပါ' ဟု ပြောပါသည်။

ဘဝင် မ.ကျနိုင်သော ယင်း အဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်မတို့၏ တစ် တွေအား တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားစေသော်လည်း အရပ်သင်္ချိုင်းတွင် မူရန်နီ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ကောင်းမွန်စွာ သင်္ဂြိုဟ်နိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

နေ့ရက်များ ကုန်လွန် လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဘဝအသစ်ကို ခံယူနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့ကို ပေးသော ရာရှင်များက ပထမတန်းစားများ ဖြစ်ပါသည်။ စီးကရက်နှင့် အရက်ကိုလည်း ဖောဖောသီသီ ထုတ်ပေးပါသည်။ ဖခင်ကြီးပင်လျှင် ဝိစကိသောက်လိုက်၊ စာဖတ် လိုက်နှင့် ပျော်ရွှင်လာပါသည်။ ငယ်ရွယ်ကြသော အမျိုးသမီးများမှာမူ ရုပ်ဖြောင့်သော စစ်သား များနှင့် တွဲ၍ ကပွဲ များ တွင် ကနေကြပါသည်။

ကပွဲတိုက် မူရန်နီအား သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့သည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှ စစ်အရာရှိနှင့် အခြင်းများခဲ့သည်ကို မစွတာ နီကိုလပ်(၈) အကြံပေးသလို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဟု သဘောထားခဲ့ပါ၏။ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှချင်တော့ ဗြိတိသျှအရာရှိက ထိုသို့မခံယူပါ။ ကျွန်မက ပါးရိုက်၍ သွားတစ်ချောင်း ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့သည်။ သူ၏ ဂုဏ်မှာနနှင့် ခံစားမှုများကို ထိခိုက်သွားသည်ဖြစ်၍ အထက် အရာရှိထံ တိုင်ကြားခဲ့ပါသည်။

မကြာမီရက်များအတွင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်း၏ ဌာနချုပ် တပ်ဖွဲ့မှ အရာရှိတစ်ဦးနှင့် လာတွေ့ရန် အကြောင်း ကြားပါသည်။ ထိုအရာရှိသည် ကျွန်မအား ခက်ထန်စွာ ကြည့်၍ 'ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အကောင့်ဆုံး သတင်းတွေကို ကျွန်တော်တို့ ရထားခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အရာရှိတစ်ဦးကို ပါးရိုက်လိုက်တာနဲ့ အဲဒီသတင်းတွေအားလုံး ပျက်စီးကုန်ပြီ၊ ခင်ဗျားကိစ္စ ကျွန်တော်ဘာလုပ်ရမှာလဲ' ဟု ပြောပါသည်။

'ရှင်ဟာရှင် ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြိုက်သလိုလုပ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်ကို စကားတစ်ခွန်းတော့ ပြောပါရစေ၊ ရှင်တို့ ဒီအရပ်ကို ရောက်မလာခင် ကျွန်မတို့ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပေးခဲ့တဲ့ ကပွဲတိုက် မူရန်နီကြောင့် ဂျပန်စစ်သား တစ်ဦးတလေကမှ ကျွန်မတို့ အမျိုးသမီးတွေကို လက်ဖျားနဲ့ မထိရဲဘူးဆိုတာပါပဲ၊ ရှင်တို့ ဗြိတိသျှ စစ်တပ်တွေ ပြန်လည်ရောက်လာတဲ့အထိ သူ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မတို့အားလုံး အပျိုရည်မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ခဲ့ကြပါယ်' ဟု ပြန်ပြောခဲ့ပါသည်။

အခုကိစ္စကို သူ ပြန်လည် စဉ်းစားမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြီး ကျွန်မကို ခေါ်ခိုင်းညိတ်၍ ပြန်ခွင့်ပြုလိုက်ပါသည်။

များမကြာမီ စစ်တပ်မှ အိမ်ရှင်လုပ်၍ ထမင်းစားပွဲတစ်ခု ကျင်းပပါသည်။ ကျွန်မအား ဂုဏ်ပြုသော ညစာစားပွဲ ဖြစ်ပါသည်။ ဂုဏ်ပြုခံထိုက်သည်ဟု မိမိကိုယ်မိမိ မယူဆပါ၍ အခြား အသက်ကြီးကြီး အမျိုးသမီး တစ်ဦးဦးအား ရွေးချယ်ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံ ရပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် စခန်းမှ အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးနှင့် ကျွန်မအား လူးတဲ့ ဂုဏ်ပြုပွဲလုပ်ရန် ညှိနှိုင်း၍ ရသွားပါသည်။

နှုတ်တူ ဖြစ်နေရသည်မှာလည်း ထမင်းစားပွဲ၌ ဝတ်ဆင်ရန် သင့်လျော်သော ဝတ်စုံမရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် စစ်သားတစ်ဦးက အဝါရောင် ပိုးသား လေထီးစကို ပေးသဖြင့် ပြုသနာ ပြေလည်သွားပါသည်။ ဤအဝတ်ဖြင့် ဆီလျော်သည့် ကပွဲဝတ်စုံကို ချင်သော်လည်း သည်။

ညှော်ခံပွဲကို ချမ်းသာသော သစ်တောဌာန အရာရှိကြီးတစ်ဦးနှင့် အလွန်လှပသည့်အိမ်၌ ကျင်းပပါသည်။ ထိုအိမ်ကို ကျွန်မတို့က ဗြိတိသျှ

နန်းရင်းဝန်များ နေထိုင်သော အမှတ် ၁၀၊ ဒေါ်ခင်နင်းလမ်းအမည်ကို ပေးထားခဲ့၏။

မိန့်ခွန်းပြောကြားခြင်း၊ ဆုတောင်းခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ အရက်သောက်ကြသည်။ စားပွဲများပေါ်၌ အလွန်လှပစွာ တည်ခင်းထားသော စားသောက်ပွဲစာများဖြင့် ပြည့်လျှံနေပါသည်။ ကျွန်မ၏ အကောင်းဆုံးသော အချိန်မှာ ပိုလ်ချုပ်ကြီး စလင်းနှင့် တွဲ၍ 'က' ရချိန် ဖြစ်ပါသည်။ သူ၏ စစ်ဌာနချုပ်မှ အရာရှိတစ်ဦးအား ပါးချလိုက်သည့် ကိစ္စကို သိများသိနေမလားဟု အံ့ဩနေမိပါသည်။ မကြာမီ အတွင်း သူ သိသွားပြီကို သိလာရ၏။ သူက

'မင်းဟာ စပစ်ဖိုင်းယား လေယာဉ်ပျံ ကျနေတာပဲလို့ ငါ ကြားရတယ်' ဟု မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လှုပ်၍ ပြောပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ထိုအကြောင်းများကို ပြန်ပြောင်း တွေးတော လိုက်သော အခါ ခပ်ရေး ရေးသာ မှတ် မိ တော့ သည်။ ကျွန်မက အရက်ကို လိုသည်ထက် ပို၍ သောက်မိသည်။ အရက်နှင့် ကာလရှည်ကြာစွာ ကင်းကွာနေခဲ့သဖြင့် အရိုင်းနေပြီး အရက်များများ သောက်လျှင် လူက ခံနိုင်ရည်မရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခုကတော့ အလွန် သေချာပါသည်။ ခုံဖိနပ်ကိစ္စသည် နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ပေါ်ပေါက်လာရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

ကျွန်မတွင် ဝမ်းရောဂါ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သဖြင့် ရက်သတ္တပေါင်း များစွာ အချိန်ယူ၍ ကုသခဲ့ရသည်။ ရောဂါ ပျောက်ကင်းသွားသော အခါ ဖခင်ကြီးအတွက် ကိစ္စတစ်ခုကို လျင်မြန်စွာ ဆောင်ရွက်ပေးရမည်ဟု သတိရလာပါသည်။

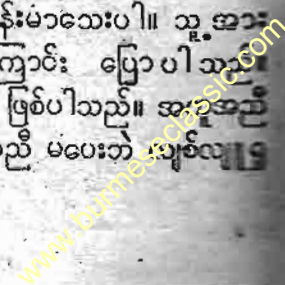
ကျွန်မတို့ လွတ်လပ်သွားကြ၍ စိတ်ဓာတ် တက်ကြွမှု အရှိန် အဟုန်က ကုန်လွန်သွားပါပြီ။ သူ့အား အိန္ဒိယပြည်သို့ ကျွန်မက ပို့ပေးနိုင်ခဲ့သော် သူ သေသွားနိုင်ပါသည်။ သူ ဤမျှ အသက်ရှင်နေသည်မှာလည်း မိခင်ကြီးနှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံရလိမ့်မည် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဆေးရုံများတွင် ဆေးကုသမှု ခံယူရခြင်း မရှိပါက သေဆုံး ကြမည့် သူများကလည်း ရှိနေကြပါသေးသည်။ ကျွန်မသည် 'အိန္ဒိယ ပြည်သို့ အချိန်မှန်မှန် ပျံသန်းနေကြသော လေယာဉ်များ၌ အသက် အရွယ် ကြီးရင့်သူများ၊ မမာမကျန်း ဖြစ်နေကြသူများအတွက် နေရာ လုပ်ပေးပါရန်' စစ်တပ်အား ပူဆာရပါသည်။

ကြီးနီစနစ်က ကျွန်မအား အစဉ်အမြဲ ဒုက္ခ ပေးနေပါသည်။ ကျွန်မက ခြိမ်းခြောက်သည်။ ကျိန်ဆဲသည်။ ကလေး လေးလို စိတ်ဆိုး ပြသည်။ တောင်းပန်သည်။ ပြားယောင်းသည်။ အစွမ်းကုန် နည်း အမျိုးမျိုးဖြင့် ကြီးစား သော်လည်း နား ပင်း နေသူ အား စကား ပြောရသလို ဖြစ်နေပါသည်။

လေယာဉ်ပျံများက လူတစ်ယောက်မှ မပါဘဲ အိန္ဒိယပြည်သို့ နေ့စဉ် ပျံသန်းနေကြစေကာမူ စစ်သည်တော်များကို နေရပ်သို့ ပြန်ပို့ ရသည့် ဌာနမှ တာဝန်ခံ ဗိုလ်မှူးကြီးကမူ ကျွန်မ၏ ဖခင်နှင့် ဖခင်ကဲ့သို့ လူစားမျိုးအတွက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြန် ငြင်းပယ်နေပါသည်။ ကျွန်မတို့အား အမျိုးမျိုး ဆင်ခြေဆင်လက်များ ပေးနေသော်လည်း သူ၏အကြောင်း ပြချက်များမှာ ယုတ္တိယုတ္တာမရှိပါ။ ရက်သတ္တပတ်ပေါင်း များစွာ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူက လျော့မပေးဘဲ တင်းခံနေပါသည်။

ကျွန်မ၏ စိတ်ကို မရိုးမရွဲဖြစ်စေသည်မှာ အစိုးရ ဝန်ထမ်းများ နှင့်အရပ်သားအချို့အား ဆေးကုသရန်အတွက် အိန္ဒိယသို့ လိုက်ပါခွင့် ပြုခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကပ္ပတိန် ဝါဒီက ကျွန်မ ပေးခဲ့ဖူးသော အကူအညီကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြရန် လာ တွေ့ စဉ်က ဆိုအကြောင်းကို သိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကပ္ပတိန်ဝါဒီမှာ အသား အရောင် ဖြူဖပ်ဖြူရော်နှင့် ကောင်းစွာ မကျန်းမာသေးပါ။ သူ့အား အိန္ဒိယပြည်သို့ ဆေးကုရန် စေလွှတ် နေ ကြောင်း ပြောပါသည်။ သူ့အနေနှင့် ဆေးကုသသွားရန် ထိုက်တန်သူ ဖြစ်ပါသည်။ အခုအထိ သားရန် အခွင့်အရေး ရှိနေပါလျက် အကူအညီ မပေးဘဲ နှစ်လ ၅ နှစ်သည်ကို ကျွန်မ သဘောမပေါက်ပါ။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ကြီးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ မိတ္ထီလာလေယာဉ်ကွင်းမှ လူအများအပြားသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ ထွက်ခွာသွားနေကြသည်ကို ကြားသိရပါသည်။ အကယ်၍သာ ထိုနေရာသို့ သွားရောက်နိုင်ပါက ထိုကိစ္စ ပြေလည်သွားမည် ဖြစ်ပါသည်။ စုံစမ်းကြည့်သောအခါ ထိုလေယာဉ်ကွင်းသို့ မိမိ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် လာရောက်ရန် လိုသည်ဟု သိရပါသည်။

သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး တပ်ဖွဲ့မှ ကပုတိန်တစ်ဦးနှင့် ကျွန်မတို့ ခင်မင် နေကြပြီဖြစ်၍ ထရပ်ကား တစ်စီးကို ကားမောင်းသူနှင့်တကွ အသုံးပြုခွင့်ပေးပါရန် တပ်ပြပါသည်။ သူကလည်း ဖခင်၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို သိနေသူဖြစ်၍ ကျွန်မကို ကူညီရန် စွန့်စားပြီး တာဝန်ယူခဲ့ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ကျွန်မသည် ဖခင်ကြီးအား ဓရပတ်တိုက်ခြင်း၊ အမွေးအမှင်များ ရိတ်ခြင်း၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော အဝတ်အစားများကို ဝတ်ပေးခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်ပေးပါသည်။

ဖခင်ကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းသာစရာ ကောင်းလှ၏။ ကျွန်မ၏ အသည်းနှလုံးတွင် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကြီးအား နောက်ထပ် မြင်တွေ့ရတော့မည် မဟုတ်ဟု ခံစားမိပါသည်။

မစ္စတာ နီကိုလပ် (၈) နှင့် မစ္စတာ ဂျစ်တို့ အတွက်လည်း ကားပေါ်၌ နေရာလပ် ရှိပါသည်။ လေယာဉ်ပျံတွင် လိုက်ပါခွင့် နေရာ သုံးခု ပေးခဲ့ရာ ကျွန်မအတွက် တစ်နေရာ သတ်မှတ်ပေးခဲ့သော်လည်း ကျွန်မက အခြားသူ တစ်ဦးဦးအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကလေးများကို ဖြစ်ချင်တာဖြစ် ဆိုပြီး ဖစ်ခွာမသွားရက်ပါ။

ဖခင်ကြီးတို့ ခရီးမထွက်မီ တစ်ရက်အလိုတွင် အိန္ဒိယမှ ပြန်ရောက်လာသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးက

‘ဟယ်လင်၊ ပြောရမယ် သတင်းက သတင်းကောင်း၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ မိခင် ကွယ်လွန်သွားရှာပြီ’ ဟူ၍ လာပြောခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် မည်သို့ လုပ်ရမည်၊ ဘာပြောရမည်ကို မသိပါ။ ဖခင်အား ထိုအကြောင်း ‘ဟ’ လိုက်ပါက သူ့ကို သတ်သလို ဖြစ်ပါ

လိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်၍ ဖခင်ကြီးသည် မိခင်နှင့် ပြန်လည် ဆုံဆည်း၍ ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ပါစေ ဟူသော မူလက အစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ပါသည်။

• ဇွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ မိတ္ထီလာမြို့သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပါသည်။ ဂျပန် လေယာဉ်ပျံများက မိတ္ထီလာမြို့ကို ဗုံးများ လာရောက် ကြေရာစဉ် ကျွန်မတို့ ရောက်သွားပါသည်။ လေယာဉ်ပျံပေါ်သို့ ဖခင်၊ မစ္စတာ နီကိုလပ် (၈) နှင့် မစ္စတာဂျစ်တို့ သုံးဦးအား တင်ပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ကတ္တရာခင်းထားသည့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်၌ ရပ်နေပြီး ဖခင်တို့ စီးသွားသော လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်ယံ၌ အစက်အပြောက်ကလေး ဖြစ်သွားသည့်တိုင် ကြည့်နေမိပါသည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်တက်ပြီး မေမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ၏ နေ့စဉ် ခိုင်ယာရီ၌ ‘ဖခင်ကြီးအား ဝမ်းနည်း ကြောက်စွာဖြင့် ဂုတ်တိုက်ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ့အား အသက်ရှင်လျက် ပြန်လည် တွေ့ဆုံလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်ပါ’ ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ပါ၏။

နောက် ၁၅ ရက်ခန့် ကြာသောအခါ မစ္စတာ နီကိုလပ်(၈)ထံမှ ရှည်လျားစွာ ရေးထားသော သံကြီးစာ တစ်စောင် ရရှိခဲ့ပါသည်။

‘အိန္ဒိယပြည်သို့ ရောက်ပြီး နှစ်ရက်အကြာ ကာလကတ္တားမြို့တွင် ရှိသော ပရဲဆီဒင့် အထွေထွေဆေးရုံကြီး၌ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ချိန်၌ အိပ်ရာ ဘေးတွင် သူကိုယ်တိုင် ရှိနေခဲ့ကြောင်း၊ မေမြို့တွင် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက ပေးသော သတင်းမှာ မမှန်ကန်ကြောင်း၊ အမှန်မှာ မိခင်ကြီးသည် အသက် ရှင်ခဲ့မက ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိကြောင်း၊ ဖခင်ကြီး ထံသို့ မသာချသည် အထိ ရောက်မလာနိုင်ကြောင်း’ ဖြင့် သံကြီးစာ ရပါသည်။

• ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်ချိန်၌ မိတ်ဆွေ တစ်ဦး အိပ်ရာဘေး၌ ရှိနေသည့်ကို သိရသည့်အတွက် ကျွန်မမှာ ဖြေသိမိနိုင်ပါသေးသည်။

ကျွန်မသည် ကလေးများကို အိမ်သစ်များ၌ နေရာ ချပေးပြီး သည်နှင့် မေမြို့မှ ထွက်ခွာသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။ ပထမဆုံး

ရိုစလင်အတွက် ဆွေမျိုး တော်စပ်သူ တစ်ဦးကို ခြေရာ ခံမိပါသည်။
မန္တလေးမြို့၌ သူတို့နှင့် ပြန်လည် တွေ့ဆုံမိကြပါသည်။

ယင်းနောက် ရိုစလင်နှင့် အတူ မြစ်ကြီးနားမှ ရောက်လာသော
ယေဗုဒ္ဓနှင့် လက်စလီတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးအတွက် ဆွေမျိုး ရှာရပြန်သည်။
သူတို့၏မိခင်မှာ အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးဖြစ်၍ ဖခင်မှာ မြန်မာလူမျိုး ဦးပု
ဖြစ်သည်။ မိဘမဲ့များဖြစ်၍ သူတို့၏ နောက်ဆုံး အမည်ကို အင်္ဂလိပ်
ဆန်စေရန် 'ပု' အစား ပတီ(ခ်) Pugh ဟု မိခင်က အမည် ပေးထားခဲ့
သည်။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ဦးသည်လည်း ဆွေမျိုးများနှင့် ပြန်လည်
ပူးပေါင်းမိသွားပါသည်။

ကွယ်လွန်သွားရှာသော မစ္စတာကင်း၏ သားသမီး နှစ်ယောက်
ကိုမူ သူတို့အတွက် နေရာ အတည် တကျ မသတ်မှတ်နိုင်သေးသည်အထိ
သိလရှင်များက တာဝန်ယူ စောင့်ရှောက်ထားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကလေးများ၏ အနာဂတ်သည် ကျွန်မနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်း မရှိစေ
ကာမူ သူတို့ အပေါ်တွင် ထားရှိသော မေတ္တာနှောင့်ကြိုးက ခိုင်မြဲ
နေပြီဖြစ်၍ ခွဲခွာရမည်ကို ကြောက်လန့် ရှိမုန်းနေမိပါသည်။ မကွာဝေး
လှသော အချိန် အတောအတွင်း မိခင်ဖြစ်သူအား ရှာဖွေရန် အိန္ဒိယ
ပြည်သို့ ထွက်ခွာသွားရမည်ကို ကျွန်မက ကြိုတင် သိရှိနေပါသည်။

ကလေးများကို သက်ဆိုင်သူများသို့ ပြန် မအပ်ရမီ တစ်နေ့တွင်
ကျွန်မသည် သူတို့အားလုံးအား ဘုရား ရှိခိုးကျောင်း တစ်ခုသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ မှန် အရောင် အမျိုးမျိုးနှင့် စီခြယ်ထားသော
ပြတင်းပေါက်များ ကွဲနေကြပြီး ဘုရားရှိခိုးဆောင်မှာလည်း ပျက်စီး
ယိုယွင်းနေပါသည်။ ပုဆစ် တုပ်၍ ရှိခိုးနေစဉ် ကျွန်မ၏ ခန္ဓာကိုယ်
အတွင်း၌ အေးချမ်းမှုများ ယိုစီး သွား သည် ဟု ခံစားမိပါသည်။
ကျွန်မတို့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှ ထွက်လာကြစဉ် ကလေး တစ်ယောက်က
ကျွန်မ၏ လက်ကို ကိုင်၍

‘အန်တီရယ်.....စကား ပြောပါဦး’ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် ကလေး အားလုံးကို တစ်ယောက်စီ ပွေဖက်၍

‘ဘာပြောစရာ လိုသေးသလဲ ကလေးတို့ရယ်၊ မင်းတို့ အားလုံးကို
ချစ်ပါတယ်’ ဟူ၍ ပြောလိုက်မိပါသည်။

ကျွန်မထိုသည် ပါးပြင်များတွင် မျက်ရည်အပြည့်နှင့် ခွဲခွာကြ
ပါသည်။ ဒီ အချက်ကိုတော့ ဂျပန်များအား ကျေးဇူး တင်ရမည်သာ
ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြသူများနှင့် ခွဲခွာပြီး အထီးကျန်
ဘဝသို့ ရောက်သွားခဲ့၍ ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်နေပါသည်။ များမကြာမီ
စာတိုက်မှ စာတစ်စောင် ကျွန်မထံ ရောက်လာခဲ့၍ စိတ်ဓာတ်များ
ပြန်လည် တက်ကြွခဲ့ပါသည်။

အချစ်ဆုံး အန်တီ ဟယ်လင်

ကျွန်မရှဲ့ အပေါ်မှာ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက် ကျေးဇူး
ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတွေသည် ကျွန်မ၏ အသည်း နှလုံးထဲဝယ်
လှိုက်လှိုက်လှလှ စွဲမှတ်နေတာကို စာဖွဲ့သိကုံး၍ မရနိုင်ပါ။
တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်မ မိုက်မဲမိတော့ကို အန်တီရှဲ့ ကြင်နာတဲ့
စိတ်နှလုံးက အကြိမ်တိုင်း မှာပဲ သည်းခံ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်မရှဲ့ ဖခင်နှင့် အစ်မ ဒေါ်ရွှေတို့ကို အန်တီ ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့
သည်တို့ကို ယနေ့တိုင် ကျွန်မ၏ စိတ်ထဲဝယ် အမှတ်ထင်ထင်
ရှိနေဆဲပါ။ ဟိုအချိန်တုန်းကတော့ အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်မှုကို
နားမလည်ခဲ့သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ လူချမ်း ဝေးကွာနေသော
အခါတွင် မစ္စတာ ဂျေအေကင်း၏ သားသမီးများ အပေါ်၌
အန်တီ၏ စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းခဲ့သည်တို့ကို ကောင်းစွာ
နားလည်ခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်မနှင့်တကွ မောင်လေးနှင့် ညီမလေးတို့သည် မိဘမဲ့
များအဖြစ် လောက အလယ်တွင် စောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိသဲ
ကျန်ရစ်ခဲ့သော် မည်သို့သော ဘဝသို့ ရောက်သွားမည်ကို ဘုရား
သခင်သာ သိပါလိမ့်မည်။

ချစ်လှစွာသော အန်တီရယ်၊ ကျွန်မအနေနဲ့ အများအပြား
လုပ်ခဲ့မိသည်များ ရှိမယ်ဆိုရင် ခွင့်လွှတ်ပြီး ကျွန်မကို မိန်းကလေး
ကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် အစဉ်အမြဲ သတိရနေစေချင်ပါ
သည်။ ကျွန်မ ကြီးလာခဲ့လျှင် အန်တီအဖို့ ကြီးမြင့်သော
နေရာကို ရောက်အောင် ကြိုးစားပါမည်။

အန်တီ သွားလေရာရာတွင် ဘုရားသခင်က လိုက်ပါ
စောင့်ရှောက်ပါစေ။ အမြင့်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်အောင် ချီးမြှင့်
နိုင်ပါစေ။ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ အန်တီကို
မိခင်လိုပဲ အစဉ်အမြဲ သတိရနေပါမယ်။

ကလေးငယ်များ ဖြစ်ကြသော ရစ်ချတ်နှင့် မာရီယာ
တို့က 'အချစ်ပေါင်းများစွာဖြင့်' ဟု ရေးသားထားပါသည်။

ကျွန်မသည် စာတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း တစ်လုံးမကျန် ဖော်ပြ
ထားပါသည်။ သူတို့သည် ကျွန်မ၏ သားသမီးများသဖွယ် ကျွန်မ၏
အသည်းနှလုံးဝယ် အစဉ်အမြဲ ရှိနေကြပါသည်။ ခွဲခွာရချိန်၌ ပေးပို့
လိုက်သော စာသည် ကျွန်မအတွက် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ပစ္စည်း
ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ကျွန်မ သွားလေရာရာသို့ ကိုယ်နှင့်မကွာ ယူဆောင်
သွားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာလာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း
ယင်းစာသည် ကျွန်မအတွက် အလွန်ကြီးမားသော စိတ်ချမ်းသာမှုကို
ပေးပါသည်။

ကလေးများနှင့် ခွဲခွာခဲ့ရသော ဝေဒနာသည် 'အော့လ်စိန်' ဘုရားရှိခိုး
ကျောင်း၌ ရရှိလာခဲ့သော 'အေးချမ်းမှု' ကို ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မမစင်အား အိန္ဒိယ ပြည်သို့ ပို့ရေးအတွက် လုပ်ဆောင်ရာ၌
ယုတ်မှာစွာ ဆက်ဆံခဲ့သည်များကို ပြန်လည် တွေးနေမိပြီး နာကြည်း
လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော အလုပ်များကို ပြန်လည် ဆန်းစစ်
ကြည့်ပါသည်။ မိမိကိုယ်ကို သနားပြီး ဤအတိုင်း နေလျှင် ရွံ့နွမ်းခြွံ
နှစ်နေပေတော့မည်။

ကျွန်မသည် လိုအပ်သော အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်၍ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများကို နှုတ်ဆက်ကာ မန္တလေးတွင် ရှိသော ကုဋ္ဌနုနာ
ဆေးရုံတွင် အလုပ် လုပ်ရန် တွက်လာခဲ့ပါသည်။

စစ်အတွင်းက တာဝန်အရ ကျွန်မ ဆောင်ရွက်မှုများသည် ယခု
သိလရှင်များ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို မြင်ရသောအခါ မပြောပ
လောက်ဟု ထင်ပါသည်။ သူတို့သည် ဂျပန်များ သိမ်းပိုက်ထားသော
ကာလတစ်လျှောက်လုံး ရောဂါသည်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ကို ကျွေးမွေး
ဆေးကုသပေးခဲ့ပါသည်။

အားလုံးကတော့ ရောဂါသည်များ မဟုတ်ပါ။ ဂျပန်များက
နုနာရောဂါကို အလွန် ကြောက်ကြသည်။ ကိုယ်ပျက်သည်ကို
ထားနှင့် ခြေချောင်း လက်ချောင်းများ၊ နှာခေါင်းများ၊ နား
များ၊ မျက်နှာများ ပုံပျက် ပန်းပျက် မြင်ရုံဖြင့်ပင် ဂျပန်များက
ဝေးဝေးက ရှောင်နေကြ၍ ဘေးရန် ကင်းရှင်းသဖြင့် လေးထက် ခို
သူများ ရှိပါသည်။

သီလရှင်များသည် တာဝန်ကို အလွန် ဂရုစိုက်ကြသူများ ဖြစ်ကြစေကာမူ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း၌ အခွင့်အရေးကို လက်တွေ့ကျကျ ကျင့်သုံးခဲ့ကြပါသည်။ ဂျပန်များက ကူးစက်တတ်သော နူးနာရောဂါကို အလွန်အလွန် ကြောက်တတ်ကြသဖြင့် ထိုအခွင့်အရေးကိုပင် တမင် သက်သက် အသုံးပြုကြပါသည်။

ဂျပန်များက စစ်ကားများကို အုပ်စု ဖွဲ့၍ အနီး ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖြတ်မောင်းသွားသည့် အခါများ၌ မာသာ အော်လီဗာက အနာကြီး ရောဂါသည်များကို လေ့လာ၍ ဂျပန်စစ်ကားများနောက် ပြေးလိုက်ပြီး အစားအစာများကို တောင်းခိုင်းလေ့ ရှိပါသည်။

ဂျပန် စစ်သားများကလည်း ကြောက်ရွံ့၍ ရောဂါသည်များ အနီးအနားသို့ မကပ်လာနိုင်မီ အစားအစာများ ပစ်ပေးပြီး ကားကို တရကြမ်း မောင်းပြေးကြပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် မာသာကြီးနှင့်တကွ သီလရှင်များပါ အသက်ရှင်သန် နေကြပါသည်ဟု မာသာကြီးက ကျွန်မအား ပြောပြပါသည်။

ကျွန်မ ရောက်သောညတွင်ပင် မာသာအော်လီဗာကို 'ကျွန်မ၏ ဖခင်အပေါ် တာဝန်မကျေဟု ထင်မှတ် ခံစားနေရသည့် အတွက် ကျွန်မ၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် နာကြည်း ခံပြင်းမှု ဒေနာကို ခံစား နေရတော့မည်ဖြစ်၍ ယင်းဒေနာကို ကုစားပေးပါမည့် အကြောင်း' ပြောပြပါသည်။

သူမက ကျွန်မကို သနားကြင်နာသော မျက်နှာထားနှင့် ကြည့်၍ 'ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော မိန်းကလေး၊ ကျွန်ုပ်က သင့်အတွက် စာမျှ လုပ်ပေးနိုင်ပါ။ သင့်အား ဖန်တီးပေးခဲ့သူနှင့် သင်တို့၏ ပြဿနာသာ ဖြစ်သည်။ သင်သည် တို့တောင်းသော အချိန်အတွင်း မြောက်မြားလှသော အတွေ့အကြုံများကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့သည့် မိန်းမပျို တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာမူ အိုမင်းရင့်ရော်နေသူ ဖြစ်ပြီး အရာရာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်းသည် အမြင်မှားဆုံးသော အေးချမ်းမှုကို ဖြစ်စေနိုင်သည် ဟူ၍ တွေ့ရှိထားပါသည်။ သင်သည်လည်း ထိုသို့ ဖြစ်လာရန် လေ့လာ သင်ကြားပါ။ သင့်သည် ဤနေရာ၌ နေချင်သောဆန္ဒ ရှိသမျှ နေနိုင် ပါသည်။ သင့်အား ကြိုဆိုပါ၏'ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မသည် မာသာကြီး ပြောသွားသော စကားများကို အပြန်ပြန် အလွန်လွန် သုံးသပ်ကြည့်သော်လည်း ခွင့်လွှတ်နိုင်သော အင်အားကို ရှာမတွေ့ခဲ့ပါ။ ကျွန်မသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွား၍ သီလရှင်များ၏ ညနေပိုင်း ဘုရားဝတ်ထုတ်ခြင်းကို စောင့်နေပါသည်။ သူတို့ တစ်တွေ့ ပြန် ထွက် သွားသောအခါ ဘုရားကျောင်း ထဲသို့ ဝင်သွားပြီး ခူးမတုပ်ဘဲ ထိုင်ပြီး လဟာပြင်ကို ကြည့်နေပါသည်။

အထဲ၌ ဘာမျှမရှိပါ။ ဆေးဖြူ သုတ်ထားသော နံရံများ ရှိနေပြီး လက်ဝါးကပ်တိုင် တစ်ခုကို နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားပါသည်။ ထိုသို့ ထိုင်နေစဉ် ကျွန်မ၏ နားထဲတွင် အသံတစ်သံ ကြားရပြီး ရင်တွင်းဝင် အေးချမ်းမှု ခံစားလာရပါသည်။ ကျွန်မ၏ ရှေ့ လုပ်ငန်းများက လုပ်ကိုင်ရန် အင်အားများ၊ အကူအညီများ၊ ကျွန်မ၏ ကိုယ်တွင်း လွှမ်းခြုံသွားသည်ဟု ခံစားမိပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘုရားကျောင်း အတွင်း၌ မည်မျှ ကြာအောင် ထိုင်နေမိသည်ကို မသိပါ။ သီလရှင်တစ်ပါးက နောက်ဆုံး၌ လာရောက် ခေါ်ယူခဲ့ပါသည်။ သူမက လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကျွန်မကို ပွေဖက် စားစရာများ တည်ခင်းထားသော အခန်း တစ်ခုထဲသို့ ခေါ်ဆောင် သွားပါသည်။

ကျွန်မသည် ဘရင်ဂျီ ဘာသာဝင်ကောင်း တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။ ယုတ်စွာဆုံး ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်ကောင်း တစ်ဦးပင် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ဘာသာတရားကို အစဉ်တစိုက် ယုံကြည်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ယုံကြည် ကိုးကွယ်ခဲ့သော်လည်း ဒုက္ခပေါင်းစုံကို ဖြစ်စေ ရသည်။ ခံစားခဲ့ရသည်။ ဘုရားသခင်သည် အမှန်ပင် ရှိပါသည်။ ကျွန်မတွင် မျှော်လင့်ချက် ယုံကြည်ချက်များ ရှိပါသည်။ ယင်း ဘုရားသခင်သည် ကျွန်မတို့ လူသားများကို ထမ်းဆောင်နိုင်သော အင်အားထက် ပို၍ကြီးလေးသော တာဝန်ကို ပေးမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မသည် ရောင့်ရဲတင်းစိမ်မှု ဟူသော ကိုယ်ကံအား ကျင့်သုံးနိုင်သည်အထိ သီလရှင်များနှင့် နေထိုင်ပြီးနောက် သာသနာ့ မြို့သို့ သွားရန် စီစဉ်ပါသည်။

မိတ္ထီလာမြို့မှ လေယာဉ်စီးပြီး ကာလကတ္တားမြို့ပေါ် ခြေချမိသည်နှင့် ဖခင်၏ သင်္ချိုင်းကို စုံစမ်းရန် ဖခင် တက်ရောက်ခဲ့သော ဆေးရုံသို့ တန်း၍ သွားပါသည်။ သင်္ချိုင်းအတွင်း၌ ဂူအမှတ်အသား မရှိဘဲ မြေပုံပေါ်၌ နာမည်နှင့် နံပါတ်ပြားကိုသာ တွေ့ရပါသည်။ ခါးသီး ခံပြင်းမှုများ မခံစားရတော့ပါ။ ဖခင်သည် နောက်ဆုံး၌ အေးချမ်းစွာ ရှိနေပါပြီ။

ကျွန်မသည် ၁၉၄၅ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့တွင် ဘန်ဂလိုမြို့ ကန်တော်မင်ဘူတာရုံ၌ မီးရထားပေါ်မှ ဆင်းသက် လာခဲ့ပါသည်။ လက်မှတ်သိမ်းသောအပေါက်ဝနားတွင် မိခင်က ကျွန်မအား စောင့်ကြိုနေပါသည်။ ကြမ်းစာမီးလှသော ဘဝ၏ ခရီးလမ်းကို လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရုံသာ မိခင်အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် တွေ့ရပါသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ငွေဖက်ပြီး ပျော်ရွှင်လှန်း၍ မရှက်မကြောက်နိုင်ဘဲ ငိုယိုကြပါသည်။ ကျွန်မတွင် ပါလာသော လက်ဆွဲအိတ်ကို သူမ၏စက်ဘီးပေါ်သို့ တင်၍ 'အိမ်ကို ပြန်ကြပါစို့ မေမေ' ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

နောက် လ ပေါင်း အတန်ကြာသောအခါ ဟိုက်ဒရာဘတ်မြို့၌ အလုပ်လုပ်နေခိုက် တောင်ကြီးမြို့တွင်ရှိစဉ် ထမ်းဆောင်ခဲ့သော လှစ်ငန်းများအတွက် ကျွန်မအား 'ဂျော့တံဆိပ်' ချီးမြှင့်သည်ဟု ကြားသိရပါသည်။

ကျွန်မ မည်သည့်အရပ်တွင် ရောက်နေသည်ကို ရှာဖွေကြပါသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မတို့ တွေ့ရှိသောအခါ မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံဆာရယ်ဂျီနယ် ဒေသမန်စမစ်ထံမှ ဆုတံဆိပ်ကို လက်ခံယူရန် ရန်ကုန်သို့ သွားရမည့် အကြောင်း ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရပါသည်။ ကျွန်မက ငြင်းလိုက်ပြီး ဆုတံဆိပ်ကို ကျွန်မထံသို့ စာတိုက် မှ တစ်ဆင့် ပို့ပေးရန် အကြောင်း ကြားလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဆာရယ်ဂျီနယ်နှင့် တွေ့လိုသော ဆန္ဒ မရှိပါ။ သူသည် ကျွန်မတို့ကို မြန်မာနိုင်ငံတွင် ချောက်ချသွားသူအဖြစ် ယူဆထားပါသည်။ ကျွန်မတို့အား မိမိ၏ အလုပ်ခွင်တွင် နေကြရန် တိုက်တွန်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ သီးသန့် လေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည်။

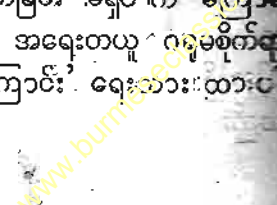
ကျွန်မအနေနှင့် ဆာရယ်ဂျီနယ်အပေါ် ထားရှိသော သဘောထားသည် မှန်ကန်မှု ရှိချင်မှ ရှိမည် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်တွင် ရှိကြသော အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် အများစုက ကျွန်မ၏ သဘောထားအတိုင်း ခံယူကြပါသည်။ ကျွန်မ၏ ခံယူချက်မှာ သဘောတစ်စင်း နှစ်မြှုပ် သွားသော အခါ မာလိန်မူးသည် ပထမဦးဆုံး သဘောကို စွန့်ခွာသူ မဖြစ်ရပါ။ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်း ကျန်မစွန့်ခွာရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ဆုကို ကျွန်မထံသို့ ပို့ပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သော်လည်း မယုံခဲ့ပါ။ ပင်စင်ယူရန် နီးနေပြီ ဖြစ်သော အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိ ဆာအာသာလိုသီယံ၏ စကားပြောတတ် စံအိမ်တော်သို့ ပေးပို့လိုက်ပါသည်။ ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဝတ်လုံတော်ရ ဆာဝါလ်တာမော(ခ)တန်က ထိုအချိန်တွင် နိုင်ငံစော်ဘွား၏ ဥပဒေ အကြံပေးအရာရှိ ဖြစ်နေရာ သူက အစိုးရ စံအိမ်တွင် ကျင်းပမည့် ဆုချီးမြှင့်ပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ပြောပါသည်။

ပထမတွင် ကျွန်မက ငြင်းဆန် လိုက်ပါသည်။ ဂျပန်များ၏ ညှဉ်းဆဲနိုင်စက်ခံရသူများအပေါ် အစိုးရ၏ သဘောထား မမှန်ကန်သည့် အပြင် ၎င်းတို့အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ခြင်း မရှိဟု ကျွန်မက ယူဆပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ဘရောင်းနင်းက ကျွန်မအား လာပြောပါသေးသည်။ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားပဲ။ ကျွန်မအား ကြီးကျယ်သော ဂုဏ်ပြုခြင်း တစ်ရပ်ဟု ကျွန်မက နားလည် သဘောပေါက်ပါသော်လည်း ကျွန်မသည် ဆုတံဆိပ်ကို မျှော်ကိုး၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။ အလုပ်တာဝန် ရှိနေ၍ နေရစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဆုတံဆိပ်များသည် အသုံးဝင်သောပစ္စည်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ မယူဆပါ။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လော့(ခ) လူဝီ မောင်ဘက်တန် ထံမှ စာတစ်စောင် ရောက်လာပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ စာတွင် 'ဆုချီးမြှင့်ပွဲသို့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် တက်ရောက်ခြင်း မရှိပါက မကြာမီ အနားယူတော့မည့် ဆာအာသာလိုသီယံကို အရေးတယူ ဂရုမစိုက်ဆု ရောက်သွားမည် ဖြစ်၍ တက်ရောက် သင့်ကြောင်း' ရေးသားထားပါသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မေလ ၈ ရက် နေ့စဉ်နှင့် ဝန်ခံခံဝေဇာတ်၌ သတင်းထုတ်ပြန်ရာတွင် ဖော်ပြချက်မှာ

‘မစ္စ’ ဟယ်လင်ရောဒရစ်(စ်)၊ သူနာပြုချုပ်၊ ပြည်သူ့ဆေးရုံ၊ တောင်ကြီးမြို့၊ မြန်မာပြည်၊ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ပျံများက တောင်ကြီးမြို့ကို နှစ်သတ်ခွဲ၍ တိုက်ခိုက်ရာ၌ မစ္စရောဒရစ်(စ်)သည် ပြောင်မြောက်သော ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် တာဝန်ကို လေးလေးစားစား ထမ်းဆောင်သွားခဲ့သည်။ စစ်ဆေးရုံ ဗုံးကြဲခံရစဉ် ထမ်းစင်သယ်သူများ မရှိသောအချိန်၌ လူနာများကို သူမကိုယ်တိုင် ကျောပေါ်တွင် ထမ်းပိုး၍ ဘေးကင်းလုံခြုံရာသို့ သယ်ယူပေးခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ အလွန်ရဲရင့်သော တာဝန်ကို ဆောင်ရွက်နေခိုက် သူမမှာ ဗုံးကြဲစက်သေနတ်နှင့် ပစ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူမသည် ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ ပြန်သွားခဲ့ပြီး ခွဲစိတ်ကုသမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အပြင် လေးနေ့နှင့် လေးညတိုင်တိုင် မအိပ်ဘဲ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ သူမ၏ ရဲရင့်မှု၊ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှုနှင့် မိမိ၏ လုံခြုံမှုကို လုံးဝ အလေး ဂရုမထားမှုတို့သည် သူနာပြု သမိုင်းတွင် အမြင့်ဆုံး အစဉ်အလာများပင် ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်မ၏ နာမည်ကို စာလုံးပေါင်းရာတွင် အများအယွင်းရှိသည်မှ အပ ကျွန်မ အပေါ်တွင် သာသာထိုးထိုး ချီးကျူး ထားပါသည်။ ကျွန်မသည် ဂုဏ်ယူဝင်ကြားမိသော်လည်း ကျွန်မကို ဆုချီးမြှင့် ခံရအောင် မည်သူက ထောက်ခံလိုက်သည်ကို ယနေ့တိုင် မသိရပါ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဘရော့ကယ်ဟပ်(စ်) မကွယ်လွန်မီ အချိန်က ထောက်ခံသွားသည်ဟု ထင်မြင်ယူဆပါသည်။

ဆုချီးမြှင့်ပုံမှာ အလွန် ခမ်းနားလှပါသည်။ လူတိုင်း ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ဆင်လာ ကြပြီး စားပွဲထိုးများကလည်း ခမ်းနားသော အဝတ်အစားများ၊ ရောင်စုံဗောင်းထုပ်များ၊ ခါးစည်းများကို ဝတ်၍ ထက်ရောက်လာသူများ၏ အနီးအနားတွင် အသင့် စောင့်ပေး နေကြပါသည်။ ကုလားစော်ဘွားများ ကောင်းစားချိန်နှင့် ဆင်ဆင် တူနေပါသည်။

ကျွန်မကလည်း သူနာပြု ဆရာမကြီး၏ ဝတ်စုံကို ဝတ်၍ ဆာပေါ်သည်။ နောက်မှ ကပဲ့တွင် ကနိုင်ရန် ဇာနက်များဖြင့် အပေါ်မှ သိချုပ်ထားသော လေထိုးပိုးဝတ်ရုံနှင့် လဲ၍ ဝတ်ဆင်ပါသည်။

ရှန်ပီနီ အရက်များကို သောက်ကြသည်။ ယင်းနောက် ဆာအာသာက

‘ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူ အလွန် ရဲရင့်တဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်နေတဲ့အတွက် ခင်ဗျားတို့အားလုံးဟာ ဝင်ကြားဂုဏ်ယူကြမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်’ ဟု စကားအနည်းငယ် ပြောရာ ပရိသတ်က လက်ခုပ်တီးကြပါသည်။

ယင်းနောက် ကပဲ့လုပ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ဆာအာသာနှင့် ပထမဦးဆုံး တွဲ၍ ကပါသည်။ နောက် တစ်ကြိမ်တွင် ဆာဝါလ်တာမော့(ခ)တန်နှင့် တွဲကာ ကျွန်မ၏ ပိုးဝတ်ရုံကို အလွန်အကျွံ ချီးမွမ်းနေပါသည်။ ထိုဝတ်ရုံ၏ ပိုးစသည် မကြာသေးမီကာလက မဟာမိတ်စစ်သားတစ်ဦးကို ဗမာစစ်မြေပြင်သို့ ချပေးရသော လေထိုးမှ အစ ဖြစ်ကြောင်း သူ သိဟန် မတူပါ။

များမကြာမီ မြန်မာပြည်အစိုး၏ နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးဌာနနှင့် စည်ပင်သာယာရေး ဌာန၊ ရန်ကုန်မြို့မှ စာတစ်စောင်သည် ရန်ကုန်မြို့ စာရင်းစစ်မင်းကြီးရုံးမှ တစ်ဆင့် ကျွန်မထံသို့ ကံကောင်းထောက်မစွာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာပါသည်။ ထိုစာ၌ ကျွန်မတောင်ကြီးမြို့၌ နေထိုင်ခဲ့သော ကာလများကို ဖော်ပြ၍

‘ရှမ်းပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်သူ ဝန်ရင်တော် မင်းကြီးနှင့် တောင်ကြီးမြို့ကို တာဝန်ယူရသော စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိများက နှစ်ဆုတ်ခွာရန် ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်တွန်း ခဲ့သော်လည်း သူမသည် ဒဏ်ရာ ရသူများကို ပြုစုကုသရန်အတွက် ဤနိုင်ငံ၌ နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူနာပြုချုပ်သည် ပဋိပက္ခများနှင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့ရသော်လည်း ဗြိတိန်တပ်များ ပြန်လာသည်အထိ ကောင်းမြတ်သော အလုပ်များကို လက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။’

ကျွန်မသည် စာကြောင်းများကို ဆက်၍ ဖတ်လာရာ နောက်တစ်ပိုဒ်ကျသောအခါ ‘ကျွန်ုပ်သည် သူမ၏ ချီးကျူးဖွယ်ရာ ဆောင်ရွက်မှုများကို

မုများကို အသိအမှတ်ပြုသောအားဖြင့် မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်၏ ကြိုတင်ခွင့်ပြုချက်အရ မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံက သူမအား ရူးပီးငွေ ၅၀၀၀/- တိတိကို ချီးမြှင့်ရန် ခွင့်ပြု လိုက်ကြောင်းကို ပြောလိုပါသည်။ မစ္စ ရောဒရစ်(စ်)က ၁၉၄၅ခုနှစ်တွင် ထုတ်ယူခဲ့သော ရူးပီးငွေ ၉၀၀/- ကို ယင်းငွေ ၅၀၀၀/- ထဲမှ နုတ်၍ ရူးပီးငွေ ၄၁၀၀/- တိတိကိုသာ သူမအား ဆောလျင်စွာ ထုတ်ပေးရန် ကျွန်ုပ်က မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည် ဟု စာတွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျွန်မသည် အစိုးရ ဌာနဆိုင်ရာက စာရေးသား သုံးနှုန်းထား ပုံကို ဖတ်ပြီး တိုးတိုးရယ်မိပါသည်။ ဆာရယ်ဂျီနယ်အား ကောင်းချီးသုံးကြိမ် ပေးလိုက်ပါသည်။ စာရေးသူသည် ကျွန်မက ရရန်ရှိသော ငွေကြေးထက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ ပိုမသွားစေရန် စိုးရိမ် ကြောင့်ကြနေပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုစာသည် ကျွန်မအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်း မင်္ဂလာ အရှိဆုံး သတင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဘဝသည် ပြန်၍ စရာပြန်သည်။ ဟိုက်ဒြာတတ်တွင် နေထိုင်ပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည် လွတ်လပ်ရေး ရသောအခါ ကျွန်မသည် အိန္ဒိယပြည် တောင်ပိုင်းနှင့် အုတ်ကမန်မြို့၌ အလုပ် လုပ်ခဲ့ပါသည်။ သူနာပြုလုပ်ငန်းကို စမ်းသပ် တည်ထောင်ရာ ကျွန်မ ပါဝင် ကူညီခဲ့ပါသည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသော လေယာဉ်အုပ်စု ခေါင်းဆောင် ကပ္ပတိန် လီယွန်နတ်ချက်(စ်)ရှိုင်းယားနှင့် အလုပ် လုပ်ခဲ့ပါသေးသည်။

အံ့အားသင့်ဖွယ်ကောင်းသော ဒေါက်တာ အိုက်ဒါစကဒွါး၏ သာသနာပြု ဆေးအဖွဲ့တွင် ကျွန်မသည် နှစ်အတန်ကြာ လုပ်ကိုင်ခဲ့ပါသည်။ သူမသည် အဆက်ကိုးဆယ်နီးပါးရှိသည်။ သူမ၏ နောက်ဆုံးပိတ်ဖျားနာခြင်းကို ကျွန်မပင် ပြုစုခဲ့ရပါသေးသည်။

ကာလကတ္တားမြို့၏ ညစ်ပတ် ပေရေနေသော ရပ်ကွက်၌ မှာသာ ထရီလာ (နိုဗယ်ဆုရင်) နှင့်လည်း အတူ အလုပ် လုပ်ခဲ့ပါသေးသည်။ ထိုအချိန်ကာလမှာ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာနှင့် အလုပ်နှင့်လက် မပြတ် လုပ်ခဲ့ရပြီး ကျွန်မအနေနှင့် တန်ဖိုးရှိသည်ဟု ထင်မြင်ပါသည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် ကျွန်မသည် ဂျပန်ပြည်သို့ အလည်အပတ် ရောက်သွားခဲ့ပါသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာက ကိုဒါမအား ကျွန်မ ပေးခဲ့သော ကတိကို ဖြည့်တင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မသည် ကိုဒါမ၏ ဇာတိ ကျိုတိုမြို့သို့ သွားပါသည်။ ကျိုတိုသည် အေးချမ်းသာယာသော ရှေးဟောင်းမြို့တော် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကဲ့သို့ပင် ဂျပန်နှင့် ကနေဒါနိုင်ငံရှိ သာသနာပြု ကျောင်းများ၌ ပညာ သင် ကြား ခဲ့ သူ၏ ညီကို စုံစမ်းရှာဖွေရာ ကနေဒါနိုင်ငံ ဗင်ကိုဘာမြို့သို့ ပြန်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ဝမ်းနည်းစွာ သိရှိရပါသည်။

ကျိုတိုမြို့သည် နန်းတော်များ၊ ဘုရားကျောင်းများ၊ နတ်စင်များ၊ ပန်း ဥယျာဉ်များနှင့် မရေမတွက်နိုင်သော သစ်ပင်ငယ်များ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စိတန်းလျက် လမ်းမကြီးများမှာလည်း အဝေးပြေး မော်တော်ကား လမ်းမကြီးများကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်လှပြီး အလွန် လှပသောမြို့ ဖြစ်ပါသည်။ မဟာမိတ်တို့က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဗုံးကြဲခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့ပေ။ ဂျပန် လူမျိုးတို့၏ အနုပညာ နှင့် ယဉ်ကျေးမှုတို့ အမြင့်ဆုံးနေရာ ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ကိုဒါမက ကျွန်မသည် ကျိုတိုမြို့သို့ ရောက်ခဲ့သော် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်တစ်ထောင် စေတီသို့ မရောက် ရောက်အောင် သွားပါဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ထိုနေရာသို့ သူ ရောက်နေပါမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကွယ်လွန် သွားသဖြင့် သူ ရောက် နိုင် မည် မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မက သိနေပါသည်။

သို့ပါသော်လည်း ကျွန်မသည် သစ်သားပြားကလေး မော်တော် ထွင်းထုထားသည့် ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ရာပေါင်းများစွာ စိတန်းလျက် ရှိသော လူသွားစင်ကြိုမှ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် အလွန် ထူးဆန်းသော အတွေ့အကြုံကို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ရုပ်ပွားတော်တွင် ချိတ် ဆွဲထားသော ဆည်းလည်း မော်တော် ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်လာပြီး ထင်းရှူးတောမှ လေပြည်လေတောင် ဖြတ်တိုက်လာဘိသကဲ့သို့ တိုးညှင်းသော စကားပြောသံကို ကြားရပါ၏။ ကျွန်မ၏ ရင်ထဲတွင် အလွန်အမင်း အေးစိမ့်သွားကာ သေပြီး ရပ်နေမိ၏။ ထိုအချိန်တွင် ထိုနေရာ၌ ကမ္ဘာလှည့်

www.burmeseclassic.com

အများအပြား ရှိနေပါသည်။ တချိန်တည်းလိုပင် ကျွန်မသည် သူ၏ စကားပြောသံကို ကြားရပါသည်။

‘ဟယ်လင်... ကျွန်တော်ပါ။ ကိုဒါမပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဟယ်လင်ကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေ’ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ နွေးထွေး သွားပါသည်။ ကိုဒါမတစ်ယောက် အေးချမ်း သာယာသော ဘဝ သို့ ရောက် နေ ပြီ ကို သိရပါသည်။ တချိန်တည်းမှာပင် ကျွန်မသည်လည်း အေးချမ်းသာယာမှုကို တွေ့ရပါ သည်။ ကျိုတိုမြို့သည် ကျွန်မအတွက် အေးချမ်းသာယာပြီး ဆိတ်ငြိမ် သော မြို့ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ အတွေ့အကြုံကို ကျွန်မက ပြန်လည်၍ ကျိုးကြောင်း ဆင်ခြင်မှုဖြင့် မကြိုးစားတော့ပါ။ ကြုံတွေ့ ဖြစ်ပျက် ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်မက လက်ခံလိုက်ပါသည်။ လူတွေက ကျွန်မကို ပြောင်ချင်သလောက် လှောင်ချင်သလောက် ပြောင်လှောင် ကြပါစေ၊ ကျွန်မက ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ပါ။ အချို့သော အရာများသည် ဖြစ်ပျက် ခဲ့သော်လည်း ကျွန်မတို့မှာ အဖြေ မရှိကြပါ။ အချို့သော မေးခွန်း ပုစ္ဆာများကိုလည်း မည်သည့်အခါမျှ ဖြေဆိုနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့ အပြင်သို့ ထွက်လာကြသောအခါ မေမေ့ဘက် လှည့်၍ ‘မေမေ၊ အထဲမှာတုန်းက အသံတစ်သံ ကြားရသေးသလား’ ဟု မေးရာ မိခင်က

‘ဟုတ်တယ် ဟယ်လင်၊ မေမေလဲ ကြားတယ်’ ဟု ကျွန်မဘက် လှည့်၍ ပြောပါသည်။

ကျွန်မက ဂျပန်လူမျိုးများအပေါ် မုန်းတီးခြင်း မရှိကြောင်းကို မိတ်ဆွေများအား ပြောပြသောအခါ အချို့သော သူများက အံ့အား သင့်ကြသည်။

ဂျပန်များကို များစွာ ကျေးဇူးတင် ရပါဦးမည်။ သူတို့ အထဲ၌ လူကောင်းများ၊ ဂုဏ်ပြုထိုက်သူများ အထူးသဖြင့် ‘ကိုဒါမ’ တို့လို လူများ ရှိကြပါသည်။ သူသည် ဖခင်နှင့် ကျွန်မတို့အား သူ၏ မိသားစု သဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့သည်။

ဂျပန်များကြောင့် မဟုတ်ပါက ကျွန်မ၏ ကလေး များနှင့် တွေ့ဆုံ ပျော်ရွှင်မှုကိုရမည် မဟုတ်ပါ။ တစ်သက် ပတ်လုံး ရင်းနှီး ဆက်ဆံခဲ့သော မိတ်ဆွေများနှင့် တွေ့ဆုံရမည် မဟုတ်ပါ။

မြန်မာနိုင်ငံ၌ လူအများသည် ညဉ့်ပန်းနိပ်စက်မှုများ အောက်မှ ခိမ်မြဲသောသတ္တိများ မွေးမြူနိုင်ကြသည်ကို ကျွန်မ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ နှိမ့်ချခြင်း၊ ကူညီခြင်း၊ သစ္စာတရား စောင့်ထိန်းခြင်းတို့သည် မည်မျှ တန်ဖိုးရှိသည်ကိုလည်း ကျွန်မ လေ့လာ ခဲ့ရပါသည်။

ယခုအချိန်၌ ကျွန်မသည် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့၍ တွန်းလှည်း ပေါ်၌ နေရပြီး လုံးဝ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနိုင်သူ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် မိမိကိုယ်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ရှိရန် ယုံကြည်မှု ရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းသို့ မသွားနိုင်တော့သော်လည်း ကျွန်မ ထိုင်နေရာမှ မြင်ရသော ဟောင်စလိုဟီ(သ်) မြင်ကွင်းသည် အခြား ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းတော် ကြီးများထက် သာယာ လှပပါသည်။ ကျွန်မအား ဖန်တီး သူနှင့် ခွန်အားသတ္တိ ပေးသူသည် ထိုဒေသ၌ ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မတွင် ကျေးဇူးကလေးများရှိ၍ သူတို့သည် ကျွန်မအား ပျော်ရွှင်မှုကို ပေးကြသည်။ အတုံ့အလှည့် အားဖြင့် အနည်းငယ်သာ ယူကြသည်။ ကျွန်မ၏ ညှော်ခန်းနံရံတွင် ကရိတ်မိုးအိမ်မှ ပြန်လည်ရှာဖွေ ယူဆောင်ခဲ့သော ပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကို ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။ ကျွန်မ၏ အိပ်ရာ ခုတင်ဘေး၌ ရှိစလင် ပေးခဲ့သော ဗုံးအကြိမ်ကြိမ် ကြရာတွင် ပြုလဲခြင်း မရှိခဲ့သည့် ဗာဂျင်းမေရီ၏ ပလတ်စတာရုပ်တု ရှိနေပါ၏။

ထိုနှစ်များအတွင်း သိကျမ်းခဲ့ရသော မိတ်ဆွေများ သို့မဟုတ် သားသမီးများထံမှ ပေးပို့ သော စာများကို ယနေ့တိုင် ရရှိနေပါ သေး သည်။ သူတို့ထံမှ နှစ်ဦး သုံးဦးသည် ကျွန်မ၏ အမည် အပြည့်အစုံ ခေါ်ကြပါ၍ ‘မြန်မာပြည်၏ ဟယ်လင်’ ဟု လိပ်စာ တပ်ကြပါသည်။

မောင်ဘက်တန်၏ ဇနီးကလည်း ကျွန်မကို ထိုနာမည်ပဲ ခေါ် နေ ပါသည်။ သူမ၏ ခင်ပွန်းသည်လည်း ‘မြန်မာပြည်၏ မောင်ဘက်တန်’ ဟု ထိုသို့ အမည်ပေးရန် သူမတွင် အခွင့်အရေး ရှိပါသည်။

ကျွန်မ၏ အပျော်ရွှင်ဆုံး အချိန်များနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ အရောက်ဆုံး အချိန်များသည် မြန်မာပြည်တွင်သာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်မကိုယ်ကို မြန်မာပြည်၏ ဟယ်လင် ဟူ၍ပင် ခံစားမိပါသည်။

ကျွန်မမှာ ထင်းတိမ်ရောင်ရဲ့မူ ရှိပါသည်။ ငွေကြေး ချမ်းသာမှုကို မလိုလားပါ။ ရွှေပန်းကန်နှင့်ဖြစ်ဖြစ် ငှက်ပျောဖက်နှင့်ဖြစ်ဖြစ် ထမင်းစားရမိစေ ကျွန်မ ဂရုစိုက်မည် မဟုတ်ပါ။ ကျွန်မသည် အစဉ်တစိုက် ခံယူ ကျင့်သုံးခဲ့သည့် မှန်ကန်သော စကားကိုဆို၍ မှန်ကန်သော အလုပ်ကို လုပ်ခြင်း၊ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်ခြင်း၊ ဘုရင်မ အပေါ်တွင် သစ္စာရှိခြင်း၊ တရားဓမ္မများကို စောင့်သိ ကြည်ညိုခြင်း စသည့် စည်းကမ်းချက်များ သတ်မှတ်၍ နေထိုင်လာခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မသည် ဂုဏ်ပကာသနကို မက်၍ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံတွင် အမှုထမ်းခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပါ။

မြင့်မားသော တိုက်ခန်းများ အလယ်တွင် ဂျော့ တံဆိပ်သည် လည်း မည်သို့မျှ အသုံးမဝင်ပါ။

ကျွန်မ ထမ်းဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို မည်သည့် အတွက် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါသနည်း။ တာဝန်အရ ထမ်းဆောင်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ထမ်းဆောင် ခဲ့သည့်အတွက် ငွေကြေး စည်းစိမ် ပံ့ပေး၍ မရသော အရာကို ကျွန်မ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ယင်းကား တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက် အေးချမ်းခြင်းပင်။

နိဂုံး

ဟယ်လင်သည် သူမ အလိုရှိသောစာအုပ်ကို အဆုံးသတ် မသွားနိုင်ခဲ့ပေ။ သူမ၏ နောက်ဆုံး အတွေ့အကြုံများကို အသံသွင်းနေစဉ် အပြင်းအထန် ဖျားခဲ့၏။ နာရီ အနည်းငယ် အကြာတွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့၏။ သူမ၏ အရိုးပြာများကို အိန္ဒိယပြည်သို့ သယ်ဆောင်ပြီး နှစ်ပေါင်း များစွာ စိတ်လက်ချမ်းသာ နေထိုင်ခဲ့သည့် ဆိုလ်ဟိမ်းမြို့ အနီးတွင် ရှိသော 'ကိုဒိတ်ကနယ်' တောင်ပေါ်၌ ဖြန့်ပေးရန် သူမက မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။ ဗာဂျင်းမေရီ ပလတ်စတာရုပ်တုကို ရိုစလင်သို့ ပြန်လည် ပေးအပ်ရန် မှာကြားခဲ့ပါသည်။